

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Radkovské a přísedících Mgr. Jany Kloubkové a Jany Krajíkové v hlavním líčení konaném dne 18. prosince 2018

takto:

Obžalovaní

1. Aleš F.

narozený xxx v L., bytem Praha, K., řidič, xxx

2. plk. Ing. Mgr. Pavel H.

narozený xxx v B., bytem T. N. S., F., xxx

3. Ing. Bohumil H.

narozený xxx v T., obchodní zástupce, bytem Praha – B., U C.,

4. Tomáš K.

narozený xxx v P., obchodní zástupce, bytem P., okr. B.,

5. Vladimír N.

narozený xxx v P., důchodce, bytem Praha – H., M., xxx

6. Miloslav S.,

nar. xxx v R., zaměstnanec xxx

se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťují obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 2 KZV 17/2014, která jim kladla za vinu, že

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

I.**1.****obžalovaný Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.**

v přesně nezjištěné době v Praze, v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku pod názvem „xxx“xxx, nejpozději dne 16. 4. 2009 na základě pokynu obviněného Miloslava S., xxx, po společné dohodě s Vladimírem N. a obžalovaným Alešem F. o způsobu a formě budoucího nákupu, kdy předem společně určili dodavatele společnost IMPROMAT CZ spol. s r. o., a druh nakupovaného zboží tonerů typ SPC 220 včetně finančního objemu veřejné zakázky ve výši do 500.000 Kč, využívaje osobních vazeb obviněného Aleše F. na obchodního zástupce předem určeného budoucího dodavatele dodávky veřejné zakázky, obžalovaný Aleš F., jako zástupce zadavatele, kontaktoval obviněného Ing. Bohumila H., zástupce společnosti IMPROMAT CZ spol. s r. o., IČ: 48117820, se sídlem Praha 4, U Hellady 697/4, nyní Ricoh Czech Republic s. r. o., se sídlem Praha 4, Jihlavská 1558/21 (dále jen „Impromat“), kterého informoval o záměru xxx uzavřít kupní smlouvu se společností Impromat na dodávku spotřebního materiálu pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio SP C222SF, a následně společně dohodli způsob, jakým se výběr vhodného dodavatele v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky provede, aby jako dodavatel byla vybrána společnost Impromat, o čemž obžalovaný Aleš F. průběžně informoval obviněného Miloslava S. a Vladimíra N., a na základě těchto informací obžalovaný Ing. Bohumil H., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem pouze imitováno, zpracoval a dne 16. 4. 2009 v 10.12 hod. na soukromou e-mailovou adresu obviněného Aleše F. elektronicky zaslal cenovou kalkulaci na nákup požadovaného spotřebního materiálu, a dne 28. 4. 2009 v 11.57 hod. dále na stejnou elektronickou adresu obžalovanému Aleši F. zaslal e-mailové adresy obchodních zástupců společností LUSICO – Kancelářské systémy a. s. a ACTEC spol. s r. o., kteří mají být v rámci zadávacího řízení na výběr dodavatele veřejné zakázky osloveni, přičemž následně obžalovaný Ing. Bohumil H., poté kdy dne 9. 6. 2009, tedy v průběhu zadávacího řízení veřejné zakázky, obdržel od obviněného Aleše F. elektronické výzvy k podání nabídek pro všechny zúčastněné uchazeče, tedy Impromat, LUSICO – Kancelářské systémy a. s. a ACTEC spol. s r. o., dne 16. 6. 2009 zaslal elektronicky obžalovanému Aleši F. charakteristiky oslovených uchazečů a dále dne 15. 7. 2009 jejich upravené cenové nabídky, přičemž po takto proběhnutším zadávacím řízení byla zadavatelem veřejné zakázky vybrána společnost Impromat, na úkor společnosti LUSICO – Kancelářské systémy a. s., IČ 25641913 se sídlem U Hellady 697/4, Praha 4 a společnosti ACTEC spol. s r. o., IČ 26197588 se sídlem Horňátecká 481/5, Praha 8, a dne 22. 6. 2009 byla mezi kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným Miloslavem S., a prodávajícím Impromat, zastoupeným Milanem M., uzavřena kupní smlouva na nákup tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio SP C222SF v celkové kupní ceně 499.978,50 Kč, kterou obžalovaný Miloslav S. podepsal, ač si byl vědom, že zadávací řízení nebylo vedeno v souladu s právními předpisy a bylo fakticky prováděno pouze za účelem fiktivního splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 30. 7. 2009 vystavila daňový doklad číslo xxx na dodávku spotřebního materiálu tonerů typ SPC220 v celkové částce 499.978,50 Kč včetně DPH, a dne 3. 8. 2009 obžalovaný Miloslav S. v zastoupení Vladimíra N., ačkoli věděl, že kupní smlouva, na základě které je provedena fakturace, vzhledem k zmanipulovanému zadávacímu řízení nemohla být uzavřena, svým podpisem, jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace, stvrdil platební poukaz na výdeje, na základě kterého došlo k vyplacení částky ve výši 499.978,50 Kč včetně DPH z rozpočtu xxx, čímž byla České republice po odečtení daně z přidané hodnoty způsobena škoda ve výši 420.150 Kč,

2.**obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S.**

v přesně nezjištěné době v Praze, v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ zadavatele xxx, probíhajícího od 1. 10. 2009 do 7. 10. 2009, aniž bylo zahájení zadávacího řízení zaevidováno, nejpozději však dne 6. 10. 2009 na pokyn obviněného Miloslava S., vedoucího xxx, vedeného úmyslem stůj co stůj vyčerpat veškeré finanční prostředky ze státního rozpočtu přidělené xxx, po společné dohodě s obžalovaným Alešem F. o způsobu a formě budoucího nákupu, kdy předem společně určili dodavatele, a to společnost AutoCont CZ a. s., IČ: 47676795, se sídlem Ostrava, Nemocniční 987/12, nyní Ostrava, Hornopolní 3322/34 (dále jen „AutoCont“), a druh nakupovaného zboží, jehož nákup byl v té době s ohledem na existující skladové zásoby nadbytečný a neekonomický, obžalovaný Aleš F., jako zástupce zadavatele kontaktoval Tomáše K., zástupce předem dohodnutého dodavatele AutoCont, s nímž dohodl typ a cenu notebooků a jejich příslušenství, a to v rozporu s pokynem xxx č. 71/2007, ve znění změny č. 58/2008, tedy aniž by tak učinil směrem k ostatním možným dodavatelům dostupným na českém trhu ke zjištění ekonomické výhodnosti, případně aniž by využil již existující rámcové smlouvy centrálního zadavatele Ministerstva vnitra ČR č. P-15-61/VZ-2008 a oslovil zde vítězného uchazeče nabízejícího v této rámcové smlouvě notebook srovnatelných parametrů za cenu o 5.402 Kč za 1 kus levněji, Tomáš K. dne 6. 10. 2009 v 17.31 hod. zaslal elektronicky na soukromou elektronickou adresu obviněného Aleše F. nabídku č. PN00077650 společnosti AutoCont na dodávku 3 ks Acer TM8571, 3 ks myš GENIUS Ergo 725 Laser, 3 ks DICOTA Vision Extend a 1 ks USB2.0 IDE/SATA kabel, a na základě této nabídky byla dne 7. 10. 2009 uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným Miloslavem S., jejímž předmětem bylo dodání 3 ks notebooků, 3 ks myši laserových, 3 ks batohů na notebook a 1 ks datového kabelu v celkové kupní ceně 76.603 Kč, a dne 14. 10. 2009 společnost AutoCont vystavila daňový doklad č. 3200903599, na celkovou částku 76.603 Kč, přičemž obžalovaný Aleš F. společně s obžalovaným Miloslavem S. zadávací řízení k výběru vhodného dodavatele veřejné zakázky dodatečně imitovali, a zároveň simulovali splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a za těchto okolností svými podpisy na účetních dokladech, které jsou nutné v souladu s pokynem ředitele xxx číslo 15/2009, k provedení výdajů z rozpočtu, umožnili dne 8. 12. 2009 proplacení částky 76.603 Kč fakturované prodávajícím, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 64.372 Kč,

3.**obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.**

v přesně nezjištěné době v průběhu října roku 2009 v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“, č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 16. 10. 2009 do 23. 10. 2009, nejpozději od 16. 10. 2009, kdy obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., náměstek ředitele xxx, neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S. po předchozím jednání se zástupcem společnosti Impromat obžalovaným Ing. Bohumilem H., v úmyslu zajistit společnosti Impromat přednost na úkor dalších soutěžitelů, průběžně domlouvali a upravovali, a to i prostřednictvím e-mailové korespondence, technickou specifikaci kopírky, tiskárny a skeneru, včetně seznamu společností, které by měly být v rámci tohoto zadávacího řízení osloveny, poté obžalovaný Aleš F., jako osoba pověřená zastupováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu materiálové třídy 21, společně s obžalovaným Miloslavem S., za účelem vyčerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu přidělených xxx, aniž provedli

jakékoliv řízení v souladu s účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti Impromat, v porovnání s jinými možnými dodavateli, tuto předem konzultovanou, upravovanou a požadavkům a potřebám xxx neodpovídající cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, následně zpracovali a předložili obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. kupní smlouvu mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Milanem M., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění 30 ks multifunkčních zařízení pro datové schránky Ricoh Aficio SP C 232SF v objemu 749.700 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 23. 10. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo a bylo zmanipulováno, a kupní smlouva se společností Impromat uzavřena být nemohla, přičemž na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 30. 10. 2009 fakturovala kupujícímu fakturou č. 1093500054 dodávku 30 ks multifunkčních zařízení Aficio SP C Ricoh v částce 749.700 Kč včetně DPH, přičemž objednávka č. 4500352372 v částce 749.700 včetně DPH, byla vystavena až 12. 11. 2009 a již dne 10. 11. 2009 v plné výši proplacena, čímž způsobili České republice škodu po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 630.000 Kč,

4.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v průběhu října roku 2009 v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“, č. j. xxx“ zadavatele xxx, v době od 15. 10. 2009 do 23. 10. 2009, nejpozději od 16. 10. 2009, kdy obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., náměstek ředitele xxx, neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S., s obžalovaným Tomáše K., jako zástupcem společnosti AutoCont, v úmyslu zajistit společnosti AutoCont přednost na úkor dalších soutěžitelů, se již před vyhlášením zadávacího řízení průběžně domlouvali, a to i prostřednictvím e-mailové korespondence, na konečném znění zadání zakázky včetně její hodnoty, poté obžalovaný Aleš F., jako osoba pověřená zastupováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu materiálové třídy 21, společně s obžalovaným Miloslavem S., za účelem vyčerpání všech finančních prostředků přidělených xxx z rozpočtu, aniž provedli jakékoliv řízení v souladu s účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti AutoCont, v porovnání s jinými možnými dodavateli, tuto předem konzultovanou, upravovanou a požadavkům a potřebám xxx neodpovídající cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, následně zpracovali a předložili obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. kupní smlouvu mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění 64 ks PC stolních, 94 ks LCD 19“ a 2 ks USB Token pro datové schránky v objemu 1.493.652,30 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 23. 10. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo a bylo zmanipulováno a kupní smlouva se společností AutoCont uzavřena být nemohla, přičemž na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 26. 10. 2009 fakturovala kupujícímu fakturou č. 3200903741 s datem vystavení dne 27. 10. 2009 a proplacení dne 11. 11. 2009 dodávku 64 ks Office Pro5000 SFF, 64 ks 19“ LCD Acer V 193Abdm-10 a 2 ks USB Token iKey i4000+sw+licence v částce 1.376.732 Kč včetně DPH a dále fakturou č. 3200903730 s datem vystavení 26. 10. 2009 dodávku 30 ks 19“ LCD Acer V193Abdm-10 v částce 116.918 Kč, přičemž objednávka č. 4500352539 na 64 ks souprav

stolních PC, 64 ks 19“ LCD monitorů a 2 ks klíče HW TOKEN IKEY 4000 na částku 1.376.732Kč včetně DPH a další objednávka č. 4500352480 na 30 ks 19“ LCD ACER v částce 116.918 Kč včetně DPH byly shodně vystaveny až dne 13. 11. 2009, čímž způsobili České republice škodu po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 1.156.918 Kč,

5.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“, č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009, nejpozději od 10. 12. 2009, kdy obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Tomáš K. jako zástupce společnosti AutoCont, jednoho z nasmlouvaných dodavatelů uvedených v rámcové smlouvě č. P-2-7/VZ-2009, po předchozím jednání s obžalovaným Alešem F. a obžalovaným Miloslavem S., zaslal dne 17. 12. 2009 na xxx cenovou nabídku společnosti AutoCont k do té doby nevyhlášenému zadávacímu řízení na výběr nejvhodnějšího dodavatele náplní do tiskáren v hodnotě cca 3.000.000 Kč, obžalovaný Aleš F., který vystupoval, na základě ústního pověření náměstka ředitele pro ekonomiku obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H. a vedoucího odboru správy majetku obviněného Miloslava S., jako osoba pověřená zpracováním veřejných zakázek materiálové třídy 21, tuto předem konzultovanou, upravovanou a několikrát měněnou cenovou nabídku, neodpovídající požadavkům a potřebám xxx, za účelem maximalizace zisku společnosti AutoCont a současně maximalizace čerpání prostředků přidělených xxx z rozpočtu, převzal a následně společně s obžalovaným Miloslavem S., aniž by provedli jakékoli řízení směřující ke zjištění její ekonomické výhodnosti u jiného dodavatele, kdy provedení zadávacího řízení bylo dle platných vnitřních předpisů xxx a obecně platných a závazných právních norem v takovýchto případech vyžadováno, zakázku zadali přímo společnosti AutoCont, a to na úkor společnosti C SYSTÉM GROUP s. r. o., se sídlem Barrandova 409, 143 00 Praha 4, IČ: 26249979 a společností Z+M servis, spol. s r. o., se sídlem Valchařská 3261/17, 702 00 Ostrava, IČ: 41032004, jakožto uchazečů z rámcové smlouvy číslo P-2-7/VZ-2009, přičemž dále simulovali splnění kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a předložili obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H., po předchozí dohodě s ním a s jeho předchozím souhlasem, návrh kupní smlouvy mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Ing. Vlastimilem P., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění nákup spotřebního materiálu pro stávající tiskárny v objemu 3.062.336,48 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 18. 12. 2009 podepsal, přestože věděl, že v této věci zadávací řízení neproběhlo a tudíž kupní smlouva se společností AutoCont uzavřena být nemohla, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 21. 12. 2009 fakturovala fakturou č. 3200904608 dodávku náplní do tiskáren v částce 3.062.337 Kč, kteroužto podložila dodacím listem č. PD 200903970 s datem expedice dne 21. 12. 2009, a ačkoli zboží uvedené na dodacím listu nebylo dodáno v plném rozsahu a deklarované kvalitě, obžalovaný Aleš F. nepravdivě informoval a ujistil Ing. Miroslava S., zástupce vedoucího odboru správy majetku xxx, o kompletnosti a adekvátní kvalitě dodaného předmětu kupní smlouvy a tím získal jeho podpis na platebním poukazu, který byl nutný k proplacení faktury č. 3200904608 dne 21. 12. 2009 ve prospěch společnosti AutoCont, čímž způsobili škodu České republice po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 2.573.392 Kč,

6.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.

v přesně nezjištěné době koncem roku 2009 v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ čj. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009, nejpozději od 10. 12. 2009, kdy obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H., jako zástupce společnosti Impromat, v úmyslu zjednat společnosti Impromat přednost, po předchozím vzájemném jednání a následné společné domluvě, spočívající v tom, že dne 7. 12. 2009 obžalovaný Ing. Bohumil H. zaslal obžalovanému Aleši F. prostřednictvím e-mailu seznam společností, které by měly být v rámci tohoto zadávacího řízení osloveny, načež dne 13. 12. 2009 zaslal obžalovaný Aleš F. obžalovanému Ing. Bohumilu H. prostřednictvím e-mailu zprávu, že má připravené výzvy k podání nabídek do zadávacího řízení s obálkami, na což obžalovaný Ing. Bohumil H. reagoval dne 14. 12. 2009 tak, že jako přílohu své e-mailové zprávy zaslal cenové nabídky společnosti ACTEC, spol. s r. o., IČ: 26197588, se sídlem Praha 8, ul. Horňátecká 481/5, IMPROMAT, LUSICO – KANCELÁŘSKÉ SYSTÉMY, a. s., IČ: 25641913, se sídlem Praha 4, ul. U Hellady 697/4, OFFICE-CENTRUM, s. r. o., IČ: 25641913, se sídlem Praha 9 – Běchovice, ul. Českobrodská 53 a XERTEC, a. s., IČ: 27399508, se sídlem Praha 4 – Chodov, ul. Kloknerova 2278/24 s dovětkem „připomínky jsou vítány“, a dne 15. 12. 2009 na to obžalovaný Aleš F. reagoval e-mailovou zprávou s požadavkem, aby obžalovaný Ing. Bohumil H. zaslal nabídky následující den, tedy 16. 12. 2009, přičemž faktury požadoval zaslat dne 18. 12. 2009, a obžalovaný Aleš F. jako osoba pověřená zpracováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu materiálové třídy 21 společně s obžalovaným Miroslavem S., za účelem vyčerpání všech finančních prostředků přidělených xxx z rozpočtu, aniž by provedli jakékoliv řízení v souladu s účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti Impromat, v porovnání s jinými dodavateli, tuto předem konzultovanou, upravovanou a požadavkům a potřebám x neodpovídající cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, zpracovali a předložili obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. kupní smlouvu mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Milanem M., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění nákup tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio SP C222SF a SP C232SF v objemu 1.681.470 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 15. 12. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo a bylo zmanipulováno, a kupní smlouva se společností Impromat uzavřena být nemohla, přičemž na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 18. 12. 2009 fakturovala xxx na základě předchozí dohody ze dne 15. 12. 2009 mezi obžalovaným Ing. Bohumilem H. a obžalovaným Alešem F. dvěma fakturami, a to fakturou č. 1093500097 dodávku tonerů v částce 674.016 Kč včetně DPH a fakturou č. 1093500098 dodávku tonerů v částce 1.007.454 Kč včetně DPH, přičemž objednávky č. 4500360007 v částce 1.007.454 Kč včetně DPH a č. 4500360011 v částce 674.016 Kč včetně DPH na výše uvedené fakturované dodávky tonerů byly shodně vystaveny až dne 21. 12. 2009, kteréhož dne došlo i k proplacení obou faktur v plné výši, čímž způsobili škodu České republice po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 1.413.000 Kč,

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

7.

obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ probíhajícího od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 pod č. j. xxx zadavatele xxx, nejpozději však dne 7. 12. 2009 na pokyn obviněného Miloslava S., vedoucího odboru správy majetku xxx, vedeného úmyslem stůj co stůj vyčerpat veškeré přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu xxx, po společné dohodě s Vladimírem N. a obžalovaným Alešem F. o způsobu a formě budoucího nákupu, v úmyslu zjednat společnosti AutoCont přednost, předem společně určili dodavatele společnost AutoCont a druh nakupovaného zboží notebook, jehož nákup byl v té době, s ohledem na existující skladové zásoby, zcela nadbytečný a neekonomický, obžalovaný Aleš F., jako zástupce zadavatele v rozporu s pokynem Ředitele xxx č. 71/2007, ve znění změny č. 58/2008, tedy aniž by takto učinil směrem k ostatním možným soutěžitelům dostupným na českém trhu ke zjištění ekonomické výhodnosti, a rovněž nevyužil již existující rámcové smlouvy centrálního zadavatele Ministerstva vnitra ČR č. P-15-61/VZ-2008, kontaktoval Tomáše K., zástupce předem dohodnutého dodavatele AutoCont, a dohodl s ním cenu a konkrétní typ notebooku, jehož specifikace následně podle Tomášem K. zaslaných materiálů doslova opsal do zadávací dokumentace, a na základě této dohody dne 14. 12. 2009 Tomáš K. zaslal elektronicky na soukromou elektronickou adresu obviněného Aleše F., ačkoli zadavatel tuto formu v zadání nepřipouští, nabídku společnosti AutoCont na dodávku 1 ks zboží Fujitsu Amilo Xi3670, tedy notebooku, který byl předmětem dohody Tomáše K. s obžalovaným Alešem F. dne 7. 12. 2009, a na základě této nabídky byla dne 16. 12. 2009 uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným Miloslavem S., předmětné zboží bylo dne 18. 12. 2009 dodáno a téhož dne vystavila společnost AutoCont daňový doklad č. 3200904521 na celkovou částku 33 103 Kč, přičemž obžalovaný Aleš F. společně s obžalovaným Miloslavem S. zadávací řízení k výběru vhodného dodavatele veřejné zakázky pouze předstírali, a tím zároveň simulovali splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a za těchto okolností svými podpisy na účetních dokladech, které jsou nutné v souladu s pokynem ředitele xxx číslo 15/2009, k provedení výdajů z rozpočtu, umožnili dne 21. 12. 2009 proplacení částky 33.103 Kč fakturované daňovým dokladem č. 3200904521, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 27.819 Kč,

8.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v průběhu prosince roku 2009 v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009, v úmyslu zjednat společnosti AutoCont přednost, poté, kdy 10. 12. 2009 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Tomáš K., jako zástupce společnosti AutoCont, po vzájemném předchozím jednání se zástupci zadavatele obžalovaným Alešem F. a obžalovaným Miloslavem S. a následně společné domluvě, v rámci které dne 14. 12. 2009 obžalovaný Tomáš K. zaslal e-mailem přímo obžalovanému Aleši F. nabídku na veřejnou zakázku „Minitendr – Notebooky“, včetně konfigurace, informací o uchazeči a čestné prohlášení, vše datované dnem 14. 12. 2009, se záměrem, aby tato nabídka byla bez provedení řádného zadávacího řízení vybrána, a obžalovaný Aleš F., jako osoba pověřená zpracováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu finančních prostředků přidělených xxx z rozpočtu, spolu s obžalovaným Miloslavem S., aniž by provedli jakékoliv řízení v souladu s

účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti AutoCont v porovnání s jinými dodavateli, tuto výše uvedeným způsobem předem konzultovanou cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu zpracovali a předložili obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. kupní smlouvu mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, x, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění 39 ks notebooků typ NB-A/W v objemu 1.109.895,15 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 15. 12. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo a bylo zmanipulováno a kupní smlouva se společností AutoCont uzavřena být nemohla, přičemž na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 18. 12. 2009 vystavila kupujícímu daňový doklad č. 3200904550 na dodávku 39 ks HP Compaq NTB 6930P, typ NB-A/W v částce 1.109.895 Kč včetně DPH a téhož dne byla fakturovaná částka proplacena, ačkoli objednávka č. 4500359913 na výše uvedenou fakturovanou dodávku byla vystavena až dne 21. 12. 2009, čímž způsobili České republice škodu po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 932.685 Kč,

9.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v průběhu prosince 2009 v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009, v úmyslu zjednat předem vybranému dodavateli přednost, poté, kdy 10. 12. 2009 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Tomáš K., jako zástupce osloveného dodavatele společnosti AutoCont, po vzájemném předchozím jednání se zástupci zadavatele obžalovaným Alešem F. a obžalovaným Miloslavem S. a následně společné domluvě, a to i prostřednictvím e-mailové korespondence, dne 14. 12. 2009 zaslal obžalovanému Aleši F. prostřednictvím e-mailu přehled maximálně přípustných cen jednotlivých dodavatelů - uchazečů DELL Computer, spol. s r. o., S&T CZ s. r. o., AutoCont a YOUR SYSTEM, spol. s r. o., kde přímo označil cenu za typ PC-B/W a uchazeče - společnost YOUR SYSTEM, spol. s r. o., a následně obratem zaslal další e-mail s přílohou označenou YS, která obsahovala přímo nabídku pro xxx od společnosti YOUR SYSTEM, spol. s r. o., datovanou dnem 14. 12. 2009, kde předmětem nabídky je 63 ks PC-B/W za částku 1.049.580 Kč včetně DPH, a obžalovaný Aleš F., jako osoba pověřena zpracováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu finančních prostředků přidělených xxx z rozpočtu, spolu s obžalovaným Miloslavem S., aniž by provedli jakékoliv řízení v souladu s účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti YOUR SYSTEM, spol. s r. o., v porovnání s jinými dodavateli, tuto výše uvedeným způsobem předem konzultovanou cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, zpracovali a obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. předložili kupní smlouvu mezi prodávajícím YOUR SYSTEM, spol. s r. o., IČ: 00174939, se sídlem Praha 4, Mezivrší 1726/28, nyní Praha 4, Türkova 2319/5b, zastoupeným RNDr. Janem H., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění 63 ks PC stolních typu PC-B/W v objemu 1.049.580 Kč včetně DPH, přestože skutečným dodavatelem zboží byla společnost AutoCont jako další uchazeč z rámcové smlouvy, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 15. 12. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo, bylo zmanipulováno a kupní smlouva se společností YOUR SYSTEM, spol. s r. o., uzavřena být nemohla, přičemž na základě takto uzavřené kupní smlouvy

společnost YOUR SYSTEM, spol. s r. o., dne 18. 12. 2009 fakturovala xxx fakturou č. 11092262 dodávku 63 ks PC zn. DELL OPTIPLEX 755 PC-B/W v částce 1.049.580 Kč včetně DPH, která byla téhož dne 18. 12. 2009 proplacena v plné výši, ačkoli objednávka č. 4500359937 na výše uvedenou fakturovanou dodávku byla vystavena až dne 21. 12. 2009, čímž způsobili České republice škodu po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 882.000 Kč,

10.

obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S.

v přesně nezjištěné době v Praze, v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009 pod č. j. xxx, nejpozději však dne 8. 12. 2009 na pokyn obviněného Miloslava S., vedoucího odboru správy majetku xxx, vedeného úmyslem stůj co stůj vyčerpat veškeré přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu xxx, po společné dohodě s obžalovaným Alešem F. o způsobu provedení a formě budoucího nákupu, když předem společně určili dodavatele společnost AutoCont a druh nakupovaného zboží včetně jeho typu - rychlá maticová tiskárna Tally 2900N a přístroj Cellebrite UFED Ruggerized, obžalovaný Aleš F., jako zástupce zadavatele kontaktoval Tomáše K., zástupce předem dohodnutého dodavatele společnosti AutoCont, a to v rozporu s pokynem Ředitele xxx č. 71/2007, ve znění změny č. 58/2008, tedy aniž by takto učinil směrem k nejméně dvěma z dalších možných soutěžitelů dostupných na českém trhu, ke zjištění ekonomické výhodnosti nabídky, a dohodl s ním dodávku konkrétního zboží v určitém množství za vzájemně dohodnutou cenu, a na základě této dohody dne 8. 12. 2009 ve 13.15 hod. Tomáš K. zaslal elektronicky na soukromou elektronickou adresu obviněného Aleše F. nabídku společnosti AutoCont na dodávku Rychlé maticové tiskárny Tally 2900N, na jejímž podkladě byla dne 15. 12. 2009 uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným Miloslavem S., jejímž předmětem je nákup 1 ks UFED Ruggerized Systém a 1 ks tiskárny Tally 2900N za celkovou cenu 304.813,80 Kč, přičemž dodávku předmětného zboží společnost AutoCont fakturovala daňovým dokladem č. 3200904549 dne 18. 12. 2009 celkovou částkou 304.813 Kč a obžalovaný Aleš F. společně s obžalovaným Miloslavem S. zadávací řízení k výběru vhodného dodavatele veřejné zakázky dodatečně imitovali, a zároveň simulovali splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a za těchto okolností svými podpisy na účetních dokladech, které jsou nutné v souladu s pokynem ředitele xxx číslo 15/2009 k uskutečnění výdajů z rozpočtu, umožnili dne 21. 12. 2009 proplacení částky 304.813 Kč fakturované prodávajícím daňovým dokladem č. 3200904549, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 256.146 Kč,

11.

obžalovaný Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. a obžalovaný Miloslav S.

v přesně nezjištěné době v průběhu prosince 2009 v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“, č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009, v úmyslu zjednat společnosti Elvia-Pro spol. s r. o. přednost, poté, kdy 10. 12. 2009 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. neoprávněně svým rozhodnutím o udělení výjimky s odůvodněním časovou tísni při dodatečném přidělení rozpočtových prostředků a nutnosti realizace zakázky vyňal tuto zakázku z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007, přikázal její zpracování odboru správy majetku a jako jejího zpracovatele určil obviněného Aleše F., obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S. jako zástupci zadavatele, po předchozím vzájemném jednání s Martinem R., zástupcem osloveného dodavatele společnosti ELVIA-PRO, spol. s r. o., IČ 45243042, se sídlem Karlovo nám. 19, 120 00 Praha 2, a následně společné domluvě, a to i prostřednictvím e-mailové korespondence, kterou dne 14. 12. 2009 Martin R. zaslal obžalovanému Aleši F. seznam společností, které by měly být v rámci tohoto výběrového řízení

osloveny, a obžalovaný Aleš F., jako osoba pověřena zpracováním veřejných zakázek materiálové třídy 21 a zároveň jako správce rozpočtu finančních prostředků přidělených xxx z rozpočtu, spolu s obžalovaným Miloslavem S., aniž by provedli jakékoliv řízení v souladu s účinnými právními předpisy, které by směřovalo ke zjištění ekonomické výhodnosti cenové nabídky společnosti ELVIA-PRO, spol. s r. o., v porovnání s jinými dodavateli, tuto výše uvedeným způsobem předem konzultovanou cenovou nabídku převzali, výběrové řízení pouze předstírali a simulovali tak splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, zpracovali a obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. předložili kupní smlouvu mezi prodávajícím ELVIA-PRO, spol. s r. o., zastoupeným Vladislavem A., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., s předmětem plnění 1 ks TV rozvaděče, 4 ks HDD rekordéru, 26 ks kamer barevných, 11 ks LCD monitorů 19“, 1 ks LCD monitoru 17“, 1 ks LCD panelu a 21 ks linkových komunikátorů v objemu 867.692 Kč včetně DPH, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. dne 15. 12. 2009 podepsal, ačkoli věděl, že výběrové řízení řádně neproběhlo a bylo zmanipulováno a kupní smlouva se společností ELVIA-PRO, spol. s r. o. uzavřena být nemohla, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost ELVIA-PRO, spol. s r. o., následně fakturovala dne 18. 12. 2009 kupujícímu fakturou č. FV09/25/0032 dodávku 1 ks TV rozvaděče, 4 ks HDD rekordéru, 26 ks kamer barevných, 11 ks LCD monitorů 19“, 1 ks LCD monitoru 17“, 1 ks LCD panelu a 21 ks linkových komunikátorů v částce 867.692 Kč včetně DPH, přičemž objednávka č. 4500360018 na výše uvedenou fakturovanou dodávku byla vystavena až dne 21. 12. 2009 a dne 22. 12. 2009 proplacena v plné výši, čímž způsobili České republice škodu po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 729.152,94 Kč,

12.

obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ zadavatele xxx, probíhajícího od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009, aniž bylo zahájení zadávacího řízení zaevidováno, dne 17. 12. 2009 na pokyn obviněného Miloslava S., vedeného úmyslem stůj co stůj vyčerpat veškeré přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu xxx, po společné dohodě s obžalovaným Alešem F. o způsobu a formě nákupu, kdy předem určili dodavatele, a to společnost AutoCont, a druh nakupovaného zboží, jehož nákup byl v té době, s ohledem na existující skladové zásoby, zcela nadbytečný a nevhodný, obžalovaný Aleš F. jako zástupce zadavatele dne 17. 12. 2009 ve 13.50 hod. elektronicky prostřednictvím e-mailu kontaktoval Tomáše K., zástupce předem dohodnutého dodavatele společnosti AutoCont, v rozporu s pokynem Ředitele xxx č. 71/2007, ve znění změny č. 58/2008, tedy aniž by takto učinil směrem k ostatním možným soutěžitelům dostupným na českém trhu ke zjištění ekonomické výhodnosti, s Tomášem K. dohodl cenu a druh pořizovaného zboží tak, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této domluvy, o které obžalovaný Aleš F. průběžně informoval obviněného Miloslava S. a Vladimíra N., Tomáš K. zpracoval cenovou nabídku, na jejímž podkladě byla dne 17. 12. 2009 uzavřena kupní smlouva mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným Miloslavem S., zboží bylo dne 21. 12. 2009 dodáno a téhož dne byl společností AutoCont vystaven daňový doklad č. 3200904599, na celkovou částku 136.612 Kč, obžalovaný Aleš F. společně s obžalovaným Miloslavem S. však zadávací řízení k výběru vhodného dodavatele veřejné zakázky pouze předstírali, a tím simulovali splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, a za těchto okolností svými podpisy na účetních dokladech, které jsou nutné v souladu s pokynem ředitele xxx číslo 15/2009, k provedení výdajů z rozpočtu, umožnili dne 21. 12. 2009 proplacení částky 136.612 Kč fakturované daňovým dokladem č. 3200904599, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 114.800 Kč,

a obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S. tak jednáním uvedeným ad 1. až 12., a obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. jednáním uvedeným ad 3., 4., 5., 6., 8., 9. a 11. jako pořadatelé obchodní veřejné soutěže pro veřejnou zakázku v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch, porušující zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace uvedené v § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, úmyslně zjednali přednost a výhodnější podmínky dodavatelům AutoCont CZ a. s., Impromat CZ spol. s r. o. a Elvia-Pro, spol. s r. o. na úkor jiných možných soutěžitelů z řad na trhu dostupných dodavatelů v rámci hospodářské soutěže, současně tímto jednáním obžalovaný Aleš F. úmyslně porušil své povinnosti při správě majetku zaměstnavatele, vyplývající z ustanovení § 301 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění, kterým je stanovena povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele, a svým jednáním způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 9.200.434 Kč, obžalovaný Miloslav S. úmyslně porušil své povinnosti při správě majetku zaměstnavatele, vyplývající z ustanovení § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění, kterým je stanovena povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, a dále vyplývající z jeho popisu práce, uvedených zejména v bodě 01.08 – dle kterého má povinnost zajišťovat předběžnou řídicí kontrolu jako příkazce operace v souladu se zákonem o finanční kontrole v platném znění a v souladu s vyhláškou ministerstva financí, kterou se provádí zákon o finanční kontrole v plném rozsahu rozpočtové skladby, dále v bodě 02.06 – dle kterého má povinnost zabezpečit efektivní, účelné a hospodárné využívání finančních prostředků a svěřených prostředků, za jejich údržbu a provoz u jím řízených organizačních článků a v bodě 02.07 – který mu ukládá povinnost dbát na řádný výkon úkolu příkazce operace v plném rozsahu rozpočtové skladby, a svým jednáním způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 9.200.434 Kč, obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. úmyslně porušil své povinnosti při správě majetku organizační složky státu podle § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, vyplývající z funkce náměstka ředitele pro ekonomiku, tedy povinnost statutárního orgánu podle § 7 odst. 1, odst. 2, zákona č. 219/2000 Sb., využívat majetek účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností, přičemž současně jako příslušník bezpečnostního sboru plnil úkoly státu a používal přitom svěřených pravomocí, a svým jednáním způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 8.317.147 Kč, obžalovaný Ing. Bohumil H. jednáním uvedeným ad 1., 3. a 6. umožnil obžalovanému Aleši F., obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. a obžalovanému Miloslavu S. uskutečnit jednání, uvedená v těchto bodech, a způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 2.463.150 Kč, a obžalovaný Tomáš K. jednáním uvedeným ad 4., 5., 8. a 9. umožnil obžalovanému Aleši F., obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H. a obžalovanému Miloslavu S. uskutečnit jednání, uvedená v těchto bodech, a způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 5.544.995 Kč,

tedy:

obžalovaný Aleš F. a obžalovaný Miloslav S.

- jednak měli v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu způsobil jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch zjednat některému soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů, čin měli spáchat jako pořadatelé veřejné soutěže, a měli způsobil takovým činem značnou škodu

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

- jednak měli porušit podle zákona jim uloženou povinnost spravovat cizí majetek a měli způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu

obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H.

- jednak měl v souvislosti s veřejnou soutěží v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, zjednat některému soutěžiteli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných soutěžitelů, čin měl spáchat jako pořadatel veřejné soutěže, a měl způsobit takovým činem značnou škodu
- jednak měl jako veřejný činitel v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch, vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a takovým činem měl způsobit značnou škodu
- jednak měl porušit podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a měl způsobit tímto činem škodu velkého rozsahu

obžalovaný Ing. Bohumil H.

- měl opatřením prostředků poskytnout jinému pomoc ke spáchání trestného činu, spočívajícího jednak ve zjednání přednosti a výhodnějších podmínek některému soutěžiteli na úkor jiných soutěžitelů v souvislosti s veřejnou soutěží pořadatel veřejné soutěže v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, jednak v porušení podle zákona uložené povinnosti spravovat cizí majetek a ve způsobení značné škody

obžalovaný Tomáš K.

- měl opatřením prostředků poskytnout jinému pomoc ke spáchání trestného činu, spočívajícího jednak ve zjednání přednosti a výhodnějších podmínek některému soutěžiteli na úkor jiných soutěžitelů v souvislosti s veřejnou soutěží pořadatel veřejné soutěže v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, jednak v porušení podle zákona uložené povinnosti spravovat cizí majetek a ve způsobení škody velkého rozsahu.

II.

1.

obžalovaný býv. nrap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ probíhajícího od 16. 11. 2010 do 17. 12. 2010, pod č. j. xxx zadavatele xxx, nejméně v polovině listopadu 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nrap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů o

veřejnou zakázku, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nprap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nprap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpát přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup náplní, tonerů a cartridgí do kopírovacích strojů a tiskáren, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto spotřebního materiálu je vzhledem k již existujícím skladovým zásobám zcela nadbytečný a nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nprap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení veřejné zakázky přijal, nejméně v době od 24. 11. 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Radka S., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů věcně příslušný a který byl o pověření obviněného nprap. Aleše F. vyřízením veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze administrativní činnost, vešel telefonicky, elektronicky a osobně v kontakt s obžalovaným Tomášem K., zástupcem společnosti AutoCont, jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-72862-11/P-2009, v rámci které mělo probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru na výběr vhodného dodavatele spotřebního materiálu pro stávající tiskárny a kopírovací stroje, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit, a způsobu, jakým se provede výběr vhodného dodavatele tak, aby jako vítěz zadávacího řízení veřejné zakázky byla vybrána společnost AutoCont, a se kterým se, bez ohledu na potřebnost, předem dohodl na sortimentu a množství jednotlivých položek spotřebního materiálu, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o které obžalovaný nprap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., a obžalovaný Tomáš K., vědom si toho, že zadávací řízení bude vedeno účelově tak, aby se ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci veřejné soutěže s omezeným počtem uchazečů osloveni, nemohli do této přihlásit, a jako dodavatel bude vybrána společnost AutoCont, vypracoval „cenovou nabídku“ ve výši maximálně přípustných cen za jednotlivé položky uvedené v rámcové smlouvě, v níž u položek Canon tisková hlava BC-05 a Canon tisková hlava BC-02 bylo předem se zadavatelem veřejné zakázky dohodnuto, vzhledem k ukončení výroby těchto položek a nedostupností jejich originálů, o použití alternativ, ačkoli toto čl. 3 rámcové smlouvy MV-72862-11/P-2009 vylučuje, a na základě této předem dohodnuté a vzájemně schválené „nabídky“ Radek S. na pokyn obviněného nprap. Aleše F. dne 24. 11. 2010 učinil výzvy jednotlivým uchazečům v rámci rámcové smlouvy s termínem podání nabídek do 14:00 hod. dne 30. 11. 2010, jejichž přílohou byla zadávací dokumentace obsahující mimo jiné i položky Canon BC-02 v počtu 130 ks a Canon BC-05 v počtu 115 ks, které nejsou na trhu dostupné, a podání nabídky bylo v rámci minitendru rámcové smlouvy tudíž nesplnitelné pro všechny oslovené uchazeče, přesto obžalovaný Tomáš K., po předchozí dohodě se zadavatelem veřejné zakázky, na úkor společností PS Tech s. r. o., IČ: 25877623, se sídlem Krmelínská 364/164, Ostrava, ACTIVA spol. s r. o., IČ: 48111198, se sídlem Veselská 686, Praha 9, CMS Consulting s. r. o., IČ: 27642763, se sídlem Česká 47, Beroun a OFFICE DEPOT s. r. o., IČ: 64942503, ul. Floriánova 2461, Hostivice, podal za společnost AutoCont dne 6. 12. 2010 v 10:00 hod. předem připravenou nabídku, která byla následně dne 14. 12. 2010 komisí pro posouzení a hodnocení nabídek určena jako vítězná s odůvodněním, že byla jediná, a po takto zinscenovaném zadávacím řízení, které mělo za cíl pouze předstírat postup podle platných zákonů, došlo k vypracování kupní smlouvy, jejíž přílohou je cenová kalkulace obsahující již alternativy k položkám BC-02 a BC-05, avšak za ceny originálů, mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku spotřebního materiálu pro tiskárny a kopírovací stroje v hodnotě celkem 1.330.106,76 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 17. 12. 2010 podepsal, kdy

na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 21. 12. 2010 vystavila daňový doklad č. 3201004053 v částce 309.611 Kč včetně DPH a daňový doklad č. 3201004050 v částce 1.020.494 Kč včetně DPH, a obžalovaný Vladimír N., ač věděl, že zboží není dodavatelem v celém rozsahu a kvalitě dodáno, dne 22. 12. 2010 svým podpisem, jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace, stvrdil platební poukaz na výdaje, na základě čehož došlo k proplacení částek ve výši 145.411,20 Kč, 164.199,80 Kč, 185.068,80 Kč a 835.425,20 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 1.108.422,30 Kč,

2.

obžalovaný býv. nrap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ probíhajícího od 9. 12. 2010 do 16. 12. 2010, pod č. j. xxx zadavatele xxx, dne 24. 11. 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nrap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů o veřejnou zakázku, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nrap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nrap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup výpočetní techniky (počítačů, monitorů a notebooků), ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto druhu zboží nebyl odbornými útvary požadován a byl tudíž nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nrap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal, a nejméně v období od 24. 11. 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Bc. Karla J., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů xxx věcně příslušný, a který byl o pověření obviněného nrap. Aleše F. k vyřízení veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze základní administrativní činnost, vešel obžalovaný nrap. Aleš F., jako zástupce zadavatele, v telefonický, elektronický a osobní kontakt s obžalovaným Tomášem K., zástupcem společnosti AutoCont, jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-80236/P-2009, v rámci které mělo následně probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru na výběr vhodného dodavatele výpočetní techniky 2010, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit, a způsobu, jakým se provede výběr vhodného dodavatele při zadávacím řízení na základě rámcové smlouvy na elektronickém tržišti AllyTrade tak, aby jako dodavatel byla vybrána společnost AutoCont, a se kterým se bez ohledu na potřeby odborných útvarů xxx předem dohodli na typu a množství výpočetní techniky, kterou bude zadavatel poptávat a kterou je společnost AutoCont do konce roku 2010 schopna dodat tak, aby byl příslušný objem finančních prostředků zcela vyčerpán, a na základě této vzájemné domluvy, o které zároveň obžalovaný nrap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Tomáš K., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem vyhlášeno tak, aby ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci veřejné soutěže s omezeným počtem uchazečů osloveni, nemohli na výzvu reagovat a tudíž dodavatelem veřejné zakázky bude vybrána společnost AutoCont CZ a. s., vypracoval „cenovou nabídku“ na výpočetní techniku obsahující 100 ks monitorů, 80 ks počítačů a 16 ks notebooků v celkové hodnotě 2.105.486,40 Kč, na základě které na elektronickém tržišti AllyTrade dne 9. 12. 2010 v 11.22 hod. Bc. Karel J. na

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

základě pokynu obviněného nprap. Aleše F. vyhlásil zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „Monitor 19 v množství 100 ks, PCW v množství 80 ks a NB14W v množství 16 ks“ s tím, že termín uzavření výběrového řízení byl kratší než čtyři dny včetně víkendu, tedy do 12.00 hod. dne 13. 12. 2010, a s ohledem na předchozí výše uvedené domluvy, které proběhly se zástupcem společnosti AutoCont CZ, na úkor společností YOUR SYSTEM spol. s r. o., IČ : 00174939, se sídlem Mezivřší 1726/28, Praha 4, Ditcom s. r. o., IČ : 2671503, se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů, IČ : 25861808, se sídlem 1. máje 670/128, Ostrava – Vítkovice, ALWIL Trade spol. s r. o., IČ : 16188641, se sídlem Průběžná 2397/86, Praha 10 a S&T CZ s. r. o., IČ : 44846029, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, pouze společnost AutoCont, zastoupená obžalovaným Tomášem K., jsou na to připravena, podala v elektronickém tržišti již dne 9. 12. 2010 ve 12.52 hod. předem se zadavatelem projednanou a odsouhlasenou nabídku, která byla následně určena jako vítězná s odůvodněním, že byla jediná, a po takto proběhnuvším výběrovém řízení na elektronickém tržišti AllyTrade učinil dne 13. 12. 2010 pplk. Ing. Mgr. Pavel H. rozhodnutí o výběru dodavatele AutoCont, po němž byla vypracována kupní smlouva, jejíž přílohou je specifikace předmětu plnění, mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku výpočetní techniky v hodnotě celkem 2.105.486,40 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 16. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 21. 12. 2010 vystavila daňový doklad č. 3201004044 na dodávku HP LA1905wg v počtu 100 ks, HP Elite 8000 v počtu 80 ks a HP Compaq 8440p v počtu 16 ks v celkové částce 2.105.486 Kč včetně DPH, a dne 22. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není pro xxx potřebné a jeho převzetí na sklad nebylo prokazatelně dokladováno, svým podpisem, jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace, stvrdil platební poukaz na výdaje, na základě kterého došlo k vyplacení částky ve výši 2.105.486 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 1.754.572 Kč,

3.

obžalovaný býv. nprap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 9. 12. 2010 do 15. 12. 2010, s požadovaným termínem plnění do 16. 12. 2010, na počátku měsíce prosince 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nprap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nprap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nprap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N.

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup cartridge a tonerů do multifunkčních zařízení a tiskáren, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto spotřebního materiálu je vzhledem k již existujícím skladovým zásobám zcela nadbytečný a nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nrap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení veřejné zakázky přijal, v přesně nezjištěné době v období na začátku prosince 2010, jako zástupce zadavatele vešel telefonicky, elektronicky i osobně v kontakt s obžalovaným Ing. Bohumilem H., zástupcem společnosti Impromat, jako jedním z možných budoucích dodavatelů, kteří by mohli být osloveni k podání cenové nabídky v rámci řízení o výběru vhodného dodavatele veřejné zakázky, informoval jej o objemu peněz, které potřebuje utratit a způsobu, jakým provede výběr dodavatele tak, aby byla vybrána společnost Impromat, načež se společně, bez ohledu na potřebnost či ekonomičnost zadavatele veřejné zakázky, předem dohodli na sortimentu a množství jednotlivých položek, které budou předmětem kupní smlouvy tak, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o které zároveň obžalovaný nrap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Ing. Bohumil H., vědom si toho, že veřejná soutěž na výběr vhodného dodavatele bude zadavatelem veřejné zakázky formálně imitována, čímž bude veřejná zakázka de facto přímo zadána společnosti Impromat jako dodavateli, vypracoval cenovou nabídku ve výši 1.308.894 Kč, kterou předal obžalovanému nrap. Aleši F., který na jejím podkladě vyhotovil příslušné dokumenty, tedy požadavkový list veřejné zakázky malého rozsahu datovaný 9. 12. 2010, zápis z jednání komise pro posouzení a hodnocení nabídek uchazeče na realizaci zakázky malého rozsahu, která měla dne 9. 12. 2010 zasedat a posuzovat podané nabídky, přičemž výzvy k podání nabídek nikdy nebyly vyhlášeny ani předány žádnému uchazeči, a posuzovala nabídku, kterou společnost Impromat, měla jako jediná podat, dle seznamu doručených a přijatých nabídek dne 7. 12. 2010, na základě kterých obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ačkoli věděl, že se jedná o formálně vyhotovené listiny fiktivního řízení k výběru dodavatele veřejné zakázky, rozhodl o výběru dodavatele na formuláři datovaném dne 10. 12. 2010, a na základě tohoto rozhodnutí došlo k vypracování kupní smlouvy mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Ing. Svatoplukem B. a Ing. Věrou S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku cartridge a tonerů pro multifunkce a OKTE, v hodnotě celkem 1.308.894 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo provedeno pouze formálně za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 15. 12. 2010 podepsal, kdy na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 21. 12. 2010 vystavila daňový doklad č. 1103500089 na dodávku spotřebního materiálu pro tiskárny a kopírovací stroje v částce 1.308.894 Kč včetně DPH, a dne 22. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není dodatelem v celém rozsahu dodáno, svým podpisem jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace stvrdil platební poukaz na výdaje, na základě kterého došlo k vyplacení částky 1.308.894 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 1.090.745 Kč,

4.

obžalovaný býv. nrap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku pod názvem „xxx“ pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 13. 12. 2010 do 21. 12. 2010, nejméně na počátku měsíce prosince 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx pro ekonomiku, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu

ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nrap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nrap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nrap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup multifunkčních monochromatických tiskáren, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto druhu zboží nebyl odbornými útvary požadován a byl tudíž nadbytečný a nehospodárný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nrap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal a nejméně v období na začátku prosince 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Radka S., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů xxx věcně příslušný, a který byl o pověření obviněného nrap. Aleše F. k vyřízení veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze základní administrativní činnost, vešel telefonicky, elektronicky a osobně v kontakt pouze s obžalovaným Ing. Bohumilem H., zástupcem společnosti Impromat, jako jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. xxx, v rámci které mělo následně probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru na výběr vhodného dodavatele multifunkčního tiskového zařízení pro malou pracovní skupinu – monochromatické – MFS-A-1, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit a způsobu, jakým se provede výběr vhodného dodavatele při zadávacím řízení na základě rámcové smlouvy na elektronickém tržišti AllyTrade tak, aby jako dodavatel byla vybrána společnost Impromat, a se kterým se, bez ohledu na potřeby odborných útvarů xxx, předem dohodli na množství a typu multifunkčního zařízení, neodpovídajícímu rámcové smlouvě č. j. MV-88473-30/P-2009, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o které zároveň obžalovaný nrap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Ing. Bohumil H., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem zmanipulováno tak, aby se ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci veřejné soutěže s omezeným počtem uchazečů osloveni, nemohli do této přihlásit, a tudíž dodavatelem bude vybrána společnost Impromat, vypracoval „cenovou nabídku“ na 24 ks předem dohodnutého typu multifunkčních tiskáren Ricoh Aficio SP 3410SF se spotřebním materiálem na roční provoz, ačkoli v rámci rámcové smlouvy č. j. MV-88473-30/P-2009 společnost Impromat nabízela typ HP LaserJet M2727nf+paměť 256MB, kdy na základě této předem dohodnuté a vzájemně schválené nabídky Radek S. na základě pokynu obviněného nrap. Aleše F. na elektronickém tržišti AllyTrade dne 14. 12. 2010 ve 13:47 hod. vyhlásil zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „multifunkční zařízení pro malou pracovní skupinu – monochromatická – MFS-A-1 v počtu 24 ks“ s tím, že termín uzavření výběrového řízení byl kratší než dva dny, tedy do 12:00 hodiny dne 16. 12. 2010, a s ohledem na předchozí, výše uvedené domluvy, které proběhly se zástupcem společnosti Impromat, na úkor společností PS Tech s. r. o., IČ: 25877623 se sídlem Krmelínská 364/164, Ostrava, Blue Grass s. r. o., IČ: 26423626, se sídlem Zvonková 2644/15, Praha 10, AutoCont CZ a. s., IČ: 47676795, se sídlem Nemocniční 987/12, Ostrava a VDI Meta – výrobní družstvo invalidů, IČ: 25661808, se sídlem 1. máje 670/128, Ostrava – Vítkovice, pouze společnost Impromat, zastoupená obžalovaným Ing. Bohumilem H., jsouc na to předem připravená, podala v elektronickém tržišti dne 16. 12. 2010 v 11:14 hod. předem se zadavatelem projednanou nabídku, která byla následně elektronickým tržištěm AllyTrade určena jako vítězná s odůvodněním, že byla jediná, následně po takto proběhnutším výběrovém řízení na elektronickém tržišti AllyTrade, aniž by na něm došlo k oznámení vítěze, obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. učinil dne 16. 12. 2010 rozhodnutí o výběru dodavatele Impromat, došlo k

vypracování kupní smlouvy, jejíž přílohou je cenová kalkulace, která obsahuje nikoli multifunkční tiskárnu HP LaserJet M2727nf+paměť 256MB, která byla soutěžena v rámci zadávacího řízení, nýbrž již předem dohodnutou multifunkční tiskárnu RICOH Aficio SP 3410SF, mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Ing. Svatoplukem B. a Ing. Věrou S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku multifunkční tiskárny včetně spotřebního materiálu na rok provozu v hodnotě celkem 861.120 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 21. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 21. 12. 2010 vystavila daňové doklady č. 1103500085 a 1103500087 na dodávku 24 ks multifunkčních zařízení v částce 316.800 Kč včetně DPH a dodávku 168 ks spotřebního materiálu v částce 544.320 Kč, a dne 23. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není dodavatelem v celém rozsahu a kvalitě dodáno, svým podpisem jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace stvrdil platební poukazy na výdeje, na základě kterých došlo k vyplacení částek ve výši 316.800 Kč a 544.320 Kč z rozpočtu Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 717.600,- Kč,

5.

obžalovaný býv. nrap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku pod názvem „xxx“ pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 13. 12. 2010 do 21. 12. 2010, nejméně na počátku měsíce prosince 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nrap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nrap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nrap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup spotřebního materiálu pro multifunkční monochromatické tiskárny, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto druhu zboží byl vzhledem k současně uskutečněným nákupům spotřebního materiálu na roční provoz společně s nákupem multifunkčních monochromatických tiskáren, které nebyly odbornými útvary požadovány, zcela nadbytečný a nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nrap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal, na začátku prosince 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Bc. Karla J., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů xxx věcně příslušný, a který byl o pověření obviněného nrap. Aleše F. k vyřízení veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze základní administrativní činnost, jako zástupce zadavatele vešel telefonicky, elektronicky a osobně v kontakt pouze s obžalovaným Ing. Bohumilem H., zástupcem společnosti Impromat, jako jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-88473-30/P-2009, v rámci které mělo následně probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru pro výběr vhodného

dodavatele spotřebního materiálu pro multifunkční zařízení pro malou pracovní skupinu – monochromatické – MFS-A-1, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit a způsobu, jakým se výběr vhodného dodavatele při zadávacím řízení na základě rámcové smlouvy uskuteční na elektronickém tržišti AllyTrade tak, aby jako dodavatel byla vybrána společnost Impromat, a dohodl se s ním bez ohledu na potřeby xxx, předem na množství 93 kusů toneru typu SP 3400HE, tedy spotřebního materiálu, který množstvím a typem neodpovídal typu uvedenému v rámcové smlouvě č. j. MV-88473-30/P-2009, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o níž zároveň obžalovaný nprap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Ing. Bohumil H., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem pouze imitováno a jako dodavatel veřejné zakázky bude vybrána společnost Impromat, vypracoval „cenovou nabídku“ na 93 ks předem dohodnutého toneru typu SP3400HE pro multifunkční tiskárny Ricoh Aficio SP 3410SF, jako spotřebního materiálu pro roční provoz multifunkční tiskárny MFS-A-1, ačkoli v rámcové smlouvě č. j. MV-88473-30/P-2009 společnost Impromat nabízela multifunkční tiskárnu MFS-A-1 typu HP LaserJet M2727nf+paměť 256MB s odpovídajícím spotřebním materiálem na roční provoz v počtu 6 ks, kdy na základě této předem dohodnuté a vzájemně schválené „nabídky“ bylo na elektronickém tržišti AllyTrade Bc. Karlem J. na základě pokynu obviněného nprap. Aleše F. dne 13. 12. 2010 ve 13.58 hod. připraveno a dne 16. 12. 2010 ve 12.41 hod. vyhlášeno zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „spotřební materiál k tiskárně – MFS-A-1 v počtu 93 ks“ s tím, že termín uzavření výběrového řízení byl stanoven na den 20. 12. 2010 ve 12.00 hod., a s ohledem na předchozí, výše uvedené domluvy, které proběhly se zástupcem společnosti Impromat, na úkor společností PS Tech s. r. o., IČ: 25877623 se sídlem Krmelínská 364/164, Ostrava, která jako jediný z předem neinformovaných oslovených dodavatelů, předložila dne 20. 12. 2010 v 11.38 hod. nabídku v hodnotě více než 12x převyšující vítěznou nabídku, Blue Grass s. r. o., IČ: 26423626, se sídlem Zvonková 2644/15, Praha 10, AutoCont CZ a. s., IČ: 47676795, se sídlem Nemocniční 987/12, Ostrava a VDI Meta – výrobní družstvo invalidů, IČ: 25661808, se sídlem 1. máje 670/128, Ostrava – Vítkovice, pouze společnost Impromat, zastoupená obžalovaným Ing. Bohumilem H., podala v elektronickém tržišti dne 20. 12. 2010 v 9.24 hod. předem se zadavatelem projednanou nabídku, a aniž by proběhlo jakékoli hodnocení předložených nabídek, došlo k vypracování a uzavření kupní smlouvy s předmětem dodávky tonerů pro multifunkční tiskárny MFS-A-1 se specifikací typu SP3400HE v množství 93 ks, přičemž nelze určit, zda multifunkční tiskárnou MFS-A-1 kupní smlouva označuje tiskárnu Ricoh Aficio SP3410SF, či tiskárnu HP LaserJet M2727nf, mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Ing. Svatoplukem B. a Ing. Věrou S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že zadávací řízení nebylo uzavřeno a nebylo vedeno v souladu s právními předpisy a bylo fakticky prováděno pouze za účelem fiktivního splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 21. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 21. 12. 2010 vystavila daňový doklad č. 1103500086 na dodávku 93 ks spotřebního materiálu k MFS-A-1 toner typ SP3400HE v částce 299.980,80 Kč včetně DPH, a dne 23. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není dodavatelem co do rozsahu a kvality kompletně dodáno, svým podpisem, jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace, stvrdil platební poukaz na výdaje, na základě kterého došlo k vyplacení částky ve výši 299.980,80 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 249.984 Kč,

6.

obžalovaný býv. nprap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Ing. Bohumil H.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku pod názvem „xxx“, pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 17. 12. 2010 do 21. 12. 2010, nejméně na počátku měsíce prosince 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nprap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nprap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nprap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup multifunkčních monochromatických tiskáren, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto druhu zboží nebyl odbornými útvary požadován a byl tudíž nadbytečný a nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nprap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal, a nejméně v období na začátku prosince 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Radka S., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů xxx věcně příslušný, a který byl o pověření obv. nprap. Aleše F. k vyřízení veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze základní administrativní činnost, vešel telefonicky, elektronicky a osobně v kontakt pouze s obžalovaným Ing. Bohumilem H., zástupcem společnosti Impromat, jako jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-88473-30/P-2009, v rámci které mělo následně probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru pro výběr vhodného dodavatele multifunkčního tiskového zařízení pro malou pracovní skupinu – monochromatické – MFS-A-1, kterého informoval o objemu peněz, které ještě potřebuje utratit a způsobu, jakým se výběr vhodného dodavatele při zadávacím řízení na základě rámcové smlouvy uskuteční na elektronickém tržišti AllyTrade tak, aby jako dodavatel byla vybrána společnost Impromat, a dohodl se s ním bez ohledu na potřeby odborných útvarů xxx předem na množství a typu multifunkčního zařízení, jež neodpovídalo typu uvedenému v rámcové smlouvě č. j. MV-88473-30/P-2009, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o níž zároveň obžalovaný nprap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Ing. Bohumil H., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem uskutečněno tak, aby se ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci veřejné soutěže s omezeným počtem uchazečů osloveni, nemohli do této přihlásit a jako dodavatel veřejné zakázky bude vybrána společnost Impromat, vypracoval „cenovou nabídku“ na 4 ks předem dohodnutého typu multifunkčních tiskáren Ricoh Aficio SP 3410SF se spotřebním materiálem na roční provoz, ačkoli v rámci rámcové smlouvy č. j. MV-88473-30/P-2009 společnost Impromat nabízela typ HP LaserJet M2727nf+paměť 256MB, kdy na základě této předem dohodnuté a vzájemně schválené nabídky bylo na elektronickém tržišti AllyTrade v pátek dne 17. 12. 2010 v 16.07 hod. obžalovaným nprap. Alešem F., za využití přihlašovacích údajů Radka S., vyhlášeno zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „multifunkční zařízení pro malou pracovní skupinu – monochromatická – MFS-A-1 v počtu 4 ks“ s tím, že termín uzavření výběrového řízení byl kratší než tři dny, tedy do 10.00 hodiny dne 20. 12. 2010, a s ohledem na

předchozí, výše uvedené domluvy, které proběhly se zástupcem společnosti Impromat, na úkor společností PS Tech s. r. o., IČ: 25877623 se sídlem Krmelínská 364/164, Ostrava, Blue Grass s. r. o., IČ: 26423626, se sídlem Zvonková 2644/15, Praha 10, AutoCont CZ a. s., IČ: 47676795, se sídlem Nemocniční 987/12, Ostrava a VDI Meta – výrobní družstvo invalidů, IČ: 25661808, se sídlem 1. máje 670/128, Ostrava – Vítkovice, pouze společnost Impromat, zastoupená obžalovaným Ing. Bohumilem H., podala v elektronickém tržišti dne 20. 12. 2010 v 9.23 hod. předem se zadavatelem projednanou nabídku, která byla následně elektronickým tržištěm AllyTrade určena jako vítězná s odůvodněním, že byla jediná, následně takto proběhnuvší výběrové řízení na elektronickém tržišti AllyTrade, obžalovaný nprap. Aleš F., opět využívaje přihlašovacích údajů Radka S., dne 20. 12. 2010 v 10.00 hod. uzavřel a téhož dne v 10.23 hod. vyhodnotil, na podkladě čehož došlo k vypracování kupní smlouvy, jejíž přílohou je cenová kalkulace, která obsahuje nikoli multifunkční tiskárnu HP LaserJet M2727nf+paměť 256MB, která byla soutěžena v rámci zadávacího řízení, nýbrž již předem dohodnutou multifunkční tiskárnu Ricoh Aficio SP 3410SF, mezi prodávajícím Impromat, zastoupeným Ing. Svatoplukem B. a Ing. Věrou S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupenou obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku multifunkční tiskárny včetně spotřebního materiálu na rok provozu v hodnotě celkem 143.520 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 21. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost Impromat dne 21. 12. 2010 vystavila daňové doklady č. 1103500084 a 1103500088 na dodávku 4 ks multifunkčních zařízení v částce 52.800 Kč včetně DPH a dodávku 28 ks spotřebního materiálu v částce 90.720 Kč, a dne 23. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není dodavatelem v celém rozsahu a kvalitě dodáno, svými podpisy jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace stvrdil platební poukazy na výdaje, na základě kterých došlo k vyplacení částek ve výši 52.800 Kč a 90.720 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 119.600 Kč,

7.

obžalovaný býv. nprap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení na veřejnou zakázku pod názvem „xxx“ pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 17. 12. 2010 do 21. 12. 2010, nejméně 24. 11. 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nprap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nprap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nprap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup výpočetní techniky (počítačů, monitorů), ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto druhu zboží nebyl odbornými útvary požadován a byl tudíž neehospodárný a s ohledem k předchozímu nákupu této komodity i nepotřebný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nprap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal, v období nejméně od 24. 11. 2010, jako zástupce

vyhlašovatele veřejné soutěže, telefonicky, elektronicky a osobně kontaktoval obviněného Tomáše K., zástupce společnosti AutoCont, jako jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-80236/P-2009, v rámci které mělo následně probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru na výběr vhodného dodavatele výpočetní techniky 2010, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit a způsobu, jakým se provede výběr vhodného dodavatele při zadávacím řízení na základě rámcové smlouvy na elektronickém tržišti AllyTrade tak, aby jako dodavatel byla vybrána společnost AutoCont, a se kterým se bez ohledu na potřeby odborných útvarů xxx předem dohodli o typu a množství výpočetní techniky, kterou bude zadavatel poptávat a kterou je společnost AutoCont do konce roku 2010 schopna ještě dodat, aby byl příslušný objem finančních prostředků zcela vyčerpán, kdy na základě této vzájemné domluvy, o které zároveň obžalovaný nrap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Tomáš K., vědom si toho, že zadávací řízení na výběr vhodného dodavatele veřejné zakázky bude zadavatelem vyhlášeno tak, aby ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci veřejné soutěže s omezeným počtem uchazečů osloveni, nemohli na výzvu reagovat a tudíž dodavatelem veřejné zakázky bude vybrána společnost AutoCont, vypracoval „cenovou nabídku“ na výpočetní techniku obsahující 5 ks monitorů a 5 ks počítačů v celkové hodnotě 97.290 Kč, na základě které bylo na elektronickém tržišti AllyTrade dne 17. 12. 2010 v 16.17 hod. obžalovaný nrap. Alešem F. za pomoci přístupových údajů Radka S., pracovníka odboru veřejných zakázek xxx, vyhlášeno zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „PCW v množství 5 ks a Monitor 19 v množství 5 ks“, s tím, že termín uzavření výběrového řízení byl kratší než tři dny včetně víkendu, tedy do 10.00 hod. dne 20. 12. 2010, a s ohledem na předchozí výše uvedené domluvy, které proběhly se zástupcem společnosti AutoCont, na úkor společností YOUR SYSTEM spol. s r. o., IČ : 00174939, se sídlem Mezivřší 1726/28, Praha 4, Ditcom s. r. o., IČ : 2671503, se sídlem Antala Staška 510/38, Praha 4, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů, IČ : 25861808, se sídlem 1. máje 670/128, Ostrava – Vítkovice, ALWIL Trade spol. s r. o., IČ : 16188641, se sídlem Průběžná 2397/86, Praha 10 a S&T CZ s. r. o., IČ : 44846029, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, pouze společnost AutoCont, zastoupená obv. Tomášem K., jsou na to připravena, podala v elektronickém tržišti již dne 17. 12. 2010 v 18.24 hod. předem se zadavatelem projednanou a odsouhlasenou nabídku, která byla následně elektronickým tržištěm AllyTrade určena jako vítězná s odůvodněním, že byla jediná, a po takto proběhnutím výběrovém řízení na elektronickém tržišti AllyTrade, dne 20. 12. 2010 učinil obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. rozhodnutí o výběru dodavatele AutoCont, po němž byla vypracována kupní smlouva, jejíž přílohou je specifikace předmětu plnění, včetně technické specifikace dle rámcové smlouvy MV-80236/P-2009, mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku výpočetní techniky v hodnotě celkem 97.290 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 21. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont dne 21. 12. 2010 vystavila daňový doklad číslo 3201004075 na dodávku DELL OptiPlex 780DT - PCWBE v počtu 5 ks a Dell P1911 19“ Monitor – M19 v počtu 5 ks v celkové částce 97.290 Kč včetně DPH, a dne 23. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není pro xxx potřebné a jeho převzetí na sklad nebylo prokazatelně dokladováno, svým podpisem, jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace, stvrdil platební poukaz na výdaje, na základě kterého došlo k vyplacení částky ve výši 97.290 Kč z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobena škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 81.075 Kč,

8.

obžalovaný býv. nprap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Tomáš K.

v přesně nezjištěné době v Praze v rámci zadávacího řízení veřejné zakázky pod názvem „xxx“ pod č. j. xxx zadavatele xxx, probíhajícího od 17. 12. 2010 do 23. 12. 2010, nejméně v době od 24. 11. 2010 obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., v postavení úřední osoby jako náměstek ředitele xxx, ač věděl, že k provedení zadávacího řízení veřejné zakázky je dle článku 9 Pokynu ředitele xxx číslo 171/2010, ze dne 1. 12. 2010, resp. článku 8 Pokynu ředitele xxx číslo 16/2010 ze dne 8. 2. 2010, věcně příslušný odbor veřejných zakázek xxx, po dohodě s obžalovaným Miloslavem S., veden úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky xxx ze státního rozpočtu a záměrně, s ohledem na bezmeznou oddanost vůči své osobě, schopnostem a osobním vazbám obviněného nprap. Aleše F. na obchodní zástupce možných uchazečů dodávky veřejné zakázky, neoprávněně, bez opory v jakékoli účinné právní normě, ústně pověřil k provedení zadávacího řízení této veřejné zakázky svého podřízeného obviněného nprap. Aleše F., poté obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný nprap. Aleš F., obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. společně s úmyslem za každou cenu vyčerpat přidělené finanční prostředky rozhodli, že provedou nákup náplní, tonerů a cartridge do kopírovacích strojů a tiskáren, ačkoli si byli vědomi, že nákup tohoto spotřebního materiálu byl vzhledem k již existujícím skladovým zásobám zcela nadbytečný a nevhodný, a po tomto společném rozhodnutí obžalovaný nprap. Aleš F., který neoprávněně ústní pověření k vyřízení zadávacího řízení této veřejné zakázky přijal a již nejméně v době od 24. 11. 2010, bez vědomí pracovníka odboru veřejných zakázek xxx Radka S., který byl k provedení zadávacího řízení dle vnitřních předpisů xxx věcně příslušný a který byl o pověření obviněného nprap. Aleše F. k vyřízení veřejné zakázky informován, avšak prováděl pouze základní administrativní činnost, vešel telefonicky, elektronicky i osobně v kontakt pouze s obžalovaným Tomášem K., zástupcem společnosti AutoCont, jako jednoho z uchazečů uvedených v rámcové smlouvě centrálního zadavatele České republiky - Ministerstva vnitra č. j. MV-72862-11/P-2009, v rámci které mělo probíhat zadávací řízení veřejné zakázky formou minitendru na výběr vhodného dodavatele originálního spotřebního materiálu pro stávající tiskárny a kopírovací stroje, kterého informoval o objemu peněz, které potřebuje utratit a způsobu, jakým se provede výběr vhodného dodavatele tak, aby jako vítěz zadávacího řízení veřejné zakázky byla vybrána společnost AutoCont, a se kterým se, bez ohledu na potřebnost, předem dohodl na sortimentu a množství jednotlivých položek spotřebního materiálu tak, aby byl příslušný objem finančních prostředků utracen, a na základě této vzájemné domluvy, o které zároveň obžalovaný nprap. Aleš F. průběžně informoval obviněného plk. Ing. Mgr. Pavla H., obviněného Miloslava S. a obviněného Vladimíra N., obžalovaný Tomáš K., vědom si toho, že veřejná soutěž na výběr vhodného dodavatele bude zadavatelem zmanipulována tak, aby se ostatní uchazeči, kteří musí být v rámci výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů osloveni, nemohli do výběrového řízení přihlásit a tudíž dodavatelem bude vybrána společnost AutoCont, vypracoval „cenovou nabídku“ ve výši maximálně přípustných cen za jednotlivé položky, které jsou uvedeny v rámcové smlouvě č. j. MV-72862-11/P-2009, kdy u položek Canon tisková hlava BC-05 a Canon tisková hlava BC-02 bylo předem, vzhledem k ukončení výroby těchto položek a nedostupnosti jejich originálů, se zadavatelem veřejné zakázky dohodnuto o použití alternativ, ačkoli toto čl. 3 rámcové smlouvy MV-72862-11/P-2009 vylučuje, následně na základě této předem dohodnuté a vzájemně schválené „nabídky“, obžalovaný nprap. Aleš F. na elektronickém tržišti AllyTrade dne 17. 12. 2010 v 16:42 hod., využívaje přihlašovací údaje Radka S., vyhlásil zadání výběrového řízení pro omezený počet dodavatelů, kde v produktovém listu výběrového řízení je uveden produkt „barva černá RISO FR/RP v množství 1 ks“ a v příloze k výběrovému řízení jako celku byl přiložen rozpis spotřebního materiálu, který obsahoval mimo jiné i položky Canon BC-02 v počtu 110 ks a Canon BC-05 v počtu 50 ks, kteréžto položky již v originále, který je podmínkou uvedenou v

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

rámcové smlouvě MV-72862-11/P-2009 v článku 3, na trhu neexistovaly, a tudíž zadání bylo nesplnitelné pro všechny oslovené uchazeče, přesto obžalovaný Tomáš K., s ohledem na předchozí výše popsané domluvy, které proběhly na úkor společností PS Tech, s. r. o., IČ: 25877623 se sídlem Krmelínská 364/164, Ostrava, ACTIVA spol. s r. o., IČ: 48111198, se sídlem Veselská 686, Praha 9, CMS Consulting s. r. o., IČ: 27642763, se sídlem Česká 47, Beroun a OFFICE DEPOT s. r. o., IČ: 64942503, ul. Floriánova 2461, Hostivice, podal za společnost AutoCont CZ a. s., v elektronickém tržišti dne 17. 12. 2010 již v 18:19 hod. předem připravenou nabídku, která byla následně elektronickým tržištěm AllyTrade určena jako vítězná nabídka s odůvodněním, že byla jediná, následně takto proběhnuvší výběrové řízení na elektronickém tržišti AllyTrade obžalovaný nprap. Aleš F., opět využívaje přihlašovací údajů Radka Sotáka, dne 20. 12. 2010 v 10:00 hod uzavřel a téhož dne v 10:20 hod. vyhodnotil, na základě čehož došlo k vypracování kupní smlouvy, jejíž přílohou je cenová kalkulace již obsahující alternativy k položkám BC-02 a BC-05, avšak za ceny originálů, čímž společnost AutoCont získala neoprávněný prospěch, mezi prodávajícím AutoCont, zastoupeným Petrem S., a kupujícím Českou republikou, xxx, zastoupeným obžalovaným plk. Ing. Mgr. Pavlem H., na dodávku spotřebního materiálu pro tiskárny a kopírovací stroje v hodnotě celkem 855.757,20 Kč, kterou obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., ač si byl vědom, že výběrové řízení neproběhlo v souladu s právními předpisy a bylo fakticky provedeno pouze za účelem simulace splnění všech kontrolních mechanismů stanovených interními akty řízení při zadávání veřejných zakázek a hospodaření s finančními prostředky v rámci rozpočtu, dne 21. 12. 2010 podepsal, a na základě takto uzavřené kupní smlouvy společnost AutoCont CZ a. s., dne 23. 12. 2010 vystavila daňový doklad č. 3201004085 na dodávku spotřebního materiálu pro tiskárny a kopírovací stroje v částce 855.757 Kč včetně DPH, přičemž dne 23. 12. 2010 obžalovaný Vladimír N., ačkoli věděl, že zboží není dodavatelem v celém rozsahu a kvalitě dodáno, svým podpisem jako osoba pověřená k výkonu ekonomické činnosti podle pokynu ředitele xxx číslo 15/2009 a zároveň jako příkazce účetní operace stvrdil platební poukazy na výdeje, na základě kterých došlo k proplacení částek 750.003,40 Kč a 105.753,60 Kč, z rozpočtu xxx, čímž byla České republice způsobená škoda po odečtení daně z přidané hodnoty ve výši 713.131 Kč,

a obžalovaný býv. nprap. Aleš F., obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H., obžalovaný Vladimír N. a obžalovaný Miloslav S. tak jednáním uvedeným ad 1. až 8. jako pořadatelé obchodní veřejné soutěže pro veřejnou zakázku v úmyslu způsobit jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, porušující zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace uvedené v § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, úmyslně zjednali přednost a výhodnější podmínky dodavatelům AutoCont CZ a. s. a Impromat CZ spol. s r. o. na úkor jiných možných uchazečů z řad na trhu dostupných dodavatelů v rámci hospodářské soutěže a dalších uchazečů z uzavřených rámcových smluv, současně obžalovaný nprap. Aleš F. jednáním uvedeným ad 1. až 8. úmyslně porušil své povinnosti při správě majetku bezpečnostního sboru, vyplývající z ustanovení § 94 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, vykonávat službu tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku bezpečnostního sboru a k bezdůvodnému obohacení, a tímto svým jednáním způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 5.835.129 Kč, obžalovaný Miloslav S. a obžalovaný Vladimír N. jednáním ad 1. až 8. úmyslně porušili své povinnosti při správě majetku zaměstnavatele, vyplývající z ustanovení § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění, kterým je stanovena povinnost řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele a zabezpečovat přijetí opatření k ochraně majetku zaměstnavatele, a dále vyplývající z jejich popisu práce, uvedených zejména v bodě 01.08 – dle kterého mají povinnost zajišťovat předběžnou řídicí kontrolu jako příkazce operace v souladu se zákonem o finanční kontrole v platném znění a v souladu s vyhláškou ministerstva financí, kterou se provádí zákon o finanční kontrole v plném rozsahu rozpočtové skladby, dále v bodě 02.06 – dle kterého mají povinnost zabezpečit efektivní, účelné a hospodárné využívání finančních

prostředků a svěřených prostředků, za jejich údržbu a provoz u jimi řízených organizačních článků a v bodě 02.07 – který jim ukládá povinnost dbát na řádný výkon úkolů příkazce operace v plném rozsahu rozpočtové skladby, a svým jednáním způsobili na majetku České republiky škodu ve výši 5.835.129 Kč, obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H. jednáním ad 1. až 8. úmyslně porušil své povinnosti při správě majetku organizační složky státu podle § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, vyplývající z funkce náměstka ředitele pro ekonomiku, tedy povinnost statutárního orgánu podle § 7 odst. 1, odst. 2, zákona č. 219/2000 Sb., využívat majetek účelně a hospodárně k plnění funkcí státu a k výkonu stanovených činností, přičemž současně jako příslušník bezpečnostního sboru plnil úkoly státu a používal přitom svěřených pravomocí, a svým jednáním způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 5.835.129 Kč, obžalovaný Ing. Bohumil H. jednáním uvedeným ad 3. až 6. umožnil obžalovanému Aleši F., obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H., obžalovanému Vladimíru N. a obžalovanému Miloslavu S. uskutečnit jednání, uvedená v těchto bodech, a způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 2.177.929 Kč, a obžalovaný Tomáš K. jednáním uvedeným ad 1., 2., 7. a 8. umožnil obžalovanému Aleši F., obžalovanému plk. Ing. Mgr. Pavlu H., obžalovanému Vladimíru N. a obžalovanému Miloslavu S. uskutečnit jednání, uvedená v těchto bodech, a způsobil na majetku České republiky škodu ve výši 3.657.200 Kč,

tedy:

obžalovaný Aleš F., obžalovaný Vladimír N. a obžalovaný Miloslav S.

- jednak měli v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu způsobil jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch zjednat některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin měli spáchat jako pořadatelé veřejné soutěže, a měli způsobil takovým činem značnou škodu
- jednak měli porušit podle zákona jim uloženou povinnost spravovat cizí majetek a měli způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu

obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H.

- jednak měl v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu způsobil jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch zjednat některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin měl spáchat jako pořadatel veřejné soutěže, a měl způsobil takovým činem značnou škodu
- jednak měl jako úřední osoba v úmyslu způsobil jinému škodu a opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávat svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a takovým činem měl způsobil škodu velkého rozsahu
- jednak měl porušit podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a měl způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu

obžalovaný Ing. Bohumil H. a obžalovaný Tomáš K.

- měli opatřením prostředků umožnit jinému spáchání trestného činu, spočívajícího jednak ve zjednání přednosti a výhodnějších podmínek některému dodavateli na úkor jiných dodavatelů v souvislosti se zadáním veřejné zakázky pořadatelé veřejné soutěže v úmyslu způsobil jinému škodu a opatřit sobě a jinému prospěch, jednak v porušení podle zákona uložené povinnosti spravovat cizí majetek a ve způsobení značné škody.

čímž měli spáchat:**obžalovaný Aleš F.**

ad I. /1. až 12. pokračující trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., v jednočinném souběhu, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb.

ad II./1. až 8. pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a pokračující zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku, v jednočinném souběhu, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H.

ad I. /3., 4., 5., 6., 8., 9. a 11. pokračující trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb., a pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb., v jednočinném souběhu.

ad II./1. až 8. pokračující zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a pokračující zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, v jednočinném souběhu.

obžalovaný Ing. Bohumil H.

ad I. /1., 3. a 6. účastenství na pokračujícím trestném činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a na pokračujícím trestném činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb.

ad II./3. až 6. účastenství na pokračujícím zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a na pokračujícím přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

obžalovaný Tomáš K.

ad I./4., 5., 8. a 9. účastenství na pokračujícím trestném činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a na pokračujícím trestném činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb.

ad II./1., 2., 7. a 8. účastenství na pokračujícím zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a na pokračujícím přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku, ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

obžalovaný Vladimír N.

ad II./1. až 8. pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a pokračující zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku, v jednočinném souběhu, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

obžalovaný Miloslav S.

ad I./1. až 12. pokračující trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb. a pokračující trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., v jednočinném souběhu, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb.

ad II./1. až 8. pokračující zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákoníku a pokračující zločin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákoníku, v jednočinném souběhu, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že veřejné zakázky, které byly pořádány za součinnosti obžalovaných na xxx v letech 2009 a 2010 a které se týkaly nákupů výpočetní techniky, neproběhly v rozporu se zákonem, resp. obžalovaní neporušili trestněprávní normy, tak jak jim bylo kladeno obžalobou za vinu, a proto byli obžaloby v plném rozsahu zproštěni dle § 226 písm. b) tr. řádu.
2. **Obžalovaný plk. Ing. Mgr. Pavel H.** před soudem vypověděl, že se jako náměstek ředitele xxx (dále také „xxx“) pro ekonomiku nedopustil žádného trestného jednání, vždy postupoval v souladu se zákonem a v nejlepším zájmu svého zaměstnavatele tak, aby ho nepoškodil. U p. působí od 1. 11. 1995, od 15. 5. 2007 se stal po absolvování výběrového řízení náměstkem ředitele pro ekonomiku, kde pracoval téměř do konce roku 2013. Následně odešel na vlastní žádost na uvolněné místo vedoucího územního odboru v Benešově. Nikdy nebyl kázeňsky trestán, ani mu nebyly ředitelem vytknuty nedostatky ve služební činnosti, naopak byl opakovaně odměňován ředitelem i policejním prezidentem. Obžalovaný vypověděl, že na xxx byl akutní nedostatek výpočetní techniky, jen v roce 2007 až 2008 se na každém oddělení počítaly počítače na jednotky kusů, kdy zpravidla jeden počítač měl vedoucí a jeden byl společný pro všechny ostatní policisty v rámci dozorcí služby. Pracovní povinnosti obžalovaného byly definovány v rámci jeho funkce organizačním řádem, který upravuje jednak působnost celého xxx a jednak jednotlivých funkcionářů na všech stupních řízení. Na přelomu roku 2009 došlo k první změně organizačního řádu a reorganizace spočívala v tom, že útvar ekonomické kontroly xxx jako kontrolní nástroj ekonomického náměstka, byl přesunut do struktury odboru vnitřní kontroly, a podléhal přímo řediteli. Dále došlo k zániku původního tzv. všeobecného odboru a vznikly z něj odbory dva - odbor specializovaných činností a odbor veřejných zakázek, který byl zřízen v počtu tří lidí. Obžalovaný H. tehdy pověřil řízením odboru veřejných zakázek Ing. Z., který byl vedle toho i vedoucím odboru specializovaných činností. Dále vznikl odbor správy majetku (OSM), který v sobě zahrnoval několik předchozích odborů a oddělení, a to původní odbor materiálně technického zabezpečení (OMTŽ), který měl starosti nákupy a správu movitého majetku, dále odbor stavebně ubytovací a odbor automobilní. Existovaly ještě menší útvary - typu proviantní apod. Hlavní náplní práce obžalovaného bylo hospodaření a logistické zajištění útvaru xxx, a správné řízení rozpočtu, aby došlo k co nejlepší saturaci veškerých potřeb podřízených útvarů. Přitom měl postupovat dle pokynu ředitele č. 15 z roku 2009. Ředitel v organizačním řádě

stanovil, že náměstek ředitele pro ekonomiku je vedoucím organizační složky státu pro oblast ekonomické činnosti. Dále předpis vyjmenovával oblasti, k jejichž správě a řízení mohl obžalovaného ředitel svým rozhodnutím zmocnit. Rozpočtové prostředky byly od roku 2007 až do roku 2011 trvale snižovány v řádech desítek milionů korun, což se velice negativně projevovalo v objemu prostředků, které byly vyčleněny na nákupy běžného vybavení a materiálu. Úspory se měly pohybovat v řádech 20 % z celého rozpočtu, tzn. například v roce 2009 měli vyčleněno v základním nastavení rozpočtu na nákupy asi 5 mil Kč a z této částky mělo být 20 % vázáno, což obnášelo asi 1 mil Kč, z hlediska krytí potřeb bylo tedy financování naprosto nedostatečné. Výrazem toho jsou například některé zápisy z ekonomických rad, kde každý měsíc řešili a dokladovali, jak přesně čerpají rozpočet. Pokud se jedná o tzv. mandatorní výdaje, tyto byly předem přesně dané, jednalo se například o platby nájemného, elektřiny, pohonných hmot - tyto částky byly automaticky vyčleňovány. Vedle toho probíhal i personální audit, který organizovalo policejní prezidium a které zajišťovala společnost Deloitte, jehož cílem byla optimalizace počtu zaměstnanců policie xxx. V souvislosti s reformou došlo 1. 1. 2009 k propuštění 63 zaměstnanců. V rámci propouštění a hledání vhodného uplatnění pro některé zaměstnance docházelo k přesouvání činnosti mezi odbory a přenášení práce ze zaměstnance na zaměstnance, takže se mohlo stát, že některé činnosti vykonávali lidé, kteří do té doby s touto prací nepřišli nikdy do styku. Úspory se zásadně dotkly také automobilového provozu. Změna nastala rovněž u nemovitého majetku, kdy se stěhovaly útvary a opouštěly se objekty, které nebylo možno postrádat. Docházelo také k rekonstrukcím služeben, odstraňovaly se mříže, předělávaly se vstupní objekty, aby byla tvář policie vůči veřejnosti přívětivější. Obžalovaný se rovněž věnoval modernizaci a obměně informačních a komunikačních technologií, tedy materiálové třídy 21 a 06, což souviselo s vizí xxx o elektronizaci výkonu veřejné správy, zavedení tzv. elektronického spisu apod. Při vyhodnocení stavu majetku v rámci xxx dostal obžalovaný informaci od odboru informačních a komunikačních technologií, že je potřeba investice v řádech stamilionů korun do počítačových sítí, serverů, telefonů atd. xxx v roce 2008 vlastnilo 5500 počítačů, z nichž pouze necelých 50 % splňovalo jakási kritéria, a bylo možné na nich realizovat myšlenku zavedení elektronické veřejné správy. Při přepočítání počtu počítačů na jednotlivé policisty se dospělo k závěru, že na 7 kriminalistů připadá 1 počítač, který splňuje daná kritéria. Postupně se měly vyřazovat nejstarší a nejhorší počítače, čímž se dospělo k množství 3500 počítačů na xxx, a pokud se mělo počítat s obměnou počítačů, dostali se k číslu 500 počítačů za rok, což by znamenalo, že jednou za 7 let se obmění každý počítač. Od 1. 1. 2009 vznikly organizační složky státu, což s sebou neslo další výdaje, ale i další organizační změny. xxx se muselo začít chovat jako organizační složka státu a musel se vytvořit systém interního auditu. Přenastavovaly se vnitřní kontrolní systémy, systém řídicí kontroly, a dále se nastavovaly vztahy mezi xxx ve vztahu k policejnímu prezidiu, které nebylo po ekonomické stránce nadřazenou organizační složkou xxx, ale bylo organizační složkou státu - Ministerstva vnitra České republiky. S tím souvisely poměrně značné problémy při předávání majetku, které centrálně zajišťují nadřazené útvary. V letech 2009 až 2010, ale i v pozdějších letech byl rozpočet nastaven minimalisticky, část finančních prostředků, které byly deklarovány na pořizování majetku a které mělo pro xxx pořizovat policejní prezidium, byly umístěny tam, a xxx s penězi nemohlo nakládat. Což souvisí se záležitostmi utrácení finančních prostředků v závěru roku, protože prostředky, které nebyly profinancovány, se zase vracely rozpočtovými opatřeními, a v různých dokumentech z ekonomické rady bylo doslova zapsáno "zajistěte předkupy, saturujte se do budoucna věcmi, které si příští rok nebudete moci koupit, protože my vám ty peníze nedáme". V souvislosti s dislokací xxx přecházelo pod xxx větší množství policistů, a také přecházel majetek. Dále vznikala i další xxx, např. Vysočina, Pardubice, Zlín atd., a v souvislosti s tím docházelo k dalšímu dělení majetku. Hledal se své rovněž vhodný objekt, kam by se xxx mohlo přestěhovat. Obžalovaný má poznamenáno, že od roku 2010 se měl rozpočet xxx snižovat a v roce 2011 měl být o 37,95 % nižší než v předchozím roce. Pokud se týče odboru veřejných zakázek, tento vedl Ing. Z., a dále tam pracovali pan J., paní Č. a pan E. Po určitou dobu tam také pracovala paní K., pan S. a pan P.

Řízením odboru správy majetku pověřil obžalovaný pana S., který předtím vykonával funkci vedoucího oddělení materiálně technického zabezpečení. Pan S. byl současně i příkazcem operace na základě pověření vystaveného ředitelem, a byl současně nadřízeným pana N., kterého si vybral jako vedoucího oddělení materiálně technického zabezpečení. S panem F. se obžalovaný seznámil někdy v průběhu roku 2008. Pan F. mu představil ekonomický aplikační systém, který byl dílem několika zaměstnanců xxx a který měl původně sloužit pouze zaměstnancům odboru materiálně technického zabezpečení jako nástroj pro tvorbu dokladů o provedení předběžné řídicí kontroly, následné kontroly, a dalších dokladů souvisejících s finanční kontrolou. V praxi se tento systém osvědčil a v podstatě dodnes slouží při likvidaci veškerých finančních nároků ze strany dodavatelů, ale i znalců atd. Pan F. pracoval nejdříve jako řadový nákupčí na oddělení materiálně technického zabezpečení, a obž. H. byl představen jako odborník na informační, komunikační a spojovací techniku. Byl také jedním z gestorů tzv. smlouvy k Enterprise, což je forma rámcové smlouvy se společností Microsoft, která umožňuje zabezpečovat legální software pro výpočetní techniku, znal fungování elektronického tržiště veřejné správy, tehdy šlo o Ally Trade, znal fungování účetních evidencí SAP a SQL. V té době existovala snaha, aby byla zavedena inventarizace majetku pomocí čteček, majetek byl sice označován čárovými kódy, ale nesloužilo to prakticky k ničemu, tzn. bylo zapotřebí doplnit čtečky, seznámit s tím zaměstnance a naučit je s tím pracovat, aby se získala objektivní data o majetku a jeho uložení na nákladových střediscích. Vedoucí odboru rozpočtu pro účetnictví pan Dostál informoval obžalovaného, že se dohodl s panem S. jako vedoucím odboru správy majetku, že v případě potřeby může odbor správy majetku využít pana F. jako odborníka na IT v rámci některých zakázek na výpočetní techniku. Od podzimu roku 2010 pak nastoupil pan F. služebního poměru jako policista, který je zařazen na odboru informačních a komunikačních technologií. Jeho náplní práce byla správa informačních programů, tj. měl pracovat na jejich správě, údržbě a nastavování. Porad vedoucích odborů, tzn. nejužšího vedení zhruba šesti lidí, se pan F. nikdy neúčastnil, a ani nebyl přítomen tomu, když se řešil na konci roku rozpočet. Obžalovaný H. považoval pana F. za schopného pracovitěho člověka, bližší osobní vztahy ale neměli, stýkali se pouze v rovině pracovní. Jen v jednom případě obžalovaný F. kázeňsky potrestal, a to za dopravní nehodu v soukromém vozidle v osobním volnu. S panem N. se obžalovaný seznámil také po svém nástupu na xxx, N. od 1. 1. 2009 pracoval jako vedoucí OMTZ, ale osobně spolu jednali velmi sporadicky, rozhodně méně často než například s vedoucími odboru nebo s panem S. Pány K. a H. obžalovaný nikdy v životě neviděl, zde u soudu se potkali poprvé a nebyli ani v telefonickém či jiném kontaktu. Jejich jména jsou obžalovanému povědomá pouze z dokumentů, na kterých byli podepsaní. Obžalovaný se dále vyjádřil k osobě pana E., který původně pracoval na oddělení materiálně technického zabezpečení, a měl také zájem stát se vedoucím odboru správy majetku, ale obžalovaný rozhodl o ustanovení pana S. do této funkce, na čemž nechtěl ničeho měnit. Následně bylo panu E. nabídnuto místo právníka na kanceláře ředitele, což přijal. Obžalovaný si nevybavuje, že by pan E. pracoval na odboru veřejných zakázek, ale zřejmě se mohl podílet na přípravě smluv na základě výsledků výběrových řízení, které nosil obžalovanému k podpisu do kanceláře ředitele. Pokud se týče realizace zakázek na konci roku - na začátku roku ředitel schvaloval rozpis rozpočtu označovaný R1, kdy návrh rozpočtu se předkládal vždy na konci předchozího roku a rozepisoval se částečně podle potřeb xxx, tzn. aby se vykryly výdaje, které bylo nutné realizovat, a částečně byl nastavován dle dispozic xxx. To se týkalo například jednotně pořizovaných nákupů, kdy se vědělo, že se budou třeba kupovat centrálně pneumatiky prostřednictvím xxx, proto se na tuto položku nedávaly peníze. Převážná část rozpočtu směřovala do pohonných hmot, finančních částek na znalečné, na energie apod., tzn. do povinných výdajů. Zbývající částka nemohla v žádném případě pokrýt nákupy movitého majetku, které byly potřeba. Položky určené k pořizování majetku byly v srpnu prakticky vyčerpané a zbývaly zlomky, např. 15 až 20 % do konce roku. Směrem ke konci roku docházelo k navyšování rozpočtu, čehož byly důvodem jednak konkrétní úkoly, které jim kladlo xxx na pořízení konkrétního majetku, kupř. datových schránek, pro jejichž fungování bylo potřeba zajistit nové vybavení. Dalším případem mohou být

tzv. předkupy na majetek, které měly být pořizovány jednotně, kdy zpravidla v té době bylo evidentní, že se zakázky xxx nepodaří vysoutěžit, tzn. že tyto prostředky by zůstaly volné. xxx přistupovalo k tomu, že adekvátní část podle nějakého klíče přidělovalo jednotlivým krajským ředitelstvím a vyzývalo je, aby se předzásobily různými komoditami na následující rok s tím, že o to budou později, v následujícím rozpočtu, krácení. Na konci roku byly nedočerpané finanční prostředky napříč jednotlivými položkami shromážděny, a dávaly se na strategické položky, např. na pořízení počítačů kvůli elektronizaci veřejné správy. Pomocí ekonomického aplikačního systému se v roce 2009 na xxx pokoušeli naplánovat, aby si každý vedoucí útvaru mohl z nabízených položek vybrat, co potřebuje. Když ale sečetli veškeré požadavky, tak se dostali na částku, která třeba i 20x převyšovala možnosti krajského rozpočtu. Toto se tedy neosvědčilo. V pozdější době se používaly formuláře distribuované tiskárnou Ministerstva vnitra ČR, kde byl rozsah požadavků omezený. Pak nastupovala činnost každého nákupčího a jeho nadřízeného, kdy každý měl představu o tom, co je třeba ve které materiálové třídě nakoupit, kumulovaly se požadavky od jednotlivých útvarů, vycházelo se ze zkušeností z let minulých, ze stavů zásob a podobně. Pro tvorbu plánu jednotliví nákupčí zpravidla využívali excelovské tabulky a využívali evidence majetku v SAP, eventuálně v SQL. Vedle toho se realizovaly některé jednotlivé nákupy ad hoc z pokynu vedení pro realizaci krátkodobých cílů, nebo se tím řešily havárie. Na tvorbu plánu mohly mít vliv i obsahy rámcových smluv, které se předkládaly několik let dopředu, tzn. např. 2 roky dopředu měl obžalovaný plánovat, co bude potřebovat za 2 roky. Při sestavování plánů nebo požadavků na nákupy se mělo vždy postupovat s ohledem na hospodárnost, účelnost a efektivnost, s čímž byli všichni seznámeni. Na konci roku (v letech 2009 až 2012) vedoucí odboru rozpočtu účetnictví Ing. D. zpracoval analýzu rozpočtu a snažil se identifikovat volné finanční prostředky, a s těmito podklady vždy přišel na operativní poradě, která se konala v kanceláři obžalovaného H. Zde se sešli všichni vedoucí odborů, tedy pan D., S., Š., Z., C. a obžalovaný, a dále vedoucí odboru informačních a komunikačních technologií, a probírali položku po položce a diskutovali, zda prostředky, které tam jsou identifikovány jako nevyčerpané, nejsou rezervovány v rámci rozpočtu na nějakou realizaci nákupu nebo zakázky, nebo jestli jsou volné, a jaké s nimi má vedoucí plány. Stanovovaly se priority, zpravidla část dostal odbor specializovaných činností na pořizování a zajišťování energií, část rozpočtu dostal odbor správy majetku pro stavební údržbu, ze zbytku rozpočtu šla část na nákup benzínu do úložiště pohonných hmot, na správu logistického zařízení, a poslední zbytek připadal na nákupy, kdy část těchto peněz šlo do materiálové třídy 21 na pořízení výpočetní techniky. Rozhodně nebylo cílem porad utracení peněz za každou cenu, naopak se rozhodovalo tak, aby byly využity smysluplně a aby byl pořízen majetek, který byl potřebný. Dle názoru obžalovaného nemůže mít xxx na skladě v určitých komoditách objem nula. To se projevilo např. při povodních v roce 2010, kdy nebyli schopni zapojit se dobře do likvidačních prací na povodňových územích, protože neměli čluny. Na základě této negativní zkušenosti se následně čluny zakoupily a jsou k dispozici. Stejně neexistuje, aby na skladě nebyly cartridge do výjezdového vozidla služby dopravních nehod. Pokud se týče oboru informačních a komunikačních technologií, jedná se o odvětví, které se z hlediska pokroku vyvíjí nejrychleji, stejně jako se zdokonalují zločinci a používají modernější, složitější šifrování atd., musí se zdokonalovat i xxx, aby jim stačila. xxx nemůže čekat, až se mu za 30 vteřin otevře dokument v počítači apod. V souvislosti s elektronizací veřejné správy byl dále tlak na pořizování skenerů, aby bylo možno přenášet obrazy dokumentů do jednacích protokolů. Obžalovaný je přesvědčen, že žádný z nákupů, které byly v obžalobě uvedeny, nebyl nevhodný, 95 % věcí xxx spotřebovalo, a pokud něco nespotebovalo, tak to nebylo v důsledku nevhodnosti, ale např. v důsledku změn, co se týče struktury tiskáren. Nákupčí nemůže předjímat to, jak dlouho tiskárna vydrží apod. To, že výpočetní techniku xxx potřebovalo, podporuje i fakt, že v roce 2008, možná i v roce 2009, přebírali vyřazené počítače od Úřadu práce. K předpisům upravujícím veřejné zakázky v rámci xxx obžalovaný uvedl, že se na nich podílel, vycházelo se z předpisu č. 71/2007, který upravuje postup při zadávání VZ, kdy jedinou z podmínek je transparentnost, rovné zacházení a zákaz

diskriminace. V předpisu jsou vymezeny zakázky malého rozsahu do 2 mil Kč u nákupů, a 6 mil Kč u staveb s tím, že jako zadavatel je označen náměstek ředitele pro ekonomiku u částek nad 500 tis Kč. Tento předpis byl v době příchodu obžalovaného na xxx již zastaralý a neodpovídal jeho struktuře, odkazoval na útvary jako všeobecný odbor, obchodněprávní skupina atd., které již v té době neexistovaly. Obžalovaný je přesvědčen, že mu v roce 2009 nic nebránilo v tom, aby přikázal práci na konkrétní zakázce konkrétnímu odboru, aby udělil výjimku. Byl k tomu oprávněn z organizačního řádu jako vedoucí organizační složky státu v ekonomických činnostech. Zákon č. 137/2006 Sb. v té době nestanovil povinnost upravovat činnost zadavatele interním aktem řízení. Interní akt řízení, který upravuje postup veřejných zakázek je organizačním pokynem vedoucího pracovníka, který upravuje pouze základní pravidla, respektive obvyklý způsob realizace zakázek. V žádném pokynu není restrikce, která by zakazovala realizaci zakázek jinak, než je v pokynu uvedeno. Interní akt řízení nestanoví, že veřejnou zakázku nemohl provést někdo jiný, než je v aktu uvedeno, analogicky platí, že vedoucí může podřízeného pověřit činností, kterou nemá uvedenu v náplni práce, a tím nemůže spáchat ani kázeňský přestupek. Uložení úkolu pro zpracování zakázky není úkol k obejití zákona o veřejných zakázkách. V roce 2007, kdy byl vydáván uvedený pokyn ředitele, platila legislativní pravidla - závazný pokyn xxx č. 26/2005. Pokyn č. 71/2007 je podle legislativních pravidel interním aktem řízení, tedy vnitřním předpisem upravujícím činnost příslušníků a zaměstnanců policie a konkretizuje plnění stanovených právních předpisů vyšší právní síly. Obžalovaný je proto přesvědčen, že jako vedoucí organizační složky státu v ekonomických činnostech byl nadán pravomocí k tomu, aby výjimku udělil. Jednalo se v podstatě o přikázání povinnosti zpracovat veřejnou zakázku, rozhodně se nejednalo o pokyn k nehospodárnému nakládání s veřejnými rozpočty, pouze zaměstnanci přidělil práci. Obžalovaný dále uvedl, že problematice veřejných zakázek věnoval náležitou pozornost, a to jak formou přípravy interního aktu řízení, tak i následným přijetím opatření. Odbor vnitřní kontroly také prováděl kontroly veřejných zakázek, z nichž nevyplývala žádná zásadní pochybení, která by nasvědčovala nezákonnosti, či obcházení pravidel veřejných zakázek. Pouze ve dvou případech byl upozorněn na pochybení, jednou na všeobecném odboru, kdy se veřejná zakázka týkala rozborů kvality vody v rekreačním středisku v Nových Hradech, načež obžalovaný přijal opatření a dotyčný zaměstnanec skončil. Druhým případem byl nákup předražených minikamer, což rovněž skončilo ukončením pracovního poměru se zaměstnancem, který podal na xxx pracovní právní žalobu o neplatnost výpovědi, kterou soud zamítl. Na xxx také fungoval interní auditor, který byl ustanoven ke dni 1. 1. 2009, provedl řadu vnitřních auditů a vzešlo od něj několik doporučení k tomu jaká opatření přijmout. Jeho výstupy se obžalovaný řídil a navrhovaná opatření přijal do praxe. Auditor se pochvalně vyjadřoval již ke zmíněnému ekonomickému aplikačnímu systému, drobná pochybení našel, ale nikoli taková, která by nasvědčovala tomu, že finanční kontrola nefunguje. Proběhl také řádný plánovaný audit před uveřejněním zakázek, kdy auditor se věnoval rizikům spojeným s realizací veřejných zakázek na xxx a konstatoval, že největším rizikem je lidský faktor, nicméně na žádná konkrétní zjištění, která by naznačovala páchaní nezákonností, nepoukázal. Drobnosti typu nevložení formulářů do ETŘ zjištěny byly, ale jednalo se zpravidla o pochybení administrativního charakteru, která neměla vliv na rozhodnutí zadavatele o veřejné zakázce. ETŘ byl zaveden do praxe u policie někdy v roce 2005 jako nástroj k řešení trestního přestupkového řízení, následně měl za úkol evidovat jednotlivé písemnosti (zhruba kolem let 2007 až 2009), jednalo se ale stále o zkušební provoz podle rozkazu policejního prezidenta. Existoval interní akt řízení, který zkušební provoz ETŘ upravoval a připravoval podmínky pro zahájení trvalého provozu. Ředitel xxx patřil k průkopníkům a zastáncům tohoto systému, takže na xxx byl vyvíjen poměrně velký tlak na to, aby systém fungoval, a to daleko důsledněji než v jiných organizačních složkách státu. V roce 2009 a 2010 ale ještě nebylo běžnou praxí, že by ekonomické útvary tento systém používaly, jinak než pouze jako jednacím protokol. V tehdejší době bylo z ETŘ možno zjistit maximálně, kdo je zpracovatelem konkrétního spisu. Pokud by měl být systém ETŘ efektivně využíván, museli by do něj zpracovatelé průběžně vkládat veškeré dokumenty, které tvořili. Teprve v roce 2014 byl na

základě rozkazu policejního prezidenta zaveden trvalý provoz tohoto systému. Obžalovaný H. dále uvedl, že pokud se týče veřejných zakázek obecně, tyto tvořily z jeho pohledu zhruba 10 % jeho pracovní činnosti, účastnil se rozhodnutí, jaká část rozpočtu bude přidělena, na které konkrétní rozpočtové položky, a které oddělení nebo odbor se bude věnovat tomu, aby tyto položky byly smysluplně využity v rámci výběrových řízení. Po přidělení peněz na rozpočtovou položku již vedoucímu odboru nezasahoval do toho, které konkrétní zboží má být nakoupeno, to bylo omezeno pouze tím, na jaké rozpočtové položce se dané finanční prostředky nacházely. Obžalovaný rovněž neurčoval konkrétního zpracovatele jednotlivých spisů, toto bylo v gesci jednotlivých vedoucích odborů a vedoucích oddělení. V roce 2009 již pan F. pracoval na odboru rozpočtu a účetnictví, a obžalovaný souhlasil s jeho účastí na realizaci některých veřejných zakázek na odboru materiálně technického zabezpečení (OMT'Z). Důvodem bylo, že pan F. byl poměrně erudovaný, co se týká technologií a počítačů a uměl pomoci minimálně s tím, aby stanovil, jaký druh zboží a jaké konfigurace se mají nakoupit. Do samotného průběhu zadávacího řízení obžalovaný nezasahoval, předpokládal, že probíhají standardně v mezích zákona. Výstupem těchto řízení pro něj bylo předložení rozhodnutí o jeho výsledku, kde byla většinou označena vítězná nabídka, zpravidla s částkou, za kterou má být zboží pořízeno. Dokumenty, které vznikly v rámci veřejných zakázek v roce 2009, byly obžalovanému H. předkládány postupně, zřejmě tak, jak na útvarech vznikaly, byly založeny v podpisové knize. Podpisem smlouvy k veřejné zakázce pro něj situace končila, ale zpravidla vyžadoval ještě informaci, zvláště ke konci roku, zda zboží je, či není na skladě. Nikdy se nestalo, že by byla informace záporná, tj. že by se zboží na sklad nedostalo. V roce 2010 byl postup podobný, co se týče vývoje rozpočtu a přidělování rozpočtových položek s tím rozdílem, že pan F. byl v té době již policistou. Tehdy podepisoval obžalovaný většinu dokumentů ve víře, že soutěž byla realizována v rámci elektronického tržiště veřejné správy, kde je možnost ovlivnění výsledku minimální, protože systém sám o sobě zpracovává vítěznou nabídku uchazeče. Na základě tohoto rozhodnutí zpravidla podepsal smlouvu na dodávku zboží. Obžalovaný nikdy nepojal podezření, že by veřejné zakázky neprobíhaly v souladu se zákonem, a domnívá se tedy, že sám svým jednáním žádnou škodu nezpůsobil. Veškeré zboží, které bylo v rámci výběrových řízení vysoutěženo bylo naskladněno a vydáno postupně jednotlivým útvarům. Počítače pro datové schránky fungují, na tiskárnách se tiskne, skenují se dokumenty do ETR, a obžalovaný nemá důvod domnívat se, že by něco proběhlo nehošpodárně. Obžalovaný je přesvědčen, že xxx žádná škoda nevznikla, a sám ani neměl z veřejných zakázek žádný osobní prospěch. Mimo jiné disponuje bezpečnostní prověrkou NBÚ ve stupni utajení tajné, pročež byl i finančně prošetřován a žádné pochybnosti o jeho majetkových poměrech nevznikly. Systém ETR byl až do roku 2014 ve zkušebním provozu, což znamenalo, že nebyla stanovena bezpodmínečná povinnost veškeré dokumenty v době jejich vzniku naskenovat a vložit do systému. Ekonomické útvary trpěly velkou nevolí vůči tomuto systému a vedle něj vedly zpravidla běžný papírový jednacím protokol. Ani v dnešní době, kdy je již povinnost ETR používat striktně stanovena, se všude předpisově nepoužívá. Povinnost evidovat veřejnou zakázku pod číslem jednacím zpracovatel měl, tzn. udělit jí číslo jednacím pod zkratkou xxx - číslo/atd., v záložce mělo být uvedeno, kdo je zpracovatelem, kdy ji založil, čeho se spis týká v podobě názvu - např. nákup tonerů, veřejná zakázka apod. Obžalovaný se domnívá, že tímto způsobem byly zavedeny veřejné zakázky pod jednacím číslem i ve všech případech, které jsou uvedeny v obžalobě, protože jinak by nepodepsal kupní smlouvu na samém konci průběhu veřejné zakázky. Úkol využít prostředky na rozpočtové položce, ze které se hradí nákupy tak, jak byly uvedeny v obžalobě, dostával obecně odbor správy majetku, obžalovaný sám nerozhodoval o tom, aby vše dělal pan F. Vlastní zakázky k vyřízení panu F. přiděloval buď pan S. nebo pan N., tzn. ti lidé, pod které nákupy spadaly. Na poradách se konkrétně neřešilo, co se za finanční prostředky bude nakupovat, pouze se obecně stanovilo, že se jedná finanční prostředky na rozpočtové položce určené na nákup v materiálové třídě 21, kde je rozptýl možností, co nakoupit, široký. Obžalovaný dále uvedl, že na konci roku byl zpravidla odbor veřejných zakázek přetížený i jinými veřejnými zakázkami, a jednalo se zejména o zakázky podlimitní, které souvisely

s realizací projektu P - 1000, kde byl kromě stavebních prací i nábytek a vybavení recepce, takže již nebyla kapacita zpracovávat další veřejné zakázky. To byl také důvod, proč obžalovaný udělil možnost provádět některé veřejné zakázky odboru správy majetku. Odboru správy majetku rozhodně nebyly přidělovány veřejné zakázky proto, aby nepodléhaly kontrolním mechanismům, nebo aby při nich nebylo postupováno v souladu s předpisy. Obžalovaný uvedl, že odůvodnění tohoto postupu, tedy udělení výjimky pro odbor správy majetku neřešil, pouze podepsal listinu tak, jak mu byla předložena v podpisové knize, a vše bylo vedeno se záměrem, aby se stihly veřejné zakázky realizovat do konce roku. V rámci xxx existoval tzv. systém eSIAŘ, který obsahoval pokyny pro zaměstnance. Obžalovaný s ním seznamoval vedoucí odboru, vedoucí odboru dále seznamovali vedoucí oddělení a vedoucí oddělení měli povinnost seznamovat s pokyny řadové zaměstnance. Pokud byl obžalovaný dotázán na zásoby ve skladě, kdy dle znaleckého zkoumání měl existovat přebytek určitého zboží, a přesto na ten samý druh zboží probíhaly veřejné zakázky, uvedl, že například zaregistroval na skladě 60 notebooků na konci roku, avšak policistů bylo na xxx 3600, takže toto množství nepovažoval za přehnané, aby nemohla být veřejná zakázka realizována. Zjišťování stavu objednávaného zboží nechával obžalovaný zcela na odboru, který se veřejnou zakázkou zabýval, podle organizačního řádu to bylo jejich úkolem, obžalovaný sám osobně nekontroloval stav skladů a tam naskladněného množství notebooků nebo cartridgí, to vše mělo být úkolem nákupčího, nebo vedoucího oddělení, případně vedoucího odboru, tj. aby realizaci veřejné zakázky konfrontoval s tím, co je, či není na skladu. Obžalovaný následně pouze podepisoval kupní smlouvu po proběhlé veřejné zakázce, sám ale nekontroloval její průběh, tzn. to, v jakém období se odehrávala, zda byl osloven dostatečný počet dodavatelů, zda byla zachována lhůta, aby se případní dodavatelé přihlásili apod. - toto kontroloval ten, kdo měl zakázku na starosti v odboru majetku. O tom, že by probíhala nějaká reklamace zboží získaného na základě veřejné zakázky, obžalovaný neví, toto rovněž bylo na osobách působících v rámci odboru, který veřejnou zakázku řešil. Tzv. rámcové smlouvy byly v evidenci odboru správy majetku, a také se dají dohledat na stránkách Ministerstva vnitra České republiky, tzn. nákupčí měli možnost s těmito smlouvami pracovat. Větší množství finančních prostředků obecně získávali před koncem roku, ale již kolem poloviny roku, tj. kolem srpna, byly pro xxx určité částky vyčleňovány a přidělovány rozpočtovým opatřením, takže obecně vzato jednalo se o navýšení finančních prostředků v září, říjnu, listopadu, a tyto se musely utratit do konce roku. Pokud by se finanční prostředky neutratily, byly by pravděpodobně převedeny jako nespotebované nároky do příštích let. Obžalovaný si nevzpomíná, že by kdykoliv v minulosti došlo k tomu, že by byly tyto peníze někdy vráceny, jinými slovy co nevyčerpali, o to přišli. Obžalovaný dále uvedl, že kontrolní oddělení, resp. oddělení ekonomické kontroly, které provádělo svá kontrolní zjištění na xxx, bylo podřízeno původně ekonomickému náměstkovi, tj. jemu osobně. Posléze přešlo pod gesci přímo ředitele xxx a interní audit byl veden Dr. G., který byl rovněž podřízený přímo řediteli. Vnitřní kontrola se zaměřovala podle zadání ředitele na jednotlivé zakázky, například na kontrolu toho, zda útvary vkládají uzavřené smlouvy do registru smluv, což je nadstavba ETŘ. Interní audit hledal soulad předpisu a konání, tzn. měl sloužit k minimalizaci rizik vznikajících v průběhu veřejných zakázek. Pokud se týče veřejných zakázek obsažených v obžalobě, z těch byla předmětem kontroly zakázka číslo II/8 a žádné pochybení zjištěno nebylo. Pokud se týče elektronického tržiště Ally Trade, slouží k tomu, aby veřejní zadavatelé mohli poptávat zboží, dodavatelé se tam přihlásí, po splnění kritérií pro dodání systém sám provede vyhodnocení a „vyplivne“ vítěznou nabídku, tedy vyhodnotí vše dle zadavatelem zadaných kritérií. Dále k dotazům obžalovaný uvedl, že v roce 2009 byl přímým nadřízeným pana F. pan D., konkrétními úkoly ho při realizaci veřejných zakázek úkoloval vedoucí oddělení, nebo vedoucí odboru správy majetku. V roce 2010 byl pan F. zařazen na odboru informačních a komunikačních technologií a práci mu přiděloval obžalovaný osobně. Obžalovaný H. ale neúkoloval obžalovaného F. přímo k tomu, aby nějakým způsobem vykonával veřejné zakázky, ale chtěl, aby se účastnil koordinace útvaru na tom, aby řádným způsobem zvládl na konci roku zajistit veškerý potřebný majetek. Že má v roce 2010 na sebe obžalovaný F. přiděleny spisy

veřejných zakázek, obžalovaný H. nezaznamenal. Obžalovaný dále uvedl, že předpis upravující postup v rámci veřejných zakázek spadá do ekonomické činnosti, za kterou sám zodpovídal, a proto bylo i jeho právem, aby rozhodoval o tom, kdo kterou zakázku udělá. Dokonce bylo uvažováno o tom, že bude tato možnost zakomponována do organizačního předpisu, a obžalovaný o tom hovořil i s ředitelem. Ředitel chápal, že na úseku veřejných zakázek je větší časový tlak na to, aby byly realizovány. Obžalovaný uvedl, že po svém příchodu na xxx v roce 2008 převzal systém předávání informací a podepisování tak, jak to bylo nastaveno, tzn. u sekretářky ředitele byly shromažďovány listiny k podpisu do podpisové knihy, kam je zpravidla nosili vedoucí odborů nebo jejich sekretariát, a obžalovaný pak příležitostně mezi jednáními smlouvy a listiny podepisoval. Při podpisu smlouvy zpravidla až na výjimky neměl k dispozici nic dalšího, výjimečně měl založeno i rozhodnutí zadavatele o vítězné nabídce. Pokud v některých případech byl podpis obžalovaného H. na listině, kterou byla schvalována výběrová komise, tak je to možné, jednalo se o součást procesu, když jej odbor o to požádal, tak listinu podepsal. Odbor veřejných zakázek v letech 2009 a 2010 čítal jen tři osoby, tedy patřil k těm nejmenším, naopak odbor správy majetku patřil k těm početně největším. Mohlo tam pracovat zhruba 50 až 60 lidí, z toho v odboru materiálně technického zabezpečení bylo odhadem 15 až 17 lidí. Odbor správy majetku měl v gesci zadávání a provádění veřejných zakázek do určitého objemu, vyplývalo to z předpisu a z organizačního řádu. Pokud se týče jednotlivých referentů, byli na práce s veřejnými zakázkami připraveni, určité pochybnosti byly pouze ve vztahu ke znalostem IT, protože předtím se těmito záležitostmi zabýval odbor informačních a komunikačních technologií, ale následně se dospělo k tomu, že tyto nákupy nemají na tomto odboru, co dělat, protože se jedná o nakládání s majetkem, a proto došlo k přesunu do gesce odboru správy majetku. Pokud se týče kvalifikačních předpokladů pro účast jednotlivého zaměstnance xxx v komisi, která rozhodovala o výběru u veřejných zakázek, uvedl obžalovaný, že se domnívá, že snad 100% veřejných zakázek se soutěžilo na nejnižší cenu, tzn. nesoutěžilo se na základě ekonomické výhodnosti, kdy vyhodnocení zakázky může být podstatně složitější, proto ani kvalifikační předpoklady účastníků komisí nebyly až tak podstatné, členové komise měli v podstatě za úkol konfrontovat doručené nabídky z hlediska cen. Obžalovaný dále uvedl, že na xxx v letech 2009 a 2010 pracovalo celkem 4500 zaměstnanců, z toho 3600 policistů. Kromě zhruba 200 dělníků potřeboval zbytek pracovníků k práci počítač a tiskárnu. Tlak na pořízení nové výpočetní techniky tedy zcela jednoznačně existoval, a to jak od útvarů, které si stěžovaly na nefunkčnost a zastaralost techniky, tak i ze strany ústředí, respektive ředitele, který byl velkým zastáncem rozvoje ETR. Užívání zastaralé IT techniky mělo samozřejmě vliv i na průběh trestního řízení, je nepříjemné pokud je počítač pomalý a otvírají se dlouho dokumenty, nebo se dokument nevytiskne, protože jsou problémy s tiskárnou. Obžalovaný dále k dotazům uvedl, že neměl přehled o skladových zásobách, ani o kompatibilitě, například cartridge z roku 2006 se stroji z roku 2010. Inventura, která se prováděla ve skladě Dymokurech, respektive výstupy z ní, dostávala inventarizační komise, která obžalovaného se schodky seznamovala. Na xxx existoval předmětné době předepsaný oběh dokumentů, byl součástí předpisu č. 15/2009. Nedostatky v oběhu dokumentů obžalovanému nikdy vytknuty nebyly, pokud se týče zejména oběhu mezi příkazcem operace, správcem rozpočtu a hlavním účetním, resp. účtárnou. Navenek nikomu obžalovaný nesdělával podrobnosti o udělování výjimky. Obžalovaný dále uvedl, že pokud by bylo zjištěno, že někdo byl uveden ve výběrové komisi pouze formálně, ale své povinnosti člena komise neplnil, jednalo by se o neplnění pracovních povinností, tzn. bylo by to pochybení a následovala by sankce. Obžalovaný dále uvedl, že se v rámci přidělených finančních prostředků prováděly tzv. předkupy, což znamená, že se nakoupilo do zásoby nějaké zboží, např. kamion bílého kancelářského papíru, který se spotřebovával v průběhu celého příštího roku. Dělo se tak proto, že věděli, že finanční prostředky na to již dány nebudou. Stejným způsobem se například kupoval benzin do úložiště a tento se čerpal v průběhu celého příštího roku. Pokud se týče IT techniky, tak měli zájem koupit zhruba 300 až 500 počítačů každý rok kvůli obměně, ale kdyby byly k dispozici větší finanční prostředky, nakupovali by víc, protože počty IT techniky byly stále nedostatečné. Obžalovaný se

domnívá, že například počet tiskáren na xxx se pohyboval kolem 1500 kusů. Pokud se týče minimálních lhůt pro podávání nabídek v oblasti IT zakázek, nějaké lhůty byly stanoveny v předpise z roku 2010, ale tyto se týkaly podlimitních a nadlimitních zakázek, lhůty u zakázek malého rozsahu nebyly, respektive byly tyto lhůty pořádkové, které bylo možno zkrátit. Pokud se týče například využívání elektronického tržiště Ally Trade, tam určité lhůta neexistovala, a žádný předpis neříkal, jak dlouho má být zakázka zveřejněna. Obžalovaný dále doplnil, že v době, kdy nastoupil na xxx, se tam nacházely počítače, které byly staré třeba 17 let, od roku 1992 apod, plánovali, že životnost počítačů měla být nejvýše 7 let. Neměli zájem na pořízení nějakých super počítačů, ale počítačů, které zvládnou práci v systému, což znamenalo koupit přibližně 700 počítačů ročně. K osobě obžalovaného S. obžalovaný H. uvedl, že jako vedoucí odboru měl pan Stupka pod sebou 4 až 5 oddělení, a jednali spolu jednak na poradách vedoucích odborů, případně na poradách větší části útvaru. Pan S. byl odpovědný za chod útvarů jako celku a za hospodaření s majetkem, byl příkazcem operace, odpovídal za soulad veškerých podkladů z hlediska práva a faktických skutečností, a měl odpovědnost za výkon práce jednotlivých podřízených článků a vedoucích. Obžalovaný hodnotí pana S. jako zkušeného a velice schopného člověka, nikdy nezaznamenal z jeho strany nesplnění nějaké pracovní povinnosti.

- 3. Obžalovaný Aleš F.** vypověděl, že z jeho strany nikdy nedošlo k úmyslnému porušení zákonů nebo interních aktů řízení, vždy si svědomitě plnil své povinnosti. Odmítá, že by vznikla škoda xxx - toto se ostatně ani nepřipojilo s nárokem na náhradu škody. V době jeho působení u xxx mu nebylo nikdy nic vytýkáno, přestože probíhaly pravidelné vnitřní kontroly. Určitě při nákupech nešlo pouze o to, utratit peníze do poslední koruny. Stav techniky na xxx nebyl příznivý, finanční prostředky začaly chodit vždy zhruba od srpna do konce roku, když se uvolňovaly rezervy z policejního prezidia a MVČR, a tehdy se začaly nakupovat potřebné věci. Na odboru existoval pouze jeden počítač s připojením do sítě internet, na kterém se střídali zaměstnanci, a z tohoto důvodu používali policisté včetně obžalovaného i soukromé prostředky ke komunikaci. Situaci, jaká byla na xxx v letech 2009 a 2010 nelze zcela pochopit z pohledu dnešní doby, protože technika a podmínky pro práci byly úplně někde jinde, a od té doby se rapidně změnil. Obžalovaný uvedl, že začínal na oddělení materiálně technického zabezpečení, dále pracoval na odboru správy majetku a odtud šel na odbor rozpočtu a účetnictví. Následně pracoval ještě na odboru informačních a komunikačních technologií s úkoly od náměstka H. Ve vztahu k letům 2009 a 2010 nedokáže obžalovaný již blíže upřesnit, na kterém odboru se právě nacházel. Každopádně na odboru správy majetku vykonával práci referenta majetkové správy, na odboru rozpočtu a účetnictví byl koordinátorem majetkové účtárny, a následně byl řadovým policistou. Na odboru pro správu majetku zajišťoval obžalovaný nákup potřebného vybavení pro jednotlivé útvary xxx, materiálová třída 21. Na odboru rozpočtu a účetnictví vedl majetkovou účtárnu, tzn. zaúčtování materiálu na sklad, podpisy dokladů, výdaje na jednotlivé útvary, inventarizace majetku, různé statistiky, analýzy, co se týkalo utrácení finančních prostředků v rámci jednotlivých druhů zboží napříč škálou celého xxx, tedy nikoliv jenom materiálové třídy 21. To samé dělal jako řadový policista, kdy prováděl hlavně analýzy a statistiky pro vedení. Také je spoluautorem ekonomického aplikačního systému, který dodnes na xxx funguje a který byl nasazen z důvodu jednotnosti pracovních postupů a usnadnění práce kolegům. Dále se zabýval evidencí SQL, což je pomocné účetnictví, resp. pomocná evidence majetku pro jednotlivé útvary, a inventarizaci majetku. V letech 2009 a 2010 byl na oddělení materiálově technického zabezpečení přímým nadřízeným obžalovaného F. pan N., na odboru rozpočtu účetnictví a statistiky to byl Ing. D., a když byl policistou, byl řízen panem náměstkem H. Pokud se jedná o nákupy majetku - výpočetní techniky, komunikoval obžalovaný s firmami z rámcových smluv i s dostupnými firmami, které byly tehdy na trhu k dispozici. Pokud se jedná o zjišťování potřeby nákupu majetku, postupoval obžalovaný různými způsoby. Požadavky na nákupy chodily buď na základě vyhlášeného plánu, kdy útvary dostaly finanční limit s možností si v excelovských tabulkách vybrat ze škály majetku, který se materiálově třídě nakupuje, dále chodily i dílčí požadavky, ať už faxem nebo emailem, případně papírově na sekretariát. Jednalo se o potřeby,

kteře byly aktuální, kteře nebylo možno odhadnout na začátku roku, různě se měnily podle akcí, kteře probíhaly. V některých letech byla využívána i evidence SQL, kdy obžalovaný zkusil elektronicky plánovat požadavky nebo plány nákupů, a konečně někdy se plánovaly nákupy i přes tiskopisy - přes tiskárnu Ministerstva vnitra ČR. Obžalovaný uvedl, že přímo v počítači ověřoval stavy skladu, když byl na majetkové účtárně. Pokud na majetkové účtárně nebyl, a byl pouze dílčím referentem, nechal si od evidenčních pracovnic vyjždět sjetiny skladů, kteře byly v ten daný okamžik aktuální. Co pak s těmito listinami ohledně stavu skladu dělal, obžalovaný neví, není si jistý, zda je zakládal do spisu. Jakým způsobem se má věnovat veřejným zakázkám a jak mají probíhat, byl obžalovaný instruován, vycházel z interních aktů řízení a z pokynů nadřizeneho. Rámcové smlouvy k dispozici měl, tyto byly na sekretariátu, něco bylo asi i na webu Ministerstva vnitra ČR. Veřejné zakázky evidoval obžalovaný přidělením čísla jednacího, a domnívá se, že tak činil vždy. Pokud se týče systému ETR, s tím obžalovaný moc kamarád nebyl, neví ani, kdy se s ním mělo začít povinně pracovat. K jednotlivým zakázkám, jak jsou popsány v obžalobě, se již obžalovaný nedokáže, kvůli časovému odstupu, blíže vyjádřit. Záleželo ale na tom, jakým způsobem byl nákup prováděn, zda se jednalo o nákup v rámci rámcové smlouvy, nebo mimo ni, a od toho se dále odvíjel postup. Pokud se jednalo o nákup v rámci rámcové smlouvy, existovali již vysoutěžení dodavatelé, kteři byli doporučeni pro ten který nákup, a u nich se pak zboží nakoupilo, tyto obžalovaný obesílal a postupoval dál. Domnívá se, že obesílal všechny dodavatele uvedené v rámcové smlouvě, ale vzhledem k časovému odstupu již přesně neví. Dodavatelé byli obesíláni někdy mailem, někdy osobně, někdy se to doručovalo až k nim. Obžalovaný se domnívá, že vždy oslovil počet dodavatelů tak, jak byl povinen, ale přesně si to již nevybavuje, nevzpomene si už ani, jaká měla být lhůta pro dodavatele, aby mohli reagovat na vypsanou veřejnou zakázku. Pokud měl sestavovat výběrovou komisi, oslovoval většinou zaměstnance, kolegy z xxx, komise se pak sešla a měla k dispozici celý spis veřejné zakázky. Obžalovaný se domnívá, že o průběhu veřejných zakázek informoval své nadřizene, jako např. pana N., pana D., nebo pana H. Listiny týkající se veřejných zakázek nadřizeným rovněž předkládal, když měl nadřizený podepsat nějaké listiny, většinou dostal spis kompletní. Proč neřešil veškeré veřejné zakázky odbor veřejných zakázek, si obžalovaný vysvětluje tak, že se to dělo v rámci hektické doby na konci roku. Odbor veřejných zakázek byl vzhledem k nízkému počtu zaměstnanců prací zahlcen, protože měl řešit i další veřejné zakázky, nikoliv pouze ty týkající se majetkové třídy 21, ale i stavební zakázky, dále akci P - 1000 vybavení služeben a další. K ostatním obžalovaným uvedl, že obžalovaného H. zná jako svého nadřizeneho, osobně se nestýkají. Pan S. a pan N. byli jeho nadřizeni. Dodavatele pana H. a pana K. zná z pracovněprávních vztahů, blízcí přátelé nejsou. Měl na ně kontakty, kteře využíval, kontakty na jednotlivé firmy, tj. potenciální dodavatele, jsou také uvedeny u rámcových smluv u jednotlivých dodavatelů. Pokud se jedná o komunikaci s panem H. a K. před zahájením veřejné zakázky, uvedl obžalovaný, že se jednalo o průzkum trhu, informoval se o tom, co je na trhu k dispozici, jaké jsou možnosti, a stejným způsobem komunikoval i s ostatními dodavateli, ať už mailem, nebo telefonicky, tzn. nekomunikoval pouze s těmito dvěma dodavateli. V současnosti už nedovede uvést další osoby z jiných společností, se kterými komunikoval, ale obecně se jednalo o zástupce firem zastupující dodavatele výpočetní techniky. Ke komunikaci tohoto typu používal telefony, jak služební, tak soukromé, včetně pevné linky. Soukromý email a telefon používal i z toho důvodu, že na xxx byla železobetonová konstrukce a kolísal signál, potřeboval být s různými osobami v kontaktu. Navíc na odboru byl pouze jeden počítač, který měl přístup k internetu, a ostatní počítače nebyly vybaveny přístupem na internet, ale měly pouze vnitřní síť. Proto používal obžalovaný soukromý počítač, respektive email. Nemohl čekat, až se dostane k počítači, který byl společný pro cca 40 lidí, proto komunikoval často ze své soukromé emailové adresy, v letech 2009, 2010 ani služební mailovou adresu přidělenou neměl. Komunikoval ale jiným způsobem, například písemně, faxem apod. Pokud mu obžalovaní H. nebo K. sdělovali emailem společnosti, kteře má oslovit v rámci veřejné zakázky, bylo to v rámci průzkumu trhu, sdělení informací, kdo se čím zabývá a kdo má materiál, který na xxx potřebovali. Spisový materiál k

veřejným zakázkám se vedl, obžalovaný už neví, jestli ho vedl přímo sám, každopádně ho měl k dispozici. Kdo zakládal jednotlivé dokumenty do spisu, si již nevzpomene. Jaká dokumentace měla být součástí spisu veřejné zakázky podle předpisu, už také neví, protože si nevybavuje jednotlivé interní akty řízení. Jak přesně měl obžalovaný při řešení veřejné zakázky postupovat dle zákona, respektive dle právních předpisů interní povahy, si již vzhledem k odstupu doby nepamatuje. Muselo se vycházet z potřeb jednotlivých útvarů, rozhodně se nenakupovalo zboží, které by si sám obžalovaný vymyslel. Některé doklady byly do spisu veřejné zakázky dodávány skutečně až později, vzhledem k tomu, že obžalovaný nebyl jediný, kdo měl dokumenty do spisu zakládat, je pravdou, že nebyly v daný okamžik rovněž někde vkládány i elektronicky. Obžalovaný si nevzpomíná na to, že by nějaké dokumenty vytvářel dodatečně se zpětným datem. Pokud se týče kvalifikačních předpokladů pro členství ve výběrové komisi, nebyla nijak specificky stanovena, neboť se nesoutěžilo na ekonomickou výhodnost, ale pouze se porovnávaly ceny, tudíž v komisích byli kolegové. Obžalovaný F. je přesvědčen, že žádný nadbytečný materiál nebo zboží pořizováno nebylo, situace v oblasti výpočetní techniky byla kritická a někteří zaměstnanci byli nuceni pořizovat si pomůcky pro výkon služby za vlastní prostředky. V jednom případě se mohlo stát, že veřejná zakázka dostala stejné číslo jako číslo jednacím týkající se vyprošťovacího vozidla, bylo to zřejmě omylem, asi to bylo špatně zadáno. Obžalovaný dále uvedl, že peněz na pořizování zboží bylo vždycky málo, a nebylo možno vyhovět všem útvarům, co se týče jejich požadavků. Znění kupních smluv, které se uzavíraly po ukončení veřejné zakázky, připravovalo právní oddělení, a tyto se pak vytiskly v systému. Smlouva se dávala k podpisu náměstkovi H., většinou se mu dával celý spis včetně smlouvy, kterou měl podepsat. Pokud se týče inventurních záznamů, které měl obžalovaný k dispozici v letech 2009 až 2010, pak zde byl tento majetek rozdělen dle nomenklatur, tzn. název majetku, množství, cena za kus a cena celkem, dále zde bylo uvedeno, kde zboží umístěno, resp. ve kterém skladě materiál je, případně konkrétně, ve které místnosti je to které zboží umístěno. Obžalovaný uvedl, že pokud se jedná o možnost využití tonerů jedné značky do zařízení jiných značek, toto zřejmě možné nebylo. Obžalovaný F. uvedl, že mu nikdy nebylo vytknuto, že by objednal nadbytečné výrobky, naopak útvary byly jako kobylinky a braly ze skladu zboží hned po tom, co tam bylo naskladněno. Žádné námitky proti proběhlému zadávacímu řízení ze strany jiných dodavatelů, kteří veřejnou zakázku nevyhráli, nebyly vzneseny, nikdo si nestěžoval. Pokud se týče lhůt pro podání nabídek, domníval se obžalovaný, že pokud měl některý dodavatel zájem o zakázku, pak nabídku ve lhůtě podal, pokud neměl zájem, tak ji nepodal. Žádné porušení předpisů obžalovanému v rámci provádění veřejných zakázek ze strany nadřízených nebylo vytýkáno, naopak komunikace s panem H. a K., a i s dalšími dodavateli, přispěla k lepší specifikaci veřejné zakázky. Dodavatelé, jako např. pan K., v některých případech i navštěvovali obžalovaného na xxx, ale velmi sporadicky, např. kvůli předání smlouvy nebo faktury. Pokud obžalovaný volal panu K. nebo H. v rámci řešení některé veřejné zakázky, resp. průzkumu trhu, nikdy jeho rada, nebo tato komunikace, nebyla podmíněna vítězstvím v té které zakázce, ani jeden z nich ani nepožadoval jakékoliv změny zadávací dokumentaci a podobně. Konfigurace výrobků, na které byla vypsána veřejná zakázka, vycházela z rámcové smlouvy, pokud se týkalo běžných počítačů. Pokud se kupoval počítač jiné konfigurace, než byla uvedena v rámcové smlouvě, vycházelo se například ze specifického požadavku daného uživatele, pro kterého byl počítač kupován, např. když byl určen ke speciálním účelům.

4. **Obžalovaný Tomáš K.** před soudem vypověděl, že ve společnosti AutoCont CZ pracuje 17 let na pozici obchodního zástupce. Náplní jeho práce je příprava obchodních nabídek, zprostředkovávání obchodů a komunikace se zákazníky v oblasti soukromé i státní správy. Vedle xxx je jeho zákazníkem např. Hasičský záchranný sbor, Státní oblastní archivy, Ministerstva obrany, spravedlnosti a zemědělství, Vězeňská služba, Česká pošta a také Generální inspekce bezpečnostních sborů. V současné době má uzavřenou smlouvu s Ministerstvem spravedlnosti České republiky na dodávku tiskáren pro celý resort, tzn. pro všechny soudy, státní zastupitelství i Vězeňskou službu. Dodávat bude tiskárny i Městskému soudu v Praze. V posledních 17 letech

měl uzavřenou smlouvu s Ministerstvem vnitra ČR na dodávku počítačů každý rok, je účastníkem rámcových smluv podle zákona o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb., a i předtím výpočetní techniku dodával jednorázově. Zkušenosti se zákazníky státní správy má tedy velké. U všech těchto zákazníků to chodí víceméně stejně, pravidelně se ozývají před koncem roku, když získají peníze k nakupování zboží, koncem roku se jedná o desítky hovorů a emailů denně. Obžalovaný ví, že se zákazníci tímto způsobem hovoří i další jeho konkurenti, bez komunikace se zákazníci žádný obchod uzavřít nejde. Zákazníci se tímto způsobem informují o možnostech trhu, o tom, co je dostupné, co je nedostupné, následně vypíší nějakou poptávku, na základě které se se sbírají nabídky, které se vyhodnotí, a pak se uzavírá smlouva. V oboru IT to ani jiným způsobem provést nejde, protože se velmi rychle rozvíjí a je složitý. Společnost AutoCont zaměstnává 800 lidí a nenajde se jediný člověk, který by rozuměl všemu. Nelze se domnívat, že by nějaký referent v útvaru státní správy byl schopen sám posoudit, co je na trhu dostupné a co není. V případě, kdy je obžalovaný K. kontaktován zákazníkem, dotáže se ho, co požaduje za zboží nebo za služby, posoudí to, a sdělí zákazníkovi, zda je schopen toto zajistit, do kdy a za jakou cenu. Obžalovaný na svou obhajobu uvádí, že je mu kladena za vinu jeho běžná obchodní praxe, při které se nedopustil ničeho protiprávního. Veřejní zadavatelé nemají celoročně k dispozici větší množství finančních prostředků, tyto většinou obdrží až v listopadu, nebo někdy v průběhu prosince a toto se každý rok opakuje. Potvrdila to ostatně i zástupkyně centrálního zadavatele v jednom telefonickém hovoru, Ing. N., kdy uvedla: „xxx.“ Telefonické nebo emailové dotazy zadavatelů, zda jsou schopni zboží v určitém termínu dodat, jsou tedy stále běžnou praxí. Zadavatelé si tak mapují situaci na trhu, zda vůbec má smysl veřejnou zakázku vypisovat ve vztahu k jejich rozpočtu, šibeničnímu termínu na dodávku a technickým představám jejich interních odběratelů. Zadavateli totiž hrozí, že pokud se předem na situaci na trhu nedotáže a zakázku vypíše, nezíská potom v tendru ani jednu nabídku, a pak až do konce roku nemá možnost soutěž zopakovat. Obžalovaný K. uvedl, že dle jeho názoru obžalovaný F., mapoval situaci na trhu a komunikace obsažená ve spise, je obžalobou vykládána pouze tak, aby podporovala její verzi. Z pohledu obžalovaného K. nebylo možno dozvědět se, že by tímto způsobem docházelo k upřednostňování společnosti AutoCont, neboť ani nevěděl, jestli byl osloven sám, nebo jestli byli osloveni i další možní dodavatelé. Co se týče údajně nestandardních termínů vyhlášení veřejných zakázek, tj. pozdních prosincových termínů a kratších lhůt pro podání nabídek, jedná se o naprosto běžný a častý postup, kdy je na konci roku třeba vyčerpat přidělené finanční prostředky. O tom, že byla obžalovaným H. udělena jakási výjimka, vůbec nevěděl, a ani vědět nemohl. Vnitřní předpisy policie neznal, a ani to nebylo jeho povinností. Pokud je obžalovanému kladeno za vinu, že se v některých případech uzavírala zakázka mimo rámcovou smlouvu, pak se nejedná o jednání protiprávní, zadavatel tím navíc prostředky ušetřil. Rámcová smlouva umožňuje zadavateli nakupovat pouze standardizované položky tedy ty, které jsou v příloze rámcové smlouvy vyjmenovány, případně pouze s uvedenými a povolenými odchylkami ve specifikaci. Pokud zadavatel požaduje počítače vyšších nebo i nižších výkonnostních parametrů, nebo s takovou výbavou, která v rámcové smlouvě není, pak má vypsát poptávku mimo tuto smlouvu. Obžalovaný se domnívá, že svým jednáním žádnou škodu nikomu nezpůsobil. Pokud obžaloba tvrdí, že vypisované zakázky měly za účel někoho z obžalovaných obohatit, a poptávané zboží bylo ve skutečnosti zbytečně nakupovat, je třeba to odmítnout. Například v roce 2010 bylo xxx nakoupeno 85 kusů počítačů, a to pomocí dvou zakázek - jedná se o skutek II/2 a skutek II/7, kdy bylo nakoupeno 80 a ve druhém skutku 5 počítačů. O rok později, tj. v roce 2011, nakoupilo Krajské ředitelství pro své potřeby celkem 300 kusů počítačů a 350 kusů monitorů. V roce 2012 nakoupilo 230 počítačů a 250 monitorů a v roce 2013 pak 400 počítačů a 450 monitorů, v roce 2015 dokonce 1390 kusů počítačů a 1794 monitorů. Veškeré tyto informace lze soudu doložit, včetně spisových značek konkrétních zakázek. Z tohoto pohledu je nákup techniky v roce 2010 velmi podprůměrný a vzhledem k počtu pracovníků xxx, které činí celkem více než 4300 osob, z čehož je kancelářských asi 700 a zbytek jsou policisté. Tudíž se nemohlo jednat v případě ročního nákupu 85 kusů počítačů o nákup nevhodný či neúčelný. Ze svého pohledu by ani

obžalovaný K. nemohl vědět, že se jednalo se strany zadavatele o nevhodný nákup, jednalo se o dodání zboží běžného spotřebního charakteru, které se na xxx používá. Rozhodně se nejednalo o žádné nákupy luxusního nebo nadstandardního zboží. Obžalovaný zdůraznil, že nikdy sám neinicioval, aby zákazník, tj. xxx, začalo nějaké zboží poptávat, první kontakt byl vždy ze strany zákazníka. Pokud by se s panem F. opravdu domlouval na ovlivnění veřejné zakázky v jeho prospěch, pak by zřejmě musel vyhrát všechny zakázky, což se ale nestalo. Co se týče obrátu u zakázek, tak jak jsou popsány v obžalobě, byl za 2 roky pro společnost AutoCont odhadem 9 mil Kč, z toho činí marže odhadem do 10 %, pro společnost je tedy výnos zhruba 900 tis Kč. Odměna obžalovaného v případě splnění ročního plánu činila okolo dvou procent z toho výnosu, tedy v tomto konkrétním případě cca 18 tis Kč před zdaněním, čistého tedy zhruba 12 tis Kč, to je 6 tis Kč za rok. Taková částka by obžalovaného rozhodně nemotivovala k jednání, které je mu kladeno za vinu. Obžalovaný uvedl, že jako obchodník musí za jeden kalendářní rok zajistit pro společnost marži ve výši aspoň 21 mil Kč, zakázky v obžalobě tedy činily zhruba 2 % z jeho ročního plánu, čímž lze ilustrovat, že tyto zakázky nebyly pro firmu klíčové, a kdyby je nevysoutěžil, věnoval by se jiným zákazníkům. Pokud je obžalovanému F. dáváno za vinu, že pro komunikaci užíval svou soukromou emailovou adresu, je třeba uvést, že se nejednalo o žádnou jeho konspirační činnost, ale o to, že v roce 2010 neměli tito pracovníci přidělený služební email, měli jeden sdílený počítač na chodbě, který byl společný až pro 40 osob, a z něho byl přístup na internet, odkud se mohly odesílat služební emaily. Služební email navíc měl pouze jednu společnou emailovou adresu pro celé oddělení či odbor, což je uživatelsky a časově neefektivní. Z těchto emailů chodily rovněž výzvy, a vůbec probíhala komunikace k zakázkám, a je zřejmé, že GIBS neměl tuto komunikaci k dispozici při vyšetřování, a ve spise část zadávací dokumentace a komunikace chybí, protože GIBS vytěžoval pouze soukromé schránky a telefony, a tím se podstatným způsobem ztrácí kontext celých zakázek a všech relevantních skutečností. Soukromé emaily jsou ostatně využívány i jinými orgány státní správy, například Ministerstvem obrany, které používá ještě v tomto roce (*pozn. v r. 2017*). Co se týče jednotlivých obžalovaných osob, uvedl obžalovaný K., že obžalovaného F. zná, byl s ním v obchodním styku ohledně žalovaných zakázek, ale jednalo se vždy o předběžné tržní konzultace, příp. výměnu dokumentů při realizaci zakázek, jako jsou smlouvy, dodací listy a faktury, které někdy předával osobně. Pouze v minimálním počtu případů mu dodal zboží přímo na Zbraslav. V soukromém životě se nestýkali. Obžalovaného H. osobně nezná, nikdy ho neviděl, ani s ním nekomunikoval, jeho jméno zná pouze ze smluv. Pány N. a H. nezná vůbec, viděl je poprvé až u soudu. Pana S. osobně viděl asi jednou, a to na jednání na xxx, nikdy s ním nekomunikoval po telefonu, a asi ani emailem, jeho jménem byly podepsány některé výzvy k zakázkám.

5. Dále se obžalovaný K. vyjádřil k jednotlivým skutkům, které mu byly obžalobou kladeny za vinu. Ke skutku I/4 uvedl, že je mu kladeno za vinu průběžné domlouvání se s obžalovanými F. a S. před vyhlášením zadávacího řízení na konečném znění zakázky, včetně její hodnoty. Tato veřejná zakázka se týká dodání techniky pro práci s tehdy nově zaváděnými datovými schránkami, povinnost využívat datové schránky byla dána zákonem č. 300/2008 Sb. o elektronické konverzi, a to nejpozději k datu 01. 11. 2009. Za tímto účelem byly přiděleny některým veřejným institucím účelové dotace z Evropské unie, ale to se týkalo především obcí, měst a krajů. V rámci resortu Ministerstva vnitra byly policejním krajům peníze přiděleny opožděně a jednalo se o mimořádné prostředky na nákup techniky. O tomto obžalovaný ví, protože s žádostí se na něj obracela i jiná krajská ředitelství a společnost AutoCont se v té době účastnila stovek, ne-li tisíců, veřejných zakázek na dodávku techniky právě pro obsluhu datových schránek. Obžalovanému F. byla poskytnuta ze strany obžalovaného K. předběžná tržní konzultace o technických parametrech počítačů, které by měl v rámci své poptávky požadovat. Sestavy PC k datovým schránkám měly specifikaci hardwaru, ale především softwaru, operačního systému a příslušenství, která neodpovídala standardním sestavám v rámcové smlouvě, kterou v tu dobu mělo Ministerstvo vnitra vysoutěženo, a ke které přistoupilo xxx. Díky odlišné konfiguraci PC měla tato technika také jinou cenu než typizovaný standardní stroj definovaný v rámcové smlouvě. Proto tyto dvě

odlišné ceny nelze jednoduše porovnat a vyvozovat z toho trestněprávní závěry, jak učinila obžaloba. Společnost AutoCont dodala stroje na základě celé řady veřejných zakázek na úřady v celé České republice a nikde nebylo spatřeno žádné pochybení, ani ze strany dotyčných úředníků, ani ze strany policejních orgánů, resp. vnitřní kontrolou na úřadech. Pokud se týče emailů, které si obžalovaný K. vyměnil s obžalovaným F., uvádí k nim následující: Email z 15. 10. 2009 v 18:17 hodin, čl. 17 505 ukazuje, že šlo o předběžnou tržní konzultaci, tyto tržní konzultace se činí telefonicky a vedle toho byla objednateli zaslána oficiální nabídka, tj. oficiální nabídkový list, který je dohledatelný i v informačním systému. K emailu z 15. 10. 2009 ve 12:22 hodin, čl. 17 508, kde obžalovaný Kačírek říká Foltýnovi "předám ti ty notebooky" je třeba uvést, že toto se týkalo jiné zakázky, která běžela na xxx, ohledně tří notebooků, patří k tomu i oficiální faktura č. 3200903599 ze dne 14. 10. 2009, rozhodně se tedy nejedná o žádný úplatek. K emailu ze dne 16. 10. 2009 v 11:40 hodin, na čl. 17 514 obžalovaný uvádí, že tento email na nic nenavazuje, neprochází další komunikací, zřejmě tehdy obžalovaný K. pouze F. doporučoval vhodné firmy na průzkum trhu, což bylo logické s ohledem na blížící se závěr roku. Další komunikace zachycená na čl. 17 519 a násl. se týká výzvy k podání nabídky, nasvědčuje tomu, že byl osloven jen jeden dodavatel. Přílohou emailu je výzva k podání nabídky na čl. 17 521, která je adresována pouze společnosti AutoCont. Za problematické by mohlo být vnímáno tzv. předobjednání zboží. K tomu obžalovaný uvádí, že je běžné, pokud ví, že bude vypisována menší zakázka, tak se objedná nebo rezervuje zboží dopředu, protože se může stát, že bude osloven pouze jeden dodavatel napřímo, což se stalo i v tomto případě. Pro obžalovaného není objednání zboží dopředu zásadní riziko, protože ho může prodat i jinde, nebo ho vrátit, případně neodebrat, ale v tomto konkrétním případě byl zvýšený zájem o tento typ počítačů z důvodu plošného zavádění datových schránek. U tohoto typu malých IT zakázek nejde ani v případě jejich předběžného prokonzultování o žádnou získanou výhodu, neboť finální znění výzvy k předložení nabídek se může i diametrálně odlišovat od konzultované podoby, a dále skladba požadovaných položek, ani jejich počty nemusí vůbec odpovídat původnímu konzultovanému záměru zadavatele. V tomto případě došlo k tomu, že zadavatel ve společnosti AutoCont původně napřímo objednal na zboží v počtu 30 počítačů a 60 LCD, a jednal se společností jako s jediným uvažovaným uchazečem, proto také obžalovaný předobjednal zboží. Následně zadavatel svůj záměr přehodnotil a původně objednané zboží neodebral a vyhlásil zakázku novou na vyšší počet počítačů a LCD. Výzvy k podání nabídky do této nově vypsání zakázky zadavatel rozeslal pěti uchazečům, obdržel 3 nabídky, včetně společnosti AutoCont, kterou vybral jako vítěznou, protože byla nejlevnější, žádná dohoda ve smyslu ty to vypíšeš – já to vyhraju, zde nikdy nebyla. Rozhodně je třeba také odmítnout tvrzení, že by šlo o techniku požadavkům a potřebám xxx neodpovídající, neboť tuto techniku nutně potřebovalo k obsluze tehdy nově zaváděných datových schránek.

6. Skutek I/5 minitendr - dodávka spotřebního materiálu pro stávající tiskárny - tato zakázka byla původně poptávána okolo 10. 12. 2009 jako minitendr k rámcové smlouvě, do kterého společnost AutoCont nabídku nepodala s odůvodněním, že některé položky nejde dodat v požadovaném termínu a množství. Na to reagoval obžalovaný F. pozvánkou na osobní jednání, které proběhlo 17. 12. 2009 na Krajském ředitelství. Na této schůzce obžalovaný F. uvedl, že nabídku nikdo nepodal, a pouze společnost AutoCont avizovala, že by bylo možno zakázku realizovat při úpravě předmětu plnění, vzhledem k tomu, že některé poptávané položky se již nevyrábějí. Obžalovaný F. uvedl, že mají udělenou jakousi výjimku a zakázku lze realizovat mimo rámcovou smlouvu. Obžalovaný K., tedy navrhl realizaci částečně na rovnocenných náhradách za spotřební materiál, který se již v originále nevyrábí. Cílem obchodníka je získat zakázku, a pokud požadovaným zbožím nedisponuje, je přirozené, že nabídne nejspíše nejlepší alternativu, což ale nelze považovat za protiprávní jednání. Toto bylo na místě za účasti prizvaného obžalovaného S. odsouhlaseno. Rozešli se s tím, že v následujících dnech AutoCont poskytne zadavateli tržní konzultace o dostupných počtech zboží na českém trhu, a na základě toho pak případně zadavatel upraví položky a jejich množství. Následně, dne 21. 12. 2009 byla po odsouhlasení počtů zadavateli zaslána finální nabídka obsahující rovnocenné náhrady, a následně došlo i k

uzavření kupní smlouvy na zakázku mimo rámcovou smlouvu na základě udělené výjimky. Pokud je v obžalobě uvedeno, že zboží uvedené na dodacím listu nebylo dodáno v plném rozsahu a deklarované kvalitě, toto je třeba odmítnout, protože zboží bylo překontrolováno a převzato skladníkem, a následně vyfakturováno, přičemž zákazník tj. xxx zboží nereklamoval, ani nevrátil. Pokud se týče emailové komunikace, obžalovaný F. v jednom z emailů píše, že pro ilustraci a lepší orientaci nechává ceny z rámcové smlouvy, aby byl sám schopen odhadnout, v jakých celkových částkách se bude nákup vyvíjet. Jedná se o tabulku, která již byla součástí původní zadávací dokumentace v původním tendru ze dne 10. 12. 2009, a do kterého se nikdo, ani společnost AutoCont, nepřihlásil, proto v emailu z 18. 12. 2009 v 6:40 na čl. 16 733 píše obžalovaný K. F., že „to nemusí ani počítat, ale bude na tom asi 250 tisíc v mínusu, pokud by se jednalo o ceny z rámcové smlouvy“. Věta "najdu jiné řešení" znamenala ze strany obžalovaného K., že se zkusí rozhlédnout po trhu, kolik kusů bude možno dodat v požadovaném termínu a množství, případně které položky bude nutno vyřadit, nebo upravit jejich počet. Pokud v emailu ze dne 20. 12. 2009 v 9:46 na čl. 16 738 obžalovaný uvádí F. "pokud možno nenavýšuj počty červených položek, ty jsou ztrátové", je to logická úvaha obžalovaného jako obchodníka, který potřebuje na prodeji vytvářet zisk, konečné rozhodnutí, ale bylo na zadavateli. Obžalovaný neměl důvod mu jako obchodník vycházet natolik vstřícně, aby mu dodával zboží, které pro něj bylo ztrátové. Pokud je uváděno v obžalobě, že k provedení vlastního zadávací řízení zbyly pouhé 3 hodiny, pak obžalovaný K. uvádí, že od 17. 12. 2009, kdy se konala schůzka na xxx, jednal s vědomím toho, že s ním počítáno jako s jediným uchazečem na základě udělené výjimky, jelikož ostatní uchazeči odmítli nabídky podat, nebo nenabídli žádné řešení. Pokud se týče emailu z 13. 05. 2010 v 16:20 hodin na čl. 16 757, týká se další komunikace o několik měsíců později, kdy byl obžalovaný K. požádán zákazníkem o opětovné zaslání tabulky, která již byla součástí uzavřené smlouvy a dávno zrealizované zakázky, proto mu ji poslal. Pokud se ve spise nacházejí výzvy společností ze dne 10. 12. 2009, je to proto, že patří k původnímu neúspěšnému minitendru, kam se nikdo nepřihlásil. Obžalovaný K. je přesvědčen, že tímto jednáním, tedy účastí na této veřejné zakázce se nedopustil žádného trestného činu, ani nepostupoval nějak protiprávně, ani nezískal neoprávněný prospěch pro společnost AutoCont, nebo pro nikoho jiného. Zboží bylo dodáno v plném rozsahu dle kupní smlouvy, tak jak bylo fakturováno.

7. K zakázce I/8, minitendr notebooky, obžalovaný K. uvedl, že nabídka společnosti AutoCont byla vybrána jako vítězná, a byla s ní uzavřena dne 15. 12. 2009 kupní smlouva, na základě které došlo k plnění i fakturaci. Nabídková cena společnosti AutoCont odpovídala ceně z rámcové smlouvy a šlo o cenu již centrálním zadavatelem akceptovanou, zasmluvněnou a vysoutěženou, a rovněž v čase a místě obvyklou. Obžalovaný odmítl, že by tuto zakázku se zadavatelem jakkoliv konzultoval. Pokud obžaloba tvrdí, že daňový doklad na předmětné zboží byl vystaven 18. 12. 2009 a téhož dne byla fakturovaná částka proplacena, ačkoliv objednávka zboží byla vystavena až dne 21. 12. 2009, pak k tomu obžalovaný uvádí, že plnil na základě uzavřené kupní smlouvy ze dne 15. 12. 2009, a vystavení jakési interní objednávky uvedené v obžalobě nemá na plnění z kupní smlouvy žádný vliv, o takové objednávce není v rámcové ani kupní smlouvě žádná zmínka. Splatnost faktury byla nastavena na 30 dnů, a pokud zadavatel uhradil fakturu dříve, nejedná se o nic protiprávního. K emailu ze dne 14. 12. 2009 v 16:49 hodin na čl. 18 008 obžalovaný uvedl, že na žádost obžalovaného F. mu zaslal elektronickou kopii nabídky, kterou již toho dne ráno předal v zalepené obálce, což i vyžadovaly podmínky zadávací dokumentace. Pokud si obžalovaný F. vyžádal elektronickou kopii již podané nabídky, bylo to proto, aby mu zřejmě posloužila pro následné vyhodnocení a uzavření smlouvy, a nemusel některé údaje opisovat, ale mohl je překopírovat. V té době už měl zřejmě také informaci, že jiné nabídky podány nebyly. Pokud se jedná o email ze dne 14. 12. 2009 v 16:52 hodin na čl. 18 013, žádal jej F. o zaslání přehledu maximálních možných cen uchazečů z rámcové smlouvy, na což obžalovaný K. reagoval zasláním skenu přílohy z rámcové smlouvy, což je veřejně přístupný dokument, který neobsahuje žádné diskrétní údaje. Zřejmě tehdy neměl přístup k tomuto dokumentu, který byl někde vyvěšen na portálu Ministerstva vnitra a potřeboval ho obratem. Pokud obžaloba uvádí, že obžalovaný K.

podal nabídku 14. 12. 2009 dopoledne a nabídky bylo potřeba dodat do 15. 12. 2009, nechápe obžalovaný, co je na tom za problém, když byl ve lhůtě, která byla stanovena. I v tomto případě tedy podal nabídku na základě zadávací dokumentace, a s ohledem na to, že nabídl nejnižší cenu, byl vybrán jako vítěz, na čemž neshledává nic protiprávního. Rozhodně se s obžalovaným F., ani s nikým jiným ze zástupců zadavatele zákulisně nedomlouval, či neopatřoval žádnou výhodu.

8. Ke skutku I/9 - zakázka minitendr PC, obžalovaný uvedl, že rozhodně odmítá, že by se na zakázce předem se zadavatelem domlouval. Obžalovaný F. ho telefonicky kontaktoval, stejně jak to dělají jiní zadavatelé, a dotazoval se, zda bude podávat do tohoto minitendru nabídku. Důvodem bylo zřejmě to, že AutoCont podával nabídku do souběžné zakázky s názvem minitendr notebooky (skutek I/8). Obžalovaný K. podání této nabídky odmítl, protože se mu zakázka jevila z důvodu požadované krátké dodací lhůty a hrozby pokuty za pozdní dodání jako vysoce riziková. V té době se již účastnil dodávek v jiných minitendrech na dodávku PC, a proto by měl s dalšími dodávkami obtíže. Od obžalovaného Foltýna byl informován, že nabídku podala pouze společnost Your System, a ostatní také podání nabídky odmítli, z toho důvodu se vítězem stala právě společnost Your System. Následně volal téhož dne obžalovaný F. a žádal ho o kopie maximálně přípustných cen uchazečů z této rámcové smlouvy, protože svou kopii nemohl najít. Rovněž žádal o to, zda by mu obžalovaný nezajistil elektronickou verzi nabídky od společnosti Your System s tím, že se nemůže nikomu z této společnosti dovolat. Obžalovanému K. se podařilo s někým z Your System spojit a elektronickou nabídku této společnosti obžalovanému přeposlal, na tom neshledává nic protiprávního, v té době již byla nabídka Your System v papírové podobě na xxx podána. Pokud obžaloba uvádí, že i přes podání nabídky od společnosti Your System byla skutečným dodavatelem zboží společnost AutoCont, jakožto další uchazeč z rámcové smlouvy, není to pravdou. Obžalovaný K. uvedl, že byl ze strany společnosti Your System kontaktován a požádán o to, zda jim mohou techniku subdodat. Pravděpodobně měli potíže s odebráním tohoto zboží přímo od výrobce společnosti Dell, neboť společnost Your System není certifikovaným a servisním partnerem této značky, kdežto společnost AutoCont ano. Společnosti Your System nakonec tedy vyhověli, a techniku jim dodali formou subdodávky. Tento postup nenesl pro AutoCont žádná rizika, protože tato nesl primární kontraktor, tedy společnost Your System. Obžalovaný uvedl, že tuto záležitost řešil i s právníkem společnosti AutoCont, a ten mu sdělil, že pokud by se společnost AutoCont rovněž účastnila této veřejné zakázky, pak by nemohla být subdodavatelem jiného účastníka, který ji vyhrál. Za situace, kdy se AutoCont vůbec neúčastnila této veřejné zakázky, mohla být subdodavatelem vítězného uchazeče.
9. Obžalovaný se dále vyjádřil k rámcovým smlouvám, které jsou obzvláště výhodné pro zadavatele typu MV ČR, MSp ČR a podobně, kteří mají mnoho podřízených organizací. Pokud tyto subjekty seženou peníze na nákup počítačů, musely by vypsát jednu velkou nadlimitní zakázku jako celek, a to není výhodné, protože podřízené organizace potřebují nakupovat počítače dle svých aktuálních potřeb. Rámcová smlouva jim ale zákonnou formou umožňuje zakázku dělit. Do rámcových smluv se dostanou účastníci v počtu 4 až 8 společností, mezi kterými následně probíhají soutěže, tzv. minitendry, které probíhají tak, že tito účastníci jsou oslovováni už podřízenými organizacemi. Ceny, které jsou uvedeny v rámcové smlouvě, jsou maximální, tedy stropové, a uchazeči do rámcové smlouvy nabízejí ceny, které jsou rozhodně lepší, než které lze běžně získat na trhu. I pokud následně v některém minitendru získá uchazeč jednu nabídku za tuto maximální cenu dle rámcové smlouvy, jedná se o cenu na místě na trhu obvyklou, a rozhodně jde o cenu, která je mnohonásobně lepší, než kterou by byl zadavatel schopen získat běžně na trhu při tak malé poptávce, kde některé minitendry jsou vypisovány třeba na jednotky kusů zboží.
10. Ke skutku II/1 - zakázka na spotřební materiál pro stávající tiskárny a kopírovací stroje. Obžalovaný K. uvedl, že od obžalovaného F. obdržel pouze obecnou informaci o objemu peněz na spotřební materiál, což není žádná tajná nebo zvýhodňující informace. Tato cena je navíc

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

obvykle součástí i zadávací dokumentace, rozhodně tedy s ním nebyl předem dohodnut sortiment, jeho počty apod. To, zda byl tento nákup potřebný či nikoliv nepřísluší obžalovanému K. hodnotit, ale je to věcí zadavatele. Obžalovaný neví o tom, že by bylo zadávací řízení vedeno účelově, aby byl počet uchazečů jakkoliv omezen. Společnost AutoCont podala nabídku k této zakázce na základě výzvy zadavatele, a to řádně a včas. Z obžaloby pak vyplývá, že výzvu obdrželi všichni účastníci z rámcové smlouvy a někteří z nich se práva na podání nabídky písemně vzdali. Cenová strategie je pak na volbě uchazeče a nelze kriminalizovat, že nabídka byla sestavena z maximálně přípustných rámcových cen. Podání nabídky za maximální ceny má své důvody, jako například že dodávka má být realizována v krátkém termínu, hrozí pokuty za pozdní dodání apod., a za této situace je vyloučené poskytovat slevy z rámcových cen. Nabídka společnosti AutoCont od počátku transparentně přiznávala použití alternativních inkoustů Canon x a x, a to z důvodu ukončení výroby originálů. Není pravdivé ani tvrzení obžaloby že alternativa dodaná za cenu originálu je drahá. Alternativy, nebo-li rovnocenné náhrady, využívají prázdné originální obaly, které jsou chráněny jako průmyslový vzor, a když výrobce ukončí výrobu originálu, tak po čase nastane i nedostatek prázdných obalů a cen alternativ, tím pádem roste, takže po čase přeroste cenu původních originálů. Bylo na rozhodnutí zadavatele, zda nabídku, která nabízí alternativy v rozporu s rámcovou smlouvou ze zadávacího řízení, přijme či nikoliv. Není pravdivé, že by zadání požadující nevyroběné typy bylo nesplnitelné pro ostatní uchazeče. Každý z nich se mohl dotázat, zda bude zadavatel akceptovat alternativy, nebo zda tyto již nevyroběné položky z poptávky odstraní. Ostatní uchazeči však raději zvolili méně pracnou variantu a nabídku nepodali vůbec. Na kvalitu zboží dodání alternativ nemělo žádný vliv, tiskárny tiskly a nikdo si na nic nestěžoval, žádné zboží nebylo reklamováno. Pokud obžaloba tvrdí, že zboží nebylo v celém rozsahu a kvalitě dodavatelem dodáno, pak zboží prošlo fyzicky skladem společnosti AutoCont, a bylo třeba konsolidovat dílčí dodávky od více dodavatelů, a až následně bylo dodáno jednorázově do skladu v Dymokurech. Výjimkou byly pouze alternativy, které byly kvůli neposkytnutí součinnosti na straně zadavatele, snad z důvodu dovolené v jejich skladu, doručeny až před koncem roku 2010 tzn. se zpožděním jednotek dnů, požadovaná dodávka ale byla dodána v celém rozsahu. Nadto obžalovaný uvádí, že samotnou přepravu a faktickou dodávku zboží na starost nemá, to je věcí skladu a logistiky, jeho úkolem je zboží nabídnout, prodat, ale nejedí nákladákem do skladu. Zcela výjimečně může zákazníkovi odvézt pár kusů notebooků nebo tonerů, ale to je vše. Obžalovaný K. dále upozornil na fakt, že v obžalobě bylo účelově využito některých odposlechů a mailů a byly přiřazeny k jiným skutkům než, ke kterým se vztahují. Některé přepisy telefonických hovorů se pak vyskytují u více skutků současně a pokaždé jsou jinak přepsány a vykládány. K emailové komunikaci obžalovaný K. uvedl následující: K hovoru ze dne 24. 11. 2010 v 9:12 hodin na čl. 19 935 uvedl, že není patrné, zda se tento telefonát vůbec k předmětné, a zda vůbec k nějaké, zakázce vztahuje, protože je velice obecný, kromě toho 24. 11. 2010 už byla zakázka vyhlášena a zadávací dokumentace zveřejněna. Z hovoru ze dne 25. 11. 2010 v 10:13 hodin na čl. 19 939 vůbec nevyplývá, že by se v něm řešila nějaká veřejná zakázka, pan F. se chtěl pouze poradit o nákupu nějakého notebooku. Hovoří se zde o nákupu spotřebního materiálu velmi obecně, není jasné, zda se tento hovor vztahuje vůbec k tomuto skutku, ani jedna z veřejných zakázek, které byly vyhlášeny v této době, nebyla za 1 mil. Kč, když jedna byla za 1,1 milionu a druhá za 700 tisíc. Co se týče zadávací dokumentace k veřejné zakázce, je zřejmé, že existovalo více verzí, neboť se pravděpodobně vícekrát prodlužovala lhůta pro podání nabídek. Obžalovaný K. nabídku společnosti AutoCont vytvořil 04. 12. 2010 (v sobotu) a v pondělí ráno 06. 12. ji doručil na policii v obálce, dle výzvy a potvrzení. Vzhledem k tomu, že zadavatel zřejmě prodlužoval lhůtu pro podání nabídek, je v obžalobě uvedeno, že existovalo více verzí čtvrté strany výzvy k podání nabídek, které obsahují různé termíny pro jejich podání. Prodloužení lhůty pro podání nabídek ale není neobvyklé, může se tak stát na základě žádosti některého uchazeče o poskytnutí dodatečné informace, například z důvodu nedostupnosti některých položek, nebo i z vlastní vůle zadavatele. Ze spisu je zřejmé, že minimálně jednou byl termín pro podání nabídek prodloužen, a není vyloučeno, že mohl být

prodlužován i opakovaně, aniž by to bylo založeno do spisu. Jak již obžalovaný uvedl, GIBS vytězoval pouze soukromé emailové adresy a výzvy chodily ze služební hromadné adresy, tzn. z počítače, který byl někde na chodbě a tato emailová schránka vytěžena není. Skutečnost, že výzva k podání nabídek šla ještě přes emaily, a byla rozeslána všem účastníkům rámcové smlouvy, dokládá např. email ze společnosti Aactiva, která odpovídala přímo na tento email s výzvou, jak je uvedena na čl. 19 766. Hovor ze dne 13. 12. 2010 v 17:38 hodin mezi obžalovaným a F. na čl. 19 963 se vztahuje k zakázce II/2, kdy se obžalovaný K. ptá na smlouvu k již vysoutěžené zakázce, o které věděl, že ji vyhrál, a to díky automatické zprávě z elektronického tržiště Ally Trade. Obžaloba pak stejný hovor využívá i u jiných zakázek s jinou účelovou interpretací, kde klade za vinu obžalovanému, že urguje smlouvu na zakázku, která ještě nebyla vypsána. Hovor ze 17. 12. 2010 v 17:52 na čl. 19 976 mezi obžalovaným a F. se vztahuje opět k jinému skutku, a to II/7, stejně tak hovor ze dne 17. 12. 2010 v 18:35 hodin mezi obžalovaným a F. na čl. 19 984 se vztahuje k jiným zakázkám, a to II/7 a II/8. Prokazatelně se zde hovoří o 110 kusech cartridge x, což byl předmět zakázky ze skutku II/8. Dále jsou v hovoru zmíněny dvě souběžně vypsání zakázky na elektronickém tržišti, přičemž tato zakázka (II/1) byla vypsána emailem s podáním v obálkách. Hovor ze dne 20. 12. 2010 v 10:30 hodin mezi obžalovanými F. a K. na čl. 19 986 - ani z něj není patrné, že by souvisel s touto zakázkou, každopádně obžalovaný K. si jel pro kupní smlouvu, nebo panu F. nějakou vzal. Hovor, který se týkal osobní návštěvy, byl použit u dalších třech zakázek, a pořád se jedná o jeden a tentýž hovor. K emailu ze dne 21. 12. 2010 v 21:10 hodin na čl. 19 991 obžalovaný uvedl, že na něm není nic závadového, obžalovaný F. disponoval osobní i služební emailovou adresou, a proto mu večer volal, že ho někdo z práce uhání, že to musí dodělat, a ať mu vše pošle na jeho soukromou emailovou adresu. Obžalovaný K. mu zaslal tímto emailem pouze oficiální dokumenty, a to dvě přílohy, konkrétně daňový doklad a dodací list. Hovor z 23. 12. 2010 ve 13:50 hodin mezi obžalovanými F. a K. se týká zaslání faktury k zakázce na spotřební materiál pod bodem II/8, opět se netýká tohoto skutku. Odposlech z 24. 11. 2010 v 9:12 hodin na čl. 19 934 až 19 936 nic konkrétního neobsahuje, a není zde žádná přímá souvislost s některým ze skutků, ani s žádnou zakázkou. Co se týče tohoto bodu, pak vše proběhlo tak, že společnost AutoCont byla výzvou k podání nabídky oslovena emailem 24. 11. 2010, v průběhu lhůty pro podání nabídek, která byla opakovaně prodlužována, podal nabídku zalepené obálce 6. 12. 2010 na xxx. Až po delší době byli zadavatelem vyzváni k podpisu smlouvy, která byla následně uzavřena a zakázka realizována. Ve spise zcela prokazatelně není kompletní dokumentace k této zakázce, ať už díky tomu, že nebyl vytěžovaný služební mail, ale především tam chybí některé verze opakovaně měněné zadávací dokumentace, což lze dovodit i z nekompletní číselné řady čísel jednacích této zakázky.

11. K zakázce II /2 - nákup PC monitorů a notebooků za 2,2 milionu korun. Obžalovaný uvedl, že v rámci této zakázky se zadavatelem nebyl v kontaktu ohledně toho, kdo bude osloven, jakým způsobem, a kdo bude vybrán jako vítěz. Nikdy si nebyl vědom toho, že by zadávací řízení bylo vedeno účelově tak, aby byl počet uchazečů omezen. Tato zakázka byla vypsána prostřednictvím státem certifikovaného elektronického tržiště a výzva k podání nabídky byla doručena prokazatelně všem účastníkům rámcové smlouvy. Elektronické tržiště veřejné správy je nástroj certifikovaný Ministerstvem pro místní rozvoj a je maximálně transparentní k zadávání veřejných zakázek. Výzva pro podání nabídky přijde všem účastníkům rámcové smlouvy bez rozdílu emailem a tito účastníci jsou povinni být na elektronickém nástroji registrováni. Není možné, aby výzva přišla pouze některým z účastníků. Mimoto výzvy k rámcové smlouvě se vypisují v nějakém režimu, který je na tržišti nastaven, a jsou hierarchicky řazeny pod rámcovou smlouvou, účastníci jsou tam zavedeni tedy již centrálním zadavatelem a není žádná možnost, jak by toto mohlo xxx ovlivnit. Výzvy k podání nabídek tržiště automaticky zasílá na uchazečem nastavené emailové adresy, kterých může být neomezeně, stejně tak je automaticky zasílána zpráva o dodatečných informacích a o změně zadávací dokumentace, zpráva o otevírání obálek, o výběru nejvhodnější nabídky a zpráva o uzavření smlouvy. Proti krokům zadavatele je možné jednoduše podat elektronicky námitku. Podání nabídky na elektronickém tržišti nezabere více 20 minut,

jedná se o relativně rutinní záležitost. Rámcová smlouva byla v té době účinná už devátý měsíc a každý z rámcových uchazečů věděl, jakým způsobem je oslovován. V obžalobě je konstatováno, že byla zadavatelem vypsána specifikace PC nazývaná jako sestava PCWB, monitory jako M19 a sestavy notebooku jako NB41EHI, kdy se prý nejedná o obecné určení poptávaného produktu, ale o produkty nabízené pouze jediným uchazečem, a to společností AutoCont. V této souvislosti upozornil obžalovaný K. na skutečnost, že tyto konfigurace přesně takto definuje rámcová smlouva a její přílohy, a rovněž metodický pokyn centrálního zadavatele, který vydal elektronický konfigurátor poptávaných sestav. Nejde o žádné označení dané společností AutoCont, tento konfigurátor měl k dispozici každý zadavatel, který byl vázán rámcovou smlouvou, a každý z účastníků rámcové smlouvy. Elektronický konfigurátor je excelová tabulka, která slouží jako nástroj pro rychlou a bezomylnou konfiguraci, a jeho autorem byl centrální zadavatel, konkrétně Ministerstvo vnitra a Ing. Petr D. Přílohou rámcové smlouvy jsou výchozí konfigurace sestav, například PCW, a k tomu existuje velké množství příplatků, například větší paměť v počítači, větší harddisk počítače, vypalovačka atd. Tím se zcela jednoznačně zadává účastníkům rámcové smlouvy do zadávací dokumentace, co zadavatel poptává. Obžalovaný K. následně v rámci hlavního líčení předvedl na připojeném notebooku, jakým způsobem funguje elektronický konfigurátor, a jak se s ním pracuje při vyplňování nabídky do vypsání veřejné zakázky. Na základě kódů generovaných konfigurátorem je možné během chvíle ocenit poptávku a nabídku v řádu minut podat. Díky zaškrtnutí jednotlivých bodů konfigurátoru se nastaví také maximální možná cena nabídky, a to vše je naprosto transparentní. Za této situace je třeba konstatovat, že znalec obžaloby Mgr. Lein naprosto mylně, kvůli neznalosti rámcové smlouvy, jejích příloh a z neznalosti konfigurátorů a nařízení centrálního zadavatele o využívání tohoto konfigurátoru konstatuje, že byla překročena maximální možná přípustná nabídková cena. V daném případě proto nejenže nedošlo k překročení maximální přípustné nabídkové ceny, ale nedošlo ani k dodání jiného zboží, či dokonce porušení rámcové smlouvy. Znalcem byla naprosto mylně porovnávána cena dodavatelem a zadavatelem poptávaného stroje v konfiguraci PCWBE, případně notebooku NB41EHI z výchozí sestavy PCW, takové porovnání je ale účelové a pomáhá obžalobě, neboť znalec porovnává jablka s hruškami. Dále se obžalovaný K. vyjádřil k emailové a telefonické komunikaci, kdy uvedl, že hovor z 24. 11. 2010 v 9:11 hodin mezi obžalovanými F. a K. na čl. 19 933 až 19 935 je hovorem stejným jako v případě skutku II/1, z hovoru není patrné, zda se vůbec vztahuje k předmětné, nebo vůbec nějaké zakázce, jedná se o obecný rozhovor. Hovor z 25. 11. 2010 v 10:13 hodin mezi F. a K. na čl. 19 938 až 19 939 - opět se jedná o tentýž hovor jako v případě skutku II/1, z hovoru vůbec nevyplývá, že by se řešila nějaká předmětná, či nějaká jiná zakázka. Obžalovaný F. se chtěl pouze poradit o nákupu notebooku, na což obžalovaný K. reaguje s informacemi o možnostech trhu. Na konci hovoru se sice probírá plán koupit spotřební materiál, ale ten se vůbec nevztahuje k nákupu PC a notebooků. Co se týče požadavkového listu z 26. 11. 2010 na čl. 20 206, je zde specifikován přesný typ techniky z rámcové smlouvy s označením PCWBE, M19 a NB41EHI, z tohoto požadavkového listu je zřejmý záměr zadavatele pořídit techniku v rozšířených konfiguracích, a nikoliv v základní verzi. Co se týče dopisu o zrušení zakázky z administrativních důvodů ze dne 2. 12. 2010, kterým se sděluje, že se předmětné veřejné zakázky ruší a budou nahrazeny novými, je zřejmé, že tyto zakázky byly rušeny ještě ve stadiu záměru zadavatele a nebyly veřejně vypsány. Dále z požadavkových listů na čl. 20 214 a 20 219 je zřejmé, že i nové zakázky byly na stejné zboží, tedy na techniku se stejným označením a konfigurací. Tyto však také byly podle spisu zrušeny, neboť policejní prezidium zakázalo dělení zakázky. Další již skutečně vypsána zakázka, do které podal obžalovaný K. nabídku, a která byla posléze realizována, byla na stejné zboží, stejné konfigurace jako všechny předchozí zakázky. Z kupní smlouvy je zřejmé, že zrealizovaná zakázka byla vypsána na stejné původně požadované položky v konfiguraci PCWBE, M19 a NB41EHI, které se objevují už v prvním požadavkovém listu z listopadu 2010. Na čl. 20 214 a 20 219 jsou zmiňované požadavkové listy datované 01. 12. 2010, ale podací razítko mají až z 03. 12. 2010, tedy den po zrušení původní veřejné zakázky. Požadavkové listy jsou dva, protože

došlo k rozdělení zakázky na dvě, počítače a notebooky s monitory, což je zřejmě interní věc zadavatele. Z emailu náměstka policejního prezidenta pana L. pouze vyplývá, že nesouhlasí s dělením veřejné zakázky, ovšem je třeba upozornit na to, že v následných zakázkách byla stále poptávána stejná sestava, a nešlo tedy nějaký vymyšlený kód PCWBE, který by nahrával pouze společnosti AutoCont. Hovor ze dne 07. 12. 2010 v 17:02 mezi F. a N. na čl. 20 388 až 20 391 - zde je řeč o 149 kusech něčeho za 1 mil Kč, což vychází na částku 6 711 Kč včetně DPH, a to rozhodně neodkazuje na žádnou techniku, jako jsou počítače nebo notebooky, což také vyplývá z toho, že řeší telefonní číslo na pana V. z MVČR, a hovor se pravděpodobně vztahuje k nákupu tiskáren, kopírek či multifunkcí, což je dále potvrzeno na čl. 20 390, kdy tento hovor nemá žádný vztah k předmětnému skutku II/2 ani dalším skutkům. Z hovoru ze dne 8. 12. 2010 v 10:34 mezi F. a N. na čl. 19 945 - 19 950 je jednoznačná snaha pana F. zadat zakázku procesně správně a transparentně pomocí elektronického tržiště, vzhledem k tomu, že prováděl konzultaci s centrálním zadavatelem, jehož zástupcem byla paní N. Centrální zadavatel byl garantem rámcových smluv, zde šlo o konzultaci týkající se nákupu multifunkcí, což se obžalovaného K. netýkalo, každopádně paní N. doporučuje panu F. využít elektronického tržiště, na což jsou uchazeči již zvyklí a je pravděpodobnější, že budou na výzvu reagovat. Dále email z 08. 12. 2010 v 15:21 mezi Ally Trade (economy.cz) a F. (aliki) na čl. 20 404, který opět potvrzuje užívání soukromého emailu obžalovaným F., které bylo nutností, kdy obžalovaný F. získává přístupové údaje a činí tak proto, že nemá žádný personalizovaný služební email. Finální požadavkový list k této zakázce ze dne 09. 12. 2010 na čl. 20 111 je finální požadavkový list na opětovně sloučené zakázce. Obžaloba uvádí, že kódy sestav představují specifikaci nabízenou dodavatelem AutoCont vyhovující pouze jemu s tím, že se nejedná o obecné určení poptávaného produktu. Jak již obžalovaný uvedl, rozhodně se nejedná o specifikace, které by nabízela pouze společnost AutoCont, ale jedná se o kódy sestav vyplývajících z rámcové smlouvy a popisující rozšířené příplatkové sestavy. Hovor ze dne 13. 12. 2010 v 17:40 mezi F. a K. na čl. 20 415 až 20 420 - z hovoru je patrné, že se obžalovaný K. ptá po smlouvě k zakázce, kdy byli již vyhodnoceni jako vítězný uchazeč a pan F. po něm chtěl, aby zboží již objednal. Dále řeší tento hovor pouze otázky realizace zakázky, podpis smlouvy, fakturace a dodání zboží. V odposlechu se rozhodně neřeší, že by zboží bylo objednáno ještě před vyhlášením vítěze zakázky, naopak AutoCont ve chvíli hovoru je již potvrzený vítěz, který z elektronického tržiště oznámení o výběru automaticky obdržel. Obžalovaný K. se tak pouze snažil popohnat formální objednávku, aby zboží mohlo být dodáno zákazníkovi včas. Hovor ze dne 20. 12. 2010 v 10:37 mezi F. a K. na čl. 19 987 až do 19 988 je opakovaně použitý hovor, kdy šlo o předání pravděpodobně podepsaného originálu smlouvy na tuto zakázku. Na tento hovor je poukazováno u skutku II/1, dále bude uváděn i u skutku II/7 a II/8. Hovor ze dne 23. 12. 2010 v 10:55 hodin mezi F. a K. na čl. 20 454 - k této zakázce obžalovaný K. fakturu zaslal již dne 21. 12. 2010 ve 21:10 hodin, proto se nemohl hovor z 23. 12. 2010 v 10:55 hodin týkat této zakázky, ale pravděpodobně hovořili o zakázce, která je v obžalobě označena jako II/7, ke které byla faktura vystavená toho dne v 9:03 hodin. Hovor ze dne 23. 12. 2010 v 13:50 hodin mezi F. a K. na čl. 20 003 až 20 004, kdy tento hovor již obžaloba přiřazovala skutku II/1, a nyní je uveden i u skutku II/2. Dle obžalovaného K. ale se vztahuje ke skutku II/7. Dále obžalovaný K. upřesnil, že v předmětné době působil Ing. L. na odboru veřejných zakázek policejního prezidia ČR jako vedoucí, a nikoliv na Ministerstvu vnitra na odboru centrálních nákupů, a Ing. N. působil na Ministerstvu vnitra na odboru veřejných zakázek a centrálních nákupů jako vedoucí oddělení centrálních nákupů. Pokud bylo ve znaleckém posudku znalce Mgr. Leina uvedeno, že chyběla komise k hodnocení nabídek, přestože měla být ustanovena dle interního právního předpisu, v tomto případě nabídku vyhodnocovalo automaticky elektronické tržiště Ally Trade. Ally Trade automaticky seřadí podle ceny všechny uchazeče a určí vítěze, potřebné dokumenty tržiště vygeneruje. Informaci o tom, že se stal vítězem zakázky, obdržel obžalovaný K. elektronicky emailem. Rámcová smlouva sice uvádí, že faktura musí být doručena do 7. 12. 2010 do 15 hodin, nicméně nestanoví žádnou sankci, pokud tak učiněno není, pouze v takovém případě prodlužuje splatnost ze standardních

30 na 90 dnů. Doručit fakturu později, tedy zjevně není nic protiprávního, naopak je to událost, kterou rámcová smlouva předpokládá, neboť s ní počítá a stanovuje pro ni speciální postup. Obžalovaný K. pak těžko může 07. 12. 2010 doručit fakturu veřejné zakázky, která ještě toho data ani nebyla vyhlášena, a sám nevěděl, jestli se jí bude účastnit. Není proto zřejmé, jak mohl znalec, dojít k závěru, že taková faktura nemá být proplacena, když sám hovoří o tom, že pouze prodlužuje splatnost. Pokud znalec Lein uváděl, že s ohledem na existující zásoby nemusela být zakázka na 80 kusů PC a 100 kusů LCD vůbec vyhlášována, pak pohledem na odběr PC u tohoto zadavatele v letech následujících se zjistí, že tento nákup byl velmi podprůměrný, když v následujících letech bylo nakoupeno PC mnohem více. Proto obžalovaný K. odmítá, že by technika byla pořizována bezúčelně nebo nadbytečně. Pokud by xxx postupovalo v obnovování PC pouhými 85 kusy za rok, tak jako v roce 2010, jak to znalec označil za nadbytečné, pak by obnova všech PC trvala více než 38 let, vzhledem k počtu zaměstnanců, kteří PC na xxx používají. Dále je třeba upozornit na to, že zadavatel se technikou předzásobuje na rok dopředu a musí být připraven zajistit techniku okamžitě nově přichozím pracovníkům, nebo být připraven na plnění nových úkonů, které mohou během roku nastat. Také musí být připraven nahradit techniku, která se stane v průběhu roku neopravitelnou, například v důsledku závady. xxx navíc používalo počítače, které byly výrazně starší než běžná záruční doba, která je 3 roky, a když si to zadavatel vymínil a připlatil, tak byla 5 let. Pokud obžaloba uvádí, že převzetí zboží na sklad nebylo prokazatelně dokladováno, k tomu je třeba uvést, že zboží z této zakázky bylo dodáno napřímo od výrobce do skladu zadavatele Dymokurech. Výrobce dodávku fakturoval v plném rozsahu společnosti AutoCont a zástupce zadavatele, v tomto případě skladník Dymokurech, zboží řádně přijal a zkontroloval a to včetně výrobních čísel PC, která se v té době vždy zapisovala do databáze zadavatele, jinak by nebyla vůbec proplacena, nedodání zboží je tak naprosto vyloučeno.

12. Ke skutku II/7 obžalovaný K. uvedl, že nebyl v rámci této zakázky, ani v rámci jiné zakázky, se zadavatelem v kontaktu ohledně toho, kdo bude osloven, jakým způsobem, a kdo bude vybrán jako vítězný dodavatel. Nikdy si nebyl vědom toho, že by zadávací řízení mělo být vedeno účelově tak, aby byl počet uchazečů jakkoliv omezen. Stejně jako u skutku II/2 byla v tomto případě poptávka vypsána prostřednictvím elektronického tržiště, byli osloveni prokazatelně všichni uchazeči rámcové smlouvy, kdy poptávána byla technika pod kódy PCWBE a M19, což bylo všem uchazečům srozumitelné, neboť jde o konfiguraci stanovenou rámcovou smlouvou a podání nabídky bylo rutinní akcí na pár desítek minut. Tvrzení žalobce o jakési utajené dohodě týkající se změny předmětu plnění k již ukončené zakázce je zcela nepodložené. Zadavatel požadoval dodat techniku v konkrétní konfiguraci, kterou uvedl, a ta byla dodána, prodejní doklady společnosti AutoCont tyto kódy dokonce obsahují. K žádné změně předmětu plnění nedošlo. Pokud obžaloba uvádí, že zboží nebylo prokazatelně dodáno na sklad, pak k tomu obžalovaný uvádí, že zboží prošlo fyzicky jejich skladem a bylo řádně a včas dodáno zákazníkovi, což je podloženo doklady, včetně výrobních čísel, bez kterých není zadavatelem dodávka akceptována, a ani by nemohla být zavedena do elektronického systému odběratele. Nedodání zboží je tedy naprosto vyloučeno. Odběr výpočetní techniky, která má výrobní čísla, tzn. notebooky, počítače a monitory, není v celém resortu Ministerstva vnitra ČR vůbec možné přijmout, výrobní čísla musí být vždy uvedena, a proto jsou uváděna i v některé emailové korespondenci. Obžaloba u tohoto skutku uvádí časovou osu, která neodpovídá skutečnosti, ke skutku jsou přiřazeny důkazy v podobě přepisů telefonické komunikace a emailů, které se vztahují ke skutkům II/1, II/2, případně II/8. Dále obžalovaný uvedl, že koncem roku je zcela běžné, že zájemci o veřejné zakázky musí podávat nabídky v zadavatelem stanovených kratších lhůtách, což je způsobeno potřebou zadavatelů dokončit nákupy do konce roku, převážně do Vánoc, a uzavřít své účetnictví. Souvisí to také s provozní dobou České národní banky, která přijímá platby nejpozději do 27. 12. daného roku, a souvisí to rovněž nedostatkem personálu z důvodu dovolených mezi svátky. Je také zcela běžné, že někteří účastníci rámcových smluv na podání nabídek nereagují, a někteří tak činí opakovaně a dlouhodobě. Z tohoto jejich postoje

nelze automaticky dovozovat, že by nebyli řádně osloveni, nebo že by byli nějak diskriminováni. Obžalovaný dále předložil soudu pro ilustraci vzorovou tabulku chování účastníků rámcové smlouvy MV ČR z listopadu roku 2015, když podklady k roku 2010 již neměl k dispozici. Z této tabulky vyplývá, že nelze klást přímou úměru mezi kratší lhůtou k podání nabídek a obdržením pouze jedné nabídky. Například dva účastníci rámcové smlouvy společnosti DitCom a firma Z + M za celý měsíc v rámci 35 nabídek nepodaly svou nabídku ani jednou. Oproti tomu například společnosti AutoCont nebo CS System podaly nabídky mnohokrát. Poptávek z rámcové smlouvy může být měsíčně od 3 do 35 a obchodníci si vybírají, na které budou reagovat, kdy zvažují možnosti svého zisku, a někdy se zakázky neúčastní, například kvůli riziku nedodání zboží, dále kvůli nedostupnosti zboží apod. Obžalovaný K. dále na svém notebooku v jednací síni předvedl soudu způsob, jak funguje elektronické tržiště, a jakým způsobem probíhá podání nabídky, komunikace s tržištěm a vyhodnocení nabídek. Emaily z elektronického tržiště chodí automaticky všem účastníkům bez ohledu na to, zda podali či nepodali nabídku. Celý proces začíná tím, že účastník rámcové smlouvy dostane upozornění na novou zprávu nazvanou "výzva k podání nabídek na rámcovou smlouvu na dodávku výpočetní techniky", když se přihlásí na elektronický portál, zjistí, kdo je zadavatelem, že jde o rámcovou smlouvu a o výzvu k podání nabídky, která obsahuje zadávací dokumentaci k nějaké rámcové smlouvě. Účastník si výzvu zobrazí a vidí, že má podat nabídku na techniku určité konfigurace, v excelové tabulce si vytvoří nabídku, která obsahuje předpokládanou cenu za jednotku a za položku, následně si zkontroluje v rámcové smlouvě přílohy s cenami, dále si najde vzor kupní smlouvy, kterou nabízí, v nabídce vzor vyplní včetně ceny, dále se doplní místo plnění, kdy dodací podmínky vychází z rámcové smlouvy, smlouva se podepíše, nabídka se podá, a to je vše. Z elektronického tržiště chodí všem účastníkům i protokol o otevírání nabídek, kdy se může zkontrolovat, kolik uchazečů nabídku podalo, v kolik hodin a za jakou cenu, dále je vidět, jestli některé nabídky nevyhovely, například tím, že firma nedodala do nabídky návrh smlouvy. Proti tomu mohou účastníci podat námitku. Následně účastník dostane další zprávu, a to oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, čímž se dozví, která nabídka byla vybrána, kdy vidí seřazeny veškeré nabídky podle ceny. Pokud proti tomu někdo chce protestovat, může opět podat námitku, což učiní odklepnutím na elektronickém tržišti a zadavatel pak musí námitku přezkoumat. Následně zasílá zadavatel písemnou zprávu o tom, že byla uzavřena kupní smlouva a zakázka byla realizována. Na elektronickém tržišti je možno vidět údaje z uzavřené smlouvy, identifikační údaje uchazeče, se kterým byla smlouva uzavřena, a za jakou cenu. Tyto údaje jsou i zpětně dohledatelné po dobu životnosti tržiště. Tímto způsobem a zcela bez rozdílu elektronické tržiště komunikuje se všemi účastníky rámcové smlouvy a žádný z nich není nijak zvýhodněn. Dále se obžalovaný K. vyjádřil k hovorům a emailům, které jsou přiřazovány k tomuto skutku, kdy hovory z 24. 11. 2010 v 9:11 hodin a v 9:12 hodin mezi ním a obžalovaným F. na čl. 19 932 až 19 935 jsou velmi obecné a vůbec z nich není patrné, zda se vztahují k předmětné zakázce. Hovor z 25. 11. 2010 v 10:13 hodin na čl. 19 937 až 19 939, F. vs. K. - z hovoru vůbec nevyplývá, že by se řešila předmětná, či vůbec nějaká zakázka, obžalovaný F. se chtěl pouze poradit nákupu nějakého notebooku a obžalovaný K. na to reaguje s informacemi o možnostech trhu. Na konci sice hovoří o plánu nakoupit spotřební materiál, tento se ale zjevně nevztahuje k nákupu PC a notebooků. Opakovaně použitý hovor z 08. 12. 2010 v 10:48 hodin F.- L. na čl. 19 951 se netýká přímo této zakázky, ale je z něj patrná snaha obžalovaného F. postupovat při zadávání veřejné zakázky transparentně a procesně správně, když se radí o postupech, jak to udělat, se zástupcem policejního prezidia. Opět opakovaně použitý hovor z 08. 12. 2010 v 10:34 mezim obžalovaný F. a paní N., jak již bylo uvedeno shora. Dále jsou zachyceny emaily z 08. 12. 2010, ze kterých je zřejmé, že obžalovaný F. při přihlašování se do elektronického tržiště používá svůj soukromý email, což už bylo vysvětleno shora. Dále email z 08. 12. 2010 v 21:03 mezi S. a F. na čl. 20 410, opět interní komunikace, kdy S. potřebuje vypomoci, i tato komunikace je použita u předchozích skutků. Hovor ze 13. 12. 2010 v 17:40 hodin, F. – K. na čl. 20 415 až 20 420, tento hovor se jednoznačně týká skutku II/2, nikoliv tohoto skutku II/7. U skutku II/2 v tu dobu již byl

AutoCont vyhodnocen z elektronického tržiště Ally Trade jako vítězný uchazeč, proto se obžalovaný K. ptá na smlouvu k této zakázce, což je oprávněné, navíc je to 15 dnů do konce roku, takže má zájem na tom, aby splnil zakázku včas. V hovoru na čl. 20 417 se obžalovaný K. F. dotazuje, jak je to s jejich nabídkou na spotřební materiál, což se týče skutku II/1, tj. nabídky dávno odevzdané, přičemž žalobce hovor přeručuje, účelově ho přepisuje a vykládá tak, že se obžalovaný K. domáhá smlouvy k dosud nevypsání zakázce ke skutku II/7. Další hovor se týká otázky realizace zakázky ze skutku II/2, tzn. zakázky, kdy už obžalovaný K. ví o tom, že je vítězem, tedy vztahuje se k podpisu smlouvy, fakturaci a dodání zboží. Hovor z 13. 12. 2010 v 17:40 hodin mezi F. a K. na čl. 20 419 - z hovoru mimo jiné opět vyplývá snaha obžalovaného F. zakázky vypisovat na elektronickém tržišti, tedy transparentně a nediskriminačně. Obžaloba na straně 105 uvádí, že v době hovoru ještě neproběhlo ani malé zadávací řízení, tj. průzkum trhu, jelikož bez zprovoznění funkce aukce odběratele není možné vyhlásit zadávací řízení. Vzhledem k tomu, že se tento hovor ale prokazatelně vztahuje ke skutku II/2, když byl AutoCont vyhlášen na elektronickém tržišti jako vítěz, je možné se v tomto okamžiku ptát po kupní smlouvě k této vyhrané zakázce. Hovor ze 17. 12. 2010 v 14:17 hodin mezi F. a K. na čl. 21 649 - obžalovaný K. uvedl, že byl volaným a pouze reagoval na dotazy zadavatele směřované k tomu, zda by byli schopni ještě podat nabídku, pokud by byla vypsána zakázka. Z rozhovoru je zřejmé, že obžalovaný K. dopředu o zakázce nevěděl, ani z rozhovoru nezískal od zadavatele informace, v jakém objemu zakázka bude, jaká bude konfigurace zboží, a kdy přesně bude zakázka vypsána. Tudíž mu z toho nemohla vzniknout žádná výhoda oproti ostatním účastníkům rámcové smlouvy. Vzhledem k tomu, že rozhovor proběhl v pátek 17. 12. 2010 odpoledne a zadavatel chtěl realizovat zakázku, včetně dodání zboží, ještě do Vánoc tedy během následujících čtyř pracovních dnů, navrhl mu krátkou lhůtu pro podání nabídek, aby zbyl ještě čas na administrativní záležitosti a samotné dodání zboží. Co se týče požadavkového listu ze dne 17. 12. 2010 na čl. 21 434, jedná se o interní dokument zadavatele a uchazeč z rámcové smlouvy, k němu nemá standardně žádný přístup, ani s ním nikdy nepřijde do styku, sám obžalovaný ho viděl poprvé až ve spisovém materiálu. Pokud by se mělo jednat o konfiguraci uváděnou společností AutoCont na tomto požadavkovém listu, jak uvádí obžaloba, muselo být z předchozí komunikace zřejmé, že tuto konfiguraci společnost AutoCont navrhla, to ale ze spisu vůbec nevyplývá. Stejně jako v případě předchozích zakázek konfigurace označovaná jako PCWBE je jednoznačné označení vyplývající z konfigurátoru centrálního zadavatele, nikoliv od společnosti AutoCont, a je srozumitelné všem účastníkům rámcové smlouvy. Dne 17. 12. 2010 v 16:17 hodin dochází ke zveřejnění zakázky panem S. na tržišti – čl. 21 442 až 21 444, obžaloba opět uvádí, že popis produktů poptávaného zboží zveřejněného Radkem S. na elektronickém tržišti je konfigurace společnosti AutoCont označovaná jako PCWBE, což je nepravdivé, jak již bylo uvedeno výše. Dále hovor ze 17. 12. 2010 v 17:52 hodin na čl. 19 975 a v 18:35 hodin na čl. 21 665 mezi obžalovanými F. a K. - v obžalobě je uvedeno, že se jedná o jeden hovor, ale jde o hovory dva. Z hovoru mimo jiné vyplynulo, že konfigurace PCWBE není konfigurací společnosti AutoCont, jelikož z reakce obžalovaného K. v telefonním hovoru na toto kódové označení (je to nějaký PCWBE prostě no) je zřejmé, že mu není příliš známé. Z hovoru dále vyplývá, že se zadávací dokumentací se obžalovaný K. seznámil až po vypsání zakázky a dopředu nevěděl skladbu sestav, ani jejich počty. Zbytek hovoru se týká zakázky na cartridge z následujícího skutku II/8. Dne 17. 12. 2010 v 18:24 byla podána cenová nabídka (č. 102 406), kde obžaloba uvádí, že společnost AutoCont podala cenovou nabídku v 18:24 hodin dne 17. 12. 2010, a tato informace je v obžalobě chronologicky řazena před chvílí zmiňovaný telefonický hovor, ve kterém se, dle obžaloby, obžalovaný K. s obžalovaným F. domlouvají, na průběhu, vypsání a realizaci této veřejné zakázky. Přitom z hovoru, který proběhl až v 18:35 hodin, tedy později, je zjevné, že cenové nabídky, jak k tomuto skutku II/7, tak k následujícímu skutku II/8 již byly podány. Obžaloba ale podsouvá informaci, že obžalovaný K. nabídky podal až na základě informací získaných v telefonickém hovoru se zadavatelem, a tím získal prospěch pro společnost AutoCont. Tím obžaloba účelově mění sled událostí a hovor předřazuje před podání nabídky, ačkoliv tento

hovor ve skutečnosti proběhl až po podání nabídek, což potvrzují i časy hovorů. Pokud v telefonickém hovoru obžalovaný K. uvádí, že jej F. naštvál, protože dal do zakázky BX20, na které je 400 Kč v mínusu na jedné, pak tento popis průběhu hovoru absolutně neodpovídá skutečnému průběhu hovoru, jak je zachycen ve spise na čl. 21 666. V úvodu tohoto hovoru sděluje obžalovaný K. F., že nabídku na počítače ze zakázky skutek II/7 podal, přičemž jeho sdělení o naštvání se na F. přichází v hovoru až o několik vět později, kdy se baví o zcela jiné zakázce, a to na spotřební materiál ve skutku uvedeném pod bodem II/8. Obžaloba však tyto dvě skutečnosti účelově spojuje v jednu a shledává v nich trestné jednání. Co se týče návštěvy ze dne 20. 12. 2010 v 10:37 hodin - hovor na čl. 19 987 až 19 988, jedná se o tentýž hovor ohledně jedné a té samé návštěvy, která se týká třetího skutku, a nikoli tohoto skutku II/7, kdy obžaloba zřejmě chce prezentovat to, že měl být obžalovaný K. u obžalovaného F. pečený vařený, přičemž stále jde pouze o jednu a tutéž návštěvu. Pokud se týče emailu z 20. 12. 2010 v 19:46 hodin zaslání obžalovaným K. obžalovanému F. na čl. 21 671, kdy obžaloba uvádí, že obžalovaný K. zasílá název zboží, které bude předmětem veřejné zakázky, pak k tomuto obžalovaný K. uvádí, že panu F. po vyhlášení vítěze dané zakázky zaslal obchodní názvy vysoutěžených produktů jako podklady k uzavření kupní smlouvy. Obžalovaný K. ale tímto emailem, ve kterém je spatřováno nějaké zákulisní jednání, po proběhlé soutěži, kdy byl vyhlášen jako vítěz, zasílá F. obchodní názvy zboží, které mu na základě smlouvy bude dodávat. Z historie průběhu této veřejné zakázky, ve spise na čl. 2406 je zřejmé, že zakázka byla vyhodnocena panem S. 20. 12. 2010 v 10:20 hodin, tzn. předtím, než obžalovaný zasílal F. specifikaci zboží, které bude dodáváno. Ze spisu lze dále ověřit, že součástí nabídky toto obchodní označení nebylo, což vyplývá z čl. 2403. V uzavřené kupní smlouvě pak byl předmět plnění označen, jak typem z rámcové smlouvy, tedy kódem z konfigurátoru, tak obchodním názvem výrobku. Rozhodně tedy je na místě odmítnout konstrukci obžaloby, že by po proběhnutí soutěže byl změněn předmět soutěže, žádný předmět soutěže měněn nebyl, pouze byl specifikován pro účely vypracování kupní smlouvy. Ke skutečnosti, že zadání výběrového řízení bylo uveřejněno na elektronickém tržišti v pátek 17. 12. 2010 v 16:17 hodin, tedy po skončení běžné provozní doby, obžalovaný K. uvádí, že tento elektronický nástroj funguje nonstop, proto poptávky je možné vypsát kdykoliv a stejně neomezeně možno podávat nabídky. Dále obžalovaný upozornil na chybu v obžalobě, že by se v tomto případě jednalo o zakázku malého rozsahu zadanou jako minitendr pro omezený počet uchazečů. Ve skutečnosti se jednalo o zakázku zadávanou na základě centrálním zadavatelem uzavřené rámcové smlouvy, tedy z pohledu zákona o nadlimitní zakázku zadávanou formou minitendru pouze účastníkům rámcové smlouvy. Z hlediska výše prospěchu pro společnost AutoCont obžalovaný K. rovněž odmítá závěry obžaloby, která za výši prospěchu označila rozdíl mezi nabídkovou cenou z rámcové smlouvy a skutečně zaplacenou cenou, což činí 5 760 Kč. Stejně jako u předchozího skutku II/2 znalec Lein nebere v potaz to, že byla poptávána, a také posléze dodána, sestava v rozšířené verzi PCWBE a porovnává cenu této rozšířené sestavy s cenou výchozí základní sestavy PCW, která je levnější.

13. Ke skutku II/8 - nákup spotřebního materiálu pro stávající tiskárny, uvedl obžalovaný K., že co se týče potřeby nákupu pro zadavatele, nepřisluší mu toto hodnotit nebo zkoumat. Každopádně tato poptávka svým rozsahem nijak nevybočovala z požadavků jiných policejních útvarů. Ani v tomto případě nebyl se zadavatelem v kontaktu ohledně toho, kdo bude oslovený, jakým způsobem, a jak bude vybrán vítězný dodavatel. Tato zakázka byla řádně vypsána prostřednictvím elektronického tržiště Ally Trade, osloveni byli prokazatelně všichni rámcoví účastníci, a to za stejných podmínek. Jakákoliv změna zadání v průběhu tendru by byla opět tržištěm distribuována všem účastníkům rámcové smlouvy bez rozdílu a AutoCont by tím žádnou výhodu nezískal, jak je podsouváno obžalobou. Nabídka společnosti AutoCont byla podána elektronicky řádně a včas. Obžalovaný si není vědom toho, že by někdo z účastníků rámcové smlouvy podal žádost o dodatečnou informaci ohledně nedostupnosti některých náplní, nebo podal námitku proti výběru vítězné nabídky, přestože to elektronické tržiště umožňuje na jedno kliknutí. Není pravdivé ani tvrzení obžaloby, že by zboží na základě této zakázky nebylo

dodáno řádně a včas, dodávka putovala přímo od dodavatele, tj. společnosti AutoCont do skladu zadavatele. Dodávka byla jako celek akceptována, včetně alternativ, které byly doručeny jako poslední, a to až před koncem roku 2010. I zde obžaloba některé hovory překrucuje a účelově je přepisuje a vykládá jinak. K hovoru ze dne 24. 11. 2010 v 9:11 hodin mezi F. a K. na čl. 18 735 obžalovaný uvedl, že se opakovaně objevuje, tentokrát u čtvrté veřejné zakázky, a z hlediska data hovoru je zřejmé, že je příliš brzy na to, aby se týkal tohoto skutku. Ani v telefonickém hovoru ze dne 17. 12. 2010 ve 14:17 hodin ještě o vypsání této zakázky obžalovaný prokazatelně nevěděl, natož aby její parametry nějak konzultoval již dne 24. 11. 2010. Hovor ze dne 24. 11. 2010 v 9:12 hodin F. – K. na čl. 18 735 - i tento hovor se opakovaně objevuje jako důkaz u dalšího skutku, blíže se již k tomuto hovoru obžalovaný vyjadřoval, k této zakázce se nevztahuje. Ani další hovory ze dne 25. 11. 2010 v 10:13 hod, dále 01. 12. 2010 v 19:48 a hovor ze dne 08. 12. 2010 v 10:47 a 08. 12. 2010 v 10:34 se této zakázky netýkají a již byly probrány výše. I další důkazy v podobě registrace F. na Ally Trade, emailová komunikace S. a F. ohledně Ally Trade a vánočních nákupů se vyskytují u tohoto skutku, ačkoliv s ním nesouvisí. Hovor z 13. 12. 2010 v 17:40 hodin mezi F. K. čl. 21 631 - opět se prokazatelně netýká této zakázky, ale zakázky II/2. Pokud se týče hovoru ze dne 17. 12. 2010 ve 14:17 hodin mezi obžalovaným K. a obžalovaným F. na čl. 21 649, na něm není nic protiprávního. Z rozhovoru je zřejmé, že obžalovaný K. o zakázce nevěděl a je překvapen informací, že vůbec bude vypisována zakázka na nějaký spotřební materiál. Z rozhovoru nezískal od zadavatele žádné informace o tom, v jakém objemu bude zakázka vypsána, o jaký materiál a konfigurace se bude jednat. Naopak sám upozorňuje F. na to, že zadávací lhůta nemůže být příliš krátká, neboť by to nikdo nenapsal - v prepisu hovoru je ovšem chybně uvedeno "tam už to tolik nenaskáče", tím měl na mysli, že by nabídku nikdo v tak krátkém termínu nepodal. Dne 17. 12. 2010 došlo ke zveřejnění výběrového řízení na Ally Trade a vše proběhlo standardním způsobem. Hovor ze 17. 12. 2010 v 18:35 hodin mezi F. a K. na čl. 18 795 - první část tohoto hovoru se týká zakázky ze skutku II/7, k čemuž se obžalovaný již vyjadřoval. Druhá část hovoru se týká tohoto skutku, kdy z rozhovoru je zřejmé, že o předmětu zakázky obžalovaný K. dopředu informace neměl, o zakázce je hovořeno až v okamžiku, kdy nabídka společnosti AutoCont byla prokazatelně podána. Tato nabídka byla vybrána jako vítězná, ke změně předmětu plnění nedošlo. Co se týče náplní BX20 v počtu 110 kusů, stejný počet kusů je uveden v kupní smlouvě, na dodacím listu i na faktuře, z čehož je zřejmé, že ke změně zadání ani k jejímu zrušení nedošlo. Co znamená v komunikaci "co za to" - jedná se o nadsázku, humor, stejně to je ale bezpředmětné, protože k žádné změně zadání předmětu prokazatelně nedošlo. Dne 17. 12. 2010 v 18:19 hodin byla podána cenová nabídka, čl. 18 602, kdy tato informace je v obžalobě chronologicky řazena za zmiňovaný telefonický hovor uskutečněný v 18:35 hodin téhož dne, ve kterém se dle obžaloby obžalovaný K. s F. domlouvají na průběhu vypsání realizace veřejné zakázky. Přitom z tohoto hovoru, který proběhl později, je zjevné, že cenové nabídky ke skutku II/7 i ke skutku II/8 již byly podány. Obžaloba ale uvádí, že obžalovaný K. nabídky podal až na základě informací získaných v telefonickém hovoru se zadavatelem, a tím získal prospěch pro společnost AutoCont, což není pravdou. Co se týče problematiky dodání alternativ, k tomuto obžalovaný K. uvedl, že zadavatel opakovaně zařadil do poptávky zboží, které se minimálně rok nevyrábělo, a na trhu bylo nedostupné, konkrétně se jedná o Canon BC 02 a Canon BC 05. Jedinou možností, jak zadání splnit a nabídku podat, bylo nabídnout vhodné alternativy k těmto dvěma položkám. Je na zadavateli, zda takové řešení akceptuje, nebo nabídku vyřadí. Zadavatel ale toto zboží v podobě alternativ přijal, dodávky dodnes nereklamoval, ani nevrátil. Obžalovaný K. F. dokonce na to, že do nabídky uvedl alternativy, výslovně upozornil po podání nabídky společnosti AutoCont. Obžalovaný F. na to nereagoval v tom smyslu, že by šlo o problém, ani zakázku nezrušil. Alternativa neznamená nic špatného, jak původně tvrdil policejní orgán, jde o zcela rovnocennou náhradu. Hovor ze dne 20. 12. 2010 v 10:37 na čl. 18 799 o návštěvě K. u F. - opět je tento telefonát používán opakovaně a stále se jedná o jedinou návštěvu. Z hlediska času návštěvy se mohla týkat zakázky se skutku II/2, neboť ten den zástupce společnosti AutoCont

podepsal smlouvu na tuto zakázku, a je možné, že ji obžalovaný K. na xxx vzal, bylo to však v době, kdy byly všechny nabídky podané a vyhodnocené.

14. Dále k dotazům obžalovaný K. uvedl, že s obžalovaným F. se seznámil až v rámci své pracovní činnosti při dodávkách zboží pro xxx, soukromě se nikdy nestýkali. Obžalovaný v rámci své pracovní činnosti naprosto běžně komunikoval i s dalšími zadavateli veřejných zakázek, což může doložit emaily z let předchozích, kdy tyto emaily začal shromažďovat asi od roku 2014, tj. od doby, kdy mu bylo sděleno obvinění v této věci, a kdy na to bylo poukazováno. Obžalovaný K. odmítl, že by společnost AutoCont byla jakkoliv propojena se společností Your System, tak jak to uvádí státní zástupce v obžalobě u skutku uvedeného pod bodem I/9. Jak již uváděl u tohoto skutku výše, nabídku v tomto případě společnost AutoCont nepodala, ale oslovila je společnost Your System, která ji podala, a pro kterou následně prováděli subdodávku. V této věci jednal obžalovaný pravděpodobně s Davidem K. Obžalovaný uvedl, že se rozhoduje čistě na základě ekonomických důvodů, zda se bude, či nebude účastnit té které vyhlášené veřejné zakázky, zvažuje, jaké má vstupy od výrobců, za kolik je schopen zboží prodat, jaká bude konkurence, a jaké ceny mají ostatní účastníci rámcové smlouvy. Obžalovaný dále uvedl, že ročně podává do rámcové smlouvy více než 150 nabídek, a není zcela přesně schopen určit, jak byl úspěšný. U xxx to mohlo být mezi 50 - 70 procenty, v některých letech to bylo i více, v roce 2012 měl úspěšnost stoprocentní. Obžalovaný se domnívá, že je to proto, že se své práci věnuje poctivě, je v ní zběhlý, vstupy má v hlavě a dokáže se rychle rozhodovat a nabídky podávat rychle. Obžalovaný rozhodně odmítl, že by komukoliv na xxx v souvislosti s veřejnými zakázkami předal jakoukoliv odměnu, provizi nebo dar. Společnost AutoCont dokonce ani ve větší míře nedisponuje reklamními materiály, které by předávala obchodním partnerům. Co se týče reklamací zboží z hlediska jeho vad, toto řeší servisní organizace, jednou se reklamovaly cartridge BC10, jednalo se o zakázku z roku 2009, a to až v nějakém delším horizontu po dodání. Toto zboží putovalo přímo od dodavatele, tj. AutoContu k odběrateli, tj. ke xxx, zboží bylo vyfakturováno a zřejmě chybou skladníka byly na xxx dodány náplně označené BCI10, nikoliv BC10, což jsou náplně do stejné tiskárny, ale bez tiskové hlavy. Proběhlo reklamační řízení, ve spise se k tomu nachází nějaký zabavený dokument. Celá záležitost se nijak nedořešila, protože společnost AutoCont nabízela adekvátní slevu z kupní ceny, ale xxx na to nijak nereagovalo. Zadavatel asi z nějakého interního důvodu nemohl přistoupit na slevu z kupní ceny a chtěl to řešit jinak, řešení se ale nenalezlo. V té době nešlo celou věc vyřešit tím, že by se vyměnily náplně za ty správné, protože když se na vadu přišlo, náplně BC10 se již nevyráběly, což bylo také doloženo prohlášením výrobce. Obžalovaný K. dále uvedl, že pokud komunikoval s obžalovaným F., bavili se o realizaci zakázek, kterých v té době probíhala celá řada. Ani v jednom z přepisu hovorů nebo emailů ale není slyšet, že by se konkrétně bavili o tom, co má obžalovaný K. dodat, v jakých počtech, a že by s ním obžalovaný F. konzultoval, jestli má vypsát to, či ono zboží. Pokud v nějakém hovoru uvádí obžalovaný F. nějaké zboží, tak tvoří velmi obecně ve smyslu, že potřebuje vypsát ještě nějaký další spotřební materiál, ale rozhodně tam nepadne, v jakém počtu a podobně. Pokud byl obžalovaný K. dotázán, zda byl někdy obžalovaným F. dopředu informován o budoucím vypsání zakázky na elektronickém tržišti, uvedl, že to bylo pouze v jednom případě, když byly vypsány dvě zakázky II/7 a II/8, které byly vyhlášeny dne 17. 12. 2010. Přibližně asi 2 hodiny předtím se pan F. zmínil o tom, že bude vypisovat ještě tyto materiály, na to obžalovaný K. reagoval tak, že už jeden materiál - spotřebák - podal a on řekl, že bude ještě další. Rozhodně ale nehovořil o žádném konkrétním počtu zboží. A pak je mezi hovory ještě jeden, kdy F. říká, že bude vypsána ještě jedna zakázka na spotřební materiál a další zakázka asi na počítače a LCD, ani zde se ale nehovoří o tom, v jakém počtu, co to bude, kdy to bude, příp. kdy ji vypíše. Obžalovaný K. tedy neměl žádné konkrétní informace, ani žádné informace v tomto směru po obžalovaném F. nepožadoval. Sám také nikdy obžalovanému F. v tomto směru nevolal, vždy byl tím, kdo byl kontaktován od něj. Pokud se jedná o návštěvy obžalovaného K. na xxx, byl tam jednou v roce 2009, kdy navštívil pana F. s panem S., pana F. samostatně pak v průběhu let 2009 a 2010 navštívil párkrát, šlo by to spočítat na prstech jedné ruky. Důvodem bylo, že si jel pro

podepsanou smlouvu, nebo mu vracel podepsanou smlouvu ze strany společnosti AutoCont, případně mu předával originály faktur dodacích listů apod. Činil tak z toho důvodu, že při využívání pošty by se před Vánoci nemuseli dočkat včasného doručení těchto zásilek a zakázka by pak nemohla být uzavřena. Obžalovaný K. dále k dotazům uvedl, že naposledy byl kontaktován ke konzultaci, resp. k průzkumu trhu dnes ráno než šel k soudu, kdy mu volal jeden zástupce z rámcové smlouvy a chtěl zkonzultovat, zda mohou něco vypsát, či nikoli. Před koncem roku, tj. v listopadu a prosinci, volá třeba 10 lidí denně a emailuje 30 - 40 lidí za týden. Zadavatelé se ptají na to, zda když dle rámcové smlouvy vypíší zakázku na 50 notebooků v určité rozšířené konfiguraci, s nějakým příplatkem, zda je bude společnost AutoCont schopna dodat. Na to obžalovaný K. reaguje a sděluje, zda budou či nebudou schopni požadované zboží dodat. Dnes poučen tím, že je za takové jednání trestně stíhán, radí zadavatelům, aby se zeptali i ostatních účastníků rámcové smlouvy, aby neměl v budoucnu problémy.

15. **Obžalovaný Ing. Bohumil H.** k věci vypověděl, že ve společnosti Impromat pracoval od roku 1999, nejprve jako servisní technik, poté se stal obchodníkem pro významné zákazníky a konečně byl obchodním ředitelem a dohlížel mimo jiné na fúzi společností Impromat a Ricoh. Práci ve společnosti Ricoh ukončil v roce 2017 a jedním z důvodů bylo nepochopení japonského vlastníka s touto kauzou, neboť se mu velice obtížně vysvětlovalo, proč se tak dlouho táhne a není ukončena. V rámci své činnosti obchodoval se zákazníky z municipalit měst, ze státní správy a rovněž z privátní sféry. Mezi jeho zákazníky patřila např. ministerstva zemědělství, obrany a vnitra, Česká pojišťovna, Škoda Auto a další. Tiskárny, kopírky a další služby vztahující se k těmto komoditám prodával více jak 15 let. Byznys společnosti Impromat je trochu odlišný od toho, jak ji provozuje společnost AutoCont, a jak ji popisoval kolega K.. V rámci své obchodní činnosti realizovali desítky až stovky tendrů, obžalovaný uvedl, že KPI, neboli obrátový plán, který se stanoví pro každého obchodníka, byl kolem 30 až 40 mil Kč ročně. Práce se zákazníky zahrnuje i desítky mailů a telefonátů denně. xxx byl významný regionální zákazník pro firmu Impromat, a dodnes tam zboží dodávají. Společnost Ricoh v loňském roce (*pozn. tj. v roce 2017*) uzavřela rámcovou smlouvu v objemu 300 mil Kč na resort Ministerstva vnitra ČR. Jedná se o zákazníka, který produkty Ricoh nakupoval odjakživa, byly tam dodány desítky zařízení. Aby nedocházelo ke střetu zájmů, tak dnes tam tyto obchody realizuje jiný obchodník. Komunikace se zákazníky je naprosto nezbytná, protože bez specifikace potřeb není možno podat adekvátní nabídku. Obžalovaný uvedl, že se potkával s lidmi různých funkcí, různého zařazení. K osobám obžalovaných obžalovaný H. uvedl, že obžalovaného H. nikdy neviděl, poprvé ho viděl u soudu, jeho jméno zná pouze ze smluv. Obžalovaný S. byl vedoucím odboru materiálně technického zabezpečení, viděli se párkrát, byl velmi vytížený, moc spolu nekomunikovali. Jméno obžalovaného N. si pamatuje z nějaké výzvy na dodávkách do skladu a jako jméno kontaktní osoby. Zřejmě spolu mohli telefonicky hovořit, ale logistiku ve firmě Impromat řešila jiná osoba, takže si nepamatuje žádné vzájemné schůzky. Obžalovaného K. nezná, viděl ho poprvé zde u soudu. Obžalovaný Aleš F. byl nákupčím na straně policie, řešili spolu veškeré záležitosti týkající se zakázek. Byl to jeden z mála lidí, kteří se v oboru dokázali orientovat, když kvalita ostatních lidí na xxx byla velmi nízká. Ti lidé něco poptávali, ale vlastně nevěděli, co chtějí, rozhodně se nejednalo o žádné odborníky. Obžalovaný F. problematice IT rozuměl, orientoval se v ní, a pracoval od rána do večera, čemuž napovídá i jejich zachycená komunikace. Obžalovaný uvedl, že komunikoval ještě s dalším člověkem, a to byl pan V., který měl na starosti servisní smlouvy, a diskutovali spolu na téma služeb, které nabízeli a následně i soutěžili. Obžalovaný dále uvedl, že žádné vnitřní procesy policie, příkazy, vyhlášky apod. neznal, pro něj byly výstupem dokumenty, kdy na jedné straně byla poptávka, dále oznámení o výsledku, a pak kupní smlouva, která měla přílohy, a následně proběhla dodávka. V roce 2010 začali obchodovat dle rámcových smluv, vedlo se mnoho diskusí, jak co dělat, elektronický nástroj Ally Trade byl pro zaměstnance xxx novinka. Ve státní správě se ale tento nástroj již používal poměrně běžně, existovala i jiná tržiště, kdy princip toho je v zásadě stejný, existuje poptávka, vy se rozhodnete, jestli budete, nebo nebudete reagovat, pokud reagujete, čekáte na výsledek. Pokud obžaloba klade obžalovanému za

vinu, že reagoval na potřeby zákazníka, že s ním komunikoval, pak to byla běžná součást jeho pracovní činnosti. Komunikace prostřednictvím emailu byla tehdy problematická, jak již bylo uváděno i dalšími spoluobžalovanými, lidé na straně policie neměli žádnou schránku a používali soukromé emaily. Obžalovaný sám také používal soukromý email. Vedle komunikace jsou i osobní schůzky základem obchodu, Impromat měl s xxx uzavřeny servisní smlouvy na služby, ohledně kterých komunikace probíhat musela. Probíhalo poradenství, řešily se detaily, jaký typ cartridge prodat apod., což byly věci, které zákazníci neznali. Provádí se i předkalkulace nabídek, protože zákazník se ptá, kolik by to stálo, a je třeba mu ve velmi krátké době jednoduše napsat, co se za kolik bude prodávat. Všichni zákazníci v té době už chtěli šetřit, tzn. že se hledala řešení i v rámci nákupu multifunkčních zařízení, aby to vyšlo levněji, protože objemy byly velké. Pokud informace zákazníkovi poskytnuta není, bude ji hledat někde jinde, tedy u konkurence. Hlad po informacích, obzvláště u policejních útvarů a na vnitru byl velký, a to za situace, kdy byl jeden počítač pro 30 lidí s připojením na internet a byl problém stáhnout si jeden email. Obchodní firma typu Impromat byla aktivní i v tom směru, že realizovala pro zákazníky různé marketingové programy, prezentace, nabízela slevy a bonusy, chodilo se na obědy, večere apod. Vše graduje zejména v době před Vánoci, zákazníci dostávají dárky v podobě láhve vína, kalendáře, tužky, prospektů apod. Státní zástupce klade obžalovanému za vinu v podstatě jen práci dobrého obchodníka. Pokud by obžalovaný s lidmi nekomunikoval, tak je e-shopem, ale firma, která prodává produkty a služby, se musí tímto způsobem chovat a komunikovat s koncovými zákazníky, ale i s partnery dealery atp. Společnost Impromat měla výhradní zastoupení technologie Ricoh oproti společnosti AutoCont, která zastupovala více značek. Společnost Impromat nabízela různé smlouvy, a to servisně materiálovou, garanční, obchodní, nájemní a další. To byl i důvod, proč museli se zákazníci více komunikovat, protože měli uzavřeno většinou více typů kontraktů. Měli smlouvy na dodávky spotřebáků, dále servisně materiálové smlouvy na provoz, což pro zákazníka znamenalo, že nemusel kupovat spotřební materiál a řešit detaily typu dokupování tonerů a volání techniků na závady. Impromat pak realizoval servis zařízení tak, jak to bylo přesně specifikováno ve smlouvě. Dále existují smlouvy garanční, kdy se prodávají stroje s prodlouženou zárukou, což znamená, že v rámci prodeje stroje má zákazník předplacen nějaký druh servisu. Objem, který obžalovanému generoval byznys s xxx, byl někde mezi 2 - 3 miliony korun ročně, což je zajímavé číslo, ale do 40 mil Kč má daleko. Dodáním zařízení na sklad jejich vzájemná spolupráce nekončila, následovala instalace. Multifunkce za 25 tis Kč si neinstaluje člověk sám, je potřeba realizovat spoustu síťových nastavení, konfigurací, skenování apod. I tyto služby na xxx probíhaly, a buď byly zpoplatněné, či nikoliv, podle toho, jak byly řešeny smlouvy. Určitě se vyskytovaly i problémy, reklamace a další věci, které se řešily. Model servisně materiálových smluv a garančních smluv se v dnešní době používá naprosto běžně, před 10 lety to ale byla věc, se kterou se začínalo, a kdyby policie neměla servisní smlouvy, tak musela kupovat zboží 10× tolik. Obžalovaný uvedl, že na to, co je uvedeno v obžalobě, je potřeba se dívat optikou let 2009 a 2010, nikoliv optikou doby dnešní. To co bylo před 10 lety v začátcích, je dnes zcela běžné. Obžalovaný dále ve své výpovědi rozvedl, jakým způsobem vypadal trh a zastoupení jednotlivých značek v letech 2009 a 2010, kdy uvedl, že v té době neexistovaly e-shopy všeho druhu, kde se koupí vše, ale existovali partneři, kteří zastupovali jednotlivé značky, a každý prodával tzv. své barvy. Nebylo možné, aby v Ricohu byl koupen toner do značky Konica a naopak. Partneři a dealeri většinou fungovali jako monobrand dealer, a na to navazoval celý servis, tedy následné služby. Je technicky nerealizovatelné, aby někdo zastupoval 10 značek a zároveň všem poskytoval servis náhradních dílů apod. Liší se to poněkud od režimu počítačů, u tiskových technologií je to tak, že nejsou autorizovaní partneři, ale to, co si prodáte, to si i servisujete, co se rozbije, za to si zodpovídáte. Dříve lidé pracovali pro jednu konkrétní značku a byli jí věrní, dnes je situace poněkud jiná, ale vrací se to opět zpět. Co se týče zakázek, které jsou uvedeny v obžalobě a týkají se obžalovaného, jednalo se o zakázky v podlimitu. Jako obchodník neuměl rozlišit zakázku malého rozsahu a podlimitu, rozlišoval pouze zakázky na ty, co byly do 2 mil Kč a na ty co byly nad 2 mil Kč. Ty, které byly do 2 mil Kč,

považoval za podlimit. U spousty klientů, a nejenom na policii, na to existovaly různé výklady, dělala se výběrová řízení s obálkami, zadavatelé to řešili různě, poptávali modely, poptávali obecné věci, obžalovaný neměl vůbec povědomí o tom, jakými pravidly se řídí. Obecně vzato obžalovaný na poptávku buď reagoval, či nikoliv, v některých případech tendr vyhrál, jindy prohrál. Tehdy docházelo k tomu, že někdy telefonicky potvrzoval, že obdrželi poptávku a budou na ni reagovat, případně byli sami kontaktováni ze strany zadavatele, který se ptal, zda budou na tu kterou poptávku reagovat. Nebyla to doba oficiálních dotazů, lidé, kteří poptávku vypsal, často nebyli v obraze, a ani nevěděli, co konkrétně potřebují. Byznys tiskových technologií není tak komplikovaný na konfiguraci jako byznys počítačů. Na poptávce vždy byl podepsán někdo včetně jména a telefonu, s kým se dalo komunikovat, jednalo se o dokument na hlavičkovém papíře xxx. Také tam bylo napsáno, jak se má nabídka odevzdat, a dělo se tak obálkovou metodou. Často obálky odevzdávali osobně, přivezli je přímo na vrátnici xxx, kde obálku převzali a vzájemně si potvrdili převzetí. Nabídky ale běžně odvážely i asistentky apod. Co se týče cen, znalci se k tomu opakovaně vyjadřovali, a obžalovaný se k tomu vyjádří v rámci jednotlivých případů, soudu pak předkládá dva ceníky na ukázkou, kdy na ceníku je vždy signovaný čas a datum, kdy byl vytištěn ze systému. Na ceníku byly uvedeny i cenové hladiny, které se lišily, existovala cenová hladina EU, cenová hladina D0, což byla interní nákupní cena pro obchodníka, který generoval marži, protože pokud by tomu tak nebylo, tak by nemohl existovat, jeho úkolem je zboží prodat. Všechny ceny, za které obžalovaný tendroval byly v intencích ceníku společnosti Impromat.

16. K zakázce uvedené v obžalobě pod bodem I/1 - nákup tonerů, obžalovaný uvedl, že je pravdou, že dodal obžalovanému F. seznam smluvních dodavatelů, bylo to v rámci předběžné, obchodní a technické konfigurace popisu. Určitě na schůzkách diskutovali na téma, zda se bude objednávat toner, který má kapacitu 5000 stránek anebo 2000 stránek, a je pravdou, že obžalovaný posílal předkalkulace cen na dodávku spotřebního materiálu nebo servisní smlouvy. Usiloval o to, aby měl uzavřeny kontrakty u zákazníka, stejně jako o to usilovali všichni ostatní, jedná se o dlouhodobou spolupráci. Vše zasílal zadavateli, kontaktní osobou pro něj byl obžalovaný F. Zasílal to asi celkem dvakrát. Dne 03. 06. byla datována výzva s termínem dodání 16. 06. 2009. F. mu zaslal email 09. 06., tzn. před odevzdáním nabídek, a v seznamu byly všechny výzvy, obžalovaný neví, proč mu poslal všechny výzvy, včetně té jeho, možná to byla administrativní chyba, možná nikoliv. Dne 16. 6. mu poslal znovu specifikaci dodavatelů, už neví, proč tomu tak bylo, když už jednou, dne 04. 06. je posílal na stejný email. Dne 16. 06. zřejmě odevzdal na xxx nabídku a 18. 06. proběhla komise, kde byl proveden výběr i z dalších došlých nabídek. O interní dokumentaci policie obžalovaný nic neví, proces nezná, čerpá jenom ze spisů. Dne 22. 06. byla podepsána kupní smlouva, 03. 08. faktura. Na dodacím listu je datum 30. 06., to je přeškrtnuto, a je tam napsáno datum 30. 07., které mělo být snad vygumováno, ale neví, proč by tomu tak bylo. Obžalovaný měl smlouvu, mohl zboží dodat a neměl žádný problém, proč by to tedy měl měnit a gumovat. Proč by měl zboží dodávat do skladu dříve, o tom silně pochybuje. Všechny dodací listy byly na základě výzvy GIBS dodány do spisu a obžalovaný sám jinou dokumentaci nemá. Dne 14. 07. tzn. měsíc po odevzdání, obžalovaný F. posílá obžalovanému H. kopie nabídek, které neměly razítka, jednalo se o nabídky těch společností na hlavičkovém papíře, bez podpisu, jednalo se o dokument v PDF. Obžalovaný mu na to odpověděl ano, ale bylo to již v době, kdy byla podepsána kupní smlouva a dodáváno zboží. Kdy bylo zboží dodáno do skladu v Dymokurech, se dá dohledat. Dalším důkazem proti obžalovanému mají být obálky nalezené při osobní prohlídce kanceláře F. dne 28. 03. 2011, tzn. po dvou letech. O jaké šlo obálky, a proč byly zde nalezeny, k tomu se obžalovaný vyjádřit nedokáže. Znalec Lein ve znaleckém posudku uvedl, že zadávací řízení proběhlo pravděpodobně správně, dle právních předpisů, a dále konstatuje, že nebyla způsobena škoda. Další posudek uvádí, že jednání bylo nehospodárné, že chybí požadavky odborných útvarů, a že byl generován zisk dodavateli. K tomu je třeba uvést, že společnost Impromat dělá obchod pro zisk. Dále se znalec rozdílně vyjadřuje k tomu, pokud potřeba tonerů byla, pokud nebyla, a jaký byl či nebyl výdej tonerů ze skladu za posledních 5 let.

K tomu obžalovaný uvádí, že toto nemohl vědět, ale do konkrétních zařízení náleží pouze konkrétní tonery, a ani jednotlivá zařízení značky Ricoh nejsou mezi sebou kompatibilní, což je poznat i z ceníku. Co se týče závěrů znalce Kerepeckého, ten porovnává ceny s běžnými cenami na trhu, přičemž výhodnější nabídky porovnával ze zahraničních webů. Ricoh ale neměl v té době v Čechách přímé zastoupení, tzn. dodával zboží, a distributorská cenová hranice společnosti Impromat tak byla vyšší.

17. K dalšímu skutku obžaloby pod bodem I/3 - dodání 30 kusů multifunkčních zařízení pro datové schránky, obžalovaný uvedl, že si podrobnosti zcela nepamatuje. Jednalo se o podlimit, zakázka se zrealizovala, a zakládaly se k ní pouze účetní doklady, smlouva, faktura a dodávka, a to vše pro potřeby Finančního úřadu. P. poptala nějaké potřeby, přičemž datové schránky byly speciálním projektem státu a zařízení na ně muselo mít nějaké parametry. Produktoví manažeři společnosti vybrali určitá zařízení, která splňovala náležitosti potřebné pro datové schránky. Dne 10. 10. 2009 byly zadavatelem odeslány výzvy, obžalovaný odeslal svou nabídku 16. 10. panu F. Dodejka ze společnosti Impromat byla orazítkovaná razítkem obžalovaného, k ostatním se vyjádřit nedokáže. Pokud je v obžalobě spekulace, že všechny firmy u této veřejné zakázky byly propojené, a že matka je Lusico a dcery jsou Impromat a Actec, pak k tomu obžalovaný uvádí, že majetkově propojeny nejsou. Actec je dealer Lusica, tyto dvě společnosti byly propojeny nějak obchodně, ale to je vše. Dne 23. 10. měla proběhnout komise a 24. 10. byla podepsaná smlouva a dodávka, na tom neshledává obžalovaný nic nestandardního. Pokud je považována za nestandardní komunikace mezi obžalovaným H. a F. s tím, že obžalovaný H. poslal dopředu specifikace zařízení, které se následně policie rozhodla objednat, bylo to tak proto, že obžalovaný pouze poskytl informaci jako partner, se kterým spolupracovali. Jednalo se o předobchodní konzultaci. Stejně jedná obžalovaný i s dalšími zákazníky. Že se nekonaly komise, o tom obžalovaný nic neví. Pokud znalec Kerepecký odhaduje cenu za zboží na 24 tis Kč a není tam uvedeno, jestli s DPH nebo bez DPH, přičemž v ceníku Impromatu je cena 21 tis Kč, resp. 20.900 Kč a do tendru byla nabídnuta cena 21 tis Kč, pak je potřeba říci, že v rámci toho byla ještě dodávka do Dymokur, instalace všech zařízení u zákazníka a vlastní realizace. Navíc požadavky na datové schránky byly svým způsobem specifické.
18. Ke skutku uvedenému pod bodem I/6 - dodání tonerů pro multifunkce, obžalovaný uvedl, že je pravdou, že zaslal obžalovanému F. seznam dodavatelů jako již v minulosti. Jaké proběhly na xxx interní procesy, neumí říci. Pokud obžaloba uvádí, že dodali dva tonery navíc, tj. místo 61, 63 kusů, bylo to proto, že ho o to zadavatel požádal, a tak to i vyfakturovali. Odevzdání nabídek převzal osobně pan Š., jak uvádí obžaloba. Jedna z firem, kterou obžalovaný uvedl do seznamu pro obžalovaného F., byla firma Copy Office - dealer Ricohu, Gestetneru a Rex Rotary, tato nepodala nabídku, ale o tom se už obžaloba nezmiňuje. Následně 13. 12. 2009 F. píše, že jsou připravené výzvy, přičemž z toho se dovozuje, že nabídky byly vypracované předem. K tomu se obžalovaný vyjádřit nedokáže. Dne 14. 12. zasílá obžalovaný F. dotaz a v příloze má uvedeny kopie nabídek - opět se jedná o nabídky bez razítek, které jsou sice identické, jak uvádí obžaloba, ale zároveň říká, že nabídka Actec byla jiná a nabídka společnosti Copy Office nebyla vůbec. Dne 15. 12. večer, po přijetí nabídek a jejich zapsání na seznam, F. píše, že zítra budou nabídky a v pátek dvě faktury. Pak byla dle obžaloby dne 15. 12. obžalovaným H. zřízena komise a jednání mělo proběhnout ve 13 hodin, k čemuž obžaloba říká, že nemohla být, protože nabídky byly k dispozici až 16. 12. Ale dle spisu je pan Š. přijal již před tím, a to 15. 12. Poté následuje výběr dodavatele a 15. 12. kupní smlouva. Pokud je uvedeno, že dodávka byla na 2 faktury dle žádosti pana F., tak toto proběhlo. V rámci této nabídky je komunikace na téma, že 29. 12. obžalovaný žádal F. o zaslání dokumentů, a on mu odepsal "nerozumím". Pak si ještě asi mnohokrát volali a následně obžalovaný H. zasílal emailem kalkulaci, kde je uvedena 5% sleva. Zřejmě se řešily nějaké budoucí zakázky, nebo se plánovaly věci do budoucna. Následně obžalovaný H. dostal faktury v jiném dokumentu a týkaly se společnosti AutoCont, správné faktury dostal až 5. ledna. Pokud bylo u této zakázky uvedeno, že je neekonomická a že byly pouze tři pracovní dny na její

podání, kdy znalec uvádí, že měla vyhrát společnost Xertec, obžalovaný se tedy ptá, proč nevyhráli, jestliže měli nejlepší nabídku. Pokud se obžaloba pozastavuje nad tím, že Impromat měl na skladě 500 tonerů, tak k tomu obžalovaný uvádí, že před koncem roku se dodávalo zboží spoustě organizací, a nikoli jen do státní správy. Disponovali dvěma poměrně velkými sklady a na tyto situace se předzásobovali. Navíc společnost Ricoh na konci roku vyprodávala své sklady, zboží bylo dostupnější a za lepší peníze. Další spekulací je, že stroje byly v servisní smlouvě, a proto se nemusely kupovat tonery, k tomu obžalovaný ale uvádí, že tonery pro stroje 222, 232 nebyly v žádné smlouvě, protože uzavření servisní smlouvy bylo opakovaně ze strany policie odmítnuto s tím, že je to zřejmě drahé. Další spekulace se týká objemu zboží ve skladu, k tomu se obžalovaný vyjádřit nedokáže. Pokud znalec uvádí, že v případě nepotřebnosti materiálu je škoda 1.413.000 Kč, a pokud byla potřeba, je škoda o 633.000 Kč menší, tedy 780.000 Kč, pak se jedná o rozdíl 45 %. To je pro obchodníka velmi zvláštní úvaha. K cenám dokládá obžalovaný ceník společnosti Ricoh, kde jsou jednotkové ceny uvedené v období, o které se jedná.

19. Obžalovaný dále uvedl, že když se uzavíraly rámcové smlouvy, myslel si, že to bude pro byznys požehnání, dnes už si to nemyslí. Rámcové smlouvy obsahovaly ceny všech konkurentů, byly tam jejich modely, a nebylo možné poptat nikoho jiného než osoby uvedené v rámcové smlouvě. Cílem rámcové smlouvy bylo dosáhnout nějaké unifikace a standardizace produktů napříč resortem, ale to se nepodařilo. Obžalovaný uvedl, že byl nejprve propagátorem rámcových smluv ve společnosti Impromat, protože věděl, že bude s tímto méně práce, vše bude rychlejší, a spousta firem se do rámcových smluv hlásila. Společnost Impromat měla uzavřenou rámcovou smlouvu na spotřební materiál a dále na dodávky technologií. Impromat dodával v podstatě pouze spotřební materiál značky Ricoh, a pokud chtěli tento spotřební materiál v rámci 50 organizačních složek na policii dodávat, musel být rámcové smlouvě. Obžalovaný uvedl, že vůbec neměl zájem dodávat cartridge HP, nebo nějakou směs cartridge, a proto vůbec nereagoval na jiné komodity než Ricoh, protože pro něj nebyly zajímavé, stejně tak jako ostatní účastníci nereagovali na komoditu Ricoh ze stejných důvodů. Nešlo o žádnou dohodu mezi účastníky, ale každý sledoval svůj obchodní zájem.
20. Ke skutku II/3 - nákup cartridge a tonerů pro multifunkce a OKTE, obžalovaný uvedl, že obdrželi poptávku, předpokládá, že přes Ally Trade, v obžalobě je uvedeno, že se jedná o rámcovou smlouvu. Vzhledem k tomu, že nerozuměli tomu, co bylo v soutěži vypsáno, kontaktoval obžalovaného F. a ptal se ho na zadání. Určitě předtím už kontaktoval osobu, která zakázku vypsala, ale ta mu nebyla schopna odpovědět. Z telefonátu panu F. zjistil, že nemá s touto zakázkou nic společného. F. mu pouze poskytl informaci, že tendr bude zrušen. Dle obžaloby měl obžalovaný H. předávat nabídku na nějakém formuláři panu J., sám si to již nepamatuje, ale pokud je to tak napsáno, asi tomu tak bylo. Následovala nějaká zmatečnost událostí, která je popsána ve spise, 15. 12. byla kupní smlouva a zajišťuje se dodávka, Impromat dodává fakturu. Dne 22. 12. volal F., že není všechno zboží na skladě, tedy dopředu se přiznal, že vše nedodali, asi šlo o administrativní chybu, o čemž zadavatele informoval. Skladník na dodací list napsal, že bylo vše v pořádku, ale zároveň dorazila faktura a dodací list, kde bylo napsáno, že cartridge typu BC06 nebyly dodány. Následně subdodavatel Techdata, dodal, resp. vyfakturoval cartridge, a Impromat cartridge xxx dodal. K tomu není na straně policie žádná dokumentace a ani obžalovaný žádnou nedisponuje. Znalec u tohoto skutku opět uvádí, že se jedná o nadbytečnost, když ve skladu mělo být údajně 13.619 kusů. Obžalovaný vidí jediné pochybení v tom, že některé cartridge byly dodány později.
21. Ke skutku II/4 - nákup multifunkčních tiskáren, obžalovaný uvedl, že byli účastníky rámcové smlouvy, vše bylo regulérně poptáno přes Ally Trade, tedy elektronické tržiště. V odposledích je dlouhosáhlý telefonický hovor mezi obžalovaným H. a F., kde vedou spoustu obchodních tlachů a baví se i o tom, kdo bude vítězem, přičemž se jednalo o dodavatele, kteří byli veřejně známí, byli uvedeni v rámcové smlouvě. Obžalovaný H. poskytl F. řadu informací, např. týkajících se některých modelů multifunkčních tiskáren a jejich dostupnosti. Obžalovaný si vzpomíná i na

jména N., V. nebo D., se kterými bylo řešeno, zda nějaké druhy zboží mohou být zaměněny apod. Obžalovaný podal nabídku přes Ally Trade a výslovně tam napsal, že se jedná o zařízení 3410 s určitými parametry, namísto HP 2727, a že místo deseti tonerů od HP, dává pět tonerů od Ricohu, protože mají dohromady 35 tis stránek. Pokud by o toto zadavatel neměl zájem, mohl tendr zrušit, případně mohl nabídku neakceptovat, proto také v této souvislosti proběhly telefonáty, kterými se ověřovalo u centrálního zadavatele, zda se druhy zboží mohou, či nemohou měnit. Je pravdou, že obžalovaný F. urgoval podání nabídky společnosti Impromat, tato byla podána 16. 12. 2010, a Ally Trade 20. 12. vyhlásil vítěze přes elektronický formulář. Je rovněž pravdou, že F. ho informoval o tom, že se nikdo jiný nepřihlásil. 21. 12. pak byla uzavřena kupní smlouva, tendr proběhl transparentně, žádná nadstandardní komunikace mezi obžalovanými vedena nebyla, dodavatelé byli jasně daní dle rámcové smlouvy, vše proběhlo přes Ally Trade. Dne 22. 12. byly zaslány faktury, k čemuž znalec opět uvádí, že vše bylo neekonomické, a vzhledem ke skladovým zásobám nadbytečné, také popisoval, že doba podání byla velmi krátká. Znalec pak k tomuto skutku uvádí, že nižší cenu nabízel dle rámcové smlouvy společnost Blue Grass, kdy Impromat nabízel cenu, včetně tonerů za 40 tis Kč a Blue Grass nabízel za 10 tis Kč. Součástí rámcové smlouvy byla dodávka spotřebního materiálu snad na rok provozu. Impromat, dodal stroje, k tomu dodal i krabici tonerů, cena Impromatu sestávala z ceny hardwaru a z nějakého počtu tonerů podle počtu stránek, tedy podle toho, jakou měl toner výtěžnost.

22. Ke skutku uvedenému pod bodem II/5 - nákup spotřebního materiálu k multifunkčním zařízením. Tento spotřební materiál se kupoval zřejmě proto, aby se mohlo provozovat zařízení zakoupené v rámci předchozí zakázky II/3. Zvláštní je, že v obžalobě se většina věcí popsaných u bodu II/3 shoduje se skutkem uvedeným pod bodem II/5, jedná se o celé pasáže komunikace, tedy tatáž komunikace přiřazovaná k jednomu bodu, je uvedena i u bodu druhého. Výběrové řízení bylo vypsáno do 12 hodin, Impromat podal nabídku v 9:24 hodin, F. hlásí splnění úkolu v 10:16 hodin, ale v 11:38 hodin podává nabídku ještě společnost PS Tech. Pokud pak spolu obžalovaný H. a F. hovořili a bavili se o tom, že půjdou slavit, pak to je pravda, zřejmě šli na nějaký vánoční oběd nebo večeři. Následuje smlouva, určité nesrovnalosti v dodávce, nebylo požadované množství tonerů na skladě. Věc se začala řešit. Znalec se opět vyjadřuje v tom smyslu, že vše bylo neekonomické, a skladové zásoby jsou nadbytečné, dále, že chybí doklady ve spise, k tomu se obžalovaný vyjádřit neumí, vše se odehrávalo na tržišti Ally Trade. Obžalovaný upozorňoval, že toner, který se kupoval, byl určen na zařízení 3410 SF z rámcové smlouvy, nebo to, které zaměnili v rámcovce, toner - soutěžní spotřebák byl dle rámcové smlouvy. Znalec říká, že soutěž byla domluvena dopředu, ale vše bylo podle rámcové smlouvy a nic nemohlo být domluveno dopředu. Pokud uvádí, že ostatní dodavatelé se nemohli účastnit, není to pravdou, minimálně jeden se ještě účastnil.
23. Dále ke skutku II/6 - nákup tiskáren. Spousta informací uvedených v bodu II/6 se shoduje se skutkem II/3, včetně různých detailů, například že 08. 12. 2010 S. žádá F. o pomoc, jedním hovorem se dokazují dvě věci. Byl zde problém s dodávkou, tentokrát se zboží dodávalo po Novém roce na základě nějaké dohody, každopádně zboží bylo dodáno.
24. Obžalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že ve společnosti Impromat, nyní Ricoh, již nepracuje, má ztíženější pozici než obžalovaný K., kdy není schopen dokládat další listiny, protože nemá přístup do systému. Na věci se díval jako obchodník, všechno zboží bylo vždy dodáno, v obžalobě není žádný důkaz o tom, že by zboží dodáno nebylo, vše bylo v rámci nějakých soutěží buď podlimitní, nebo rámcová smlouva. Vždy otevřeně komunikoval se zákazníkem, poskytoval cenové kalkulace, předkalkulace, hodnotil nabídky konkurentů, protože zákazník není odborník, tedy hodnotil to po stránce technické. Pokud došlo k nějaké schůzce, rozhodně se nejednalo o žádnou konspiraci, ale o faktickou potřebu něco zkonzultovat kvůli byznysu. K dotazům obžalovaný H. dále uvedl, že pokud posílal obžalovanému F. seznam dodavatelů a předkalkulace, činil tak proto, že o to byl požádán obžalovaným F., a dodal skutečně jména společností svých konkurentů, kteří mohli požadované zboží dodat. Často od těchto společností také nabídku

obdržel. Rozhodně nedával informace o společnostech, které fakticky požadované zboží dodat nemohly, jako např. společnosti Konica, Xerox nebo Canon, které by žádné zboží nedodaly. Cenové nabídky konkurence se k němu dostaly v rámci obchodní činnosti, konkurenti stejně aktivně oslovují zadavatele, obzvláště veřejné, a proto tyto k dispozici měl. U zadavatele seděli často lidé, kteří nabídkám nerozuměli, řešili pouze administrativní věci, ale k technické stránce se vyjádřit nedokázali, proto obžalovaný poskytoval i konzultace o značkách, kterým rozuměl. Obžalovaný dále uvedl, že primárně dodával Impromat značku Ricoh, byli závislí na subdodávkách, někdy subdodavatel potvrdí, že zboží dodá např. za týden, a pak vám řekne, že to nestíhá a dodá vám zboží ze 14 dní, takže se určitě mohlo stát, že někdy neměli požadované zboží k dispozici. Nefungovalo, že by se rezervovalo nějaké zboží na skladě, pouze se ověřovala jeho dostupnost, ověřovalo se, kdy zboží bude na skladě a v jakém množství, někdy se ale zpozdil kamion se zbožím a došlo ke zpoždění celé dodávky, stávalo se to ale zřídka. Společnost Ricoh vyhrála v minulém roce (*pozn. v roce 2017*) výběrové řízení v rámci rámcové smlouvy na vnějšek na asi 5 nebo 7 let za celkem 300 mil Kč, spolupráce s tímto resortem tedy stále pokračuje. Pokud obžalovaný hovořil o spotřebáku, jedná se o spotřební materiál, tedy tonery a cartridge. Obžalovaný uvedl, že v roce 2009 byly společnosti Impromat doručovány výzvy k podání nabídek od zadavatele faxem, emailem, někdy jim byla nabídka přivezena, někdy si ji sami vyzvedli. Pokud někdo přivezl nabídku osobně, předal ji na recepci, recepční mu ji orazila a obálka tam zůstala ležet. Nabídky zadavateli nikdy neodevzdávali emailem, protože v podstatě nebylo, kam by se dal poslat, a navíc email byl nedůvěryhodný v tom, že se nedal ověřit čas přijetí. Nabídky se tedy odevzdávaly v obálkách osobně, někdy je odvážely na xxx asistentky, někdy přímo obžalovaný nebo třeba skladník. Osobní odevzdání bylo rychlejší než předat obálku na poštu, což znamenalo dva dny navíc. Obžalovaný už neví, zda si nechávali nějakým způsobem potvrdit odevzdání nabídky zadavatelem. Vždy se snažili podat nabídku tak, aby se vešla do limitu uvedeného zadavatelem, v obchodní praxi se ale setkal s tím, že někdo nabídku "střelí", nebo ji špatně spočítá a vyjde to na víc. Co se týče společnosti Lusico - Kancelářské systémy a.s. a Impromat.cz mezi těmito existovala propojenost, ale až někdy v roce 2013, kdy se spojovali i další partneři jako NRG a Ricoh. V letech 2009 a 2010 se jednalo o nezávislé firmy společnost Lusico dodávala Gestetner, což byla obdoba Ricohu. Značka Ricoh neprodává home office produkty, ale pouze produkty určené do kanceláří, a určené pro hromadné způsoby zpracování tisku. Proto se také Ricoh nedá zakoupit v obchodech typu Makro za 5 tis Kč. Filosofie společnosti Ricoh je taková, že zařízení by měla být sdílená, tzn. ne, aby měl každý na stole jednu tiskárnu, ale aby v jedné kanceláři pro více osob byla jedna tiskárna, kdy platí, čím větší zařízení, tím levnější má provoz. Zařízení nemá síťovou kartu, nebo-li jedinečnou IP adresu, a když si skupina uživatelů zařízení nainstaluje, tak na ní může síťově tisknout. Když tisknete, vznikají vám náklady a něco spotřebováváte, minimálně toner, a zkracuje se životnost jednotlivých jednotek ve stroji, spotřebováváte válce, fixace a podobně. Když zařízení provozujete a dojde vám toner, musíte zavolat do skladu, a toner vám dodají, když se vám zařízení rozbije, musíte volat do servisu, přijede technik a zařízení opraví, nebo neopraví a řekne, že musí počkat na náhradní díl. Principem servisní smlouvy je ale to, aby celá tato činnost od instalace až po likvidaci zařízení, byla krytá servisní materiálovou smlouvou. Tzn. nestaráte se, zda vám došel, či nedošel toner, ale dodavatel Impromat vám jej dodá, technik zajistí opravy, a už se za žádné tonery, ani za žádné díly, neplatí. Co se týče různých typů kontraktů, které uzavírala společnost Impromat, na policii měli uzavřené servisní smlouvy, kdy zákazník si koupí zařízení, uloží si ho do skladu, a když ho chce inicializovat, nebo zapojit, uzavře na zařízení servisní smlouvu, v rámci které je instalace zařízení, konfigurace, nastavení a vlastní provozování. Přístroj se dodá a měsíčně se na něj fakturuje podle daných kliků. Servisní materiálová smlouva znamená, že zařízení je ve vlastnictví zákazníka, záruční a garanční smlouvy znamenají, že zákazník si koupí stroj a s ním i nějaký balíček služeb, většinou tonery, prodlouženou záruku, instalaci apod. Tyto smlouvy byly rovněž uzavírány s xxx. Nájemní smlouvy znamenaly, že zařízení nebylo ve vlastnictví zadavatele, ale toto stále vlastnil dodavatel a pronajímal ho zákazníkovi. Tzn. zákazník si buď zařízení za 25

tis Kč koupí a provozuje 5 až 8 let, anebo si ho pronajme na určitou dobu, například na 4 až 7 let, a cena se rozpustí do měsíčních splátek, a je navýšena nějakým koeficientem, stejně jako u leasingu. K tomu samozřejmě musí být servisně materiálová smlouva, která je v tomto případě podmínkou, protože zařízení někdo jiný používá a někdo jiný ho vlastní, tento typ kontraktu se dnes používá velmi často. Poslední z typů smluv je kontrakt all in clip, což znamená, že si pronajmete zařízení, ale neplatíte žádnou fixní splátku, ani žádné kliky, ale vše je započítané do ceny výstupu, znamená to že, jestliže vás normální výstup na kopírce stojí 30 až 50 haléřů, tak v režimu all in clip celé riziko nese zadavatel a stojí to 1,50 Kč. Pokud by se měl obžalovaný vyjádřit k závěrům znalců, kteří posuzovali proběhlé veřejné zakázky, uvedl, že z jeho pohledu obchodníka znalci směřovali věci, které k sobě nepatří. Obžalovaný uvedl, že je naprosto běžné, že i jeho konkurenti navštěvují a konzultují se svými zákazníky dodávané zboží. Stejně jako státní firmy, tak dnes velmi často i soukromé firmy nakupují zboží nejvíce ke konci roku. Obžalovaný doplnil, že pokud z Ally Trade dostávali formulář o vítězství ve veřejné zakázce, byly tam obsažené i nabídky ostatních konkurentů, včetně jimi nabízené ceny. Nikdy se nestalo, že by zboží dodané Impromatem bylo ze strany xxx vráceno.

25. **Obžalovaný Vladimír N.** před soudem vypověděl, že u policie pracoval od roku 1992 do roku 2012, kdy na vlastní žádost pracovní poměr ukončil. V roce 1992 nastoupil jako vedoucí skladu v Dolních Břežanech, po přestěhování skladu do Dymokur přešel do B. ulice na oddělení materiálně technického zabezpečení jako referent majetkové správy materiálové třídy 20, což byl tenkrát nákup materiálu foto - kino. Od 1. 1. 2009 nastoupil do funkce vedoucího oddělení materiálně technického zabezpečení, kde pracoval do roku 2011. Veškeré nákupy majetku byly prováděny převážně na základě požadavků jednotlivých útvarů, které se shromažďovaly u materiálových kompetentů pro jednotlivé třídy. Prováděly se nákupy na doplnění skladových zásob a předzásobení na další období z důvodu přidělování finančních prostředků na poslední chvíli. Finanční prostředky byly přidělovány až ke konci roku, zejména v listopadu a prosinci. K tomu například řekl i Ing. Petr D., v té době vedoucí odboru rozpočtu o účetnictví, že rozpočet má vývoj, v první polovině roku finančních prostředků moc nebývá, většina je soustředěna na období od září až do začátku prosince, kdy dochází k posilování rozpočtu xxx přibližně o 10 až 20 mil Kč. Ing. D. dále řekl, že tlak na utracení peněz existoval, takže hlavně v provozních výdajích byla snaha peníze vyčerpat do konce roku, a to i s ohledem na vyjednávání o rozpočtu na příští roky, kdy se nedočerpání považuje za špatné, hlavně ze strany Ministerstva financí ČR. Co se týče veřejných zakázek prováděných v roce 2010, tyto byly prováděny na odboru veřejných zakázek, a ve všech případech přes elektronické tržiště Ally Trade, dle rámcových smluv. Žádná škoda České republiky nevznikla, veškerý majetek byl dodán a využit jednotlivými útvary xxx, ať už jako doplnění majetku, či záloha pro příští rok, protože během první poloviny následujícího roku žádné finanční prostředky na nákupy nebyly. Nákupy na konci roku byly velké a netýkaly se pouze materiálové třídy 21, tedy IT techniky. Na xxx byla většina počítačů zastaralá a neodpovídala potřebám policie, neboť se začaly praktikovat různé věci v elektronických procesech. xxx patří k jednomu z největších České republiky, větší je už jenom xxx. V roce 2011 bylo na xxx 81 útvarů, tyto podléhaly přímo xxx, dalších 159 útvarů - z toho 77 obvodních oddělení, patřilo pod územní odbory Benešov, Beroun, Kladno, Kolín, Kutná Hora, Mělník, Mladá Boleslav, Nymburk, Praha-venkov, Praha-západ, Praha-východ, Praha-jih, Příbram a Rakovník. Například na oddělení materiálně technického zabezpečení, kde byl obžalovaný vedoucím, pracovalo tehdy 14 zaměstnanců, z toho 13 z nich používalo výpočetní techniku, tj. počítač a tiskárnu. Pokud prezentoval obžalovaný K. nákup 84 počítačů za rok, nejednalo se o žádný velký nákup, když by takto nakupované množství stačilo na obnovu počítačů na jednom pracovišti jednou za 38 let. Doklady, které obžalovaný podepisoval, podepisoval na základě výběru komisí pro výběr vhodného dodavatele. Komise otvíraly obálky a vyhodnotily nejvýhodnější nabídku, příp. se tak dělo na základě výběru z elektronického tržiště Ally Trade, a dále na základě uzavřených kupních smluv mezi zadavatelem, tj. xxx a dodavatelem. Pro výběr dodavatele byla určující nejnižší nabídková cena, a to víceméně vždy. Nákupy byly realizovány na

základě kupních smluv, kdy návrhy vytvářeli dodavatelé a kontrolu následně provádělo analyticko-právní oddělení. V kupních smlouvách byly jak specifikace majetku, tak i výše finančních prostředků, žádnou z kupních smluv obžalovaný sám nevytvořil, ani nepodepisoval. U zakázek, u kterých je obžalován, nebyl zpracovatelem, ani členem komise pro vyhodnocení, složení komise většinou určoval materiálový kompetent. Komise byla většinou pětičlenná a skládala se z předsedy, zástupce odborné třídy, která se majetek starala, např. pro výpočetní techniku tam býval zástupce OIKT, což je oddělení informační a komunikační technologie. Obžalovaný uvedl, že sám za sebe si není vědom žádného pochybení, svou práci se vždy snažil dělat poctivě. Co se týče ostatních obžalovaných, zná obžalovaného F., se kterým spolupracoval víceméně od začátku, protože nastoupil na oddělení materiálně technického zabezpečení. S obžalovaným H. přišel do styku sporadicky. Obžalované H. a K. nezná, tyto vidí poprvé. Obžalovaného S. zná, to byl jeho přímý nadřízený. K dotazům obžalovaný uvedl, že v pozici vedoucího oddělení materiálně technického zabezpečení měl okolo 20 podřízených, z toho bylo 7 nákupčích tj. referentů majetkové správy. Existovalo celkem 22 materiálových tříd a každý nákupčí se staral o nějakou materiálovou třídu, tedy o určitý druh majetku. Obžalovaný F. pracoval na oddělení materiálně technického zabezpečení, poté přestoupil na odbor rozpočtu a účetnictví k Ing. D., a následně přestoupil k náměstkovi H. Požadavky jednotlivých útvarů na nákupy materiálu byly v prvopočátku zasílány obžalovanému písemnou formou, kdy každý materiálový kompetent měl desky, do kterých tyto požadavky vkládal, a v případě, že byly přiděleny nějaké finanční prostředky, tak se nákupy realizovaly. Následně byl vymyšlen nový program, tomu se říkalo "zelené peklo", kdy si jednotlivé útvary požadovaly materiál, který potřebovaly. Tento systém byl ale následně zavrhnut, protože útvary měly požadavky čítající desítky až stovky milionů korun, což nebylo možno realizovat. Vzhledem k tomu, že obžalovaný skončil v roce 2012, neví, jak to dále pokračovalo, každopádně v prvopočátku byly požadavky vznášeny písemně, následně byla snaha řešit vše elektronicky a požadavky se shromažďovaly u materiálových kompetentů. Pokud bylo potřeba nakoupit toaletní papír, musel se nakoupit, jindy docházel kancelářský papír, tak se musel nakoupit kancelářský papír. Peníze z rozpočtu se tedy utrácely podle situace a podle toho, co bylo nejvíce potřeba. Malé nákupy tj. zhruba do 10 tis Kč, řešili jednotliví materiáloví kompetenti sami. Pokud byla potřeba nakoupit větší množství zboží, musel to schválit vedoucí odboru správy majetku, což byl pan S.. Pokud by finanční prostředky, které xxx dostalo ke konci roku, nebyly utráceny, pak by víceméně propadly a jisté důsledky by to mělo i pro finanční rozpočet na další rok. Obžalovaný jako příkazce operace podepisoval celou řadu listin, začínalo to požadavkovým listem. Každé ráno měl na stole obrovský štos papírů, které podepisoval, a ani je nestačil podrobně kontrolovat, spoléhal se na materiálové kompetenty plus výběrovou komisi, a na to, že kupní smlouva byla vyhodnocena v souladu s předpisy xxx. Obžalovaný se domnívá, že v roce 2010 se výběrové komise konaly, měl informace od některých pracovníků, že se jdou účastnit jednání. Výběrové komise zastřešoval většinou odbor veřejných zakázek, kde i komise zasedaly a byl z nich pořizován zápis. Pokud nebyly zastřešovány odborem veřejných zakázek, konaly se většinou u materiálového kompetenta. Obžalovaný uvedl, že většinou byl obeznámen s tím, že má přijet dodavatel se zbožím, u většiny velkých zakázek na konci roku se toho zúčastňoval i fyzicky např. při vyskladňování materiálu z kamionu. Veřejné zakázky se evidovaly, vždy bylo zadáno číslo jednací, a vedl se přehled zakázky od začátku až do konce. Povinnost vést evidenci veřejné zakázky měl zpracovatel, který ji prováděl. Co se týče ETR, bylo xxx pilotním útvarem, kde se začal tento systém používat, bylo to někdy od roku 2008. Rámcové smlouvy, které se týkaly xxx, byly k nahlédnutí v počítači na stránkách Ministerstva vnitra ČR, přístup k nim neměli všichni zaměstnanci, ale materiáloví kompetenti ano. Obžalovaný ví o tom, že existovala dohoda mezi Ing. D., vedoucím odboru účetnictví, a panem S., že obžalovaný F. bude vypomáhat při veřejných zakázkách na materiálovou třídu 21, tj. na výpočetní techniku. Bylo to z důvodu velkého pracovního nasazení jednotlivých materiálových kompetentů. Obžalovaný uvedl, že měl v počítači přístup do skladového materiálu, tj. do inventurního seznamu, takže věděl, kolik jednotlivého materiálu na skladě je. Chodili za ním i materiáloví

kompetenti a chtěli znát skladové zásoby, a podle nich víceméně nakupovali. Skladové zásoby většinou kontroloval, ale víceméně to nebylo potřeba, protože materiál, který se nakupoval, byl vyloženě zapotřebí. K dalším dotazům obžalovaný N. uvedl, že v roce 2010 již obžalovaný F. nebyl jeho podřízeným, ale prováděl nákupy materiálové třídy 21 po dohodě s Ing. D. a panem S. jako výpomoc. Nákupy z rámcových smluv, tedy minitendry na výpočetní techniku, patřily do kompetence oddělení obžalovaného, větší nákupy se potom prováděly na odboru veřejných zakázek. O tom, zda bude nákupy dělat odbor veřejných zakázek nebo odbor správy majetku bylo rozhodováno dle předpisu ředitele xxx, kde byly uvedeny částky, kdo, a od kolika peněz, bude nákup provádět, a jaký útvar bude zakázky realizovat. Co se týče nákupů uvedených pod bodem II. obžaloby, tyto spadaly do kompetence odboru veřejných zakázek. Ale prvopočátek je vždy na odboru správy majetku, kde se zadá číslo jednací, udělá se požadavkový list, a pokud se jedná o nákup ve vyšší částce, přesune se na odbor veřejných zakázek. Veškeré spisy ale pak zůstávají na oddělení, které zakázku ukončuje, tzn. kde se nachází kupní smlouva. U zakázek uvedených pod bodem II. obžalovaný N. v některých případech podepisoval platební poukazy jako příkazce operace. Na odboru veřejných zakázek neměli podpisová práva na příkazce operace, správce operace, správce rozpočtu a hlavní účetní, tato práva byla určena krajským ředitelem. Na odboru materiálně technického zabezpečení byli příkazci operace obžalovaný N., S., a dále jednotliví materiáloví kompetenti. Platební poukazy nemohl podepisovat žádný pracovník z odboru veřejných zakázek. Materiáloví kompetenti většinou předkládali ústně požadavek, že budou provádět nákup určitého zboží, požadavky jednotlivých útvarů byly dány písemně, tyto měl u sebe materiálový kompetent, ale nikde se dále neevidovaly. Zápisy z jednání výběrové komise se k obžalovanému nedostaly, ale mohl si je, pokud chtěl, prohlédnout, protože byly evidovány na odboru veřejných zakázek. Jako příkazce operace podepisoval listiny, přičemž měl k dispozici někdy kupní smlouvu, někdy další části složky veřejné zakázky, někdy neměl k dispozici nic. Jako příkazce operace podepisoval i záznam o předběžné řídicí kontrole před vznikem závazku. Co se týče zakázky II/1 týkající se spotřebního materiálu pro stávající tiskárny a kopírovací stroje, uvedl obžalovaný, že již neví, zda osobně kontroloval, zda byl na skladě nějaký počet tonerů, ale jak již uvedl, zásoby ve skladu vyjížděl z počítače jednotlivým materiálovým kompetentům, aby viděli, kolik tam zboží je, a kolik ho je potřeba nakoupit. Jednotliví materiáloví kompetenti, a to nejenom obžalovaný F., s obžalovaným N. komunikovali, informovali ho o stavu zakázky a obžalovaný si vedl evidenci, kolik je utraceno peněz, a kolik ještě zbývá na jednotlivých materiálových třídách, a byl tedy informován o stavu, jak zakázka pokračuje. Obžalovaný uvedl, že se nikdy se spoluobžalovanými nedomlouval na tom, že je potřeba utratit peníze za jakoukoliv cenu a za jakékoli zboží.

26. **Obžalovaný Miloslav S.** před soudem vypověděl, že xxx nastoupil v roce 1981, a na xxx přešel v roce 1994 jako vedoucí bojové a operativní techniky, tuto funkci vykonával asi do roku 2000, a pak se stal vedoucím majetkové účtárny. Od roku 2005 pracuje jako vedoucí oddělení materiálně technického zabezpečení, a od roku 2009 jako vedoucí odboru správy majetku. Plánování majetku pro xxx vždy probíhalo až v době, kdy byly přiděleny rozpočtové prostředky, tzn. na přelomu ledna a února. Jednalo se o částku, která byla vyčleněna mimo mandatorní výdaje, tzn. mzdy, povinné platby, některé opravy - hlavně stavební apod. Tyto peníze se přidělily jednotlivým okresním ředitelstvím, dnes územním odborům, aby si do výše limitu naplánovaly svoje potřeby. Ve chvíli, kdy přišly takto zpracované plány z jednotlivých územních odborů, soustředily se u jednotlivých referentů a vznikl z toho plán nákupů, tedy zjistilo se, na co jsou peníze, a co je nadlimitní. Tzv. nadlimitní požadavky (nebo podčarové požadavky) většinou převyšovaly skutečnou potřebu, kterou si jednotlivé územní odbory naplánovaly. V průběhu roku bylo na nákupy majetku asi 20 až 30 % z celkových finančních prostředků, které by byly potřeba. Finanční prostředky na nákup nadlimitních požadavků ve většině případů přicházely až v průběhu měsíce listopadu nebo prosince. K tomu docházelo díky rozpuštění jakési zálohy, nebo rezervy policejního prezidenta, někdy Ministerstva vnitra ČR. Nikdy se nestalo, že by bylo xxx tlačeno k tomu, aby za každou cenu utratilo finanční prostředky, které dostalo přidělené. Veškeré

nákupy, které byly realizovány, ať už ve třídě 21, nebo v ostatních materiálových třídách, byly prováděny za účelem zabezpečení majetku a potřeb k výkonu služby základních útvarů policie. Obžalovaný S. byl vedoucím odboru správy majetku, který se skládal z pěti oddělení, měl na starosti zhruba 150 až 160 zaměstnanců. Jednalo se o oddělení automobilní, proviantní, správy, dále oddělení provozu a údržby majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení a oddělení stavební. Mezi tato oddělení byly rozděleny veškeré finanční prostředky, které byly určeny na pořízení majetku, na opravy majetku a na investiční akce, a dále na nákup spotřebního materiálu. Požadavky na nákup vycházely z plánu, který se dělal na začátku roku, ať už to byl ten, na který byly finance, nebo ty, které byly nadlimitní, a dále z potřeb, které vyšly najevo v průběhu roku, přitom se vycházelo z priorit xxx. V průběhu roku 2008 byl zpracován pracovníky odboru informačních a komunikačních technologií audit všech počítačů xxx a bylo zjištěno, že pro zabezpečení provozu ETR je k dispozici zhruba 60 % výpočetní techniky. Potřeba nákupu výpočetní techniky pro rok 2009, která se realizovala pouze z důvodu zavedení datových schránek, byla nedostačující. Pokud se v obžalobě uvádí, že objednávky byly podepisovány až v den, kdy se fakturovalo, uvádí k tomu obžalovaný, že vystavení objednávky ze systému SAP, respektive EKIS, není závaznou objednávkou pro dodavatele. Jedná se o nutnost, aby se mohl účetní případ se účtovat, protože systém EKIS vyžaduje vytvoření objednávky v předstihu, resp. před zaplacením faktury, a hlavně před převzetím majetku. Ve chvíli, kdy by se objednávka nevytvořila v systému, nemohl by se majetek přijmout ani zaplatit. Objedávka je do současné doby pouze evidenční pomůckou pro účetní, které fakturace zaúčtovávají. xxx mělo potřebu nákupu výpočetní techniky značnou, je třeba zmínit, například mobilní a koordinační centra, což jsou vozidla, do kterých se nakupovala výpočetní technika např. multifunkční zařízení, kdy se jednalo o výjezdová vozidla techniků kriminální policie. Dále se nakupovala tato technika do vozidel dopravního inspektorátu a do vozidel OKTE, ve kterých byly instalovány notebook, tiskárna a další, i do těchto vozidel se tedy musely kupovat cartridge a další potřeby. Na odboru správy majetku měl pod sebou obžalovaný Stupka pět oddělení, tedy pět vedoucích, se kterými zejména ke konci roku probíhaly porady 1× až 2× týdně, a řešilo se, zda v případě přidělení finančních prostředků, budou schopni peníze utratit a zda je možno potřebnou techniku vyspecifikovat v souladu s potřebami chodu xxx. V rámci odboru správy majetku se nerealizovaly pouze nákupy třídy 21, tj. výpočetní techniky, ale i zakázky týkající se stavebních prací, oprav, nákupu kancelářské techniky, proviantního materiálu apod. Co se týče ostatních obžalovaných, obžalovaný N. byl vedoucím oddělení materiálně technického zabezpečení, obžalovaný F. byl referentem majetkové správy na OMTZ a obžalovaný H. byl jeho nadřízeným. S obžalovaným H. se setkal jednou v kanceláři u pana V., už neví, při jaké příležitosti, obžalovaného K. potkal jednou v kanceláři Aleše F., kde se řešila dodávka náhrad cartridge, bylo to někdy v roce 2009 nebo 2010. Skutečnou potřebu nákupu jednotlivých položek si ověřovali referenti, kteří měli na starosti danou materiálovou třídu, a ověřovali si to u kolegyň, které byly v majetkové účtárně a byly schopné vytisknout skladové inventurní sestavy. V mnoha případech to bylo konzultováno i s kolegy z odboru informačních a komunikačních technologií, kteří se vyjadřovali k tomu, jaká technika by se měla nakoupit. Vytisknuté skladové inventurní sestavy si nechávali pro svou potřebu příslušní referenti, následně byly skartovány. Veřejné zakázky, které jsou popsány v obžalobě, probíhaly dle interních aktů řízení, tzn. v pořadí požadavkový list, jmenování komise, odeslání, vyhodnocení, návrh smlouvy, podpis smlouvy, dodání zboží, fakturace a evidence ve skladech. O tom, jak která zakázka probíhá, obžalovaný dopodrobna informován nebyl, o tom většinou příslušný zaměstnanec informoval vedoucího, pana N., a když byly porady, pan N. informoval obžalovaného S., jak zakázka probíhá. Vzhledem k tomu, že odbor veřejných zakázek do konce roku 2009 fungoval v obsazení tří lidí a byl velmi vytížený, byl určen obžalovaný F. jako ten, kdo bude veřejné zakázky na IT techniku řešit. Rámcové smlouvy byly vyvěšeny na portálu Ministerstva vnitra ČR, kdy přístup na internet byl na jediném počítači zhruba pro 40 až 50 lidí z celého odboru správy majetku. Z tohoto důvodu hodně jednotlivých referentů využívalo své emailové schránky k obesílání případných dodavatelů. O tom obžalovaný, jakožto člen vedení

věděl, jinak by nebylo vůbec možné zakázku řešit. Existoval i oficiální email označený xxx, což byl jeden email pro zhruba 30 lidí, a do tohoto jednoho emailu chodily všem odpovědi. Zpracovatel té které veřejné zakázky, tedy referent, měl povinnost vzít si číslo jednací, vypsát tam název veřejné zakázky, a ve chvíli, kdy bylo veškeré papírování s veřejnou zakázkou ukončeno, mělo se to naskenovat i do systému ETR, nebo to mělo být zachované alespoň v písemné podobě. Do roku 2012, možná až do roku 2014, běželo ETR pořád v jakési zkušební verzi, takže do té doby povinnost vkládat nebyla. Referent veřejné zakázky měl povinnost řídit se organizačními pokyny, které se veřejných zakázek týkaly, všichni s nimi byli seznámeni tzv. oběhem, pracovníci, kterých se předpis týkal, se s ním seznámili a stvrdili to podpisem. Dále se tyto předpisy nacházely v tzv. eSIARI v elektronické podobě, kde si je mohl zaměstnanec rozkliknout a vybrat si rok a číslo předpisu. Co se týče rozdílu při postupu při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu a tzv. minitendru z rámcové smlouvy, tyto postupy byly upraveny vnitřním předpisem a rozdíly byly, pokud se jedná o stanovený finanční limit. Ustavení komise se také řídilo podle velikosti zakázky, tj. jejího finančního objemu. Před podpisem dokumentu měl obžalovaný k dispozici záznamy týkající se dodavatele, dokumentaci k veřejným zakázkám podrobně nekontroloval, protože jich bylo před koncem roku mnoho. V době, kdy byl obžalovaný ve funkci vedoucího odboru správy majetku na xxx, proběhly kontroly. Jednak na odbor přišel odbor vnitřní kontroly, který někdy v roce 2009 nebo 2010 kontroloval některé veřejné zakázky. Dále v roce 2011 proběhl audit ze strany xxx ve vztahu k veřejným zakázkám za rok 2010. Žádný pokyn od vedení aby utratil peníze za každou cenu, nikdy nedostal. Je pravda, že finanční prostředky, které na konci roku zbyly, se převáděly do tzv. nároků na Ministerstvo financí ČR a po Novém roce byla možnost podat žádost o začlenění těchto prostředků zpět do rozpočtu kraje, ale to se snad nikdy nepodařilo. Co se týče množství tiskáren, které byly využívány na xxx, domnívá se obžalovaný, že pouze v baráku na Zbraslavi bylo potřeba minimálně 350 až 400 tiskáren, dále fungovala obvodní oddělení, kterých bylo celkem 80, a na každém byla potřeba dvou až tří počítačů, k tomu tiskárny. Totéž platilo pro SKPV a externí pracoviště, např. na oddělení kriminalistické techniky, do výjezdových vozidel, do vozidel dopravních inspektorátů, vozidel MKKC atd., obžalovaný odhaduje, že jich bylo potřeba 1500 kusů, možná i více. Co se týče komise, kvalifikačním předpokladem pro účast v ní byla znalost interního aktu řízení, dále účastník musel podepsat prohlášení o nepodjatosti. Co se týče odbornosti, pak tam byl jediný člověk na tu kterou materiálovou třídu, a rozhodným kritériem, které členové komise posuzovali, byla nejnižší cena. Obžalovaný je přesvědčen, že nezpůsobil České republice žádnou škodu, protože veškerý materiál, který byl nakoupen, byl využit a spotřebován. Určitá zásoba ale musela zůstat na skladě i pro případ, že dojde k závadě nějakého zařízení apod.

27. **Svědék JUDr. Václav K.** před soudem vypověděl, že ředitelem xxx je od února 2008 doposud, s přestávkou od září 2012 do června 2014, kdy působil v pozici xxx. V letech 2009 a 2010 působil svědek jako ředitel správy xxx, poté proběhla reforma, která převedla správu xxx a stala se z nich samostatná účetní jednotka. Veškeré veřejné zakázky v letech 2009 a 2010 měl na starosti úsek ekonomického náměstka H. Až na výjimky svědek bližší informace o průběhu jednotlivých veřejných zakázek neměl, panu H. plně důvěřoval. Sám pouze v jednom případě řešil, že musel být jeden z pracovníků propuštěn, protože evidentně předražil zakázku, spis pak byl postoupen Generální inspekci bezpečnostních sborů. Toto se odehrálo na přelomu let 2010 - 2011 a týkalo se to nákupu minikamer panem Š. Pan Š. se následně s xxx tři roky soudil, ale proces prohrál. Na to, že tato konkrétní zakázka byla předražena, přišel právě ekonomický úsek pod vedením pana H. Svědek uvedl, že v rámci svých pravomocí vydával interní akty řízení, jednalo se buď o rozkazy, nebo pokyny, které ale nejsou rigidní, a je možno se od nich odchýlit. Těmito normami byl stanoven cíl, kterého by mělo být dosaženo, ale neznamenalo to, že pokud byla normou určena jedna osoba k určité práci, nemohla ji vykonávat i jiná osoba, pokud splňovala všechny předpoklady. Organizační pokyny připravuje zpravidla odborná služba nebo úsek, kterého se mají týkat, a který má potřebu si tímto způsobem upravit postupy a patřičné cíle. Na xxx existoval tzv.

eSIAŘ, a všichni pracovníci byli jeho prostřednictvím seznámeni s normami v elektronické podobě. Veřejné zakázky z let 2009 a 2010 se řídily organizačními pokyny z let 2007, 2008 a 2010. Pokyn č. 71/2007 upravoval veřejné zakázky, reagoval na zákon č. 36, a z pohledu svědka obsáhle upravoval postup při průběhu veřejných zakázek. Co se týče výjimky, která údajně dle obžaloby nebyla možná, tedy, že nebylo možné vyjmout veřejnou zakázku z působnosti odboru veřejných zakázek, k tomu svědek uvádí, že nikde v tomto pokynu není zmíněn odbor veřejných zakázek, protože ten vznikl až v mezidobí, kdy norma již působila. V pokynu č. 71 ani není uvedena žádná povinnost dokumentovat, nebo vyžadovat výjimku, resp. není zakázáno, aby veřejnou zakázku zpracovával někdo jiný, než odbor veřejných zakázek. Odbor veřejných zakázek vznikl 1. 1. 2009 v rámci reformy, fungoval podle tohoto pokynu, který byl ustanoven již dříve, a nikde nebylo psáno, že by ekonomický náměstek nemohl učinit výjimku. V pokynu č. 171/2010 je již zmínka o odboru veřejných zakázek a o povinnosti uložení výjimky, ale sám svědek považuje toto ustanovení za nadbytečné. Co se týče výjimky udělované ze strany obžalovaného H. obžalovanému F., tato byla v kontextu s organizačními pokyny, H. byl k tomuto postupu oprávněn. Běžně se nevyžadovalo, aby udělená výjimka byla nějak podrobně odůvodněna, je to v kompetenci toho, kdo ji vydává. Sám svědek tehdy ani nevěděl, že obžalovaný H. výjimky F. uděluje, vše bylo v jeho kompetenci. Svědek dále uvedl, že v letech 2009 a 2010 trpěli nedostatkem všeho. Ať přijel na útvar kamkoli, slyšel, že chybí výpočetní technika, tonery apod. Svědek uvedl, že když nastoupil do své funkce, vždy se snažil stav na policejním útvaru zlepšovat a dělá to dodnes. Byli ale limitováni finančními prostředky, aby mohli nastavit základní potřeby. Až do současné doby policie nedisponuje systematizací toho, kolik má být např. počítačů, aut a dalších věcí na jednoho policistu. Navíc jakákoliv proměna mění priority a plány xxx, ať se jedná o povodně, výbuch, útok 11. září, útok v Berlíně apod. Když svědek nastoupil do funkce, celý systém fungoval tak, že si xxx, tedy 25 odborů a přes 200 oddělení, psali objednávky, co budou potřebovat, avizovali údržby, opravy a další věci. Toto fungovalo tak, že si psali požadavky na A4 papírech a všichni si toho psali více, protože věděli, že se bude škrtat a že všechno nedostanou. Takže postupně vznikaly tzv. odborné služby, které se tím měly zabývat. Na xxx neexistoval samostatný odbor informačních technologií, ten vznikl nově a měl v gesci výpočetní techniku. Skladová evidence výpočetní techniky a spotřebního materiálu určité existovala, s tím se pracuje, ale vzhledem k již zmíněným proměnným, existují i další požadavky. Svědek uvedl, že na GIBS na něj byl činen nátlak, aby se připojil za poškozené xxx s nárokem na náhradu škody. Svědek se snažil dobrat toho, zda škoda skutečně v tomto směru vznikla, a obžalovaného H. požádal i o poskytnutí znaleckých posudků, které byly v této trestní věci zpracovány. Znalec v této trestní věci, až na dva případy, uvedl, že všechny věci byly koupeny za cenu obvyklou. Dále znalec užíval pejorativních výrazů ve svých znaleckých posudcích, pokud uváděl, že něco bylo koupeno za každou cenu, nebo stůj co stůj. Svědek dále uvažoval o tom, zda znalec vycházel z relevantních údajů, a proto oslovil své podřízené v oblasti ekonomické, zda GIBS poskytl veškeré informace. Dále si svědek zjišťoval, jestli všechny věci, které byly objednány, byly i dodány, a zda byly potřebné. Znalec posudky vytvářel mezi roky 2014 a 2016, ale ani v jednom posudku se svědek nedočel, jestli se zabýval tím, jak s věcmi bylo naloženo poté, co byly zakoupeny. GIBS tedy evidentně neměl zájem na příliš objektivním posouzení věci, znalec mohl požádat policejní orgán GIBS, aby mu tuto informaci doplnil. Svědek nabídl soudu doplnění veškerých informací, které se týkají počítačů, notebooků, tiskáren i spotřebního materiálu, tj. cartridge a tonerů, má informace o tom, jak bylo s nakoupenými věcmi naloženo, jestli byly využity, přičemž některé z nich jsou dnes již i vyřazené, protože je rok 2018. Z tohoto pohledu proto svědek pochybuje o tom, že by jakákoliv škoda xxx vznikla. Svědek uvedl, že např. v roce 2009 se tři zakázky týkaly notebooků, u dvou zakázek znalec uvádí, že nebyly tyto nákupy potřeba, protože jich bylo na skladě 62, a další zakázka na 39 notebooků, zde se k tomu znalec vůbec nevyjádřil a stačilo mu, že udělal závěr, že věc nepotřebovali a že obžalovaný H. udělil neoprávněně výjimku. Ale 62 kusů notebooků na skladě pro tak velkou organizaci jako je xxx v roce 2009, je spíše tristní, než nadbytečné. Svědek si zjistil, o jakých 62 notebooků na skladě se

jednalo, a bylo mu sděleno, že zhruba 40 notebooků bylo přiděleno konkrétním útvarům, konkrétním lidem, takže na skladě nejsou. Na skladě zbylo asi 16 nebo 18 kusů, a ty mají příponu 999, ve třech případech 199. Znalec by měl vědět, že toto je kód pro vyražené zboží a notebooky zůstaly pouze zaevidované, a zůstanou tak do té doby, než se vysoutěží ekologická likvidace. Pokud se týká dalších věcí, jako např. stolních počítačů, tam je rozdíl mezi lety 2009 a 2010. V roce 2009 je vše postaveno na tom, že pan H. neudělal výjimku, u skutků pod bodem II v roce 2010 je konstrukce jiná. Samostatnou oblastí jsou cartridge a tonery, kdy např. pod bodem I/1 je v obžalobě uveden skutek, u kterého znalec uvádí, že škoda způsobena nebyla. Co se týče roku 2009, znalec hodnotí, že xxx nakoupilo za posledních let tolik a tolik kusů, dohromady míchá tonery a cartridge, odečte, co bylo vydáno ze zboží nakoupeného, a zbytek považuje za to, co zůstalo. Tímto zjistil, že zůstalo hrozně moc cartridge, a že za 5 let bylo spotřebováno tolik tonerů, že to vychází na 780 kusů za rok. Z tohoto pohledu vypadá jakákoliv zakázka na 500 tonerů ročně podivně. Svědek K. se proto zabíral tím, z jakých materiálů znalec vycházel, a už samotná čísla by i laikovi napověděla, že to nebylo v pořádku. Znalec Lein vycházel v posudcích týkajících se roku 2009 z údajů od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2010, a posuzuje to, co se dělo v roce 2009 na konci roku v kontextu toho, co bylo nakoupeno. To je tedy paradox, protože uvádí, že 500 cartridge nemělo být nakoupeno, ale už je to zahrnuto v jeho výpočtech. Proto svědek považuje tyto posudky znalce Leina za nepravdivé a není možné na nich stavět. V roce 2010 znalec sice vycházel z jiných údajů, ale i zde stanoví nepotřebnost a vychází ze statistických údajů. Znalec tedy rozhodně vycházel při stanovení svých závěrů ze špatných čísel. Svědek v první řadě kontroloval, zda mu jeho podřízení dali správné údaje a zjistil, že ano. Za období, kdy pan znalec uvádí, že spotřebovali 800 cartridge ročně, tak dle svědka za těch 5 let použili více než 12 tis. cartridge a tonerů. Z tohoto pohledu tedy podle svědka žádná škoda xxx nevznikla. Znalec dále zpochybnil časový průběh jednotlivých zakázek. xxx dostává peníze na poslední chvíli, v průběhu roku finanční prostředky na nákupy nejsou, když pak peníze jsou, přehazují se z jedné položky na druhou, například je potřeba nákupu benzínu, je potřeba vyplatit znalečné apod. Svědek se vždy snažil, aby hospodaření bylo průhledné, což lze demonstrovat na elektronickém registru smluv, který na xxx existuje. Byly vytvořeny další elektronické systémy ke kontrole, v té době se začínalo s informačním systémem ETŘ, přičemž Středočeský kraj byl v tomto vždy napřed, což je dáno i osobou svědka, protože on je doposud vedoucím řídicí skupiny ETŘ v rámci xxx. Potřeba tisku na xxx je obrovská, vyskytuje se tam kolem 12 mil papíru ročně. Jestliže nápad trestné činnosti byl 40 tisíc spisů, pak spisy se vytvářely několikrát - pro soud, pro obhajobu a další kopie. I za přispění obžalovaného H. byli oceněnou organizací, získali cenu kvality České republiky za organizaci zlepšující procesní řízení, a to v roce 2007, a pak v roce 2009 ji obhájili. Svědek uvedl, že prošel celou obžalobu a porovnáním údajů zjistil, že veškeré nákupy byly potřebné, k čemuž soudu doloží listiny. K tomu, jak se oslovovali jednotliví dodavatelé, se svědek vyjádřit nedokáže, s těmi do kontaktu nepřišel. Co se týče vybavenosti jednotlivých zaměstnanců počítači, byl v letech 2009 a 2010 přelomový rok pro zahájení digitalizace, staré počítače už to nezvládaly a muselo dojít k výměně. Nebyly síťové tiskárny, pracovníci si museli chodit tisknout vedle ke kolegovi, a byly velké požadavky na to, aby se vše v dostatečné míře nakoupilo. V letech 2009 až 2010 určitě přístup k internetu zaměstnanci neměli, nebyly běžné vzdálené přístupy a další věci. Pokud někdo potřeboval vyhledávat na internetu, bylo pro to zřízeno pracoviště, kam mohli pracovníci chodit nahlížet. Služební emaily začaly být plošně zaváděny až v letech 2011 - 2012 s příponou xxx. V té době bylo výjimkou, že měl někdo svůj služební email, týkalo se to např. nejvyššího vedení. Když nějaký zaměstnanec potřeboval něco vyřídit elektronickou cestou, psal si ze svého emailu, toto zřejmě upraveno vnitřním předpisem nebylo. Pokud dostalo xxx určitý objem finančních prostředků, byla snaha je efektivně využít pro všechny pracovníky, byl zájem na tom, aby nákupy byly účelné, ale rozhodně neměly být nezákonné, nebo za každou cenu. Svědek se nedokáže blíže vyjádřit k tomu, jakým způsobem byly veřejné zakázky evidovány, ale ani neměl žádnou informaci, že by nebyly evidovány řádným způsobem. V té době ale platila směrnice, resp. pokyn xxx o spisové službě, který určoval, jak

mají být evidovány. Svědek jakožto průkopník systému ETR vydal rozkaz, aby se věci evidovaly v tomto systému, ale nebyl naivní v tom směru, aby si myslel, že každý začne všechno hned elektronicky evidovat. Zkušenost s podřízenými pracovníky je taková, že je třeba postupovat pomalu a obezřetně tak, aby si postupně na nový systém zvykli. Svědek ze své pozice pouze sledoval, zda se postupně v ETR dokumenty evidují, ale nebyl dán přesný termín, do kdy je třeba výhradně používat ETR, v každém případě zkušební provoz ETR běžel až do roku 2014. Teprve závazným pokynem xxx č. 66/2014 se stalo povinností, že se vše muselo v systému ETR evidovat. Co se týče kontrol veřejných zakázek, v první řadě má každý vedoucí kontrolovat své podřízené, dále je na xxx zřízen odbor vnitřní kontroly, který stanovuje plán kontrol. Dělají se i kontroly ad hoc na základě informace o stížnosti. Kromě problémů s panem Š., který byl za své pochybení vyhozen, svědek o žádném problému s veřejnými zakázkami nebyl informován. Co se týče vztahu k obžalovaným, uvedl svědek, že s obžalovaným H. se zná, byl jeho podřízeným ekonomickým náměstkem, jejich vztah byl vždy profesionální, kamarádi nejsou, ale měl jeho plnou důvěru. Pana F. osobně nezná, v minulosti se možná zdvořilostně pozdravili. Ani s obžalovaným N. napřímo nikdy nekomunikoval. Obžalovaného S. zná svědek blíže, spolupracují i v současné době, neboť pracuje na výdejních výstroje policie, které je stále nedostatek. Pan S. byl vždy odpovědný a pečlivý. Obžalované H. a K. svědek nezná a nikdy je neviděl. Co se týče společnosti AutoCont a Impromat, ví svědek, že od nich mají výrobky, ale osobně jejich představitele nezná, ani s nikým nejednal. Co se týče soupisu, který svědek soudu předkládá, čerpal z informačního systému EKIS1 - SAP, kde jsou evidovány veškeré ekonomické náležitosti. K dalším dotazům svědek uvedl že, co se týče interních právních předpisů, upravujících oblast veřejných zakázek, nebylo nastaveno, jakým způsobem se od nich lze odchýlit, bylo třeba postupovat podle toho, co bylo potřeba. Kdyby například na odboru zakázek měli všichni neštovice, tak je jasné, že se musí sehnat lidi, kteří jsou schopní a kteří zakázky udělají. Normy jsou upravovány dále ústními pokyny, které si vydávají jednotliví vedoucí pracovníci na svém úseku, záleží na každém vedoucím a jeho odpovědnosti. Zakázky se prováděly tak, jak byly uvolněny finanční prostředky, tzn. soutěží se, když jsou peníze. Pokud finanční prostředky, které byly přiděleny, nebyly spotřebovány, tak se vrátily. Svědek dále uvedl, že obžalovaný H. nikdy nebyl kázeňsky trestán, naopak byl kázeňsky odměňován a byl svědkovi významně nápomocen v jeho snaze elektronizovat veškeré požadavky. Obžalovaný H. se také podílel na vytvoření registru smluv a revize, kdy xxx bylo jedinou organizací policie, která má elektronický systém revizí, a ti co je nemají, musí mít v těchto věcech nepořádek. I policejní prezidium má zájem tento systém od xxx přijmout a aplikovat v rámci celé policie. Svědek dále uvedl, že pokud obžalovaný H. udělil výjimku k tomu, aby konkrétní zakázku zpracoval někdo jiný než odbor veřejných zakázek, zcela jistě tímto způsobem nemohl vyjmout tu kterou zakázku z jakéhokoliv kontrolního mechanismu. Co se týče osoby pana E., ten pracuje na právním oddělení a svědek ho poznal v rámci této činnosti, je to mladý a ambiciózní člověk, který si po úspěchu v jedné kauze myslel, že by mohl dělat vedoucího. Svědek dále uvedl, že na začátku účetního roku nikdy nevěděl, kolik bude moci v jeho průběhu utratit a čerpat do konce roku. Zákonem o datových schránkách z roku 2008 bylo stanoveno, že datové schránky jsou povinností, a tím pádem narostly požadavky na vybavení počítačů, bylo potřeba mít zabezpečený email, byla vytvořena speciální pracoviště vybavená výpočetní technikou, musely být vybaveny i kopírovací technikou na provádění konverze a výrazně se zvýšil pohyb dokumentů. Se stížností na to, jak fungují komise k posuzování otázek v rámci veřejných zakázek, se svědek nesetkal. Svědek odmítl, že by své pozice komukoliv ze svých podřízených vydal pokyn koncem roku, aby se nakoupilo jakékoliv zboží pouze za účelem, aby se utratily veškeré přidělené peníze. Co se týče obžalovaného N., nemá svědek žádnou informaci o tom, že by mohl jakýmkoliv způsobem ovlivňovat průběh komisí a jejich výsledek. Požadavky jednotlivých útvarů na nákupy byly soustředěny v průběhu celého roku a shromažďovaly se na úseku ekonomického náměstka.

28. **Svědék Ing. Petr D.** před soudem vypověděl, že v roce 2009 a 2010 pracoval na xxx na pozici vedoucího odboru rozpočtu a účetnictví, jeho nadřízeným byl obžalovaný H. Od listopadu 2013

do současnosti působí svědek na pozici náměstka pro ekonomiku. Odbor rozpočtu a účetnictví měl na starosti zejména zaúčtování veškerých došlých faktur, proplácení příkazů do banky a vymáhání pohledávek, dále tam byla majetková účtárna, která proplácela majetkové faktury, odbor měl na starosti rozpočet, včetně fondu kulturních a sociálních potřeb, a v souvislosti s tím i zpracování investičních záměrů. Odbor se řídil organizačním řádem, ze kterého vyplývala náplň práce odborů a jednotlivých oddělení. Co se týče nákupu potřebných věcí, stará se o to odborná služba, tj. odbor správy majetku a dále odbory informačních a komunikačních technologií. Na základě rozpisu rozpočtu mají dáno, kolik mají k dispozici peněz, a co by se mělo nakupovat. Dále se řeší investiční záměry, které jsou předloženy vedením, a odborné službě je sděleno, co se bude realizovat. Za nákup jako takový je odpovědná jednotlivá odborná služba, která by měla postupovat podle zákona o interních řízeních. V souvislosti s tím se také provádí řídicí kontrola. V současné době se podepisuje tzv. rodný list, kde je specifikováno, co se bude pořizovat, a k tomu by se měla udělat řídicí kontrola příkazcem operace a správcem rozpočtu, tzn. zjišťuje se, zda jsou na nákup peníze. Veřejné zakázky jsou rozděleny podle hodnoty. Zakázky do 100 tis Kč, resp. do 500 tis Kč u staveb, si může realizovat odborná služba sama. Na tuto částku se zpracuje základní požadavek a předává se spisový materiál na odbor veřejných zakázek, který zajistí realizaci zakázky. Po vysoutěžení se ještě spolupracuje s analyticko-právním oddělením, které prohlédne smlouvu, a odborná služba následně zajistí podpis smlouvy a plnění. Veřejné zakázky v roce 2009 a 2010 svědek nedělal a detaily přesně nezná. Příkazce operace by měl prověřit efektivnost, hospodárnost a účelnost dané operace a měl by to stvrdit podpisem před vznikem závazku, tedy před podpisem smlouvy. Svědek uvedl, že v jeho moci není zkontrolovat úplně vše, proto spolupracuje u velkých zakázek s jednotlivými odbory, které mu připravují podklady a dávají mu je ke schválení. Jednotliví nákupčí, kteří mají na starosti konkrétní komoditu, by měli znát stavy zboží na skladě a měli by vědět, kolik mají na komoditu přidělených peněz. Na xxx existuje také odbor vnitřní kontroly, který kontroluje obecně, za co se utrácí peníze, a jednou za čas jsou i kontroly veřejných zakázek. V roce 2009 vznikla funkce auditora, byly tedy prováděny i interní audity na veřejné zakázky. Občas také chodí kontroly z xxx nebo z Ministerstva vnitra. Svědkovi není známo, že by některý z kontrolních orgánů zjistil pochybení, pokud se týče veřejných zakázek proběhlých v letech 2009 a 2010, ohledně pana Š. ví svědek pouze z doslechu, za jakých okolností odcházel, a že se to týkalo nějaké zakázky, kdy následně probíhalo i soudní řízení. Na odboru rozpočtu, kde svědek pracoval v letech 2009 až 2010, měl každý zaměstnanec minimálně jeden počítač, někdo i dva, co se týče tiskáren, tak v té době nebyly rozšířené síťové tiskárny, takže skoro každý měl svou. Když potřeboval některý ze zaměstnanců něco najít na internetu, chodilo se v té době do kanceláře. Služební emaily fungovaly asi jenom na odborech, dále měl email vedoucí a sekretariát, řadoví zaměstnanci ho neměli. Komunikace s venkem tímto způsobem moc neprobíhala, když někdo potřeboval komunikovat emailem ve služební záležitosti, psal od vedoucího nebo ze sekretariátu. Z obžalovaných zná svědek pány H., S., N. a F., který k němu nastoupil v roce 2008 do skupiny rozpočtu. Co se týče pracovního výkonu obž. F., měl s ním svědek dobré zkušenosti, investiční záměry zpracovával relativně rychle, rozpočtu rozuměl. Tehdy se rozjížděly vnitřní informační systémy, pro což byl využíván, jednalo se například o ekonomický aplikační systém. V roce 2009 byl svědek D. požádán obž. S. o výpomoc, protože odbor veřejných zakázek nestíhal. S tím svědek souhlasil za podmínky, že bude mít obž. F. vše hotovo na jeho odboru. Svědek věděl, že se bude pan F. věnovat materiálové třídě 21, což jsou počítače. Od společností AutoCont a Impromat xxx doposud odebírá zboží, ale žádné zástupce těchto společností svědek osobně nezná. Co se týče rozpočtu, změny byly a dodnes jsou v průběhu roku velké. V roce 2009 byl rozepsaný rozpočet a na začátku roku, a pak i v jeho průběhu přišla dvě až tři velká rozpočtová opatření, byla krize a z rozpočtu bylo sebráno xxx asi 50 mil Kč. Někdy od září či října z xxx začaly chodit peníze, v objemu asi 60 mil Kč do konce roku. V roce 2010 byl rozpočet nastaven nízko, dostali asi jen 15 mil Kč, a poté ke konci roku opět začaly chodit peníze z prezidia v celkové výši asi 13 mil Kč a byl tlak na to, aby se tyto finanční prostředky utratily, což trvá dodnes. Na začátku roku se vždycky peníze rozhodily na

položky na jednotlivé výdaje a v průběhu roku se dělají úspory jednak ze zakázek, když jsou nižší než předpokládaná částka, a dále velké peníze jdou z tzv. mandatorních výdajů, což jsou platby za energie apod. Když přišly peníze z prezidia, tak se částka dělila, odbory si řekly, kolik jsou schopny utratit, a na základě toho dostaly navýšené rozpočty. Pokud by se finanční prostředky, které byly přiděleny, do konce roku neutratily, ztěžovalo by to vyjednávací pozici ohledně rozpočtu na další roky. Dále existuje i možnost, že vláda rozhodne dle zákona, že prostředky neuvolní a nebudou moci být použity. Systém ETR byl zaveden pro ekonomický úsek v roce 2007, kdy v podstatě nahradil jednací protokol. Poté došlo ke změně a bylo rozhodnuto, že se tam začnou věci skenovat, ale ve kterém roce k tomu došlo, svědek neví. O finálním rozdělení finančních prostředků, které byly přiděleny, se rozhodovalo na základě požadavků jednotlivých odborů. V roce 2009 až 2010 odbor správy majetku realizoval i nákupy informačních a komunikačních technologií, měl na starosti de facto drtivou většinu nákupů majetku, takže tam šla i většina volných finančních prostředků. Jak se na odboru správy majetku dále dělily finanční prostředky, to už byla věc jednotlivých nákupčích. Co se týče práce obž. F. pro odbor správy majetku, tato jeho výpomoc nebyla nijak písemně podchycena. K dotazům svědek dále uvedl, že náplní práce ekonomického náměstka se příliš nelišila v letech 2009 až 2010 a dnes. Hlavní rozdíl je v tom, že obž. H. byl policistou, svědek je běžným zaměstnancem. Obž. H. plně zastupoval ve všech věcech pana ředitele, což se týkalo i různých bezpečnostních opatření apod., a dále měl personální pravomoce vůči policistům, kteří jsou zařazení na ekonomickém úseku OIKT. Co se týče tvorby rozpočtu, vychází se z údajů potřeby finančních prostředků na investice, platy, provozní výdaje a v poslední době i mandatorní výdaje. Do těchto čísel se musí v rozpisu vejít, pak se vyjednává na ministerstvech a rozpočet se dále vyvíjí, příp. mění. K prvnímu lednu je rozpočet nasazen. Svědek uvedl, že není schopen porovnat obecně nákupy výpočetní techniky v objemech v letech 2009 až 2010 a dnes, protože nezná přesná čísla, kolik toho bylo tehdy nakoupeno. V roce 2015 došlo k realizaci projektu ICT a xxx dostalo bezúplatně 1400 počítačů a 400 až 500 notebooků. Byla provedena základní výměna, kdy počítačů mají nyní asi 3500, proto nemusel svědek D. v posledních dvou v letech řešit velké nákupy. Svědek uvedl, že kontroluje, zda veřejná zakázka proběhla v souladu se zákonem. Činí to tak, že je mu předložen rodný list veřejné zakázky k podpisu, kde vystupuje jako zadavatel xxx, podepsány jsou tam odborné služby, a svědek vše podepíše. Pak proběhne soutěž, svědek dostane zprávu komise, kterou také podepisuje, a pak dostane do ruky k podpisu smlouvu z analyticko-právního oddělení. Žádostí GIBS o poskytnutí informací k nákupu techniky byla za působení svědka celá řada. Touto činností pověřil vždy nějakou osobu, zavolal si vedoucího a rozhodl kdo a co zpracuje. Minulý týden svědek zjistil, že jedny podklady poskytnuté GIBSu byly špatně zpracované a týkalo se to právě spotřeby tonerů a cartridgí. Zjistil to tak, že ředitel, který se připravoval na výslech u soudu, si nechal vyjet různé sestavy a něco se mu nezdálo, následně zjistili, že se to lišilo ve všem, co se týká příjmů tonerů, nebyla tam zahrnutá storna apod. Svědek dále uvedl, že celé xxx spotřebuje zhruba 1-1,5 mil papíru za rok, což je určitě přes 10 mil listů A4 kancelářského papíru. Dále svědek uvedl, že správce rozpočtu má povinnost prověřit, zda výdaj podepsal oprávněný příkazce, tzn. člověk pověřený vedoucím organizační složky, a zda jeho podpis je v souladu s podpisovým vzorem. Dále má ověřit, jestli výdaj je finančně kryt na rozpočtu. Hlavní účetní to prověřuje při platbě faktury, a to už je druhá fáze řídicí kontroly. Ta by měla ověřit opět, zda druhou fází podepsal oprávněný příkazce, jestli je podpis v souladu s podpisovým vzorem, a pak by měl zkontrolovat formální náležitosti faktury. Osobně svědek nenarazil na vady v souvislosti s projednávanou věcí, která se týká dodávek tonerů, cartridgí a multifunkcí. Svědek je toho názoru, že policie byla a dosud je, podvybavená. Co se týče technických parametrů nakupovaných věcí, za to byl odpovědný nákupčí, který si k tomu musel zjistit informace, případně se měl informovat u specialistů, např. na odboru kriminalistické techniky a expertíz.

29. **Svědék Ing. Miroslav Š.** vypověděl, že na xxx pracuje od roku 1993. V roce 2009 se stal zástupcem vedoucího odboru správy majetku pana S. Od září 2014 dodnes je vedoucím ekonomického odboru. S panem S. byli dohodnuti tak, že on si hlídal svůj majetek a svědek Š. si

dozoroval stavařinu. Ve Středočeském kraji v té době bylo 180 areálů a svědek dozoroval zejména stavební investice. Řídil se přitom zákonem o veřejných zakázkách a interními akty řízení vydanými vedením xxx, které se velmi často měnily. Proto už svědek ani není schopen říci výše limitů a rozdílů mezi zakázkami. U stavebních investic to bylo jiné, tam se vždy jednalo o velké finanční objemy, proto šlo vše přes odbor veřejných zakázek. V průběhu roku se objem finančních prostředků, které měli k dispozici, velice významně měnil, navíc xxx bylo plně závislé na policejním prezidiu. Peníze byly k dispozici od září, či spíše od října, a bylo třeba je do konce roku využít. V ETR se zakázky evidovaly, následně se tam začaly skenovat i jednotlivé dokumenty, to mohlo být zhruba v roce 2011. Svědek uvedl, že pan F. dělal pro xxx ekonomický aplikační systém, a také dělal nákupy materiálových tříd 6 a 21, tzn. týkající se výpočetní techniky. Co se týče vybavení na xxx v letech 2009 až 2010, kdo potřeboval k práci počítač, tak ho měl, ale určitě ne s internetem. Pokud bylo třeba něco vyhledat, existovala místnost, kde byl internet k dispozici. Služební email existoval, ale ne na jméno, ale na konkrétní odbor. Tím pádem emaily chodily na sekretariát, a když sekretářka nevěděla, komu email patří, tak se přišla zeptat a nějak se vyřešilo, komu patří. Svědek uvedl, že jako zástupce vedoucího OSM pana S. byl oprávněn i podepisovat dokumenty v postavení příkazce operace, což někdy v závěru roku činil. Pokud pana S. zastupoval, byla mu předložena celá složka dokumentů, kde si mohl zkontrolovat jejich správnost, bohužel se vždy vybíralo podle nejnižší ceny, což dovedlo xxx do velkých problémů, a dodnes se soudí s některými stavebními dodavateli. Co se týče nákupu majetku, nevzpomíná si svědek, že by někdy dokumenty jako příkazce operace nepodepsal, že by přišel na nějaké pochybení. Dále uvedl, že při nákupech na konci roku muselo docházet i k tzv. předzásobení na další rok, protože na začátku dalšího roku peníze nebyly, a byly k dispozici pouze na provozní výdaje. Svědek uvedl, že rozhodně nebyl nucen k tomu, aby prováděl nezákonné postupy při zadávání veřejných zakázek a aby utrácel peníze beze smyslu. Navíc v elektronice jde všechno velmi rychle dopředu, na začátku měl každý počítač s tiskárnou, dostával do ní toner apod., následně přišly multifunkce a vše se změnilo, nešlo to dopředu odhadnout. Svědek dále uvedl, že když přišel ekonomický náměstek pan H., naslouchal novým trendům, a i s ohledem na to, že krajský ředitel je velmi akční a v elektronice se vidí, tak je Středočeský kraj pilotním krajem všech novinek, co se týče elektroniky. To se samozřejmě některým starším zaměstnancům příliš nelíbilo a mnoho lidí i kvůli tomu odešlo do předčasného důchodu, aby se nemuseli seznamovat s počítačem.

30. **Svědék Ing. Milan Z.** před soudem vypověděl, že na xxx nastoupil v roce 2001, v roce 2005 se stal vedoucím všeobecného odboru a tuto funkci vykonával do 31. 12. 2008, kdy došlo k reorganizaci, v rámci které se všeobecný odbor změnil na odbor specializovaných činností, kdy od 1. 1. 2009 byl jmenován jeho vedoucím, a tuto funkci vykonával až do odchodu do důchodu dne 30. 9. 2015. Svědek uvedl, že v letech 2009 až 2010 měl pod sebou tři skupiny, a následně vznikl odbor, jehož hlavní náplní činnosti bylo řízení pracovníků v oblasti škod, úrazů a technických činností. Dne 1. 1. 2009 vznikl také odbor veřejných zakázek, kde byli shromážděni pracovníci z různých platových tříd. Ten, který měl 12. platovou třídu, mohl dělat nadlimitní zakázky, pracovníci 11. platové třídy dělali zakázky do nadlimitu, a pracovník, který měl 9. platovou třídu, mohl dělat pouze zakázky malého rozsahu. Jak chodily z ostatních odborů požadavky na zpracování zakázek, tak podle toho byli tito pracovníci vytíženi, svědek jim zakázky přiděloval, nemohli si je rozebírat, jak chtěli. Na odboru veřejných zakázek tehdy pracoval pan J., pan E., paní V. a paní Č., v jednu dobu tam byl také pan S. Co se týče pana F., ten byl nejprve občanským zaměstnancem na odboru správy majetku, poté byl přijat do služebního poměru, a tam byl podřízeným plk. H. Veřejné zakázky byly podle platných vnitřních interních aktů rozděleny do určitých stupňů podle jejich hodnoty. Svědek ví, že se pan F. věnoval veřejným zakázkám v oblasti IT, ale neví, kolik z nich konkrétně řešil, na konci kalendářního roku byl vždy tlak na to, aby se utratily přidělené finanční prostředky, tak to bylo všude, i na jiných ředitelstvích. Z tohoto důvodu se na poradě vždycky rozhodlo, že se jim přidělí nějakí lidé na výpomoc, konkrétně pan F. dostal přiděleno řešit veřejné zakázky týkající se IT techniky, bylo to proto, že

se výpočetní technikou zabýval a rozuměl jí. O tom, že se bude na veřejných zakázkách podílet i pan F., mohl rozhodnout pouze ekonomický náměstek. Požadavky na nákupy IT techniky chodily nákupčím ze všech odborů z celého xxx. Dále fungoval odbor OIKT, tedy odbor informačních a komunikačních technologií, který posuzoval, jestli to, co mají lidé na stolech, počínaje sekretářkou a konče vedoucím odboru, odpovídá jejich potřebám, a zda je třeba vyměnit, či ponechat počítače apod. Na xxx pracovalo řádově 3500 policistů a asi 800 civilních zaměstnanců a pomalu každý z nich měl mít počítač. Při obnově 300 kusů ročně by to trvalo 10 let, když počítač zastarává za tři roky. Co se týče toho, kdo rozhodl, kolik peněz se může utratit za IT techniku, řídilo se to prostředky, které byly k dispozici, za kolik se co koupí, musel určit ekonomický náměstek. V roce 2007 a 2008 se přecházelo na ETR, čímž byly spojeny určité problémy kvůli oddělením odborů a číslům jednacím. Skenování dokumentů do ETR se začalo dít až kolem roku 2011. Od roku 2012 už byla povinnost ETR používat, včetně skenování. Svědek dále uvedl, že ke každé zakázce existoval tzv. krycí list, který se vyplňoval, což bylo dle interního aktu řízení. Toto se předložilo ke schválení panu náměstkovi, a pokud to schválil, zpracovatel zakázky stanovil komisi na otevírání obálek, která se sešla a zakázku posoudila. Svědek uvedl, že sám nikdy na elektronickém tržišti Ally Trade nepracoval, proto ho není schopen blíže popsat. Sám ani zakázky nezadával, nevyhodnocoval, a nebyl ani členem komise, jako vedoucí do toho nezasahoval. Ví ale, že základním kritériem výběru při veřejných zakázkách, byla nejnižší cena. Svědek uvedl, že porady u náměstka H. se konaly, někdy si zval náměstek pouze zvláště vedoucího odboru a řešil s ním jeho záležitosti. Pan F. se účastnil porad pouze mimořádně. Kupní smlouvy týkající se veřejných zakázek s dodavateli podepisoval ten, kdo k tomu byl určen interním aktem řízení, záleželo na hodnotě zakázky. Ekonomickému náměstkovi se před podpisem smlouvy předkládal buď celý spis veřejné zakázky, nebyl-li moc rozsáhlý, a pokud rozsáhlý byl, tak pouze nejdůležitější listy, které se zakázky týkaly. Na xxx fungoval odbor vnitřní kontroly, který několikrát zakázky kontroloval, a dále fungoval auditor, který je ale kontroloval většinou zpětně. Svědek uvedl, že si na žádné pochybení ve veřejných zakázkách v letech 2009 až 2010 nevzpomíná. Pokud mu byl předestřen případ pana Š., uvedl, že ví o tom, že měl problém s nákupem kamer a byl propuštěn. Co se týče stavu IT techniky na xxx, postupně všichni zaměstnanci dostali své počítače, ale ze začátku to tak nebylo. Hodně tomu napomohla rámcová smlouva. Pokud se jedná o internet, byl omezený, na celém odboru měli asi pouze dva přístupy na internet, v roce 2009 jich tam určitě víc nebylo. Když někdo potřeboval použít internet, tak buď navštívil toho, kdo ho měl k dispozici, anebo měl smůlu. Služební email v předmětných letech byl pouze jeden na odboru. Jako první se osazovaly počítače na odbor veřejných zakázek, aby tam mohli elektronicky zadávat zakázky. Předtím, než měl každý z nich svůj email, tak se to řešilo centrálně přes jeden email na odboru. Rodný list veřejné zakázky byl průvodní papír, ve kterém byl uveden název zakázky, co se kupuje, podpisy vedoucích a údaje o realizaci zakázky. Požadavky na to, co je třeba zakoupit v jednotlivých materiálových třídách, se shromažďovaly tak, že vedoucí odborů si napsali žádost, dali k tomu číslo jednacích a poslali to do Prahy na odbor, kde se dělal majetek. Odbor správy majetku zastřešoval veškerý majetek u celého xxx. Tzn. všechny požadavky na nákup majetku směřovaly do odboru pana S., kde se to rozdělovalo podle tříd. Svědku není známo, zda se tyto požadavky jednotlivých odborů na odboru správy majetku nějak evidovaly, jednotný systém čísel jednacích nastoupil až od 1. 1. 2009. Harmonogram veřejných zakázek existoval, musel se udělat plán nákupu, aby se vědělo kdy, co, a v jakém rozsahu, se má koupit. Například se vědělo, že zásoby papíru jsou pouze do října, takže v harmonogramu bylo uvedeno, že zakázka na papír se bude dělat v srpnu. V roce 2009 se do ETR určitě ještě neskenovalo, tam byly pouze počty listů, v ETR se proto nedalo zkontrolovat, jak vypadá, která listina, to bylo možno zkontrolovat pouze fyzicky. Svědek uvedl, že roční spotřeba papíru na xxx byla obrovská, byly to tuny papírů. Jednotlivá pracoviště se rovněž vyjadřovala k potřebě nákupu kopírek a multifunkcí, pravdou je, že všichni chtěli vše. Vzhledem k tomu, že spotřeba papíru a veškerého materiálu rostla, což bylo zejména v letech 2011, 2012, tak se pak stanovilo, že budou dvě tiskárny na odbor. Spotřeba cartridgí a tonerů byla

rovněž vysoká, hlavně poté, co se vyřadily staré tiskárny. Postupně se pak přestaly kupovat tiskárny a začaly se kupovat multifunkce. To už bylo ale po roce 2011. Do roku 2008 bylo xxx pouhou správou policie, plně závislou na policejním prezidiu, na ministerstvu, a co si nevyžebalo, to nemělo. Od roku 2009, když se stalo ředitelstvím, mohli už být nezávislí a začít něco budovat. Samozřejmě byli omezeni, např. rámcovými smlouvami. Když byla rámcová smlouva, ve které byly počítače, např. jeden za 40 tis Kč, a zakázka se dělala po delší době, kdy se počítače zlevnily, bylo možné v určitém limitu koupit počítačů víc, například místo 40 kusů koupili 60 kusů, které se určitě na xxx využily, ve skutečnosti by se jich využilo klidně 600 kusů. Svědek dále uvedl, že v rámci xxx měl vzniknout nový předpis týkající se veřejných zakázek a na jedné straně se do jeho tvoření pustili pan J. s panem E., a na straně druhé pan F. Následně došlo mezi nimi ke sporu a předpis, který byl vydán, obsahoval zejména to, co navrhl pan F. Pan J. s panem E. byli oponenti všeho, a cokoliv se dělalo, vždycky byli proti. Následně pan E., odešel na analyticko-právní oddělení, které vytvořil ředitel K., a po něm nastoupil pan S. Zůstala tam paní Č., pan J., a později nastoupil Dr. P. Pak zase byly problémy s novým pracovníkem panem S., který byl nakonec odejit. Kvůli pokračujícím problémům na oddělení, byl nařízen ředitelem personálně-psychologický audit a po panu S. odešel i pan J. a paní Č.

31. **Svědkyň Dana Č.** před soudem vypověděla, že v roce 2009 až 2010 pracovala na xxx na pozici obchodního referenta na odboru veřejných zakázek. Když jí byla přidělena veřejná zakázka malého rozsahu, zpracovávala ji v rámci stanovených postupů, které byly dány interním pokynem a zákonem. Když dostala ke zpracování zakázku, byla tam odbornou službou navržena zadávací dokumentace, svědkyně rozhodla, jaké znění bude zveřejněno, dále navrhla sestavení komise. Veřejné zakázky se zveřejňovaly tak, že se firmy, které navrhla odborná služba, obeslaly, dále se zveřejňovaly na internetu. Ale v předmětném období se u veřejných zakázek malého rozsahu pravděpodobně pouze rozesílaly. Odborná služba měla nějaké své firmy, které se již osvědčily, takže tyto byly navrhovány. Dělal se to dopisem s doručenkou, svědkyně si nevzpomíná, že by si firmy samy vyzvedávaly zadání na xxx. Oslovení dodavatelé buď podali nabídku, nebo tím, že ji nepodali, se soutěže neúčastnili. Lhůta k podání nabídky byla v rámci zákona. Stanovena byla pouze minimální lhůta, ale odvíjela se od rychlosti a závažnosti, a také od toho, jak odborná služba spěchala. Svědkyně se domnívá, že minimální počet případných dodavatelů byli tři, pokud nešlo o výhradního dodavatele. Do komise v zastoupení odborné služby byli navrženi konkrétní pracovníci, praxe byla taková, že kdo zpracovával zakázku, ten byl i členem komise. Komise u zakázek malého rozsahu se konaly v termínu. Pokud měla zakázky na starosti svědkyně, komise se vždy sešly. Kritériem při posuzování nabídek byla nejnižší nabídková cena. Když byl vybrán v komisi dodavatel, vypracoval se o tom zápis, který podepsali členové komise. Všechny dokumenty se předložily ke schválení a k podpisu náměstkovi, a když to schválil, byl zaslán dopis dodavatelé, že byl vybrán. Náměstkovi se dokumenty předkládaly postupně, měl k dispozici veškeré dokumenty. V ETŘ pak měl možnost nahlédnout i do souhrnu všech dokumentů. Zda měl náměstek nějaké námítky vůči postupu v jednotlivých veřejných zakázkách, svědkyni není známo. Svědkyně zpracovávala veřejné zakázky malého rozsahu, které se týkaly různého zboží. Zakázky IT v letech 2009 až 2010 dělal někdo z kolegů, kdo přesně, svědkyně neví. Obžalovaného F. svědkyně zná, byl nejdříve zařazen na OMTZ, co přesně tam dělal, svědkyni není známo. Svědkyně se domnívá, že obžalovaný F. zřejmě rozuměl IT technice, ale neví, zda zpracovával veřejné zakázky týkající se IT techniky. Monitorovací systém, který by kontroloval průběh veřejných zakázek, existoval, zadávaly se do něj veškeré zakázky, které se na xxx dělaly. To byl podklad pro kontrolní činnost a byl zaveden počátkem roku 2009. Existovala i kontrola nadřízeného orgánu, ale podrobnosti o tom svědkyně nezná. V jejím případě se nestalo, že by se přišlo na nějaké pochybení u veřejné zakázky, kterou měla na starosti. Svědkyně nebyla informována ani o tom, že by se tak stalo v případě jiného pracovníka. Svědkyně uvedla, že obžalovaný H. je bývalým ekonomickým náměstkem, ale osobně se neznají. Obžalovaní S. a N. pracovali na OMTZ. Co se týče vybavení xxx v letech 2009 až 2010, svědkyně měla k dispozici počítač a její kolegové pravděpodobně také, tiskárnu měli jednu společnou pro celý odbor.

Možnost využití internetu a služebního emailu v těchto letech neměli. Odborná služba je termín pro referenty, kteří se zabývali problematikou nákupu jednotlivých materiálů, tedy jednotlivých materiálových tříd. Referenti sledovali nebo zadávali kritéria pro veřejnou zakázku. Požadavkový list byl list, na kterém chodily údaje, kde byla uvedena komodita a další podrobnosti, podle toho se pak vyhlášovala zakázka. Na požadavkovém listě byl podepsaný referent a ke svědkyni se pak dostal až schválený požadavkový list. Z čeho vycházela odborná služba, která hlásila, co je třeba nakoupit, svědkyně neví. Průzkum trhu na odboru veřejných zakázek neprováděli, to rovněž dělala odborná služba, ale jakým způsobem, svědkyně neví. Dostala pouze spis, který byl podepsán vedoucím odborné služby a náměstkem. Z čeho vycházeli a co potřebovali, nebylo v kompetenci svědkyně posuzovat. Byly nastaveny finanční limity, od kterých tu kterou veřejnou zakázku zpracovával odbor veřejných zakázek. V tom případě nemohl zakázku zpracovávat nikdo jiný. Svědkyně dále uvedla, že v prvním pololetí roku nebylo tolik zakázek jako ve druhém pololetí, nejvíce jich bylo ke konci roku, nadřizované ale neupozorňovala, že svou práci nestíhá, a ani to nezpozorovala u svých kolegů. Systém ETR byl administrativní systém, a byl v něm v podstatě celý spis, který byl monitorován, nebo skenován, některé dokumenty se vytvářely přímo na počítači. Ty, které šly k podpisu, se skenovaly. Svědkyně si vzpomíná, že už od roku 2009 v systému ETR pracovali. Jednotlivé podklady se panu náměstkovi předkládaly postupně prostřednictvím vedoucího odboru veřejných zakázek, tento je předával na sekretariát, a následně přicházel s dokumenty již podepsanými. Tedy listinu, kterou svědkyně vypracovala, předala svému nadřizovanému Ing. Z., který ji odnesl panu náměstkovi. Na odboru veřejných zakázek neexistovala specializace na zakázky dle jejich druhu, sama svědkyně zpracovávala i stavební a jiné zakázky. Na odboru veřejných zakázek pracovalo tehdy asi 4 nebo 5 lidí, svědkyně se nedomnívá, že by byli přetížení. Co se týče Ally Trade, bylo to jakési elektronické tržiště, ale svědkyně sama ho nevyužívala.

32. **Svědék Bc. Karel J.** před soudem vypověděl, že v letech 2009 až 2010 pracoval na xxx jako pracovník odboru veřejných zakázek, jeho nadřizovým byl Ing. Z. Na základě podkladů od odborné služby, tedy žádosti o vypracování veřejné zakázky s předpokládanou hodnotou, tuto vyhlásil, většinou na internetu prostřednictvím tržiště Ally Trade, příp. obesláním. Zpravidla oslovil minimálně tři dodavatele, kteří byli odbornou službou navrženi. Poté čekal na jejich nabídky, lhůta byla sedmi či čtrnáctidenní. Následně byly nabídky v rámci komise vyhodnoceny, kritériem v té době byla nejnižší nabídková cena. Členové komise byli rovněž navrhováni odbornou službou. S vítězným dodavatelem se následně uzavřela smlouva, kterou podepisoval ekonomický náměstek, který měl komplet k nahlédnutí veškeré listiny z veřejné zakázky. Svědek uvedl, že v rámci své pracovní činnosti vyhlášoval veřejné zakázky pouze na základě toho, co mu bylo předloženo odbornou službou, sám nerozhodoval o tom, jaké zboží se bude soutěžit. Významné byly limity 100 tis Kč a 500 tis Kč u té, které veřejné zakázky. Zaměstnanci se řídili zákonem a interním aktem řízení. Komise se scházely vždy. Svědek uvedl, že vzhledem k časovému odstupu už nedokáže popsat, jaký byl rozdíl, když bylo využíváno tržiště Ally Trade, a když dodavatele obesílali písemně. V každém případě Ally Trade využívali i další zaměstnanci odboru veřejných zakázek. Svědek uvedl, že zná obžalované H., F. N. a S. Obžalovaný F. dělal materiálového kompetenta třídy 21, někdy se účastnil i komisí, které vybíraly dodavatele počítačů, ale v kterém roce to bylo, svědek již neví. Veřejnými zakázkami menšího rozsahu se zabýval i odbor materiálně-technického zabezpečení. Pokud byly nějaké problémy s průběhem veřejných zakázek, řešilo se to s Ing. Z., a ten to pak řešil s odborem správy majetku nebo s panem náměstkem. Svědek dále uvedl, že s kolegou E. připravoval vnitřní předpis, který se týkal veřejných zakázek, který pak posílali k připomínkám náměstkovi H. Po určité době se jim předpis vrátil popsaný poznámkami náměstka, jak má být doplněn, nakonec k jeho schválení nedošlo. Systém ETR se na xxx využíval, ale kdy byl zaveden, svědek neví. Svědek dále uvedl, že se říkalo, že pan H. chodí k panu F., ale proč, se nevědělo, pan H. povýšil pana F. na policistu. Na xxx působil kontrolní odbor, zda přišel na nějaká pochybení u veřejných zakázek, svědek neví. Svědek uvedl, že na xxx skončil v lednu roku 2012, po výměně názorů s náměstkem H., který mu vytýkal,

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

že nepřevzal spisy po panu S., o čemž ale svědek nevěděl. Co se týče vybavení počítači na xxx, uvedl svědek, že to bylo různé, podle známostí apod. Když dělal svědek na všeobecném odboru, měl asi 2 roky počítač, na který pořádně nebylo vidět, protože měl zamlžený monitor, na odboru správy majetku, ale bylo mnohem lepší vybavení, tam na to měli peníze. Přístup na internet existoval, ale ne přímo v kanceláři, bylo to nějaké místnosti. Zda měl svědek služební email, si již nepamatuje. Na konci roku bylo vždy nejvíce veřejných zakázek, a to proto, že byly peníze, a tak se musely utratit. Kdyby se peníze neutratily, pravděpodobně by se musely vracet. Na odboru veřejných zakázek tehdy pracovalo 4 nebo 5 zaměstnanců, svědek spolupracoval s paní Č., V., E., následně tam přišel pan P. a paní H. Pracoval tam i Radek S., který následně odešel. Svědek uvedl, že na konci roku nápor práce zvládali, zakázky rozdělával mezi pracovníky Ing. Z. Materiálovou třídu 21 nedělali. Pokud se uchazeči veřejných zakázek obesílali, dělo se to poštou, a jejich nabídky také poštou chodily v zalepené obálce. Komise pak obálky rozlepovala a vyhrála nejvýhodnější nabídka, myšleno nejnižší cena. Další parametry nabídek se neporovnávaly. Na nějaká pochybení v rámci zadávání veřejných zakázek si svědek nevzpomíná. Určité nesrovnalosti ale zjistil sám, když například viděl, jaké notebooky pořídilo xxx, a na internetu viděl, že ceny notebooků mohou být nižší. Znalcem IT techniky svědek není, konfiguracím nerozumí, bral to tak, že je jeden notebook jako druhý notebook. Jak s tímto zjištěním svědek naložil, si již nevzpomíná, konkrétní spisy týkající se těchto notebooků neviděl.

33. **Svědék Mgr. Josef E.** vypověděl, že na xxx stále pracuje, nyní jako právník v kanceláři ředitele. K policii nastoupil někdy v roce 1998 nebo 1999 na pozici nákupčího, na odbor materiálně technického zabezpečení, kde působil asi 2 až 3 roky. Dále byl vedoucím skupiny prodeje operativní techniky a pořizování majetku. Jedná se o skupinu, která se zabývala nákupem majetku a jeho distribucí na různé útvary xxx. Následně začal studovat vysokou školu, v roce 2005 onemocněl a byl asi rok a půl na neschopence. Když se vrátil, přešel v roce 2008 nebo 2009 na odbor veřejných zakázek, od roku 2010 působí na analyticko-právním oddělení, kde je dosud. V době, kdy pracoval na odboru veřejných zakázek, se zabýval zakázkami na pořizování majetku, služeb a zakázkami stavebními. Jednotlivé útvary měly rozpočtové prostředky, a když potřebovaly nějaké zboží, tak s kolegy na odboru zasedli a řešili, podle jakých kritérií bude zakázka vypsána, a jakými normami se bude řídit. Následně se zakázka realizovala, a to buď formou elektronického podání, nebo formou písemnou. Následně se nabídky vyhodnotily a předložily k podpisu statutárnímu zástupci, kterým byl buď ekonomický náměstek, ředitel nebo vedoucí jednotlivých úseků. Požadavky na nákupy z jednotlivých úseků přijímal vedoucí odborů veřejných zakázek, což byl Ing. Z. Při řešení postupu u veřejných zakázek se řídili vždy interním aktem a zákonem o veřejných zakázkách. Na odboru svědek spolupracoval s Karlem J., dále tam pracovala paní Č., V. a H., Ing. Z. a pan S. Veřejné zakázky si mezi sebou rozdělávali podle toho, jak byli vytíženi. To, zda bude zakázka řešena formou písemnou, či elektronickou, se snad řídilo nějakým interním aktem řízení. Svědek se domnívá, že pro veřejnou zakázku oslovovali tři dodavatele, a čím vyšší byl objem té které veřejné zakázky, tím více mělo být potenciálních dodavatelů. Veřejné zakázky se rušily pouze v případě, kdy se nikdo nepřihlásil, anebo když nebyla splněna kritéria. Svědek uvedl, že na odboru veřejných zakázek se nestávalo, že by neformálně poptávali u dodavatelů, zda budou schopni dodat zboží. Ale dříve, když působil na odboru majetkového zabezpečení, tam se průzkum trhu prováděl. Lhůta pro podání nabídek od potenciálních dodavatelů určitě existovala, ale na její délku už si svědek nevzpomíná. Když přišly nabídky od uchazečů, byla svolána komise Ing. Z., a její složení bylo určeno podle pracovního vytížení, plus se ještě účastnil hlavní administrátor zakázky. Ten si i hlídal, zda měla komise správný počet členů a zda byly dodrženy ostatní regule a bylo transparentně rozhodováno. Komise čítala nejméně tři, někdy i pět osob. Hlavním kritériem při výběru zakázek byla nejnižší nabídková cena. Veřejné zakázky se stoprocentně nějakým způsobem evidovaly, ale pokud se týče systému ETR, ten je poměrně složitý, tehdy teprve začínal, a někteří kolegové jeho obsluhu do dneška nezvládli. Když komise vybrala uchazeče, který nabídl nejnižší cenu, byly podklady veřejné zakázky předloženy statutárnímu orgánu, nejčastěji panu H. Zpravidla se jednalo o finální smlouvu, v některých

případech mu mohl být předložen celý spis veřejné zakázky. Svědek uvedl, že určitě byla období, kdy se nakupovalo více a kdy méně, jak to bylo v průběhu roku, si už svědek nevzpomene. Pravdou je, že na konci roku jsou v souvislosti s rozpočtovou kulturou v ČR uvolňovány rozpočtové prostředky z nadřazených úseků, aby došlo k jejich vyčerpání. Tlak ze strany vedení xxx na to, aby se finanční prostředky utratily, byl vždy. Kdyby se finanční prostředky neutratily, musely by se vrátit zpět do státního rozpočtu. Svědek uvedl, že pracoval i s elektronickým tržištěm, ale už nedokáže říci, zda se jednalo o Ally Trade. Elektronické tržiště také nebylo vhodné pro všechny veřejné zakázky, např. nákup člunu byl tak specifický, že využití elektronického tržiště výhodné nebylo. Co se týče rámcových smluv, ty existovaly, a týkaly se zejména exponovaného materiálu, např. výpočetní techniky. V rámcové smlouvě byly určeny společnosti, které byly již vybrány nadřízeným orgánem. O činnosti obžalovaného F. svědek ví hodně, protože byl jeho kolegou. F. byl na xxx preferovaným pracovníkem a pracoval napříč všemi odděleními, za což byl i vysoce finančně ohodnocován. Svědek se domnívá, že to bylo proto, že měl zřejmě mimořádné schopnosti jako nákupčí, a díky inteligenci a sociálním vztahům se stal u nadřazených protěžovaným. Svědek uvedl, že sám měl s obžalovaným F. občas spory, ale je pravdou, že pracoval vždy spolehlivě, a zkušenosti s veřejnými zakázkami měl. Obžalovaný F. se věnoval hlavně veřejným zakázkám týkajícím se výpočetní techniky. V jednom případě se stalo, že svědek nabyl dojmu, že u zakázky v hodnotě kolem 3 miliónů korun nejedná obžalovaný F. podle zákona a že by měla být zakázka realizována jinak. Tehdy na to svědek upozornil nadřízeného Ing. Z., a ten mu řekl, ať se obrátí na ekonomického náměstka H. Tam bylo svědkovi naznačeno, že zakázka je v pořádku, a aby do toho svědek nezasahoval. Co se týče společnosti AutoCont, její jméno bylo tehdy na xxx skloňováno ve všech pádech, u této společnosti, tedy mohl vzniknout dojem, že byla jakožto dodavatel IT techniky preferována. V souvislosti s touto společností se také hovořilo o dodávání televizí pro soukromé účely jednotlivým zaměstnancům. Prý měl existovat těsný vztah mezi dodavateli, kteří sháněli televize, a zakázkami, které realizovali. Svědek ale o tom neví nic konkrétního, a ani nemůže říct, že by se to mělo týkat přímo někoho z obžalovaných. Co se týče společnosti Impromat, ta byla také jedním z dodavatelů, který dodával kopírovací techniku. Svědek dále uvedl, že s panem F. v kanceláři seděl pan Š., který k němu často chodil a říkal, že ho F. vyhodil z kanceláře, protože tam má zase nějakou návštěvu, nějakého dodavatele. Co se týče kontrol veřejných zakázek, existovalo na xxx kontrolní oddělení, konkrétně se jednalo o útvar ekonomické kontroly. Svědek neví o tom, že by se někdy přišlo na nějaké pochybení. Co se týče pana Š., ten také dělal veřejné zakázky týkající se výpočetní techniky, a měl tehdy problém s jednou veřejnou zakázkou ohledně nákupu minikamer, následně byl propuštěn z pracovního poměru. Svědek uvedl, že v určité době pracoval spolu s panem J. na interním předpisu, který měl upravovat veřejné zakázky, souběžně na obdobném předpisu pracoval i pan F. a S. Obě dvě skupiny se dostaly do sporu o to, co má být v interním předpisu uvedeno, řešil to nakonec i interní auditor, pan G., nakonec snad ani jeden z těch předpisů nebyl přijat, svědek už si na podrobnosti nevzpomíná. Svědek dále uvedl, že měl informace o tom, že obžalovaný F. byl velice nadstandardně odměňován, zejména pokud se týká odměn, mělo se snad jednat o částku nad 200 tis Kč, buď za rok 2008, nebo 2009. Běžně se odměny na xxx pohybovaly v částce maximálně 20 tis Kč za rok. Svědek uvedl, že v letech 2008 a 2009, když byl zaměstnán na odboru veřejných zakázek, bylo vytížení rovnoměrné, neřekl by, že byli přetížení. Rozhodně nenastala situace, že by z důvodu časové tísně nedodržovali zákon. Svědek dále potvrdil, že s nedostatkem výpočetní techniky se policie potýkala vždy. Finanční prostředky na její pořízení byly vždy nutné, protože technika rychle zastarávala, a z tohoto důvodu byla i ve velkých objemech nakupována. Svědek dále uvedl, že v případě pochybností o průběhu některých veřejných zakázek neměl potřebu informovat kontrolní orgány, protože by de facto informoval ekonomického náměstka, pod kterého kontrolní orgány patří, z toho důvodu měl tento postup za nadbytečný.

34. **Svědék Ivan Š.** před soudem vypověděl, že na xxx pracoval od roku 2010 do roku 2012 jako nákupčí výpočetní techniky. Když bylo třeba nakoupit např. počítače na základě požadavku

nějakého odboru nebo oddělení, tak u firmy, se kterou byla sepsána smlouva, objednal zboží, případně dával servisovat výpočetní techniku apod. Pokud svědek pracoval s rámcovou smlouvou, kde byli dodavatelé předvybráni, tak si nechal schválit peníze od pana V. nebo pana N., příp. od pana S., v podstatě si oběhl schvalovací kolečko, kdy musel být nákup posvěcen od nadřízených, a pak ještě musel na finanční odbor, kde se peníze na nákup vyčlenily. Jak oslovoval firmy a jak byla vybrána firma, která nakonec zboží dodala, si již nepamatuje. Svědek uvedl, že když dělal výběrové řízení, resp. vyhlášoval veřejnou zakázku, oslovil společnosti, tyto vypracovaly nabídky, a pak probíhalo výběrové řízení. Potenciální dodavatele svědek oslovoval elektronicky, emailem jim posílal specifikace. Svědek uvedl, že oslovoval vždy větší počet dodavatelů, ale zda se výběrová řízení lišila podle ceny zakázky, si již nepamatuje. Neví už ani, jakými předpisy se při vypisování veřejných zakázek řídil, sám se vyzná ve výpočetní technice, takže se spíše řídil specifikacemi, které byly potřeba. Když podaly společnosti nabídky, konala se výběrová řízení, kterých se svědek rovněž účastnil, jednalo se snad výběr nějakých tiskáren nebo tonerů, nejzásadnějším kritériem výběru byla cena. Pokud byly svědkovi předloženy zápisy z jednání komise ke skutku I/8 a I/9 uvedl, že těchto se pravděpodobně účastnil, podpis je jeho, ale už se na to nepamatuje. Co se týče účasti ve výběrových komisích, byl o to většinou požádán někým z nadřízených. Komise se konaly v nějaké kanceláři budovy xxx. O tom, jak má svědek v komisi hlasovat, instruován nebyl. Kdo po výběrovém řízení podepisoval kupní smlouvy, svědek neví, veřejné zakázky se určitě evidovaly, listiny k nim měl svědek založené. Zda svědek používal ETR si již nevzpomíná. Kolik a čeho je třeba nakoupit, sdělovali svědkovi jeho nadřízení, svědek neví, zda se někde ověřovalo, kolik je potřeba zboží nakoupit, dělal to, co se mu řeklo. Svědek byl zařazen na odboru správy majetku, na pracovišti přišel do kontaktu i s obžalovaným F., ale neví přesně, co tam dělal, ani zda se podílel na nějakých veřejných zakázkách týkajících se IT. Někjaké kontroly na xxx probíhaly, ale podrobnosti k nim svědek nezná. Co se týče společností Impromat a AutoCont svědek je zná, neboť tyto dodávaly na xxx výpočetní techniku. Svědek se domnívá, že v letech 2009 až 2010 měl k dispozici počítač s internetem, zda měl služební emailovou adresu, si už nevzpomíná.

35. **Svědék Lukáš Š.** vypověděl, že na xxx nastoupil v roce 2006. Chvilí pracoval ve skladu cartridgí a tonerů, a asi po roce začal dělat nákupčího na odboru materiálně technického zabezpečení. V roce 2009 byli jeho nadřízenými pan N. jako vedoucí OMTZ a dále pan S. jako vedoucí OSM. V průběhu let nakupoval svědek zboží z různých materiálových tříd. Nákupy v materiálové třídě 21 dělal svědek až úplně na konci, tedy v letech 2012 až 2013. Výběrová řízení probíhala na základě nějakého požadavku, který přišel v ETR, případně písemnou formou od útvaru, který potřeboval nakoupit materiál. Toto se následně zpracovávalo přes dynamický nákupní systém, který v té době fungoval od Ministerstva vnitra, a do něhož se zadávaly počítače, notebooky a další věci, případně se dělalo standardní výběrové řízení. Přes tento dynamický nákupní systém se soutěžilo v minutendrech, vše se zadalo do počítače a tam se soutěžilo. Elektronické tržiště Ally Trade je něco jiného než tento systém, způsob výběrových řízení se měnil. Ze začátku se obesílaly firmy, poté vznikla rámcová smlouva, kde byli vybraní dodavatelé, kteří se měli oslovovat přímo, což znamenalo, že několik firem již bylo vysoutěženo jako účastníci, a tyto potom ještě soutěžily mezi sebou. Pokud se postupovalo dle rámcové smlouvy, bylo jasné, které firmy se obesílají. Když nebyla rámcová smlouva, našel si svědek na internetu firmy, které požadovaný materiál mohou dodat, a tyto oslovil. Bylo na něm, koho osloví, oslovoval firmy, které našel na internetu nebo ty, se kterými měl dobré zkušenosti z minulých let. Svědek uvedl, že někdy bylo potřeba udělat i předběžný průzkum trhu, kterým se zjišťovalo, jestli například specifikace zboží je vůbec možná, jestli parametry, které jsou požadovány, jsou na trhu k dostání. Od určité hodnoty zakázky, zhruba od půl milionu korun, už věc přecházela na odbor veřejných zakázek, v průběhu doby se vše zpříšňovalo, nakonec vznikla i monitorovací místnost, kde se konaly komise apod. Svědek uvedl, že předběžný průzkum trhu dělal tak, že například zavolal do jedné firmy, kde mu předběžně nacenili materiál, tudíž věděl, kolik to bude stát, a pak už nepotřeboval tyto informace zjišťovat od dalších firem, byla to orientační informace, aby věděl, za jakou hodnotu se bude

soutěžit, jednalo se o předběžnou kalkulaci materiálu před jeho nákupem. Svědek se domnívá, že v té době byla pravidla nastavena tak, že museli oslovovat tři potenciální dodavatele, následně se to zvýšilo na pět. Zda byla nějaká zákonná lhůta pro podání nabídek, už svědek neví, ale mohli dostat třeba týden, aby na to měli dost času. Svědek uvedl, že při provádění veřejných zakázek se řídili zákonem a interními pokyny. V interních předpisech byl v podstatě napsaný must, jak se má při veřejných zakázkách postupovat. Co se týče ETR, to se ze začátku moc nepoužívalo, prakticky se začalo využívat kolem roku 2012, předtím se vše evidovalo spíše na papíře. Čísla jednací byla k zakázkám přidělována. Svědek dále uvedl, že když přišly nabídky potenciálních dodavatelů, otevřely se obálky v rámci výběrové komise, a vybral se ten, kdo nabídl nejnižší cenu, to bylo hlavní kritérium. Svědek uvedl, že sám se účastnil některých komisí, pokud mu byl předložen zápis z jednání komise na čl. 16 872 týkající se zakázky číslo I/6 - dodání tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Afficio, uvedl, že v tomto období se komise neúčastnil. Sice listinu podepsal, ale komise neproběhla. Svědkovi byly dále předloženy zápisy z jednání komisí k veřejným zakázkám označeným I/3 a I/11, a k oběma uvedl, že se tato jednání nekonala, a že pouze podepsal papíry. Obsazení komise vždy určoval nákupčí, který tam psal kolegy z kanceláře. Papíry se podepsaly dodatečně, aby bylo vše v pořádku ve spisovém materiálu. Na konci roku se stalo opakovaně, že se komise nekonaly a listiny se podepisovaly dodatečně. Tím, kdo v tomto případě oslovil svědka, aby podepsal účast ve výběrové komisi, byl obž. F. Tímto způsobem se to na konci roku dělalo u mnoha zakázek, protože byl frmol, platily se faktury a nikdo neměl moc čas. Svědek uvedl, že sám tímto způsobem nepostupoval, snažil se na konci roku už moc nákupů nedělat, aby zakázky proběhly v termínu a stihlo se vše zvládnout i administrativně. Svědek dále uvedl, že kupní smlouvu následně podepisoval buď náměstek H., nebo pan S., záleželo asi na nějakém finančním limitu. Pokud měl někdo podepisovat kupní smlouvu, dával se mu předtím ke kontrole celý spis veřejné zakázky, aspoň v určitém období se to dělalo. Svědek se domnívá, že vedení vědělo, že se komise reálně nekonají, protože na konci roku bylo vše hektické, a bylo důležité hlavně nakoupit, mít fakturu, a dále dostat zboží na sklad a zaplatit ho, přičemž papíry se mohly dodělat týden poté. Rozhodně to věděli kolegové nákupčí a jejich vedoucí. Zda to věděl náměstek H., příp. ředitel K., svědek neví. Co se týče obžalovaného F., byl nákupčím materiálové třídy 21 pro výpočetní techniku, a nakupoval na základě požadavků útvarů. Svědek neměl informace, že by nějaké zakázky v letech 2009 až 2010 probíhaly nestandardně nebo byly předražené, v té době F. důvěřoval, a to i tehdy, když podepisoval listinu o jednání komise. Společnosti Impromat a AutoCont svědek zná jako dodavatele výpočetní techniky, jejich zástupce osobně nezná. Jméno pana H. neslyšel vůbec, jméno pana K. zná, protože si psali přes email ohledně zboží společnosti AutoCont, osobně se ale nesetkali. Co se týče složení komisí v roce 2009, tak zde nezáleželo na odborných znalostech, na to se kladl důraz až v letech pozdějších, kdy se zvali například odborníci z oddělení OIKT. V roce 2009 ale bylo nejdůležitějším hlediskem pro posouzení, kdo nabízí nejnižší cenu. Co se týče vybavení počítači v letech 2009 a 2010 na xxx, pak každý zaměstnanec měl svůj počítač, ale rozhodně ne s internetem, internet byl v té době pouze ve třetím patře, kam si museli ti, kdo potřebovali, dojít. Svědek si už nevzpomíná, od které doby používali služební email. Co se týče fungování elektronických tržišť, těch fungovala zcela řada, nikoli pouze Ally Trade, vždy se tam zadaly parametry, co se nakupuje, snad tam byl i návrh kupní smlouvy, aby dodavatel věděl, co bude potřeba podepsat, a dále nějaký termín, aby firmy mohly reagovat na zadávací dokumentaci. Po uběhnutí čtyř až šesti dnů program sám vyhodnotil, která firma podala nejnižší nabídku, což se zkontrolovalo, a následně se podepisovala kupní smlouva. Co se týče specifikace notebooků a dalších druhů výpočetní techniky, ty vyplňoval svědek podle rámcové smlouvy, a co se týče množství nakoupených počítačů, to se řídilo množstvím peněz. Kolik peněz se mohlo utratit, se řídilo rozpočtovou položkou, pokud byly další peníze na konci roku, tak se také utratily. Pokyny k utracení peněz dostal svědek od svých nadřízených, tj. od pana S. nebo od pana N. Když byly peníze, tak se nakoupil materiál, který byl potřeba, nebo se případně udělal předkup na příští rok. Obecně na začátku roku bylo vždy málo peněz, kupovalo se méně a pouze důležité věci, na konci

roku bylo peněz nejvíce. K dalším dotazům svědek uvedl, že kupní smlouva předcházela vystavení faktury na zboží, faktury k proplacení od dodavatelů přicházely na konci roku třeba až do 22. 12. s tím, že musí být proplaceny do konce roku. Svědek je přesvědčen, že faktury se musely zaplatit do konce roku a neplatily se až v lednu. Hrazení faktur na poslední chvíli na konci roku se netýkalo pouze materiálové třídy, kterou měl na starosti pan Fo., ale týkalo se to všech. Svědek uvedl, že zná Miloše Š., seděl s Alešem F. v kanceláři, ale moc spolu nevycházel. Svědek ví, že pan Š. následně odešel za zvláštních okolností, asi měl nějaký problém se zakázkou, zřejmě něco neudělal správně. Svědek uvedl, že své spisy veřejných zakázek předkládal ke schválení vždy vedoucímu, kterým byl pan N., event. pan S. a předávalo se jim to přes sekretariát. Když byla zakázka nad nějaký limit, předkládala se panu H., ale opět přes vedoucího svědka. Když byla veřejná zakázka podepsána nadřízeným, vrátila se svědkovi a smlouva se podepsala a poslala firmě, která ji vyhrála, k podpisu. Svědek si už ale přesně nevzpomíná, zda to tak bylo i v roce 2009, nebo zda nejprve smlouvu podepisoval dodavatel. Svědek dále uvedl, že se mu občas stalo, že na xxx přišli obchodníci a dali mu např. katalog, nebo mu ho poslali. Bylo to pro něj přínosem, protože viděl, jaké mají produkty v nabídce.

36. **Svědčyně Petra F.** před soudem vypověděla, že na xxx pracovala od konce roku 2008 do roku 2009 na pozici nákupčí na odboru správy majetku. Náplní její práce byla realizace veřejných zakázek malého rozsahu. Svědkyně pracovala na základě požadavků útvaru, který v papírové formě přes sekretariát podal žádost na pořízení nějakého majetku, svědkyně si odhadla cenu dle předchozích zakázek, nebo zjištěním z letáčků apod., a zakázku realizovala. Svědkyně uvedla, že nakupovala zejména zdravotní materiál a foto - krimi, takže tam byla specifikace jasná, když kupovala lékárníčku, problém nebyl, když někdo potřeboval fotoaparát, tak potřebovala ještě upřesnění s koncovým uživatelem, co od něho očekává. Potenciální dodavatele zboží kontaktovala prostřednictvím faxu, jednalo se od firmy, které se touto problematikou zabývaly. Vzhledem k tomu, že se jednalo o veřejné zakázky malého rozsahu, tak okruh dodavatelů nebyl daný, ale většinou obesílala tři, aby si je dokázala porovnat. Lhůty k podání nabídek stanovovala zhruba na týden až deset dní. U těchto zakázek se ani nesestavovala žádná komise, vzhledem k jejich ceně, proto sama porovnávala zaslané cenové nabídky. Pokud vybírala dodavatele, řídila se nejnižší cenou, následně připravila smlouvu nebo objednávku a předložila ji vedení k podpisu. Nad částku 100 tis Kč jí to podepisoval pan S., do 100 tis Kč snad pan N. Svědkyně se nikdy žádné výběrové komise neúčastnila. Pokud jí byla předložena prohlášení člena komise a zápis z jednání komise na čl. 17 660, týkající se zakázky číslo I/3 - dodání 30 kusů multifunkčních zařízení pro datové schránky, uvedla, že se tohoto jednání neúčastnila, ale podpis u jejího jména je její. Podepsala se tam, protože ji o to požádal pan F., tímto způsobem se svědkyně podepsala pouze v jednom případě. Elektronické tržiště Ally Trade svědkyně používala, ale až když pracovala na policejním prezidiu. Rozdíl byl v tom, že na elektronickém tržišti jsou dodavatelé, kteří se mohou přihlásit sami, když svědkyně obesílala sama dodavatele, musela si je vyhledávat. Svědkyně uvedla, že v té době povinnost systému ETR evidovat zakázky nebyla, všechno se řešilo papírovou formou. Vybavení IT techniky na xxx vypadalo tak, že všichni měli počítač, ale bez internetu, využívali pouze intranet, který potřebovali k práci, služební email v té době svědkyně neměla.
37. **Svědék Ladislav V.** před soudem vypověděl, že na xxx nastoupil v únoru roku 2009 na pozici obchodního referenta, kde pracoval až do prosince roku 2013. Náplní jeho práce byla realizace výběrových řízení týkající se určitých tříd, nakupoval zejména kriminalistické potřeby + foto, zdravotnické potřeby a střelivo. Nadřízeným svědka pan N. Výběrová řízení se prováděla na základě interních předpisů. Když dostal svědek požadavek z určitého oddělení, vyhledal si vhodného dodavatele, oslovil minimálně tři, a pak se dle nejnižší nabídnuté ceny vybral dodavatel, který zboží dodal. Poptávky dodavatelům se posílaly písemně, později emailem, lhůta, do kdy mají reagovat, se jim určovala. Následně byla vytvořena komise, která zakázky vyhodnotila a dodavatele určila. Svědek dále uvedl, že s potenciálními dodavateli občas konzultoval

specifikace zboží, někdy si i vyžádal vzorky, aby viděl, zda výrobek bude odpovídat zadání. Tímto způsobem ale nepostupoval ve vztahu ke všem dodavatelům, týkalo se to pouze některých věcí, které nebylo možno přesně vyspecifikovat. O tom, že neformálně oslovuje nějakého dodavatele, nevedl evidenci, ale oznámil to např. nadřízenému, pokud někam odcházel. Veřejné zakázky se evidovaly v programu ETR, a to už někdy od roku 2009, skenovaly se tam dokumenty. Průběh veřejných zakázek byl kontrolován nadřízeným. O žádném zásadním pochybení v průběhu veřejných zakázek svědek neví. Někjaký problém s veřejnou zakázkou měl pan Š., ale bližší okolnosti svědek nezná. Co se týče pana F., ten se věnoval materiálové třídě 21, v podstatě svědka a jeho kolegy školil, jak se mají výběrová řízení dělat, byl jim obecně nápomocen. S veřejnými zakázkami měl pan F. asi největší zkušenosti. Pan F. se dobře orientoval ve výpočetní technice, proto ji měl na starosti. Svědek dále uvedl, že sám se také účastnil jednání výběrových komisí. Pokud se týče konkrétně jednání komise na čl. 17 342 a násl., tyto dokumenty pouze podepsal, komise se fakticky nekonala. Svědek uvedl, že si již nepamatuje, jakými interními předpisy se při veřejných zakázkách řídil, ale byli na to školeni, a nějaké předpisy vyšly v ETR, takže je měli i v písemné podobě. Množství veřejných zakázek se v průběhu roku měnilo, nejvíce jich bylo na konci roku. Svědek dále uvedl, že každý z nákupčích měl svůj počítač a měl přístup k intranetu, nikoliv k internetu. Pokud si potřebovali něco zjistit na internetu, museli do zvláštní místnosti, kde byl k internetu zřízen přístup. Služební email v té době svědek nepoužíval, komunikoval za xxx, nikoliv za sebe. Svůj soukromý email pro komunikaci nevyužíval. S elektronickým tržištěm v rámci vyhlašování veřejných zakázek nepracoval. Co se týče přebírání pošty, rozhodně nechodila přímo na oddělení, ale musela být zapsána a dodána na sekretariát, který poštu následně roznášel. S dodavateli zboží občas přišli do styku, např. při vyřizování reklamace, což se řešilo tak, že svědek buď zašel do firmy, která zboží dodávala, nebo zástupci firmy přišli na xxx. Svědek uvedl, že je pravdou, že původně nastoupil a měl zpracovávat materiálovou třídu 21, ale následně některý z nadřízených rozhodl, že tuto třídu bude zpracovávat někdo jiný, a byl to pan F. Po odchodu paní F. převzal svědek její majetkovou třídu. Svědek uvedl, že je vzděláním chemik, a proto mu i tato materiálová třída více vyhovovala.

38. **Svědék Julius Š.** před soudem vypověděl, že na xxx nastoupil v březnu roku 2009 a pracoval tam asi do roku 2012 na pozici referenta majetkové správy na odboru správy majetku. Měl na starosti nákup ženíjního a automobilního materiálu a technických plynů. Nákupy probíhaly tím způsobem, že přišel požadavek od útvaru, a když byly peníze, udělala se zakázka ve formě výběrového řízení a věc se koupila. Požadavky chodily z útvarů z celého xxx. Požadavky byly někdy obecné, jindy více konkrétní, v některých případech se muselo dožadovat zpětně, jakou technickou specifikaci útvary požadují. Dodavatelé se vybírali průzkumem na internetu, nebo se vybíralo i mezi firmami, které figurovaly již v dřívějších zakázkách. Tito se oslovili, aby poslali, nabídky a ta nejvýhodnější, tedy s nejnižší cenou, vyhrála. Pokud byla zakázka do 100 tis Kč, vybíral dodavatele svědek sám, nad 100 tis Kč se pořádaly komise. Zakázek, kde figurovaly komise, ale měl svědek velmi málo, a osoby do komise si určoval pracovník odboru veřejných zakázek. Svědek sám se rovněž účastnil některých komisí, pokud se to týkalo jeho materiálové třídy. Budoucí dodavatele zboží obesílal svědek buď písemně, nebo elektronicky, většinou se jim stanovovala lhůta, aby mohli doručit nabídky. Svědek uvedl, že se řídil zákonem o veřejných zakázkách, a dále existovaly i interní předpisy, které se ale každou chvílí měnily. Na začátku roku bylo méně peněz na nákupy, peníze začaly chodit ke konci roku, a pak existoval tlak na to, aby se zboží nakoupilo. Svědek sám tehdy s elektronickým tržištěm nepracoval a nedokáže se vyjádřit k tomu, zda s ním pracovali ostatní. Svědkovi byly předloženy listiny na čl. 18 326 a násl. s tím, zda se účastnil výběrové komise. Svědek uvedl, že jeho podpis se na listinách nachází, ale zda se skutečně tato komise konala, neví, protože se účastnil celé řady komisí. Svědek uvedl, že neví, zda na xxx bylo nějaké kontrolní oddělení, které mělo na starosti průběh veřejných zakázek, ale ví, že tam působil auditor pan G. O nějakém zásadním pochybení v rámci veřejných zakázek svědek neví, je mu znám jen případ pana Š., který měl s nějakou zakázkou problém, a pak odešel. Nabídky dodavatelů byly podávány buď elektronickou, nebo písemnou formou, podávaly se přes

podatelnu, nebo byly přinášeny přímo na vrátnici, kde se vše zapsalo. Veřejné zakázky se zcela jistě evidovaly. Svědek potvrdil, že některé dodavatele kontaktoval i před proběhnutím veřejné zakázky, například emailem s dotazem, zda jsou schopni to, které zboží dodat. Tímto způsobem oslovoval vždy všechny dodavatele, aby měli stejné podmínky. Svědek dále potvrdil, že na seznamu doručených a přijatých nabídek na čl. 1535 se nacházejí jeho podpisy, tedy stvrdil svým podpisem, že nabídky dodavatelů převzal osobně.

39. **Svědék Ing. Pavel K.** vypověděl před soudem, že na xxx působil od roku 2003, na odboru správy majetku, předtím působil v Praze. Veřejné zakázky, konkrétně třídu 21, měl na starosti obžalovaný F., který byl rovněž na odboru správy majetku. Svědek uvedl, že sám se zabýval tím, že v příslušných formulářích označoval zboží, které má být nakoupeno, ale bylo to vždy podle návrhu pana S., tyto listiny se pak odnášely na xxx. Co se týče možných nestandardností při výběrových řízeních v letech 2009 až 2010, ví svědek pouze o tom, že se např. kapitálové investice prohazovaly se spotřebním materiálem. Svědek ví například o devíti kusech notebooků, které byly kupovány jako spotřební materiál, a byly zhruba o 10 tis Kč dražší než ty předchozí, co se nakupovaly, a bylo jich snad 20 kusů. Tuto zakázku měl na starosti pan F. Svědek se nedokáže vyjádřit k tomu, jaká byla technická specifikace oněch dražších notebooků, myslí si, že se všechny poté někam ztratily a v evidenci nebyly přesně uvedeny. S tímto poznatkem svědek nic nedělal, protože to nebyla jeho práce, kdyby to sdělil panu S., k ničemu by to nevedlo. Jednou ale upozorňoval na to, že by se mohly koupit kvalitnější flashky, bylo to ekonomicky výhodnější, ale přesto se pak kupovaly flashky o 400 až 500 Kč dražší na kuse. To byla ale veřejná zakázka, která se realizovala zřejmě už před rokem 2009. Svědek uvedl, že pokud se jedná o technické vybavení na xxx, měl každý zaměstnanec svůj počítač a zpravidla měl i tiskárnu, i když nebyly nejmodernější. Vlastní služební email svědek tehdy k dispozici neměl, ale ke své práci ho ani nepotřeboval, protože buď komunikoval po telefonu, anebo jezdil osobně s těmi formuláři. Nákupy výpočetní techniky probíhaly většinou koncem roku, tj. od října do prosince. Svědkovi je znám případ pana Š., kterému bylo vytýkáno, že pochybil při veřejné zakázce, snad neměl tři dodavatele, ale on tvrdil, že měl, a místo toho, aby ho upozornili na chybu, vyhodili ho. Veřejné zakázky se určitě evidovaly, a to na základě smluv, které byly podepsány. Dále probíhala evidence v ETR, což měli snad na starosti právníci. Od jakého roku existovala povinnost evidovat zakázky v ETR svědek neví. Výběrové komise se konaly, svědek se ale sám žádné neúčastnil.
40. **Svědék Miloš Š.** před soudem vypověděl, že na xxx pracoval asi od roku 2006 jako skladník, a následně od roku 2007 do roku 2013 nebo 2014 dělal nákupčího, kupoval zejména baterie, cartridge, tonery apod. Na všechno probíhala výběrová řízení, svědek nejprve napsal, co potřebuje, dokumenty následně poslal asi třem firmám, a z nich se vybrala ta, která nabídla nejlevnější zboží. Poté šel svědek za vedoucím, aby mu to podepsal, a když se jednalo o zboží za víc, jak 1 mil Kč sepsala se kupní smlouva, a tu vedoucí také podepsal. Když by to nadřízený nepodepsal, tak by zboží nekoupil. Firmy, které obesílal, si svědek vybíral sám, komunikoval s nimi převážně telefonicky, a pak se jim posílaly písemnosti faxem. Když hledal firmy, které bude oslovovat, tak hledal i na internetu, ale to musel jít do kanceláře do prvního poschodí, kde byla místnost s internetem. S firmami pak ale emailem nekomunikoval, telefonoval jim, příp. se domlouvali, že pošle fax, nebo pošle listiny poštou. Svědek uvedl, že sám výběrové komise neorganizoval, ale jednou se v komisi výběru účastnil, předseda komise řekl, co kdo nabízí, za kolik peněz a kdo s tím souhlasí, a tak to odhlasovali. Hodnotícím kritériem byla vždy nejnižší cena. Svědek uvedl, že seděl v kanceláři s panem F., který měl vždycky hodně práce, zabýval se nákupem počítačů. Svědek uvedl, že pan F. byl mistr ve výpočetní technice, dělal to perfektně, uměl to. Svědek Š. byl z kanceláře často vyhozen, že tam nemá co dělat, např. když za panem F. přišel pan K. To si dali spolu káfičko a svědek se šel na žádost F. projít po chodbě. Svědek neví, co se pak v kanceláři dělo. Pan K. býval u pana F. na návštěvě v době, kdy se kupovala výpočetní technika, zhruba jednou týdně, nebo jednou za 14 dní, jak to bylo potřeba, nikdo jiný za panem F. nechodil. Potom také svědek někdy na základě pokynu pana S. dostal kupní smlouvu a jel do

firmy, aby ji tam podepsali. Do jakých firem takto jezdil, už si nevzpomíná, ale bylo to třeba i o půlnoci. Svědek uvedl, že žádné informace o tom, že by veřejné zakázky neprobíhaly v souladu se zákonem nebo s předpisy, neměl. Jednou před Vánoci přišly počítače a byl zavolán, aby podepsal řadu listin s tím, že má hmotnou zodpovědnost. Svědek to podepsat nechtěl, ale podepsat to musel, podepisovali to spolu s panem N., který řekl, že zodpovědnost nese náměstek, a když to podepsal on, tak to podepsat taky musí. Svědek uvedl, že když viděl na listině podepsaného náměstka, tak podepsal všechno, ale domnívá se, že podpis na čl. 10 256 jeho není. Na prohlášení člena komise na čl. 10 589 jeho podpis asi je. Svědek neví, proč byl z xxx vyhozen, ale bylo to skrz nákupy kamer. Ve výběrovém řízení měl tři firmy, jedna odmítla úplně spolupracovat s xxx, přestože byla nejlevnější, a pak tam byly další firmy, které měly nabídku 2.200 Kč za kus, přičemž jedna firma nabídla navíc paměti. Také se zaručila, že bude 2 roky dělat servis. Pan S. proto podepsal 60 kusů za 150 tis Kč, svědek vše nakoupil, a pak mu bylo řečeno, že musí přikoupit ještě dalších 60 kusů. Svědek šel na ministerstvo, kde se ptal, zda když už jednou firma zakázku dělala, jestli může od ní znovu nakoupit bez výběrového řízení a bylo mu řečeno, že bez problémů. Řešil to i s panem S., který mu také řekl, že to bude bez problémů, takže tu firmu, která vyhrála předtím, požádal a oni vše přivezli. Jednou, když svědek nebyl v kanceláři, tak přišla nějaká inspekce, která se hrabala v jeho věcech, něco si tam brali, a pak tam něco chybělo, a na základě toho byl vyhozen. S xxx se svědek soudil a nakonec prohrál. Svědek dále uvedl, že na některých listinách ve spisovém materiálu, které mu byly předloženy na čl. 2099 a násl., je sice podepsán jako správce rozpočtu, ale podepisoval to, protože mu bylo řečeno "podepiš a nekecej", díval se vždycky, zda je tam podepsán šéf, a když byl, podepsal také. Když dělal svědek kurýra s různými listinami, nepamatuje si, že by někdy jel do ulice U Plynárny nebo U Hellady, tehdy vozil všechny možné přísně tajné věci, někdy vozil i netajné věci, ale to byla výjimka. A když to bylo úplně super tajné, tak litali letadlem, ale svědek o tom musí mlčet do konce života. Konečně svědek uvedl, že poté, co se v jednací síni obeznámil s vizuální podobou obžalovaného K., pak bere zpět své předchozí prohlášení, že chodil k F. často, tento člověk byl u něj pouze 1×, svědek si ho spletl s někým jiným.

41. **Svědék Radek S.** před soudem prohlásil, že odmítá vypovídat z toho důvodu, že by si mohl přivodit svou výpověď nebezpečí trestního stíhání, proto byla podle § 211 odst. 4 trestního řádu čtena výpověď, kterou učinil v rámci přípravného řízení. Svědek S. vypověděl, že na xxx nastoupil v roce 2010, a to na oddělení veřejných zakázek. Jak se veřejné zakázky zpracovávají, se učil od paní Č. a od pana J. Asi po měsíci začal sám zpracovávat veřejné zakázky malého rozsahu, řídil se zákonem o veřejných zakázkách, a také interním předpisem, který byl vydán xxx. Nakupoval materiál, např. pracovní nástroje pro údržbáře apod. Práce mu byla přidělována vedoucím odboru panem Z. Z jednotlivých odborů chodily žádosti, kdo chce, co nakoupit. V prosinci roku 2010 poprvé zpracovával veřejné zakázky z rámcových smluv. Předběžná cena veřejné zakázky byla uvedena na požadavkovém listu, který zpracovával referent odboru nákupu, na základě tohoto požadavkového listu svědek vytvořil zadávací dokumentaci zakázky, která šla od něj přes pana Z. ke schválení ekonomickému náměstkovi, a po jeho schválení zveřejnil zadávací dokumentaci včetně příloh na internetu. V zadávací dokumentaci byly lhůty od kdy, do kdy se uchazeči mohou přihlašovat do výběrového řízení. Následně, když přišly nabídky, svědek je zpracoval do interního formuláře, kam se psaly údaje o firmě a nabídková cena, a tento formulář se předával k rozhodnutí o schválení ekonomickému náměstkovi. Existovaly také hodnotící komise, které nabídky vyhodnocovaly a navrhovaly uchazeče dle nejnižší ceny. Svědek uvedl, že byl také někdy členem hodnotící komise, ale nikdy se nevyjadřoval k technickým parametrům komodit, to nebylo jeho náplní práce, technickým záležitostem nerozuměl. Zápis komise s návrhem vybraného uchazeče se opět předával prostřednictvím sekretariátu ke schválení, či neschválení ekonomickému náměstkovi. Když byl schválen, vracela se dokumentace na odbor veřejných zakázek, a spis se předával na právní oddělení k vytvoření smluvní dokumentace. Do ETR se vkládaly dokumenty, které průběžně k zakázce vznikaly. Interní předpis stanovil povinnost dokumenty do ETR vkládat. Svědek potvrdil, že měl přístup do

systému elektronického tržiště Ally Trade, a zakázky, které se týkaly nákupu z rámcových smluv, tam zpracovával. Přístup do systému byl na základě požadavku zajišťován prostřednictvím vedoucího odboru pana Z., a následně přicházely přihlašovací údaje do elektronického tržiště na email, který obžalovaný užíval. Jednalo se o jeho osobní email, nikoliv služební - ten tehdy neměl. Jednou poskytl svůj přístup do elektronického tržiště i panu F., bylo to v prosinci roku 2010, a to proto, že ekonomický náměstek rozhodl, že xxx potřebuje z důvodu přidělení peněz před koncem roku vyhlásit další zakázku, a toto se mělo provést na elektronickém tržišti. Na základě požadavku ekonomického náměstka proto svědek vložil příslušné dokumenty do elektronického tržiště, aby došlo k vysoutěžení veřejných zakázek do konce roku. Protože měl mít další týden dovolenou a nemohl by z elektronického tržiště vytisknout vysoutěžené veřejné zakázky, byl požádán náměstkem, aby svůj přístup na tržiště sdělil panu F., který měl zakázku dodělat. Elektronické tržiště z rámcových smluv soutěží uchazeče samo. Z tohoto důvodu své přístupové heslo svědek předal panu F. Pokud v tomto případě byla stanovena lhůta na přihlášení se do veřejné zakázky od pátku 17. 12. 2010 do pondělka 20. 11. 2010 do 10 hodin odpoledne, byla to lhůta dostatečná, toto svědek konzultoval s kolegy, které se zabývaly rámcovými smlouvami a elektronickým tržištěm. Svědek dále potvrdil, že v rámci svého zaměstnání u xxx si doplňoval vzdělání, studoval na bankovním institutu, což mu umožnilo vedení. Do školy se měl dostavovat každý druhý pátek v měsíci, což uskutečnil asi 4× nebo 5×, následně tam chodit přestal, pak se zjistilo, že asi 5 měsíců nechodil do školy, ani do práce, a to byl také důvod ukončení jeho pracovního poměru u xxx.

42. **Svědék JUDr. Miroslav G.** před soudem vypověděl, že pracoval jako auditor na xxx v letech 2009 až 2017. Náplní jeho práce bylo provádět audity ve smyslu zákona o finanční kontrole. Veřejným zakázkám se věnoval v průběhu let 2009 až 2010, v roce 2010 prováděl audit a v roce 2011 následný audit. Zjištění svědka jsou popsána v auditorské zprávě z března 2010, a většina auditu se týkala předpisu, který upravoval zadávání veřejných zakázek. Teprve od roku 2010 se xxx stalo samostatně hospodařící organizační složkou, předpisy vznikaly rychle, a bylo tedy třeba ověřit kvalitu předpisů v návaznosti na vnitřní kontrolní systém. Svědek si již podrobnosti nepamatuje, ale ví, že předpis nebyl z jeho pohledu úplně ideální, a v souvislosti s auditem proto navrhl určité úpravy, ke kterým pak došlo. Svědek dále uvedl, že v závěrech svého auditu uvedl, že korupční jednání nebylo zjištěno, riziko korupce a neekonomičtosti vynakládaných prostředků bylo samo o sobě sníženo, došlo i k výraznému poklesu cen finančních prostředků vynaložených na veřejné zakázky v roce 2011 v porovnání s rokem 2010, při srovnatelném počtu zadávaných veřejných zakázek. Svědek uvedl, že předpis xxx byl např. v porovnání s metodikou Ministerstva pro místní rozvoj hodně přísný, a v rámci auditu proto navrhoval změkčení některých podmínek, protože jeho rigidnost omezovala pružné uzavírání drobnějších zakázek. Například v předpise bylo uvedeno, že už u zakázek od 3 tis Kč bez DPH musí být oslovení tři uchazeči, což svědek považoval např. u drobných prací typu něco vybagrovat, za zbytečné, protože bagrista vám po telefonu řekne cenu a čas, ale nesleze z bagru a nebude psát písemnou nabídku. Proto svědek navrhoval např. v tomto bodě zvýšení částky ze tří tisíc na dvacet tisíc korun. Předmětem auditu svědka bylo období od března do května 2011. Žádné veřejné zakázky, které probíhaly přes elektronické tržiště, svědek nehodnotil.
43. **Svědék Ing. Jiří D.** před soudem vypověděl, že na xxx pracoval od roku 2006, nejdříve na OIKT, později na odboru analytiky, kde se jako manažer ETR podílel na zavedení tohoto systému v celém kraji. Na odboru analytiky svědek pracuje dodnes. Od 1. 1. 2007 se rozjel zkušební provoz ETR v podmínkách celého kraje, což trvalo až do roku 2014, kdy vyšel presidiální pokyn nasazení ostré verze systému ETR. ETR je evidence trestního řízení, znamenalo to, že vše mělo být vedeno elektronicky. Na systém se najíždělo postupně, instalovaly se skenery, tiskárny, takže od počátku nebylo možno vše stoprocentně evidovat. Určitě ale existoval tlak vedení na to, aby elektronická kopie spisu odpovídala papírům. Zavádění takového systému je běh na dlouhou trať, lidé se to museli naučit. Svědek v rámci kraje vytvářel modul, který uměl

pracovat s určitou množinou spisů, které byly označené dalším rozlišením čísla jednacím veřejné zakázky. K tomu svědek dodělával tzv. rodný list, což je formulář, aby bylo na první pohled umožněno s touto množinou spisů pracovat. Zaměstnanci, kteří dělali veřejné zakázky, byli školení, jak se systémem ETR pracovat. Registr smluv je informační systém, který svědek programoval pro podmínky xxx, a jsou zde evidovány všechny smlouvy, které organizace, tedy xxx, má uzavřené s jinými subjekty. V systému ETR funguje tzv. logování pro veškerou činnost, tzn. že se evidují jednak přístupy, kdo a co prohlížel, který formulář či dokument otevřel, a poté jsou zvláště ještě evidovány editační operace, tzn. kdo do systému něco napsal, smazal, opravil. K 1. 1. 2009 ale došlo k určitým změnám, protože se sloučily okresní databáze systému ETR do jedné krajské databáze, a došlo tím ke smazání historie logování, od 1. 1. se tedy začalo od nuly. Co se týče stavu IT techniky na xxx v letech 2009 až 2010, rozhodně neměl každý zaměstnanec svůj počítač, dokonce existovala i tzv. sálová pracoviště, kdy se určila místnost, kde byl například jeden nebo dva počítače, a z obvodního oddělení tam chodili vyslychat. Co se týče připojení k internetu, tak v té době na oddělení bylo jedno místo, kde se šlo připojit, přesně už to svědek neví. Zda používali tehdy zaměstnanci své služební emaily, rovněž svědek nedokáže uvést, existoval email organizačního článku, který byl využíván pro celé oddělení, a většinou ho obsluhoval sekretariát. Požadavky jednotlivých okresů z kraje na pořízení výpočetní techniky existovaly, vybavení tehdy bylo nedostatečné.

44. **Svědék Mgr. Ivan V.** před soudem vypověděl, že na xxx pracuje jako správce informačních a komunikačních technologií. Systém ETR se začal zavádět v rámci policie v roce 2003, testovací verze na okresech se zaváděla v roce 2005 až 2006, v roce 2008 se ETR v rámci ředitelství sloučilo do jednoho centrálního systému, a od té doby funguje jako centrální systém xxx až do současnosti. Zaměstnanci měli povinnost využívat tento systém někdy od roku 2008, kdy vyšel interní akt řízení. Co to fakticky znamenalo pro zaměstnance, svědek nedokáže popsat, protože sám se zabýval spíše hardwarem a softwarem, který k tomu byl zapotřebí, nikoliv dopady na jednotlivce. Není mu tedy známo, jaké dokumenty měli zaměstnanci do systému vkládat apod. Svědek uvedl, že se možná účastnil nějakých výběrových komisí v rámci veřejných zakázek, ale už se k tomu nedokáže blíže vyjádřit. Jako administrátor systému ETR měl možnost kontrolovat kdo, a kdy tam vstupoval. Manažerem systému ETR byl kpt. D. Zaměstnanci byli školeni na to, jakým způsobem s ETR pracovat. Svědek uvedl, že vedoucí může svému podřízenému delegovat určitá práva v systému ETR, je to v jeho pravomoci. Vzhledem k tomu, že na xxx pracuje 4000 zaměstnanců, nepamatuje si již svědek, zda zřizoval nějaký přístup pro pana F. V rámci historie lze dohledat jaké přístupy, kdy měl. Toto bylo ale možné pouze před tím, než byl systém sloučen do jednoho celku, poté už se takové informace v systému nedohledaly. Svědek dále uvedl, že celkově je resort Ministerstva vnitra v oblasti výpočetní techniky neustále poddimenzován. Výpočetní technika by se měla obměňovat každých 4 až 5 let, ale není tomu tak, i v současné době pracují zaměstnanci na strojích, které jsou již za zenitem své životnosti, někteří pracují na počítačích starých 8 až 9 let. I když se pak nakoupí jednorázově velké množství počítačů a obmění se jich, např. jedna třetina z celkového množství, není to dostatečné, protože zaměstnanců je celkem 4000. Svědek uvedl, že si vzpomíná, že se například přebíraly počítače z Úřadu práce, které byly v lepším stavu a konfiguraci než ty, které měla policie k dispozici, to bylo ještě někdy před rokem 2009. Všechny tyto přijaté počítače se stoprocentně upotřebily.
45. **Svědčyně Soňa N.** před soudem vypověděla, že na xxx pracuje od roku 1999 na pozici hlavní účetní. Náplní její práce je zpracovávat dokončenou fyzickou fakturaci, tzn. provádí fakturaci do systému SAP, zpracovává objednávky, příjmy, faktury a výdejky. Z hlediska konkrétního účetního případu se začíná předběžnou kontrolou před vznikem závazku, kdy se zkontrolují data, nomenklatury, množství, částka, a pak už se vše zpracovává v počítači, kdy systém SAP provádí kroky za sebou, a to objednávka, rezervace, příjemka a faktura. Součástí její kontroly ale netvořila práce s konkrétními dokumenty, kontrolu před vznikem závazku z hlediska disponibility finančních prostředků ze státního rozpočtu prováděl kolega ve chvíli, kdy prováděl objednávku, a

chodí mu připravené peníze na předběžné kontrole. Předběžná kontrola byla provázána systémem SAP, tzn. částka na faktuře nesměla převýšit rezervaci, SAP hlídal částky z faktury a každou jednotlivou položku, pokud by se tam vyskytla jakákoliv nesrovnalost, transakce by se zastavila a nepustila by účetního dál. Kontroluje se celková částka na předběžce a na faktuře. Doklady se k hlavní účetní dostávají z oddělení materiálně technického zabezpečení. Po vzniku závazku má účtárna k dispozici nomenklaturu, množství, kusy, sklad nebo nákladové středisko, bez toho by nešel nákup provést. Na žádné problémy týkající se nákupu výpočetní nebo kopírovací techniky, event. tonerů nebo cartridgí v letech 2009 až 2010, si svědkyně nevzpomíná. Svědkyně uvedla, že práce hlavních účetních je vázána na peníze ze státního rozpočtu, což znamená, že leden a únor jsou volnější, průběh roku je přiměřený, a pak záleží, jaké finance přijdou v říjnu a listopadu, kdy se peníze utratit musí, prosinec je v tomto směru asi nejnáročnější. Svědkyně dále uvedla, že systém SAP je fakturační a evidenční program, jakýkoliv nákup se musí do systému dostat, zde se zaeviduje a musí se přes něj proplatit dodavateli částka, tzn. musí se vyfakturovat. Další pohyby, například výdeje ze skladu nebo inventury, jsou provázané a závislé na nákupu, na prvním kroku. Svědkyně dále uvedla, že každý účetní případ má své náležitosti a všichni nákupčí věděli, jakým způsobem mají papíry pro účtárnu připravit. První papír byl platební poukaz, podle kterého se dávala platba na zúčtovací oddělení, které bylo posledním krokem, a posílalo peníze dodavateli. Druhým listem tzv. "po vzniku", kde už byly z faktury předložené nomenklatury, kusy a peníze. Dalším papírem byla faktura, tzn. originál od dodavatele, a dalším byl potvrzený dodací list od skladníka, nákupčího, nebo toho, kdo zboží fyzicky převzal. Poslední papír byl, tzv. "před vznikem" někteří nákupčí k tomu dávali ze své iniciativy ještě objednávku, aby si účtárna mohla porovnat částky, zda sedí, vždy se kontrolovala předběžka, objednávka a faktura, zda tam nejsou žádné, ani halířové rozdíly. Svědkyně dále uvedla, že předběžná kontrola vznikla před nákupem, a ještě bez faktury. Bez předběžné kontroly by nebyly připravené peníze na nákup, tzn. když proběhla předběžná kontrola připravily se peníze a nákup se rozbíhal. Nebylo tedy možné nějaké doklady vyhotovovat zpětně, bez toho nebylo možné nákup provést. Svědkyně, aby naplnila podstatu postupu, musela mít k dispozici platební poukaz, fakturu, doklad o provedení veřejné kontroly při správě veřejných výdajů, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku a dodací list. Svědkyně uvedla, že objednávku na zboží nelze udělat dodatečně, musí se dělat v tom kterém kalendářním roce, na který jsou připraveny peníze. Vyfakturovat se musí vše do 28. 12., kdyby se peníze neutratily, tak by se musely vracet. Tzn., že nákupčí, aby mohl připravit podklady pro fakturaci a pro vzetí do systému SAP, musel mít fakturu a materiál od dodavatele. Pro zpracování příjemky a zavedení zboží na sklad bylo potřeba i výrobních čísel a rozhodně bylo přínosem, pokud byly k dispozici v digitální podobě, nedocházelo tak ke vzniku chyb u přepisování.

46. **Svědčynie Jaroslava P.** před soudem vypověděla, že na xxx pracuje od roku 2001 jako materiálová účetní, do roku 2009 materiál pouze evidovala, od roku 2009 platila faktury, zpracovávala majetek z faktur k proplacení. Když přišla faktura od dodavatele, byla zpracována nákupčím, účtárna pak dostala platební poukaz a jeho přílohu - fakturu, podepsaný dodací list a předběžné schválení peněz. Na základě toho bylo zboží přijato do skladu a nechalo se proplatit. Tyto doklady se dostaly do materiálové účtárny od nákupčích nebo od sekretářky. Následně se podklady předávaly na zúčtovací oddělení, kde byla zkontrolována znovu faktická správnost účtu apod., a byl zpracován platební poukaz, který se posílal do banky. Svědkyně pracovala jednak s dokladem o provedení předběžné kontroly před vznikem závazku, i po vzniku závazku, s dodacím listem, fakturou i s platebním poukazem. Používala počítačový program SAP, kam se předpisovaly údaje z platebního poukazu. Kdyby všechny doklady nebyly přepsány do systému SAP, tento by je dále nepustil.
47. **Svědčynie Lenka R.** vypověděla, že na xxx pracuje asi 12 let jako účetní. Naplní její práce je zaúčtovávání majetku a placení faktur. Konkrétně má na starosti materiálovou třídu 21. V rámci účetního procesu musí mít svědkyně vždy doklady o provedení předběžné kontroly při správě

rozpočtu před vznikem i po vzniku závazku, musí mít k dispozici i platební poukaz na výdaje a fakturu a dodací list. Rovněž smlouva nebo objednávka je nezbytná, bez toho by nešlo zboží zaplatit. Svědkyně pracovala se systémem SAP a SQL. Veškeré podklady svědkyně musela zadávat do systému SAP, což je hlavní účetní program. Do tohoto systému musely být všechny potřebné doklady vždy vloženy, protože jinak by systém další operaci neumožnil. Svědkyně se nedomnívá, že by v letech 2010, případně 2009, narazila na nějaké nedostatky, které by se týkaly nákupu výpočetní kopírovací techniky, pokud by totiž jakýkoliv doklad chyběl, systém by nefungoval. Svědkyně uvedla, že dodací list byl zpravidla potvrzován tím, kdo zboží přebíral, tzn. buď člověkem ze skladu, nebo člověkem, kterému bylo zboží určeno. Svědkyně uvedla, že se v rámci své praxe nikdy nesešla s tím, že to by byla nucena zaplatit fakturu, která neprošla schvalovacím procesem, toto ani nelze provést, vše má svůj postup a na všem musí být podepsán vedoucí.

48. **Svědék Ing. Svatopluk B.** před soudem vypověděl, že pracoval jako obchodní ředitel ve společnosti Impromat od roku 2001 do roku 2014. Společnost Impromat se veřejných zakázek zúčastňovala, ale konkrétní podrobnosti z veřejných zakázek vyhlášených xxx nezná, účastnili se mnoha výběrových řízení. Jednotliví obchodníci ve společnosti měli rozdělené klienty a tohoto klienta měl zřejmě Ing. H. Pokud zakázku u xxx vyhráli, tak smlouvy podepisoval jednatel, což byl pan M. Svědek uvedl, že o veřejných zakázkách se dozvídali poštou, případně přes elektronická tržiště, podrobnosti znali opět jednotliví obchodníci. Co se týče stanovení nabídkové ceny, vycházelo se z řádných ceníků, se kterými pracovalo obchodní oddělení, které mělo dále prostor jít s cenou 5 % nahoru, dolů. Dále měli kampaně, kdy pro nějaký stroj na určité období například vyhlásili mimořádné podmínky, mimořádnou slevu apod. Speciální zacházení vůči významnějším klientům se praktičtěji, jednalo se zejména případy velkých objemů zakázky, kdy si pak vyžádali např. podporu od svého dodavatele nebo výrobce. Před rokem 2010 existovalo propojení mezi společnostmi Impromat a Lusico přes pana M., ale jakým způsobem, svědek neví. Impromat měl nějaké zahraniční společníky, a kdo byl v té době vlastníkem Lusica, svědek neví, zřejmě pan M. Nejvíce nabídek na přihlášení do veřejné zakázky chodilo v období jara do prázdnin, a pak byla hlavní sezóna v závěru roku, tedy v období září a říjen. K rámcové smlouvě, kterou měl Impromat uzavřenou s Ministerstvem vnitra se svědek blíže nedokáže vyjádřit. Obžalovaného H. znal jako zaměstnance Impromatu, proč společnost opustil, svědek neví. Impromat byl oficiálním dovozcem společností Ricoh. Společnost Lusico - Kancelářské systémy zastupovala společnost Eenergy, a dodávala produkt Gestetner. Výrobky Ricoh a Gestetner jsou srovnatelné asi jako Škoda Auto a Seat. Zda bylo Lusico účastníkem nějaké rámcové smlouvy s Ministerstvem vnitra, svědek neví. Vzhledem k tomu, že Impromat byl výhradním dovozcem výrobků Ricoh, mohl dosáhnout v rámci České republiky na nejpříznivější ceny, a to i pokud se týče náhradních dílů. Mezi jednotlivými kopírkami značky Ricoh dle názoru svědka tonery kombinovat nešlo.
49. **Svědčce Ing. Věra S.** před soudem vypověděla, že ve společnosti Impromat pracovala od roku 1990 nebo 1991 do roku 2015, v posledním období na pozici finanční ředitelky. Účast ve veřejných zakázkách mělo na starosti obchodní oddělení, nic bližšího o veřejných zakázkách týkajících se xxx svědkyně neví. Pana H. svědkyně zná, v posledním období byl na pozici ředitele pro významné zákazníky a měl určitě na starosti i nějaké veřejné zakázky z titulu výkonu své funkce. Svědkyně podepisovala nějaké smlouvy týkající se veřejných zakázek nebo nabídek. Co se týče vztahu se společností Lusico - Kancelářské systémy, tak někdy kolem roku 2000, nebo 2001, společnost Impromat společnost Lusico koupila, Lusico se zabývalo obdobnou činností. Společnosti se ale lišily tím, že každá zastupovala jinou značku, Impromat značku Ricoh a Lusico Gestetner. Svědkyně uvedla, že elektronické tržiště Ally Trade nezná. Svědkyně neví, zda společnost Impromat měla možnost nastavovat cenu vůči různým zákazníkům, ale existovaly bezesporu množstevní slevy. O rámcové smlouvě s Ministerstvem vnitra svědkyně nic neví a

nezná ani podrobnosti odchodu pana H. z Impromatu. Zda bylo v nějakém období roku veřejných zakázek více, svědkyně rovněž neví.

50. **Svěděk Petr S.** před soudem vypověděl, že od roku 2001 do roku 2017 byl členem představenstva společnosti AutoCont. Tato společnost se účastnila veřejných zakázek, mj. u xxx, manažerem pro xxx, resp. pro Ministerstvo vnitra ČR, byl pan K. Svědek uvedl, že výběrová řízení probíhala na základě rámcových smluv, a dále probíhaly tzv. minitendry. Svědek podepisoval následně uzavřené smlouvy, protože byl statutárním orgánem společnosti. Ve společnosti AutoCont existuje zavedený schvalovací a podpisový řád, takže před svědkem již podepsala smlouvu řada lidí, neměl čas detailně studovat její obsah. Stanovování cen je v kompetenci obchodních zástupců, kteří mohou poskytnutí speciální ceny zkonzultovat např. se svým nadřízeným. Obvyklá marže se pohybuje maximálně do 20 %, u větších zakázek to jsou spíše jednotky, někdy i desetiny procenta. V případě větších zakázek se zboží nakupuje přímo pro tu danou zakázku, tzn. neleží někde na skladě, protože sortiment je velmi široký, jedná se o desítky tisíc položek a není možné vše držet skladem. Proto se nakupuje u výrobců nebo distributorů a zboží pak putuje obvykle od distributora rovnou k zákazníkovi. Nákupy jsou sezónní záležitost a odvíjí se od toho, jak subjekty dostávají peníze, obvykle před koncem roku je poptávka výrazně větší než v jeho průběhu. Za poslední dva až tři měsíce roku se udělá stejné množství zakázek jako v průběhu celého předchozího roku. Svědek uvedl, že na podobné pozici jako byl pan K., má společnost AutoCont asi 100 lidí, z toho v Praze jich působí 10 až 15. Pan K. je dlouholetým zaměstnancem společnosti, je spolehlivý a nikdy s ním nebyly žádné problémy, obchodní výsledky má velmi dobré.
51. **Svěděk Pavel H.** před soudem uvedl, že v letech 2009 a 2010 pracoval u firmy Dell Computer jako interní obchodník. Na starosti měl různé klienty, převážně z veřejné správy, připravoval nabídky do veřejných zakázek. Na konkrétní podrobnosti nabídek podaných do veřejných zakázek vyhlášených xxx si již nevpomene. Neví ani, s kým komunikoval, navíc komunikaci s klienty obstarával externí obchodník - jeho kolega Tomáš D. Svědek uvedl, že další kolegyně z jejich společnosti sledovala tržiště veřejných zakázek, a podle toho, kdo měl na starosti, jaké zákazníky, tak jim vyhlášené veřejné zakázky rozesílala. Jaké zboží na xxx dodávali, si již nevpomene. Podrobnosti týkající se průběhu veřejných zakázek svědek neřešil, jeho jedinou starostí byla cena zboží. Společnost měla určité rozpětí marže, v rámci které mohl obchodník při stanovení ceny přistupovat různě k různým zákazníkům. Společnost rozhodně neřešila zakázky typu dodání jednoho či dvou notebooků, ale spíše větší zakázky, např. od milionu korun výše. Zboží byli schopni dodat v řádu týdnů. Bylo to proto, že se zboží vyrábělo na základě požadavků a žádné sklady společnost neměla. Svědek uvedl, že pokud se týče obrátu, nejvyšší byl ke konci roku, kdy za poslední dva měsíce udělali odhadem 50 % ročního obrátu.
52. **Svěděk Michal G.** před soudem vypověděl, že byl zástupcem společnosti Z + M servis. V roce 2009 až 2010 zde pracoval na pozici obchodního ředitele. Veřejnými zakázkami týkajícími se xxx se zabýval konkrétní obchodník. Zda se v té době používalo elektronické tržiště, svědek neví. Nabídky na veřejné zakázky snad chodily písemně i elektronicky. Svědek si nepamatuje, zdali si osobně vyzvedával na xxx obálky s nabídkou účasti. Svědek neví o tom, že by byl on osobně, či někdo z jeho kolegů, kontaktován z xxx ohledně specifikace předmětu veřejné zakázky. Svědek už si nevpomíná, v kolika případech veřejnou zakázku vyhráli, je to 10 let nazpátek, ale domnívá se, že nějaké zakázky se vyhrát podařilo v rámci Ministerstva vnitra jako celku. V té době byla společnost účastníkem rámcové smlouvy, z xxx svědek nikoho osobně neznal. Finančně zajímavou zakázkou mohla být taková, která dosáhla minimální částky 100-200 tis Kč. V případě, že se rozhodli neúčastnit veřejné zakázky, tak je možné, že to dali zadavateli na vědomí, mohlo to být z kapacitních důvodů, nebo proto, že před koncem roku měla společnost i jiné zakázky, které byly prioritní. Společnost obchoduje zejména s tiskárnami a jejich příslušenstvím, není výhradním zástupcem jedné značky. Svědek dále uvedl, že na podzim roku 2009 otevřela společnost Z + M servis pobočku v Praze 3, tzn. se mohlo stát, že přebírání obálek v té době směřovalo z xxx na

tuto pobočku. Sám svědek v té době působil v Ostravě. Svědek dále potvrdil, že zvýšená poptávka po dodávkách z úřadů státní správy a samosprávy byla většinou koncem roku, což souvisí s rozpočtem.

53. **Svědék David K.** před soudem vypověděl, že působil ve společnosti Your System v letech 2009 až 2010 na pozici obchodního manažera a předmětem jeho práce byl prodej zboží a služeb, které firma nabízí jak zákazníkům ve státní správě, tak v soukromém sektoru. Společnost Your System se zabývá prodejem výpočetní techniky. S xxx má společnost uzavřenou několik let rámcovou smlouvu na výpočetní techniku, takže se účastnili vyhlášených veřejných zakázek u tohoto subjektu, a sám svědek připravoval většinu nabídek. O vyhlášených veřejných zakázkách se dozvídali prostřednictvím pošty, emailu, někdy byla přivezena nabídka i osobně, případně došla faxem. Později už vše fungovalo spíš přes elektronické tržiště. Po prostudování požadavku zadavatele svědek vypracoval nabídku dle rámcové smlouvy a podával ji většinou v listinné podobě v obálce, buď poštou, či kurýrem. Následně, pokud se podařilo společnosti vyhrát zakázku, dodávali zboží. Záleželo na tom, zda bylo u výrobce skladem, pak bylo možno dodat obratem, anebo zda se muselo vyrobit, pak mohlo trvat třeba týdny, než bylo dodáno. Co se týče konkrétně veřejné zakázky nazvané Minitendr PC, která probíhala v prosinci roku 2009, pak si svědek na podrobnosti již nevzpomíná, zakázky se ale určitě účastnili, pokud ji vyhráli. Jestli byla podána písemně, či jinak, si již nevybaví. Svědek potvrdil, že v některých případech je jejich společnost ze strany zadavatelů kontaktována a je s nimi konzultována specifikace ke konkrétní veřejné zakázce, je to proto, že si zadavatelé potřebují orientačně ověřit, zda je konkrétní zboží dosažitelné do konce roku, a kolik může stát. Taková komunikace probíhá telefonicky, či emailem. Svědek si už ale nevzpomíná, zda tímto způsobem komunikoval s někým z xxx, organizací, se kterými má jejich společnost uzavřenou rámcovou smlouvu, je více než 100. Z obžalovaných zná svědek pouze pana K., který zastupuje společnost AutoCont, potkávají se na výběrových řízeních, ostatní nezná. Společnost Your System ale není se společností AutoCont žádným způsobem majetkově propojená. Svědek dále uvedl, že u státní správy se 90 % všech veřejných zakázek odehrává v posledních dvou až třech měsících v roce. Pokud se rozhodli neúčastnit se konkrétní veřejné zakázky, pak to v některých případech sdělili zadavateli a omluvili se, v jiných případech to nesdělili, a to proto, že zakázek bylo mnoho a v závěru roku se to nestíhalo. Co se týče systému Ally Trade, uvedl svědek, že elektronické tržiště je vždy rychlejší a efektivnější, stačí se do systému přihlásit a vidíte poptávku v elektronické podobě, dále je tam připravena i smlouva k doplnění, vše funguje jednodušeji. Pokud byla v Ally Trade zveřejněna poptávka zadavatele, dostávali upozornění emailem. Lhůty k podání nabídky trvaly asi od 3 do 10 dnů. Sestavit nabídku do veřejné zakázky, např. do minutendru z rámcové smlouvy, zabralo svědkovi nějakou dobu, možná pár hodin, ale v rámci jednoho dne. Pokud společnost zvažovala účast ve výběrovém řízení, neznamenalo to, že má veškeré zboží na skladě, ale mohlo být na skladě distributora nebo výrobce, případně byla možnost, že jej výrobce do určité lhůty vyrobí. Svědek potvrdil, že v jednom případě se stalo, že vyhráli veřejnou zakázku, ale zboží pak odebírali od společnosti AutoCont. Bylo to proto, že standardně společnost Your System dodávala počítače značky HP, ale jelikož byl konec roku a HP již neplnilo termíny, tak jeden minutendr nabídl na produktech značky Dell. Když veřejnou zakázku vyhráli a chtěli zboží od společnosti Dell objednat, zjistili, že nemají autorizaci k přímému nákupu od společnosti Dell a tato společnost jim sdělila, že musí zboží odebrat přes jejich distributora nebo partnera, a doporučila jen společnost AutoCont. To byl tedy důvod toho, proč zboží odebrali přes AutoCont. Svědek tuto záležitost řešil se společností Dell, která pak řešila sama vše se společností AutoCont. Pokud v dotčené veřejné zakázce dodávali zboží přes společnost AutoCont, nejednalo se o subdávku od dalšího účastníka rámcové smlouvy, i v jiných případech dodávají na základě veřejných zakázek zboží, které kupují od další osoby, například od společnosti HP.
54. **Svědék Pavel U.** před soudem vypověděl, že u společnosti S&T CZ působí od roku 2006 jako obchodník. S xxx měli uzavřené rámcové smlouvy a účastnili se veřejných zakázek. Na každou

výzvu k účasti v minitendru ale společnost nereagovala. Řídili se podle toho, jaký počet kusů zboží byl požadován a tím, kolik by na tom vydělali na své marži. V průběhu roku se počet veřejných zakázek měnil, na začátku roku se nic moc nedělo, poté bylo pár zakázek v květnu a v červnu, než lidi jedou na dovolenou, v létě nic, a začíná to opět na konci roku. Co se týče nabídky společnosti S&T CZ na čl. 17 318, uvedl svědek, že tuto sepisoval a podepisoval sám, na podrobnosti si už ale nevzpomene. Jinak nabídky dělala jeho kolegyně. Svědek už neví, zda v tomto případě uspěli, ale obecně v rámcových smlouvách moc úspěšní nebyli. Svědek se domnívá, že se stalo, že někdo přivezl nabídku do jejich společnosti osobně, když předem zavolal. Bylo to z toho důvodu, že ke konci roku všichni spěchali na to, aby utratili peníze. Svědka nikdo nekontaktoval, aby s ním probral specifikace poptávaného zboží, toto vše bylo uvedeno v rámcových smlouvách. Svědkovi je známo, že se využívalo pro účast ve veřejných zakázkách i elektronické tržiště, existovalo jich více. Společnost je informována o podání výzvy k účasti při veřejné zakázce prostřednictvím emailu, toto vždy ve společnosti někdo hlídá. Svědek se jednou zastavil v areálu xxx na Zbraslavi i osobně, když tam vezl nabídku v obálce. V roce 2009 až 2010 se písemné nabídky k účasti na veřejné zakázce běžně podávaly, s postupem elektronizace už je to spíše výjimečné. Nejlepší tehdy bylo odnést nabídku přímo na podatelnu.

55. **Svědék Martin R.** před soudem vypověděl, že pracoval ve společnosti Elvia Pro od roku 1995 do roku 2013, nebo 2014, na pozici od prodejce, přes vedoucího prodejce, až po pozici vedoucího velkoobchodního technického oddělení. Společnost se účastnila veřejných zakázek vyhlášených xxx, svědek sám se účastnil dodávky kamerových systémů pro služebny. Vedením společnosti byl pověřen tým, aby vypracoval technickou specifikaci a pomohl s výběrem zboží, nakonec byl nápomocen i v dodání zboží pro policii. Jakým způsobem byla společnost Elvia Pro oslovena, si již svědek nevzpomíná. Co se týče zpřesnění technických požadavků na dodávané zboží, toto konzultoval svědek s člověkem, na kterého dostal kontakt, byl to pan F. Společně řešili, k jakému účelu budou zařízení využita, a to proto, aby byla vybrána taková zařízení, která budou nejlépe splňovat požadavky policie. Je totiž poměrně složité nabízet někam kamerový systém, aniž by byla možnost místnosti, resp. služebny vidět. Z tohoto důvodu byla konzultace nezbytná. Svědek se domnívá, že tohoto výběrového řízení se účastnily i další společnosti, s jejichž názvy byl konfrontován na GIBS, konkrétně si vzpomíná na společnost Atlas. Svědek uvedl, že s obžalovaným F. byl v kontaktu jednak emailem, jednak telefonicky, ale několikrát byl i přímo na Zbraslavi, neboť osobní komunikace je v tomto případě nejprínosnější. Svědek si vzpomíná, že tato zakázka se řešila ve velkém stresu, protože se konala ke konci roku a jednalo se o věci, které nejsou běžně na trhu, a dodací termíny byly stanoveny poměrně nesmyslně. Byl velký problém v tak krátkém časovém úseku zajistit zboží. Zboží, které měli dodávat xxx na základě vyhrané zakázky, neměli u svého dodavatele, resp. dovozce, takový objem zboží, který byl požadován, nikdo běžně na skladu nemá. Ve finální fázi určitě dodávali policii i seznam výrobních čísel zboží, protože toto se dodávalo někam za Prahu na sklad, a muselo být již pod těmito čísly naskladněno. Bylo to ale až poté, co veřejnou zakázku vyhráli. Nikdo by totiž zboží neobjednal, aniž by měl vyhrané výběrové řízení. K emailu založenému na čl. 18 47 - 18 476, kdy měl zasílat obžalovanému F. seznam společností na obeslání, svědek uvedl, že tento email viděl poprvé na GIBS, email byl posílán z adresy, na které společnost Elvia Pro fungovala, ale sám svědek si nevzpomíná, že by tento email psal, společnost Altech ani nezná. Ve společnosti bylo více osob jménem Martin, a počítač, ze kterého email posílal, nebyl v kanceláři, ale byl veřejně přístupný. Svědek už si na podrobnosti tohoto výběrového řízení nevzpomíná, ale ví, že s panem F. řešil záležitosti typu, zda budou kamery venku nebo vevnitř, zda jsou prostory osvětlené, či nikoliv, zda jsou přístupné apod. To, že probíhaly konzultace před výběrovým řízením, je standardní, každý, kdo si kupuje podobné zboží, musí zkonzultovat, jak vzhledem k danému prostoru postupovat. Závěrem svědek uvedl, že například kamery, které jsou v jednacím sání, kde probíhá hlavní líčení, jsou o 2 - 3 tis Kč dražší než kamery, které by zde mohly být tak, aby pokryly tento prostor, z čehož je vidět, jak nakupuje stát.

56. Výpověď svědka **Milana M.** byla za souhlasu stran podle § 211 odst. 1 trestního řádu čtena. Tento svědek v přípravném řízení uvedl, že od roku 1991 je majitelem společnosti Impromat. Společnost je importérem a obchodním zástupcem firmy Ricoh - kopírky, faxy. V současné době se situace již změnila, protože Ricoh celou aktivitu od Impromatu zakoupil. Svědek uvedl, že obchodní případy dopodrobna neznal, toto bylo v kompetenci obchodního ředitele Svatopluka B. Svědek pouze podepisoval již připravené kupní smlouvy. Jejich obsah ale nekontroloval, za to byl zodpovědný příslušný obchodní ředitel a právní oddělení. Svědek nikdy nezasahoval obchodníkovi do jeho jednání s vyhlásovatelem veřejné zakázky. Svědek uvedl, že existovaly rozdíly v cenách pro veřejného zadavatele a jiného zákazníka, zcela jistě měl jinou cenu ten, kdo byl velkoodběratelem a odebíral desítky kusů zboží, ten pak měl v rámci tendru speciální cenu.
57. Dále byly provedeny **listinné důkazy**. Stranám byly předloženy: protokol o provedení domovní prohlídky u obžalovaného Aleše F. na adrese P., T., protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, konkrétně kanceláře obžalovaného F. v objektu xxx v P., Z., ulice N. B., včetně fotodokumentace, předloženy byly i listiny zajištěné při těchto prohlídkách. Stranám byly dále předloženy protokoly o vydání věci ze strany jednotlivých svědků, případně obžalovaných, přičemž těmito věcmi byly převážně listiny. Obsahem spisu jsou dále listiny založené xxx, dále informace poskytnuté Ministerstvem vnitra České republiky, xxx prezidentem ve vztahu k monitorovacímu kontrolnímu systému a udělování výjimek. Stranám byly předloženy informace od společností, které se buď přímo účastnily výběrových řízení, příp. byly pouze osloveny, avšak neúčastnily se jich, například Z+M servis, Atlas Elektronik, Lusico - kancelářské systémy a.s., S&T CZ, Activa a další. Dále byly předloženy rámcové smlouvy, smlouvy o vymezení práv a povinností mezi veřejnými zadavateli a centrálním zadavatelem, a další listiny poskytnuté Ministerstvem vnitra ČR, vyjádření ředitele xxx k evidování veřejných zakázek a informace k docházkám a k návštěvám na xxx. Dále byly předloženy protokoly o vydání věci obž. H., a protokoly o vydání věci obž. Tomášem K., protokoly o vydání věci a listiny vydané obž. Miloslavem S. Dále protokoly o vydání věci a listiny vydané společností Impromat CZ, AutoCont CZ, Elvia Pro, Your System, přehledy majetku, informace o inventarizaci, zápisy inventarizační komise, inventární soupisy, listiny ohledně vyřazení majetku a servisní smlouvy. Dále byla předložena nařízení Ministerstva vnitra a pokyny ředitele xxx, informace k zaměstnancům a zpráva o výsledku finančního šetření, informace k insolvenčnímu řízení obž. F. a vyjádření poškozeného xxx k probíhajícímu trestnímu řízení. Spisový materiál pak dále obsahuje listiny rozříděné k jednotlivým skutkům, tak jak jsou zachyceny v obžalobě. Předloženo bylo dále odborné vyjádření Kriminalistického ústavu Praha z oboru mechanoskopie a odborné vyjádření týkající se analýzy dat a zkoumání nosičů dat. Odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie, se zabývalo posouzením vzorku náplní značky Canon a toho, zda se jedná o originální. či o neoriginální vzorky tohoto výrobce. Odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat, byly přezkoumány počítače a další výpočetní technika předložená, resp. vydaná společností AutoCont, kdy byly provedeny bitové kopie veškerých médií. Přezkoumány byly i další kusy výpočetní techniky zajištěné na xxx. Bitové kopie zkoumaného média byly vždy načteny do forenzního programu EnCase nebo jiného vhodného programu, který umožnil vykopírovat úplnou adresářovou a souborovou strukturu z jednotlivých oddílů pevného disku, nebo strukturu vybraných datových souborů dle požadavků. Stranám byly dále předloženy listiny týkající se použití zařízení nakoupených v rámci veřejných zakázek, které do spisového materiálu byly předloženy ředitelem xxx JUDr. Václavem K. Dalšími listinami založenými ve spisovém materiálu jsou zápis z jednání ekonomické rady z 13. 9. 2010, informace o posílení rozpočtu, náklady xxx za srpen 2009, námítky, vzorová systemizace ekonomických útvarů a OIKT z 14. 5. 2008, prezentace změn ekonomického úseku, projekt KKC - harmonogram P-1000 na roky 2007 až 2010, prezentace vývoje informačních a komunikačních technologií, stav výpočetní techniky na výkonných útvarech, soubory úsporných opatření z 31. 7.

2010, zprávy o získaných údajích ve smyslu zákona č. 187/2008 Sb., auditorské zprávy z října 2009, z prosince 2010 a z října 2011, supervize zadávání veřejných zakázek, informace o přijatých opatření ze dne 30. 10. 2009, informace o ETR a s ním spojených povinnostech, a listiny vztahující se k osobám jednotlivých obžalovaných.

58. Dále byly stranám předloženy záznamy o proběhlém telekomunikačním provozu, včetně CD. Podstatná část zajištěných odposlechů byla v jednací síni přehrána, kdy obžalovaní hojně využili možnosti se k proběhlým hovorům osobně vyjádřit. Předložena byla rovněž emailová komunikace zajištěná mezi jednotlivými obžalovanými, příp. dalšími osobami vztahující se k předmětu obžaloby.
59. Stranám byl dále předložen podle § 213 odst. 1 trestního řádu znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat, vypracovaný Kriminalistickým ústavem Praha, který se zabýval zpřístupněním datových souborů z předložené digitální techniky dle klíčových slov, přičemž zadokumentované výskyty těchto slov byly seřazeny do tabulek a překopírovány na přílohové DVD médium. Dále byl předložen znalecký posudek znaleckého ústavu A-Consult plus spol. s r.o., který se zabýval porovnáním cen originálních a neoriginálních náplní značky Canon ve vztahu k prodejním cenám společnosti AutoCont a velkododavatele spol. SWS a.s.
60. V rámci hlavního líčení byl dále vyslechnut **znalec Ing. Lubomír Kerepecký**, který zpracoval znalecký posudek z oboru ekonomika, a jeho úkolem bylo posoudit produkty – tj. předmět veřejných zakázek s ohledem na jejich ceny a období prodeje. Znalec měl za úkol stanovit cenu obvyklou na českém trhu v čase určeném přílohu číslo 1 posudku s ohledem na skutečnost, že se jedná o nabídkové řízení veřejné zakázky, dále měl určit cenu nejnižší, za kterou byly na českém trhu tyto výrobky nabízeny, dále určit obvyklou množstevní slevu poskytovanou prodejci při koupi 50, 100 a více kusů, určit možné alternativy tohoto zboží a stanovit počet dodavatelů a prodejců, kteří předmětné zboží v čase určeném nabízeli na tuzemském trhu. Obsahem znaleckého posudku v jeho písemném provedení pak je soupis výrobků a odhad cen včetně DPH, v období prosinec 2009 a prosinec 2010, přičemž se jednalo o stanovení cen inkoustů, tonerů, multifunkčního zařízení Ricoh, PC stolních počítačů, monitorů, USB tokenů a dalších výrobků. Znalec v písemném vyhotovení posudku uvedl, že obvyklá množstevní sleva bývá obvykle součástí standardních velkoobchodních ceníků a každý prodejce si volí svoji strategii množstevních slev. V nabídkovém řízení k veřejným zakázkám se však nabídkové ceny jednotlivých zájemců ze strany prodejců neodvíjejí z jejich obvyklých ceníků, ale vyšší slevy, resp. nabídkovými cenami, spíše vyjadřují intenzitu zájmu o veřejnou zakázku. Nabídkové ceny prodejců tak často vůbec nekorespondují s cenami jejich standardních ceníků a případné množstevní slevy se liší případ od případu jednotlivých veřejných zakázek. Co se týče možných alternativ, nabízených na tuzemském trhu k danému zboží, uvedl znalec příkladem jiné alternativní výrobky, přičemž u inkoustů a tonerů uvedl, že existuje nespočet alternativních výrobců, resp. kompatibilních náplní. Vzhledem k tomu, že se stávalo, že vlivem nekvalitní kompatibilní náplně došlo v záruční době tiskáren k jejich poškození, bylo obecně ze strany výrobců tiskáren považováno za porušení záručních podmínek, pokud byla v tiskárně použita renovovaná nebo kompatibilní náplň namísto originální. Mnohé firmy začaly nabízet převzetí záruky a případný bezplatný servis tiskáren, pokud byly používány pouze originální náplně. Tyto nabídky dostávali většinou stálí odběratelé. Znalec dále uvedl, že stanovit celkový počet dodavatelů a prodejců, kteří předmětné zboží nabízeli v určeném čase, není možné, protože v oboru výpočetní informační techniky je kromě autorizovaných zástupců výrobců též značný počet regionálních velkoobchodních prodejců, příp. maloobchodních prodejců, a dále celá řada internetových prodejců IT, a ne všichni zveřejňují jakýkoliv ceník týkající se jimi nabízeného zboží. V rámci svého výslechu při hlavním líčení znalec doplnil, že v případě veřejných zakázek se

nedá hovořit o běžných maržích, ty se zde nepoužívají. Při stanovení závěrů vycházel znalec z ceníků, které našel na internetu, ceníky si Google a další vyhledávače skenují a ukládají do různých internetových archivů, a proto o nich ani prodejci nemusí vědět. Mnoho prodejců také své ceníky inzeruje na svém serveru apod. Primárně se ale znalec snažil oslovit firmy s žádostí o poskytnutí ceníku, protože pak má jistotu, že ceníky jsou autorizované. Znalec oslovil např. společnost Ricoh, Soitron, AutoCont Slovakia, získal ceníky AutoContu a od společnosti Canon. Velká řada společností, které oslovil, mu ale nevyhověla z obavy, aby tyto informace nebyly zneužity proti nim v nějaké kauze. Znalec uvedl, že ve své praxi se setkal s mnoha zakázkami, kdy zájemci o ně šli v nabídkách až na své nákupní ceny - to bylo zejména v době krize před pár lety, protože potřebovali získat jakoukoliv zakázku, aby pokryli své provozní náklady. U zakázek se tedy skutečně jedná o boj mezi zájemci o získání zakázky. Občas se ale vyskytnou i zakázky, kdy je zboží nabízeno předražené, důvody pro to mohou být různé. Společností, které se v letech 2009 a 2010 zabývaly prodejem výpočetní a kancelářské techniky byly stovky, od velkoobchodů, přes maloobchody, po nejmenší obchůdky, plus internetoví prodejci. Když se následně má stanovit cena obvyklá za nějaké zboží, pak u veřejných zakázek lze těžko předpokládat, že by se jejich účastníci maloobchodní prodejci, protože tyto nemohou cenami konkurovat velkoobchodním prodejcům. Pokud někdo organizuje veřejnou zakázku, dělá ji ve větším rozsahu, v počtu stovek počítačů, a nepídí se po ceníkách maloobchodních prodejců, ale bude si zjišťovat ceny velkoobchodních prodejců, kteří se pravděpodobně o takovou zakázku budou zajímat. Obvykle si proto zadavatel zjišťuje, zda prodejci požadovaný sortiment mají. U veřejných zakázek se většinou dělá průzkum indikativní nabídky, tzn. poptají se indikativní ceny, protože veřejná zakázka se musí nějak zpracovat a musí se stanovit předběžná odhadovaná cena zakázky - jedná se o nezávazné poptávání firem. Na základě těchto zjištění se pak zpracuje celá dokumentace o veřejné zakázce a tato se vyhlásí. Znalec dále uvedl, že termín rámcová smlouva je mu znám, bývá jejich několik možných typů, může to být na předpokládaný objem zboží, někdy do vyčerpání předpokládané částky, kdy si zadavatel například vymíní, že nemusí odebrat vše. U rámcových smluv také může dojít k tomu, že pokud trvají delší dobu, ceny se v jejím průběhu posunou, např. kvůli kurzu dolaru vůči koruně, a pak může být teoreticky cena zboží dle rámcové smlouvy vyšší, než je cena v té době obvyklá. Znalec uvedl, že rámcovou smlouvu uzavřenou na xxx na výpočetní techniku nezkoumal, toto nebylo předmětem zadání posudku, dostal k posouzení pouze určité konkrétní modely, které měl ocenit. Jestli tyto modely byly uvedeny v rámcové smlouvě, či nikoliv, to jeho zkoumání neovlivnilo. Pokud by byl počet dodavatelů techniky, kterou znalec posuzoval, omezen počtem dodavatelů uvedených v rámcové smlouvě, musel by ceny zkoumat z hlediska trvání rámcové smlouvy a trvání nákupu, a jestli za tu dobu, co rámcová smlouva trvá, se mohla cena pohnout nahoru, či dolů. Z tohoto hlediska by pak jeho znalecké závěry tato skutečnost ovlivnila. Toto ale v zadání uvedeno nebylo a znalec vůbec nepochyboval s informací, že předmětné modely jsou uvedeny v rámcové smlouvě. Znalci bylo pouze zadáno, aby ke konkrétnímu měsíci a roku stanovil cenu zboží. Co se týče značky Ricoh, je znalci známo, že je pouze jeden jeho prodejce v České republice, resp. jeden hlavní zástupce této firmy, a tento má další prodejce, kteří zboží odebírají. U této společnosti, která Ricoh v ČR zastupovala, se nedávno měnila hierarchie, a pokud je méně prodejců značky, tak je i menší tlak na snížení ceny. Znalec dále uvedl, že clo a DPH pro případ zaslání předmětného zboží z ciziny neřešil, toto by zkoumal až v případě, že by zjistil, že na trhu v České republice není žádný prodejce s ceníky a cenami v korunách. Pak by musel usuzovat na to, že nákup zboží by musel být učiněn v zahraničí, a potom by v tomto směru ceny korigoval. Zahraniční ceníky byly pro znalce pouze informací pro porovnání, jestli ceny, které získal v České republice, nejsou mimo standardní prodej předmětného zboží. Znalec dále uvedl, že pojem "sleva" nemá u veřejných zakázek smysl, nabídky zájemců stojí na různých parametrech, jako například dodací lhůta, cena atd. Jiný zájemce půjde a nabídne zboží na hranici svých nákupních cen, kde o žádné slevě nemůže být řeč apod. Cena obvyklá v čase a místě je cenou odlišnou od ceny stanovované v rámci veřejné zakázky. Cena, která je vysoutěžena, se v žádném případě nemůže porovnávat s

cenou obvyklou z hlediska podobných komodit na trhu. Cena obvyklá je statistickým průměrem nejčastějších cen, jde v podstatě o střední hodnotu. Znalec stanovoval cenu obvyklou té, které věci, ale nikdy nemůže vědět, jak zájem konkrétního prodejce přiměje snížit cenu dolů, pokud se bude účastnit veřejné zakázky. Mohou být veřejné zakázky, kde prodejce půjde na úroveň svých nákupních cen, a naopak mohou být veřejné zakázky z nějakých důvodů předražené. Toto ale nebylo úkolem znalce, znalec měl pouze zadání zjistit cenu z určitého zboží na trhu v určité době. V rámci zkoumání znalec neřešil, zda případní prodejci budou schopni ke konkrétnímu datu, tj. v prosinci 2009 a 2010, zboží zároveň schopni dodat. Součástí zadání znaleckého posudku rovněž nebylo zohlednit do posuzované ceny, zda je její součástí např. doprovodná služba - typu servis, spotřební materiál apod. Znalec považuje za logické, pokud veřejná správa, resp. zadavatel potřebuje nakoupit nějaké zboží, tak osloví, nikoliv místního prodejce, který má malou kamennou prodejnu, ale velkoobchodníka, resp. spektrum větších dodavatelů, a že osloví dodavatele, se kterými má již z minulosti pozitivní zkušenost.

61. Soud měl dále k dispozici znalecké posudky znalce z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, **Mgr. Vladimíra Leina, MBA**, který ve vztahu ke každému jednotlivému skutku uvedenému v obžalobě zpracoval posudek týkající se stanovení výše škody. Ve vztahu ke skutku I/1 znalec zpracoval posudek č. 20210, ve kterém konstatoval, že dotčené osoby nezpůsobily Českému státu škodu, která by mohla být vyčíslena, současně se ale znalec v tomto a v dalších posudcích, vyjadřuje k časovému sledu založených dokumentů, k tomu zda chybějí některé postupy dle zákona, kdy uvádí, že z ekonomického hlediska se mu nejeví postup zadávacího řízení jako standardní, ale jako účelový a nehospodárný. Ke skutku I/2 znalec Lein zpracoval posudek č. 20209, ve kterém konstatuje, že z ekonomického hlediska se mu nejeví postup zadávacího řízení jako standardní, ale jako nehospodárný, kdy dle záznamů bylo v té době na skladě k dispozici 62 kusů notebooků, chybí požadavek příslušného odboru na předmět veřejné zakázky, a dle jeho názoru nebylo vůbec zapotřebí danou veřejnou zakázku vyhlášovat, proto úřední osoby způsobilý ČR škodu ve výši celého poptávkového řízení, tj. ve výši 64 372 Kč. K bodu I/3 znalec zpracoval posudek č. 20181, ve kterém konstatuje, že postup zadávacího řízení se mu z ekonomického hlediska nejeví jako standardní, ale jako nehospodárný, znalec se vyjadřuje k časovému sledu vydaných dokumentů, k tomu zda právní předpisy umožňovaly, či neumožňovaly udělení výjimky ze závazného postupu, a uzavírá, že vzhledem k tomu, že nebyly dodrženy zákonné podmínky, vznikla ČR škoda ve výši finančního krytí celé veřejné zakázky bez DPH, tedy v částce 630.000 Kč. K bodu I/4 znalec Lein zpracoval posudek č. 20182, ve kterém uvádí, že z ekonomického hlediska se nejeví postup jako standardní, ale jako nehospodárný, pochybnosti dle jeho názoru vzbuzuje skutečnost, že bylo poptáváno takové množství PC a LCD, a dále časový sled dokumentů. Protože nebyly dodrženy zákonné podmínky mezi dodavatelem a nabyvatelem byly tím pádem vydány finanční prostředky z rozpočtu České republiky neoprávněně a škoda vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. v částce 1.156.918 Kč. Ke skutku I/5 znalec zpracoval posudek č. 20168, ve kterém se vyjadřuje k tomu, že nebylo zboží dodáno tak, jak bylo požadováno, ale místo originálu byly dodány alternativy, čímž se dle jeho názoru společnost AutoCont obohatila o částku 106.935 Kč. Celý postup zadávacího řízení znalec považuje za nehospodárný, kdy podle tabulky příjmů a výdajů tonerů, byl celkový příjem tonerů za 5 let 19 020 kusů a výdej činil pouze 3917 kusů, z čehož vychází roční spotřeba 783 kusů. Dle názoru znalce tak České republice vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tedy v částce 2.573.392 Kč. Ke skutku I/6 znalec zpracoval posudek č. 20169, ve kterém uzavírá, že postup celého výběrového řízení je neobvyklý a nehospodárný, a úřední osoby způsobilý škodu Českému státu ve výši celého poptávkového řízení, tj. v částce 1.413.000 Kč. Ke skutku I/7 znalec uvedl ve svém znaleckém posudku č. 20208, že výběrové řízení nebylo z ekonomického hlediska standardní, ale nehospodárné. Dle jeho názoru nebylo vůbec zapotřebí vyhlášovat novou veřejnou zakázku, protože bylo na skladě k dispozici 62 notebooků. Navíc souběžně probíhal nákup 39 kusů notebooků (viz skutek I/8). Podle znalce k nabytí majetku státu došlo neoprávněně a škoda je výši celého finančního krytí veřejné zakázky

bez DPH, tj. v částce 27 819 Kč. Ke skutku I/8 znalec ve svém posudku č. 20180 uzavřel, že z jeho pohledu ekonomičnosti a hospodárnosti nebyla splněna podmínka nejnižší ceny, postup výběrového řízení byl neobvyklý a nehospodárný. Škoda je v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. částce 932.685 Kč. Ke skutku I/9 znalec ve svém posudku č. 20179 uvedl, že byla hodnocena pouze jedna nabídka společnosti Your System, která měla nejvyšší jednotkové ceny. Z pohledu ekonomického se výběrové řízení jeví jako nestandardní a škoda vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH tj. v částce 882.000 Kč. Ke skutku I/10 znalec ve svém posudku č. 20211 uzavřel, že postup zadávacího řízení se mu jeví jako účelový a nehospodárný, pochybnosti vzbuzuje časový sled dokumentů, absence požadavků na předmět veřejné zakázky a další skutečnosti, přičemž škoda vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH tj. v částce 256.146 Kč. Ke skutku I/11 znalec ve svém posudku č. 20178 uvedl, že se mu postup zadávacího řízení nejeví z ekonomického hlediska jako standardní, ale jako nehospodárný, dle jeho zjištění obžalovaní zadali veřejnou zakázku přímo společnosti Elvia Pro a České republice tak vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH v částce 729.152, 94 Kč. Ke skutku I/12 znalec uvedl ve svém posudku č. 20207, že postup zadávacího řízení se mu z ekonomického hlediska nejeví jako standardní, ale jako nehospodárný, pochybnosti vzbuzuje časový sled dokumentů, krátká doba od vystavení nabídky po dodání zboží, absence požadavků příslušného odboru na předmět zakázky, a škoda dle jeho názoru dosáhla částky ve výši 114.800 Kč, tj. ve výši celého finančního krytí veřejné zakázky bez DPH. Ve vztahu ke skutku II/1 znalec ve svém posudku č. 20194 uzavřel, že postup zadávacího řízení z ekonomického hlediska nebyl standardní, ale nehospodárný, dle jeho názoru nebylo vůbec zapotřebí veřejnou zakázku vyhlášovat, na skladě bylo dostatečné množství tonerů i kazet do faxu. Škoda vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. v částce 1.108.422,30 Kč. Ve vztahu ke skutku II/2 znalec ve svém znaleckém posudku č. 20195 uvedl, že postup zadávacího řízení byl z ekonomického hlediska nestandardní a nehospodárný, pochybnosti vzbuzuje časový sled dokumentů, a také existující skladové zásoby, kdy dle jeho názoru nebylo vůbec třeba veřejnou zakázku vyhlášovat. Škoda tak vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. v částce 1.754.572 Kč. Ke skutku II/3 znalec ve svém posudku č. 20192 uvádí, že má pochybnosti o časovém sledu dokumentů a současně považuje skladové zásoby tonerů za plně dostačující, tudíž zakázka nemusela být vůbec vyhlášována, veškeré prostředky z rozpočtu České republiky tak byly vydány neoprávněně a vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH v částce 1.090.745 Kč. Ke skutku II/4 znalec vypracoval znalecký posudek č. 20193, ve kterém uvádí, že zadávací řízení bylo z ekonomického hlediska nestandardní a nehospodárné, pochybnosti vzbuzuje časový sled dokumentů, krátká doba pro ostatní uchazeče z rámcové smlouvy pro možnost přihlášení se do výběrového řízení, čímž jim byla dle znalce účast v minutendru znemožněna. České republice tak vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tedy v částce 717.600 Kč. Ke skutku II/5 znalec zpracoval posudek č. 20198, ve kterém uzavřel, že postup zadávacího řízení se mu jeví z ekonomického hlediska jako nestandardní a nehospodárný, pochybnosti vzbuzují časový sled dokumentů a absence některých dokumentů, a s ohledem na existující skladové zásoby nebylo dle jeho názoru vůbec zapotřebí veřejnou zakázku vyhlášovat. Škoda proto vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. v částce 249.984 Kč. Ke skutku II/6 znalec ve svém znaleckém posudku č. 20197 uzavírá, že postup zadávacího řízení se z ekonomického hlediska nejeví jako standardní, ale jako nehospodárný, pochybnosti vzbuzuje časový sled dokumentů, absence některých dokumentů, kdy s ohledem na existující skladové zásoby nebylo vůbec třeba danou veřejnou zakázku vyhlášovat. Škoda proto vznikla v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH v částce 119.600 Kč. Ke skutku II/7 znalec zpracoval posudek č. 20199 a v jeho závěrech uvádí, že zadávací řízení neproběhlo standardně, ale nehospodárně, a opět u něj vzbuzují pochybnosti časový sled dokumentů, absence dokumentů a existující skladové zásoby, pro které nebylo vůbec zapotřebí danou zakázku vyhlášovat. České republice proto vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky

bez DPH v částce 81.075 Kč. Ke skutku II/8 znalec Lein ve svém posudku č. 20191 uzavírá, že zadávací řízení neproběhlo z ekonomického hlediska standardně, ale nehospodárně, opět se pozastavuje nad časovým sledem některých dokumentů, případně jejich absencí, a nad existujícími skladovými zásobami, pro které nebylo vůbec třeba veřejnou zakázku vyhlášovat. České republice tak vznikla škoda v celkové výši finančního krytí veřejné zakázky bez DPH, tj. v částce 713.131 Kč.

62. V rámci hlavního líčení konaného dne 12. 6. 2018 znalec uvedl, že zpracoval znalecké posudky, ve kterých dospěl de facto k závěru, že se výběrová řízení neměla uskutečnit a škoda vznikla ve výši celého zadávacího řízení. Co se týče použitých předpisů, bylo dle názoru znalce porušeno vše, co se dalo. Účetnictví považuje znalec za celkově špatně vedené, resp. vedené v rozporu se zákonem. Vzhledem k obsahu spisového materiálu, s přihlédnutím k emailovým zprávám, telefonním odposlechům a dalším důkazům považuje znalec prakticky každou zakázku za předem dohodnutou. Inventury znalec měl k dispozici, jak v papírové podobě, tak v podobě elektronické, vše dohledával z těchto podkladů, které však nebyly úplné. Znalec dále uvedl, že účetnictví xxx, zejména skladové hospodářství, by označil nulou, protože zápisy chyběly, nebo neodpovídaly. Znalce zajímalo, jak bylo nakoupené zboží evidováno na skladech, na skladech bylo enormní množství zásob a pravděpodobně nebylo odepisováno vůbec, nebo tam byla technická závada. Znalec vycházel z dokladů, které měl k dispozici. Zjistil, že zboží bylo naskladněno pod nějakou nomenklaturou a to samé zboží bylo vyskladněno pod jinou nomenklaturou, z toho je zřejmé, že evidence byla velice špatná. Znalec ale trvá na názoru, že se nakupovalo stále více a více zboží, konkrétně cartridge se nakupovalo tisíce, přestože v některých případech existovaly servisní smlouvy, které stanovily, že cartridge bude poskytovat servisní organizace v rámci nájemného.
63. Již v průběhu hlavního líčení konaného dne 12. 6. 2018 obhájci obžalovaných vznesli zásadní námitky proti závěrům znalce Mgr. Leina, zejména pokud se týče jeho posuzování právních náležitostí uzavíraných smluv v rámci proběhlých veřejných zakázek, kdy se dle jejich názoru znalec nepřipustně vyjadřuje k právním otázkám, dále obhájci namítali, že znalec se neseznámil s vývojem trestního řízení, resp. s protokoly z hlavního líčení, a zejména s podáním xxx z 29. 4. 2018, které bylo předloženo soudu ohledně využití nakoupené výpočetní techniky. Obhájci dále namítli, že znalec hodnotí skutkové okolnosti v podobě emailů a odposlechů, a činí závěry, které má činit po zhodnocení důkazů pouze soud. Obhájci považují znalce Mgr. Leina za podjatého a navrhli soudu, aby byl ve věci zpracován znalecký posudek jiným znalcem, neboť tento znalec si již vytvořil vztah k věci a uzavřel, že obžalovaní se provinili jednáním, které jim bylo kladeno za vinu. Obhájci dále namítli, že znalec překročil svá znalecká oprávnění, protože zaměření na daně jej neopravňuje vyjadřovat se k hospodárnosti, či nehospodárnosti proběhlého zadávacího řízení. Soud v návaznosti na námitky obhajoby, a po poradě senátu, dospěl k závěru, že je na místě znalcův výsledek přerušit a předat mu k seznámení listiny, které mohou být pro jeho znalecké zkoumání podstatné, tj. zejména protokoly z hlavních líčení a listiny, které soudu předložilo xxx dne 29. 4. 2018. Obhájce obžalovaného H. JUDr. Beneš následně vznesl další písemně formulované námitky proti znalci Mgr. Leinovi, se kterými se soud vypořádal následujícím způsobem. Jako nedůvodné zamítl námitky týkající se otázek č. 1 a 2, ve kterých znalec posuzoval ekonomičnost, resp. hospodárnost proběhlých veřejných zakázek z hlediska poptávky xxx a uzavřených kupních smluv, dále otázky č. 7 týkající se zjištění, zda je rozdíl mezi fakturovanou částkou a dodaným zbožím v návaznosti na vydané daňové doklady, a otázky č. 8 týkající se stanovení výše škody pro státní rozpočet. Podle názoru soudu byl znalec Mgr. Lein oprávněn podávat znalecké posudky v trestní věci obžalovaných Aleše F. a spol., jeho široce vymezený obor působnosti - ekonomika, odvětví účetní evidence, ekonomická odvětví různá a daně, mu to nepochybně umožňuje. Do předmětu jeho činnosti spadá i odvětví účetní evidence, která se zabývá mimochodem evidencí zásob a inventarizací. Pokud byl znalec dotázán na odborný názor ekonoma týkající se výše způsobené škody na základě podkladů, které mu byly předloženy, je oprávněn tento závěr učinit, a je na soudu, zda jeho názor akceptuje v rámci vyhodnocení s

dalšími provedenými důkazy. V případě otázek vymezených ve znaleckých posudcích pod body 3, 4, 5, 6 a 9 týkajících se určení postupu při veřejné zakázce v souvislosti s tehdy platnými právními normami, popisu odlišností/odchylek od právních norem, dále jaký účel plní doklady vydávané při správě veřejných výdajů před/po vzniku závazku, posouzení právních náležitostí kupní smlouvy a posouzení výhodnosti, a zda, a ve které fázi může být udělena výjimka při zadávání veřejné zakázky (uvedeno pouze v některých posudcích pod ot. č. 7), a konečně další poznatky znalce s obsahem rozboru právních předpisů, dle kterých je nutno postupovat při zadání a dalším postupu při veřejné zakázce, soud dospěl k závěru, že námítky obhajoby v těchto případech jsou důvodné a vyhovuje se jim, a k odpovědím znalce na tyto otázky přihlížet nebude. Ve shora uvedených v odpovědích se znalec, ačkoliv výslovně proklamuje opak, zabývá řešením právních otázek, což mu nepřísluší, tyto otázky mu neměly být vůbec položeny, a pokud mu položeny byly, neměl na ně odpovídat s odkazem na ustanovení § 107 odst. 1 trestního řádu. Na straně druhé soud nemůže odmítnout znalecký posudek jako celek jenom proto, že se znalec nad rámec svého oprávnění vyjadřoval i k otázkám právním, což se opírá o rozhodnutí Nejvyššího soudu (R 1/1998 - II) dle kterého, pokud se znalec ve svém posudku vyjadřuje, resp. zaujme stanovisko k otázce, jejíž zodpovězení přísluší soudu, nečiní tento posudek jako celek nepoužitelným.

64. Znalci Mgr. Vladimíru Leinovi, MBA, bylo následně soudem uloženo, aby doplnil své doposud zpracované znalecké posudky, aby se seznámil s listinami založenými do soudního spisu sp. zn. 46 T 10/2017 po podání obžaloby, zejména s doklady o použití zařízení nakoupených v rámci realizovaných veřejných zakázek v letech 2009 až 2010 na čl. 23 453 a násl., dále, aby se seznámil s informacemi o skladových zásobách na čl. 23 616 a násl. a s protokoly o hlavních líčeních. V návaznosti na to bylo uloženo znalci, aby uvedl, zda setrvává na závěrech, které uvedl ve svých doposud zpracovaných znaleckých posudcích, či zda informace o stavu IT techniky na xxx a o jejím využití po realizaci veřejných zakázek v letech 2009 až 2010, doložené do soudního spisu po podání obžaloby, mění jeho doposud učiněné odborné závěry, a příp. v jakém směru. Znalec podal soudu písemná vysvětlení ve smyslu § 109 trestního řádu na základě požadavků, které mu byly uloženy, a ve vztahu ke svým doposud zpracovaným znaleckým posudkům. Po seznámení s listinami tak, jak mu bylo uloženo soudem, konstatoval, že jeho závěry uvedené ve znaleckých posudcích z hlediska přesné specifikace výše škody nelze potvrdit, ani vyvrátit z důvodu absence relevantních písemností. Skutečné stavy majetku a závazků účetní jednotky se při inventarizaci zjišťují u hmotného majetku, popř. nehmotného majetku, fyzickou inventurou. Z hlediska škody v rozsahu celé předmětné veřejné zakázky znalec odkazuje na skutečnosti uvedené ve znaleckých posudcích, kde nebyly doloženy relevantní dokumenty opravňující danou zakázku vůbec realizovat.
65. Znalec Mgr. Vladimír Lein, MBA, v rámci hlavního líčení konaného dne 20. 9. 2018 při svém výslechu uvedl, že se seznámil se všemi listinami, tak jak mu bylo uloženo soudem, přičemž výpovědi svědků se diametrálně liší od toho, co tyto vypovídali v přípravném řízení, a s ohledem na tato zjištění a na předložené listiny znalec nemůže potvrdit, ani vyvrátit závěry, které učinil ve svých předchozích znaleckých posudcích týkajících se určení výše způsobené škody. Jako zásadní problém vidí znalec nevedení skladové evidence - tato byla vedena pouze v počítači, ale nikdy neproběhla řádná fyzická inventura, aby se zjistil opravdový stav zásob na skladě. Znalec uvedl, že při zpracování původních znaleckých posudků vycházel z materiálů, které mu byly předloženy, a které byly v elektronické podobě, kde skladové zásoby do určité míry popsány byly. Co se týče výslechu účetních, které uvedly, že účetní program je nastaven tak, že bez dokladů nelze postupovat dál, tak to je zřejmé, ale stále se jedná pouze o papíry. Znalec uvedl, že když zpracovával znalecké posudky, tak zkoumal, jaký byl stav toho, kterého zboží na skladě, když se zboží objednávalo. V současné době ale nemůže potvrdit, ani vyvrátit svoje závěry, protože čísla stejná nejsou, s ohledem na listiny, které mu byly předloženy, čísla nesouhlasí, a pokud se neprovede řádná fyzická inventura a neodškrtají se postupně stavy zboží, tak se nelze relevantně

vyjádřit. Znalec dále uvedl, že inventury se asi nedohledají, protože když byl na xxx, tak mu bylo řečeno, že se neprováděly. V rámci svých původních znaleckých posudků znalec vycházel pouze z inventur, které byly prováděny v počítači. Co se týče krátkých lhůt pro účast v zadávacím řízení, pokud toto probíhalo přes systém Ally Trade, uvedl znalec, že z běžného obchodního hlediska, a podle jeho názoru, lhůty, které obžalovaní užívali, byly krátké, i když se vše dělalo přes počítač, protože to by na druhé straně musel někdo sedět a čekat až nabídka přijde. Znalec uvedl, že systém Ally Trade nezná, nikdy přes něj žádné zakázky nezadával, a trvá na tom, že lhůta 3 dny je pro zadání veřejné zakázky krátká. Dále k dotazům znalec uvedl, že pokud ve svých znaleckých posudcích uváděl, že nebyly doloženy relevantní dokumenty k zakázkám, které by je opravňovaly vůbec realizovat, pak v nyní dodaných podkladech některé dokumenty dohledal, přičemž vycházel z toho, že i účetní musela papíry v podkladech mít. Že se následně některé listiny nedohledaly, znamenalo, že tam byl nepořádek v dokumentech. Znalec upřesnil, že nedohledal veškeré chybějící dokumenty rámci dodaných dokumentů, ale vycházel z výpovědí účetních, které uvedly, že bez předmětných dokumentů by nebylo možno nákupy zboží pořízených v rámci veřejné zakázky vůbec zaúčtovat. Znalec dále doplnil, že fyzická inventura je velice důležitá, protože se zkontroluje stav s inventurou, tzn. to, co je v tištěné podobě, to co je na skladových kartách, přičemž tyto také nikde nebyly nalezeny, a tímto se zjistí pravý stav, tzn. jestli něco chybí, nebo přebývá. Znalec uvedl, že v podstatě nezná firmu, kde by bylo vše úplně v pořádku, skladník se může splést, napsat jiné číslo, většinou se nějaké manko najde všude. Znalec dále uvedl, že se nemůže vyjádřit k cenám zboží, za které xxx nakupovalo, k tomuto byl přibrán znalec jiný, on sám se zabýval pouze tím, zda věci, které byly nakupovány, byly zapotřebí, a zda byly zapotřebí v takovém množství a kvalitě. K dalším dotazům znalec Lein vypověděl, že podklady, se kterými pracoval, mu byly předkládány prostřednictvím GIBS, a pokud potřeboval nějaké listiny doplnit, tak o to GIBS požádal. Sám si žádné podklady nikde nesháněl. O fyzickou inventuru určitě žádal, ale ta mu předložena nebyla, protože neexistuje. Pokud nebyla, například v počítači, zadána storna určitého zboží, tzn. neponížil se stav o určitý počet chybějících kusů, pak to bude mít vliv na konečnou sestavu a celkové množství konkrétního zboží. Znalec v rámci doplnění svých znaleckých posudků odkázal na závěr Nejvyššího kontrolního úřadu č. 11/2003, který kontroloval Ministerstvo vnitra, a to nehmotné a hmotné statky, a to včetně poboček, které jsou pod ministerstvem. Z jeho obsahu znalec nevycházel, pouze ho do posudku zmínil. Následně byl znalec konfrontován s usnesením vlády ČR, že této kontrole NKÚ podléhalo pouze Ministerstvo vnitra a policejní prezidium, nikoliv xxx, a týkalo se pouze evidence nehmotného majetku, nakládání s nepotřebným nehmotným majetkem a používání služebních vozidel. Přesto se znalec opřel o tyto informace ze zjištění NKÚ a uvedl je do svého doplnění posudku s tím, že xxx nedodržovalo zcela zákony o účetnictví a že účetní jednotka nevedla účetnictví řádně. Znalec k tomu vysvětlil, že informaci o této kontrole NKÚ našel na internetu, stáhl to a použil, ale více informací, konkrétně ke xxx, zde nenalezl. V rámci svých znaleckých posudků dále znalec uvedl, že měl k dispozici soubory různých názvů, které cituje, tyto měl buď ve formátu pdf. nebo html, případně v excelu, jednalo se tedy o počítačové soubory, se kterými pracoval, ve spise tyto soubory neviděl, asi byly v nějaké příloze na CD. Znalec uvedl, že po něm nikdo nemůže chtít, aby celé léto zkoumal spis. Znalec nedokáže přesně říci, v čem se lišily tabulky, které dostal jako podklady od GIBS a ty, které byly ve spise založeny od ředitele K., byly jich tisíce. Tabulky, které předložil ředitel K., ale podle názoru znalce nesouvisejí s danou věcí, nebyly tam informace o tom, kde je umístěno zboží. Od GIBS dostal znalec tabulky o tisících listech, přičemž využil k učinění svých závěrů pouze některé z nich, kde se dala nalézt jakási skladová evidence, tzn. jaké zboží bylo na počátku, jaký byl následně výdej nebo příjem, a následný zůstatek. Když nebyla znalci předložena fyzická inventura, musel vycházet z toho, co mu bylo předloženo. Pokud byl znalec dotázán na to, jak zkoumá potřeby jednotlivých pracovišť ve vztahu k jejich počítačovému vybavení, uvedl, že rozhodně to nezkoumal tak, že by objížděl všechna policejní oddělení. Obecně je známo, že státní sféra počítače potřebuje stále, dle jeho názoru je ale třeba nejprve vyčerpat zásoby ze skladu, a pak až se objednávají nové. Zde byl problém s tím, že se ve skladu

ani neodepisovaly počítače, skladové hospodářství se nevedlo. Pokud byl znalec dotázán na to, zda nové stroje, které byly nakoupeny v roce 2009 a 2010, např. kopírky byly kompatibilní z hlediska použití náplní se starými náplněmi, uvedl znalec, že k tomu se nemůže vyjádřit, není znalcem z oboru IT. Znalec dále upřesnil, že listiny, které mu byly předloženy soudem, považoval pro své závěry za irelevantní, avšak trvá na tom, že jeho původní znalecké závěry nelze potvrdit, ani vyvrátit, a důvodem je zejména neexistence fyzické inventury, resp. řádné skladové evidence. Pokud uvedl "irelevantní" myslel tím nepotřebné pro jeho znalecké zkoumání. Znalec dále doplnil k dotazům obhájců, že celý spisový materiál nestudoval, byly mu předloženy pouze podklady, které potřeboval pro své znalecké zkoumání. Znalec se dále vyjádřil k tomu, že "manko" znamená ztrátu, neboli rozdíl mezi skutečným stavem a papírovým stavem, toto ve skladech xxx nezjistil. Dále byl znalec dotázán na to, jaká škoda xxx vznikla, a uvedl, že v tomto konkrétním případě majetková škoda nevznikla, resp. její vznik nemůže potvrdit, ani vyvrátit, ale vznikla škoda spíše nemajetkové povahy

66. Po takto provedeném dokazování, kdy soud **hodnotil důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu v souladu se zásadami uvedenými v § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu, dospěl k závěru, že vina obžalovaných Aleše F., Pavla H., Bohumila H., Tomáše K., Vladimíra N. a Miloslava S. nebyla bez pochybností prokázána. Zdejšímu soudu byla předložena obžaloba státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze, kterou bylo kladeno za vinu všem šesti obžalovaným, že se při realizaci veřejných zakázek na xxx v letech 2009 až 2010, dopouštěli nezákonného jednání spočívajícího v tom, že obžalovaní zástupci xxx takzvaně „přihrávali“ vyhlašované veřejné zakázky, týkající se výpočetní techniky, spřízněným dodavatelům, a to obžalovaným zástupcům společností AutoCont a Impromat. Po provedeném dokazování dospěl zdejší soud k závěru, že veřejné zakázky, tak jak byly popsány ve výroku obžaloby, se realizovaly, ale nebylo prokázáno, že by v jejich průběhu byly současně porušeny trestněprávní předpisy. Státní zástupce stavěl své závěry o vině obžalovaných zejména na znaleckém posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, znalce Mgr. Vladimíra Leina, který ve svých závěrech uzavřel, že jednáním obžalovaných vznikla xxx škoda, a to nejčastěji ve výši hodnoty celé veřejné zakázky, a dále na znaleckém posudku znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady Ing. Lubomíra Kerepeckého, který porovnával ceny nakupovaných výrobků v rámci veřejných zakázek s jejich cenou v místě a čase obvyklou. Dále státní zástupce předložil soudu zachycenou emailovou a telefonickou komunikaci mezi obžalovanými, a konečně se opíral i o výpovědi některých svědků - zaměstnanců xxx a o listinné důkazy, zejména podklady shromážděné k jednotlivým veřejným zakázkám.
67. Znalec Ing. Lubomír Kerepecký se ve svém znaleckém posudku zabýval cenami výpočetní techniky, a na základě zadání policejního orgánu stanovoval tzv. obvyklou cenu výpočetní techniky, která byla, předmětem veřejných zakázek na xxx. Znalec přitom vycházel z ceníků společností prodávajících výpočetní techniku, které si obstaral jednak přímou žádostí, a jednak z internetu. V rámci výsledku znalce před soudem ale bylo jednoznačně prokázáno, že **cena obvyklá není v žádném případě srovnatelná s cenou vysoutěženou v rámci veřejných zakázek**, i pokud jde o stejný druh zboží - výpočetní techniku. Cena obvyklá je statistickým průměrem nejčastějších cen toho, kterého zboží, naopak cena vysoutěžená v rámci veřejné zakázky vyjadřuje zájem účastníka o veřejnou zakázku, a vůbec nekoresponduje s běžnými ceníky společnosti, která se veřejné zakázky účastní. Závěry znalce proto jsou, ve vztahu k posuzovaným výrobkům, pro toto trestní řízení zcela nepoužitelné. Veřejné zakázky jsou samostatnou kategorií, kde se střetává poptávka s nabídkou za zcela jiných podmínek, než na běžném trhu. V rámci svého znaleckého zkoumání se znalec vůbec nezabýval tím, zda posuzované modely výpočetní techniky jsou, či nejsou předmětem rámcové smlouvy, a už vůbec se nezabýval tím, zda prodejci, kteří konkrétní výpočetní techniku nabízejí, by byli schopni toto zboží dodat v krátké lhůtě před koncem roku. Navíc, pokud se jedná o ceny vysoutěžené a uvedené v rámcové smlouvě, tyto

vůbec nekorrespondují s běžným trhem, naopak mohou se velmi odlišovat, což záleží i na délce platnosti rámcové smlouvy, kdy se v průběhu doby mohou ceny výpočetní techniky měnit, což může být způsobeno mimo jiné výkyvy v kurzu mezi americkým dolarem a českou korunou, a pak může být cena výrobku buď vyšší, či nižší v porovnání se zbožím, které se dá v té době běžně zakoupit na trhu. Přestože závěry znalce Kerepeckého ohledně stanovení obvyklých cen výpočetní techniky nebyly pro toto trestní řízení relevantní, význam pro řízení mělo jeho sdělení, že je v praxi zcela běžné provádět průzkum indikativní nabídky, což znamená, že se poptávají ceny u jednotlivých společností, a podle toho pak zadavatel stanoví a zpracuje dokumentaci k veřejné zakázce, což činil pravidelně i obžalovaný F. ve vztahu k obžalovaným K. a H.

68. Dalším zcela zásadním důkazem, na kterém byl postaven závěr o vině obžalovaných, byly znalecké posudky z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, znalce Mgr. Vladimíra Leina, MBA, který zpracoval znalecký posudek ke každé proběhlé veřejné zakázce, která byla předmětem dokazování. Vyjma zakázky uvedené pod bodem I/1, dospěl u všech dalších k závěru, že škoda vznikla v hodnotě celé zakázky, tj. ceny, která za ni byla uhrazena bez DPH, což opřel zejména o svá zjištění, že xxx disponovalo v předmětném období přebytkem výpočetní techniky. Soud v rámci hlavních líčení vyslechl celou řadu svědků, převážně zaměstnanců xxx, a dá se říci, že všichni potvrdili pravý opak, tj. že stav výpočetní techniky na xxx a na jednotlivých obvodních odděleních xxx, byl tristní, výpočetní technika, kterou policisté disponují a disponovali, byla zastaralá, k její obměně docházelo až po řadě let, a o žádném nadbytku nemůže být ani řeč. Znalec Mgr. Lein se ve všech svých znaleckých posudcích, týkajících se veřejných zakázek, vyjádřil v tom smyslu, že neproběhly podle právních předpisů, ve valné většině absentovaly požadavky příslušných odborů na pořízení zboží, a navíc sklady byly zbožím přeplněny, proto je nebylo vůbec zapotřebí realizovat. V rámci hlavního líčení znalec uvedl, že měl k dispozici inventurní seznamy, jak v elektronické, tak papírové podobě, a podle toho zboží dohledával, úplné podklady ale k dispozici neměl. Ve svých posudcích uvádí, že měl spis GIBS a další dokumenty (vysvětlení), dále mu byly dodány soubory v elektronické podobě např. čerpání 2009.htm, deník dokladů DN 2006 až 2010.htm, pohyby IM 2006 – 2010.htm, seznam dokladů MM 2006 až 2010.xls, zásoby MM 2009.htm, inventurní seznamy listinné za období roku 2006 až 2010 třídy 21 a 06 a další. Znalec uvedl, že účetnictví, které bylo na xxx vedeno, nebylo vedeno v souladu se zákonem, pochybení shledal zejména v nevedení skladového hospodářství, kde zjistil, že zásoby zřejmě nebyly odepisovány vůbec, zboží bylo naskladněno pod určitou nomenklaturou a vyskladněno bylo pod nomenklaturou jinou. Již z těchto závěrů, které znalec učinil v rámci prvního hlavního líčení, ve kterém byl vyslechnut (*pozn. 12. 6. 2018*), je pochybné, zda závěry, které učinil ve svých písemných posudcích, mohly být ve vztahu k proběhlým veřejným zakázkám relevantní, protože správné údaje o vedení skladového hospodářství byly pro učinění znaleckých závěrů zcela zásadní. Ve vztahu ke znaleckým posudkům znalce Mgr. Leina se v rámci hlavního líčení zásadně vymezil i ředitel xxx svědek JUDr. Václav K., který uvedl, že nejenže byl soustavný nedostatek výpočetní techniky, ale dále neexistovala ani systemizace a veškerá výpočetní technika, která byla v rámci veřejných zakázek nakoupena, byla i využita, o čemž soudu doložil příslušné listiny. Svědek se dále pozastavil nad tím, že znalec pracoval zřejmě s nesprávnými údaji, neboť řada výpočetní techniky, která byla na skladě, již byla vyřazená, a proto celková čísla o výpočetní technice, se kterými znalec pracoval, jej dovedla ke špatným závěrům. Výpověď svědka K. potvrdil i svědek Ing. Petr D., který v letech 2009 až 2010 pracoval na odboru rozpočtu a účetnictví, nyní je náměstkem pro ekonomiku, který uvedl, že podklady, které byly poskytnuty GIBS, byly nepřesné a neúplné. Svědek K. v rámci své výpovědi předložil soudu písemný materiál týkající se informací o použití nakoupených zařízení k jednotlivým veřejným zakázkám (čl. 23 453 a násl.), a dále na výzvu soudu doplnil důkazní materiál o přehledy skladových zásob PC tiskáren, cartridgí a tonerů v letech 2009 až 2010, k čemuž uvedl, že až do roku 2006 byl tento materiál pro xxx zajišťován Správou hlavního města Prahy, které až v tomto roce delimitovalo na Středočeský kraj odborné pracoviště, nynější odbor informačních a komunikačních technologií, včetně přiměřených skladových zásob. Dle zjištění svědka byly

delimitovány jednotky a desítky různých druhů cartridgí a tonerů, které nebyly pro provoz potřebné a na skladových zásobách zůstaly až do současné doby, čímž navyšují skladové zásoby. Současně jsou skladové zásoby navyšeny dalším nepotřebným materiálem, neboť v průběhu let došlo změnami IT technologií ke ztrátě kompatibility zařízení se spotřebním materiálem, přičemž tento materiál měl být už v minulosti vyřazen. Listiny svědka obsahují dále sestavy veškerého IT zařízení, které bylo nakoupeno v průběhu předmětných veřejných zakázek, které jsou seřazeny podle skutků v obžalobě, a jsou zde uvedeny údaje ke konkrétnímu zařízení se zaměřením na to, kde se používá, kdy bylo předáno do provozu a stav ke dni 11. 4. 2018, ke kterému byly tyto informace pro soud shromažďovány. Dle svědka JUDr. K. se potřeba nákupu spotřebního materiálu odvíjela od požadavku všech základních organizačních článků xxx, kdy materiálový kompetent vždy vyplnil objednávku spotřebního materiálu potřebného pro vlastní činnost na následující období. Do roku 2009 se používaly papírové formuláře, které se zasílaly na odbor správy majetku, kde byly prováděny sumarizace ve vztahu k předpokládaným finančním prostředkům, uvolněným na tento nákup v daném roce. Ve většině případů byly požadavky organizačních celků na nákup spotřebního materiálu nad finančními možnostmi xxx k nákupu v příslušném roce, tzn. že požadavky musely být vždy poníženy. Tyto papírové objednávky již nejsou dostupné, byly skartovány. Následně byla pořízena digitální aplikace, spuštěná v roce 2009, která byla v roce 2010 otevřena pro plánování veškerého vybraného spotřebního materiálu – tonerů a cartridgí v roce 2010. Tyto listiny předložené ředitelem xxx byly následně soudem předány znalci Mgr. Leinovi, který byl požádán o to, aby se s nimi seznámil, stejně tak jako s protokoly o hlavních líčeních, obsahujících výpovědi svědků, a byla mu uloženo, aby své znalecké posudky doplnil v tom směru, zda mají vliv na jeho závěry o nepotřebnosti nakoupené výpočetní techniky a spotřebního materiálu. Znalec Lein, jak již bylo uvedeno výše, na základě pokynu soudu vypracoval písemná vysvětlení ke svým znaleckým posudkům, a ve vztahu ke každému z nich uvedl, že **z hlediska přesné specifikace výše škody nemůže své původní učiněné závěry potvrdit, ani vyvrátit** z důvodu absence relevantních písemností. Skutečné stavy majetku a závazků účetní jednotky se při inventarizaci zjišťují u hmotného majetku, popř. u nehmotného majetku, fyzickou inventurou, která prováděna nebyla. Přestože o závěry o fyzické kontrole skladové evidence znalec žádal už v době, kdy vypracovával své původní znalecké posudky, bylo mu řečeno, že tyto podklady k dispozici nejsou. Bez fyzické inventury předmětného zboží ve skladech proto znalec nemůže učinit relevantní závěry. Vedle toho ale znalec uvedl, že z hlediska škody v rozsahu celé předmětné veřejné zakázky v jednotlivých případech odkazuje na své závěry uvedené v původních znaleckých posudcích, kdy nebyly doloženy relevantní dokumenty opravňující danou zakázku vůbec realizovat. Vystoupení znalce Leina před soudem tedy bylo značně rozporuplné, protože znalec zpochybnil své původní závěry o výši způsobené škody, která v převážné většině činila, dle jeho názoru, hodnotu té které veřejné zakázky, zároveň ale popřel, že by své nynější pochybnosti opíral o doložené listiny svědka JUDr. K. o tom, jaké byly skladové zásoby výpočetní techniky v letech 2009 až 2010 a jakým způsobem byla nakoupená technika využita. Tyto listiny označil znalec za irelevantní a v další větě uvedl, že trvá na svých původních závěrech o tom, že u jednotlivých veřejných zakázek chyběly relevantní dokumenty, proto se neměly realizovat. Opakovanými dotazy na znalce pak bylo zjištěno, že své závěry o tom, že veřejné zakázky, které jsou předmětem obžaloby, neproběhly řádně, opírá zejména o svá další zjištění z obsahu spisového materiálu v podobě zajištěných odposlechů a emailových zpráv, od kterých, jak sám prohlásil, se nedokáže oprostít. Soud proto dospěl k závěru, že znalec Mgr. Lein se při vypracování znaleckých posudků dopustil celé řady zásadních pochybení, a to že jednak nepřezkoumal řádně skladové zásoby výpočetní techniky, resp. spokojil se s listinami, které mu byly předloženy orgánem GIBS, na základě kterých učinil závěry, že nákupy výpočetní techniky byly nevhodné. Znalec uvádí, že pracoval mimo jiné i s inventurními seznamy v listinné podobě za období roku 2006 až 2010 třídy 21 a 06. Pokud tedy tyto inventurní seznamy byly pro znalce v době zpracování znaleckého posudku nedostatečné, měl tuto skutečnost ve svých závěrech zohlednit, a nikoliv na nich postavit svá kategorická zjištění o tom, že výpočetní

techniky mělo xxx nadbytek a žádné nákupy potřebné nebyly. Spisový materiál obsahuje přehledy nakoupených tonerů, cartridgí a dalšího spotřebního materiálu (čl. 3859 a násl.). Je namístě také zmínit zprávu xxx orgánu ze dne 5. 9. 2014, že mezi GIBS a pracovníky xxx bylo dohodnuto, že pracovníci GIBS nebudou požadovat originální inventurní zápisy z evidence majetku od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2010, a to proto, že tyto zápisy obsahují veškerý majetek xxx a požadované materiály nejsou samostatně inventarizovány, veškeré soupisy představují cca 15 tis stran zápisů za 1 kalendářní rok. Nejpodstatnější informací v této zprávě je, že požadované materiály **nebyly samostatně inventarizovány**, tzn. z toho je naprosto zřejmé, že počet cartridgí, tonerů a dalšího materiálu, který by byl předmětem zájmu znalce při přezkumu, zda byly nákupy prováděny hospodárně, či nikoliv, fyzickou inventarizací neprošly, a tudíž není ani reálně možné znalecký posudek jakkoliv doplňovat, či nechat vypracovat posudek nový. Zápisy hlavní inventarizační komise o průběhu inventarizace majetku a závazků jsou rovněž obsahem spisového materiálu (např. čl. 10 985 a násl.), avšak rovněž z výsledku této inventarizace je zřejmé, že ve vztahu k výpočetní technice byla prováděna velice povšechně, a nikoliv po jednotlivých položkách (viz čl. 10 989 a násl.), protože výpočetní technika je zde popsána pouze jako software, a již není podrobně rozvedeno, co vše bylo přezkoumáno, pokud se týče např. počtu počítačů, cartridgí a tonerů, rozhodně tedy nelze na základě zde uvedených čísel dojít k nějakým bezpečným závěrům. Pokud znalec skutečně požadoval po GIBS vydání dalších dokladů týkajících se skladové evidence, které mu vydány nebyly, a na základě toho uzavírá, že skladová evidence nebyla vedena řádně, kdy zjistil, že zboží bylo naskladňováno a vyskladňováno pod různými nomenklaturami, pak lze tomuto závěru přisvědčit. Vyplývá to i z výpovědí svědků K. a D., kteří potvrdili, že na skladech se nacházelo zboží, které již bylo vyrazené, nepotřebné apod, avšak nebylo účetně odepsáno, což mohlo vést k mylnému závěru o tom, že výpočetní techniky je na xxx nadbytek a další nákupy potřeba nejsou. Pokud ale znalec Mgr. Lein tvrdí, že na základě doplněných písemností ze strany ředitele xxx nemůže své původní závěry o výši škody potvrdit, ani vyvrátit, a na straně druhé trvá na tom, že veřejné zakázky neproběhly řádně, je zřejmé, že tak činí na základě svých dojmů z dalších důkazů obsažených ve spisovém materiálu, které mu ale nepřísluší hodnotit. Znalec se dopustil vedle toho i dalšího pochybení, a to když ve znaleckých posudcích k jednotlivým veřejným zakázkám podrobně rozebíral právní předpisy, podle kterých měli obžalovaní postupovat, a dle jeho názoru nepostupovali, činit tyto závěry mu jako znalci vůbec nepřísluší, a proto soud vyhověl námitkám obhajoby v tomto směru, a k těmto právním závěrům znalce nepřihlížel. Znalec Mgr. Lein se dále ve svých znaleckých posudcích ve vztahu veřejným zakázkám, které probíhaly přes elektronické tržiště Ally Trade, vyjadřoval v tom smyslu, že doba, která byla stanovena potenciálním dodavatelům na to, aby se přihlásili do výběrového řízení, byla příliš krátká a byla v řádu dnů, místo aby byla řádu týdnů. Následně z jeho výsledku vyplynulo, že s elektronickým tržištěm nemá žádné zkušenosti, a není mu známa ani ta skutečnost, že jednotliví potenciální dodavatelé, kteří byli účastníky rámcové smlouvy, byli o každém vyhlášení veřejné zakázky elektronickou cestou okamžitě emailem informováni, což také před soudem svědci z řady společností, které se veřejných zakázek účastnily, potvrdili. Tím pádem nikdo z nich nemohl být krátkostí lhůty diskriminován. Dále znalec Mgr. Lein v rámci svého výsledku při hlavním líčení konaném dne 20. 9. 2018 přisvědčil tomu, že po výsledku účetních je zřejmé, že účetní doklady k jednotlivým veřejným zakázkám musely být k dispozici, přestože on sám je nedohledal, resp. nebyly mu předloženy. Z výsledku účetních N., P. a R. vyplynulo, že účetní program SAP by účetní operaci bez příslušných dokladů neposunul dále, tedy nemohla by být dokončena, a zboží by nebylo proplaceno, ani dodáno na sklad. Původní znalcovy kategorické závěry o tom, že chybí řada dokumentů, které měly být v průběhu veřejných zakázek vystaveny, tak jsou rovněž zpochybněny. Konečně se znalec Mgr. Lein ani nedokázal vypořádat s námitkami v tom směru, že na skladě mohly být cartridge, tonery a jiný spotřební materiál, který byl již zastaralý a ve vztahu k nově nakoupené výpočetní technice již nebyl kompatibilní. Proto bylo třeba s novými kusy výpočetní techniky nakoupit i nové kompatibilní náplně, což je další okolnost, která jeho původní jednoznačné závěry zpochybňuje. Závěrečné vyjádření znalce, že výši škody nemůže

potvrdit, ani vyvrátit, a že xxx vznikla alespoň škoda nemajetková, pak působí již zcela nepřípadně, neboť o pojmu nemajetkové újmy v tomto smyslu nelze vůbec hovořit, kdy znalec ani nespécifikoval, co přesně onou nemajetkovou újmou ve vztahu ke xxx myslí. Zcela zásadní důkaz v podobě znaleckých posudků znalce Mgr. Leina ve vztahu ke každé jednotlivé veřejné zakázce, která byla předmětem obžaloby, tak dle názoru soudu nelze použít, a státnímu zástupci se nepodařilo prokázat, že by jednotlivými veřejnými zakázkami byla způsobena poškozenému, tedy xxx, škoda. V této souvislosti je také namístě zmínit, že poškozený se ani v přípravném řízení, ani v řízení před soudem s nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení nepřipojil, když prohlásil, že mu žádná škoda nevznikla (čl. 15 828). Samotné toto prohlášení sice nezabavuje soud povinnosti přezkoumávat, zda škoda vznikla, či nikoliv, ale po pečlivém přezkoumání předložených důkazů, dospěl soud k závěru, že není důkazně podloženo, že by xxx škoda vznikla. Svědeckými výpověďmi ředitele JUDr. K. a svědka Ing. D., ve spojení s listinami založenými v průběhu hlavního líčení do spisového materiálu o použití jednotlivých předmětů výpočetní techniky, nakoupených v rámci veřejných zakázek, bylo prokázáno, že tyto byly využity, a některé se doposud používají na odděleních xxx. V této souvislosti proto bylo bezpředmětné uvažovat o vypracování nového znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, neboť nebylo možno očekávat, že by nový znalec dospěl k přesnějším závěrům o výši škody, která měla být způsobena, protože by měl k dispozici pouze tytéž listiny, které měl k dispozici znalec Mgr. Lein, a nejsou-li v současné době k dispozici informace o fyzické inventuře skladu se zaměřením na výpočetní techniku v letech 2009 a 2010 (a to položku po položce), pak ani nelze očekávat, že by závěry nového znalce mohly přinést jiná zjištění. Ostatně státní zástupce ani v rámci návrhu na doplnění dokazování zpracování nového znaleckého posudku v tomto směru nenavrl. V rámci hodnocení důkazů u jednotlivých veřejných zakázek, jak bude uvedeno níže, už nejsou opětovně zmiňovány závěry, které ohledně nich uvedli znalci Ing. Kerepecký a Mgr. Lein, neboť z výše uvedeného vyplývá, že je soud považuje v rámci tohoto trestního řízení za irelevantní, když posuzovali buď nesrovnatelné (obvyklá cena vs. cena nabídnutá ve veřejné zakázce), nebo jejich závěry jsou nejednoznačné a vystavené na neúplných podkladech, které v současnosti nelze reálně doplnit, neboť fyzické inventury výpočetní techniky probíhaly na xxx v letech 2009 a 2010 buď nedostatečně, nebo vůbec. Pokud bylo ze strany státního zástupce namítáno, že svědek JUDr. K. se stavěl v rámci tohoto trestního řízení až příliš do postavení „obhájce“ svého podřízeného obž. H., musí toto soud odmítnout. V prvé řadě je třeba uvést, že vystoupení svědka K. před soudem bylo naprosto konzistentní a věrohodné, soud nezískal z jeho projevu dojem, že by chtěl svou výpověď obžalovanému nedůvodně prospět, naopak nabídl soudu listinné důkazy podporující jeho tvrzení o nesprávnosti závěrů znaleckého posudku, které se ukázaly být pro řízení zásadními. Dále je namístě zmínit, že byl svědek JUDr. K. řádně poučen dle trestního řádu o své povinnosti vypovídat pravdu, a pokud by byla jeho výpověď nepravdivá, vystavil by se sám nebezpečí trestního stíhání.

69. Všichni obžalovaní před soudem popřeli, že by se dopustili nezákonného jednání, které jim bylo kladeno obžalobou za vinu. Obžalovaní H., F., S. a N. uvedli, že vždy postupovali dle zákona i dle interních předpisů, které byly vydány vedením xxx. Obžalovaní K. a H. pak vypověděli, že o tom, jaké předpisy jsou povinni zástupci xxx dodržovat, nevěděli, a pouze reagovali na poptávku po zboží, která jim byla zprostředkována přes obžalovaného F. Obžalovaný H. zdůraznil, že pokud mu je obžalobou kladeno za vinu, že neoprávněně **uděloval výjimku**, kterou vyjímal veřejné zakázky z působnosti pokynu ředitele xxx č. 71/2007 a přikazoval její zpracování odboru správy majetku, pak tento postup nebyl v rozporu se zákonem, protože jako ekonomický náměstek a zástupce ředitele xxx byl k tomuto postupu oprávněn. Obžalovaný H. také zmínil, že na xxx fungoval odbor vnitřní kontroly, který byl podřízen přímo řediteli, a který ve vztahu k proběhlým veřejným zakázkám, které jsou předmětem obžaloby, žádná pochybení nezjistil. Oproti tomu zjistil jiná pochybení týkající se např. veřejné zakázky na rozbor vody nebo na nákup minikamer, z čehož následně vyvozoval příslušné důsledky. Na xxx pak fungoval také interní auditor, který žádná pochybení nezjistil. To potvrdil i svědek JUDr. G., který ve funkci

auditora xxx působil a uvedl, že oproti jiným organizacím mělo KŘP Stčk interní předpisy ve vztahu k veřejným zakázkám poměrně přísně nastavené a sám navrhoval po provedeném auditu jejich zmírnění, aby byly pružnější (tj. nikoli tak formalistické) pro běžné fungování organizace. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný H. jako ekonomický náměstek disponoval oprávněním udělit výjimku, kterou byla konkrétní veřejná zakázka přidělena odboru správy majetku, a pokud pak obžalovaný S. určil obžalovaného F. jako osobu, která se veřejnou zakázkou a jejím provedením bude zabývat, nebylo to v rozporu se zákonem. Naprostá většina svědků, kteří byli soudem vyslechnuti, a kteří se nacházeli v nadřazených pozicích, jako například Ing. Z., Ing. Š., ale i nákupčí zboží jako Julius Š. nebo Ladislav V., se shodli na tom, že na konci každého kalendářního roku přicházely na xxx peníze, které byly určeny na nákupy potřebného zboží, a tyto finanční prostředky bylo třeba utratit do konce roku, protože pokud by se tak nestalo, musely by se vracet, resp. znamenalo by to ponížení finančních prostředků přidělovaných xxx v následujícím roku, což bylo nežádoucí. Před koncem roku tedy potřeba nákupů rapidně vzrostla, a bylo třeba, aby nákupy, které se realizovaly prostřednictvím veřejných zakázek, byly uskutečněny, což nemohl zvládnout samotný odbor veřejných zakázek, který čítal menší množství osob. Svědek Ing. Z., vedoucí odboru specializovaných činností, který řídil i odbor veřejných zakázek, pak vypověděl, že vzhledem k náporu množství práce na konci roku odbor veřejných zakázek nezvládal vše provést ve své režii, a to bylo i důvodem, proč vypomáhal například obžalovaný F., který ve vztahu k výpočetní technice byl znám jako osoba znalá a orientovaná. Totéž potvrdil svědek Ing. Š., zástupce obž. Stupky na odboru správy majetku. Pokud svědkyně Č. jako jedna ze zaměstnankyň odboru veřejných zakázek, vypovídala odlišně a uvedla, že práci na odboru zvládala i před koncem roku, kdy jí bylo více, považuje soud v tomto směru za věrohodnější výpovědi osob, které měly větší přehled o fungování celého xxx a o přidělování peněz, jako shora zmínění svědci, oproti řadové zaměstnankyni, která měla přiděleno pár veřejných zakázek, které měla do konce roku vyřídit. To, že se obž. F. vyznal ve výpočetní technice, což bylo důvodem, proč byl přibrán ku pomoci s jejími nákupy, pak před soudem připustili i jeho rivalové na xxx, svědci E. a J. Soud je přesvědčen o tom, že lze považovat téměř za notorietu, že orgány státní správy dostávají větší příděl finančních prostředků právě před koncem roku, a tyto finanční prostředky ve svém vlastním zájmu musí využít, protože vědí, že v první polovině dalšího kalendářního roku, žádné další peníze nedostanou. Průběh veřejných zakázek na xxx byl vyjma zákona č. 137/2006 Sb. upraven interními akty řízení, které vydával ředitel xxx, a to organizačním pokynem č. 71/2007, vydaným v květnu 2007, který se vztahoval na veřejné zakázky probíhající v roce 2009, a dále organizačním pokynem č. 16/2010, který byl vydán v únoru 2010, a dle něž se postupovalo při veřejných zakázkách probíhajících v roce 2010. V obou případech se jedná podzákonný právní předpis interního charakteru. Podle pokynu č. 71/2007 byl zadavatelem veřejné zakázky malého rozsahu služební funkcionář, nebo vedoucí zaměstnanec zadavatele, pokud šlo o veřejné zakázky s finančním limitem nižším než 500 tis Kč, a pro finanční limity od 500 tis Kč to byl ředitel správy, či zástupce ředitele správy pro ekonomiku. Podle pokynu č. 16/2010 byl zástupcem zadavatele veřejné zakázky ředitel xxx a náměstek ředitele pro ekonomiku při zadávání nadlimitních a podlimitních zakázek a u zakázek malého rozsahu, dále vedoucí odboru při zadávání zakázek malého rozsahu do 500 tis Kč bez DPH, a vedoucí oddělení při zadávání zakázek malého rozsahu do 100 tis Kč bez DPH. Ze shora uvedeného vyplývá, že obžalovaný H. byl dle těchto pokynů oprávněnou osobou být zadavatelem veřejné zakázky, a to v jakémkoliv rozsahu, a pokud tuto svou pravomoc delegoval na odbor správy majetku, respektive na jinou osobu, nebylo to v rozporu s tímto pokynem, ani v rozporu se zákonem, když na xxx byl druhou nejvýše postavenou osobou, pokud se týče rozhodování o ekonomice a majetku tohoto subjektu. Toto ostatně potvrdil před soudem i samotný ředitel xxx svědek JUDr. K., který uvedl, že obžalovanému H. nic nebránilo v tom, aby svou pravomoc delegoval dále, přičemž interní akty řízení, které vydával, nebyly rigidní, ale bylo možno se od nich odchýlit. K udělování výjimek náměstkem ředitele ve vztahu k provádění veřejných zakázek se kromě svědka JUDr. K., který tuto možnost připustil, vyjadřovalo i xxx (čl. 3081), které

uvedlo, že pokyn ředitele č. 71/2007 účinný od 15. 5. 2007 do 10. 2. 2010 nestanovuje žádnou výjimku, komu by měl navrhovatel předložit návrh veřejné zakázky. Může ji přirozeně udělit ten služební funkcionář, který interní akt vydává, a to i kdyby to nebylo v textu výslovně uvedeno. Nikdo jiný nemůže bez dalšího zmocnění výjimky udělovat. Z toho plyne, že výjimku provedení veřejné zakázky mohl bez dalšího udělit ředitel xxx JUDr. K. xxx dále sdělilo, že obecný předpis pro udělování výjimek neexistuje, ale v tomto případě bylo možno postupovat dle organizačních řádů tehdejší správy Středočeského kraje. Dle rozkazu ředitele správy Středočeského kraje č. 53/2005, kterým se vydává organizační řád Středočeského kraje, bylo stanoveno, že na základě požadavku odborných služeb vyhlašuje veřejné zakázky a malé zakázky všeobecný odbor. Tento organizační řád byl platný do 5. 2. 2009, kdy jej nahradil nový organizační řád xxx, který stanovil, že odbor veřejných zakázek v rámci své působnosti koordinuje v rámci xxx činnost v problematice veřejných zakázek, zajišťuje jejich vyhlášení a zpracování ve spolupráci s odbornými službami na základě zákona a interních aktů, a dále plní úkoly zadavatele na úseku veřejných zakázek. Uvedený organizační řád pozbyl platnosti 1. 9. 2010, kdy jej nahradil organizační řád xxx vydaný rozkazem ředitele pod č. 125/2010. xxx dále uvedlo, že dle pokynu ředitele xxx č. 16/2010, který nahradil pokyn č. 71/2007, ředitel a náměstek ředitele xxx pro ekonomiku, může v odůvodněných případech rozhodnout a stanovit odlišný postup při zadávání veřejných zakázek malého rozsahu. Z výše uvedeného vyplývá, že zcela nepochybně mohl náměstek pro ekonomiku udělit výjimky k provedení veřejných zakázek u zakázek malého rozsahu, kterými byly dle pokynu ředitele č. 71/2007, zakázky, které nedosáhly hodnoty do 2 mil Kč bez DPH na dodávky nebo služby, nebo dle následného pokynu č. 16/2010 zakázky v hodnotě do 500 tis Kč bez DPH. U veřejných zakázek, které dosáhly hodnoty 2 mil Kč bez DPH a výše, se postupovalo dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a dle nařízení Ministerstva vnitra č. 22/2007 o zadávání veřejných zakázek, a mělo dojít k zadání zaměstnanci právní a obchodní skupiny, který byl součástí všeobecného odboru dle organizačního řádu. Dle policejního prezidia ale existuje rovněž možnost udělovat výjimky podle zmocnění ředitele xxx pod obyčejným číslem jednacím. Pokud tedy tímto způsobem postupoval obžalovaný H. a zmocnil k provedení veřejných zakázek odbor správy majetku, jehož vedoucí obžalovaný S. přidělil provedení jednotlivých veřejných zakázek obžalovanému F., nejednalo se o protizákonný postup, ani o postup v rozporu s interními předpisy. Pokud tedy ke konci kalendářního roku vyvstala situace, že bylo v zájmu xxx, aby byly hospodárným způsobem utraceny přidělené finanční prostředky ze státního rozpočtu a obžalovaný H. s tímto záměrem rozšířil okruh osob, které jsou oprávněny nákupy realizovat, pak tomu dle názoru soudu nic nebránilo, stále postupoval podle interního aktu řízení a tímto postupem neporušil zákon. Rozhodně pak nebylo prokázáno, že by obžalovaný H. udělením této výjimky v rámci jednotlivých veřejných zakázek tak činil se záměrem, či úmyslem poškodit xxx, či zakrýt nezákonné jednání jiných osob, naopak činil tak proto, aby finanční prostředky, které byly k dispozici, mohly být ve prospěch podřízených hospodárně využity. Pokud by totiž bylo trváno na všech formálních náležitostech tak, jak byly uvedeny v organizačních pokynech ředitele, pak by pravděpodobně vůbec nebylo možno veřejné zakázky realizovat v objemu, v jakém byly realizovány, a k nákupům potřebného zboží by vůbec nedošlo, neboť odbor veřejných zakázek by zcela jistě, jak vyplynulo z výpovědí svědků, veškeré nákupy sám neobstaral. V každém případě bylo podstatné, aby byly při tomto postupu dodrženy zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 - zásady postupu zadavatele dle zákona č. 137/2006 Sb.), a zde nebyl prokázán opak.

70. V průběhu hlavního líčení se dále řešilo, jakým způsobem měly být veřejné zakázky vyhlašované na xxx evidovány. Svědci z řad zaměstnanců xxx se vyjadřovali k tomu, jakým způsobem bylo využíváno **systemu ETR**, neboli evidence trestního řízení, případně jiných evidencí. Bylo zjištěno, že tento systém se v letech 2009 a 2010 sice do určité míry již využíval, ale jednalo se o zkušební provoz, zavádění tohoto systému bylo pozvolné. Rozhodně v této době ještě neplatila povinnost pro zaměstnance skenovat veškeré listiny do ETR, tato povinnost nastala až od 1. 1. 2014, jak soudu potvrdil svědek JUDr. K. a rovněž svědek Ing. Jirí D., IT analytik, který se

podílel na zavádění systému ETR. Svědek D. vypověděl, že zkušební verze na xxx běžela od roku 2007, a teprve od 1. 1. 2014 se používala ostrá verze. Pokud tedy bylo obžalovaným, zejména obž. F., mimo jiné vytýkáno, že tento systém řádně nevyužívali, pak bylo nepochybně prokázáno, že tato povinnost jim obligatorně uložena nebyla, resp. v letech 2009 a 2010 se učili tento systém využívat. Obžalovaný F. přitom přiznal, že ETR příliš nevyužíval, a stále používal papírovou evidenci, kdy ke každé veřejné zakázce bylo přiděleno spisové číslo. Z přípisu ředitele xxx JUDr. K., který je založen ve spise (čl. 3967), kdy byl ze strany GIBS vyzván k tomu, aby se vyjádřil, jakým způsobem byly zakázky malého rozsahu v průběhu roku 2009 evidovány, vyplývá, že u veřejných zakázek malého rozsahu do 100 tis Kč dle tehdy platného pokynu č. 71/2007, čl. 3, odst. 1, nebylo nutné evidovat kdy, kde, kým, a jakým způsobem byly nabídky jednotlivých firem doručeny, průzkum trhu bylo možné provést poštou, emailem, faxem, telefonicky, a o tom provést záznam na zadní straně objednávky, pokud nebyl proveden Záznam o výběru vhodného dodavatele. Dále ředitel uvedl, že veřejné zakázky malého rozsahu do 100 tis Kč v roce 2009 nebylo nutné evidovat pod číslem jednacím a v ETR. Tyto veřejné zakázky malého rozsahu byly vedeny a evidovány u příslušného materiálového kompetenta pro danou materiálovou třídu, v tomto případě šlo o materiálovou třídu 21 u Aleše F. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že pokud nebyly veřejné zakázky v roce 2009 evidovány v systému ETR o žádné porušení zákona se nejednalo, a nešlo dokonce ani o porušení interního předpisu. Povinnost evidovat veřejné zakázky v systému ETR byla stanovena až v roce 2010 pokynem ředitele xxx č. 16/2010. V čl. 3 bylo uvedeno, že odbor veřejných zakázek je povinen zakázku zaevidovat do dvou dnů v kontrolním a monitorovacím systému a aktualizovat údaje o zakázce v reálném čase podle stadia veřejné zakázky. V praxi ale k využívání ETR v roce 2010 ještě běžně nedocházelo, a to jak u veřejných zakázek, tak ani u jiných postupů. Jednalo se evidentně o snahu vedení tento systém postupně zavést, ale jak uvedli svědci z řad zaměstnanců i vedení xxx, toto se ne zcela dařilo vzhledem k odporu zejména starších zaměstnanců, kteří byli zvyklí dlouhá léta mít vše pouze na papíře. Ze zjištění, že obž. F. neevidoval v roce 2010 veřejné zakázky v systému ETR proto soud nemůže dovozovat žádné trestněprávní důsledky.

71. Pokud se týče jednotlivých veřejných zakázek, jsou obsahem spisového materiálu listinné důkazy, které dokladují jejich průběh. Dále záznamy o proběhlém telekomunikačním provozu bylo prokázáno, že mezi obžalovanými F., K. a H. probíhaly i telefonické a emailové konzultace, avšak nejednalo se o žádné dohody o tom, jak bude veřejná zakázka vyřízena, příp. komu a za jakou cenu bude přidělena, ale jednalo se o **předběžné průzkumy trhu**, které běžně provádějí i jiné orgány státní správy, které vyhláší veřejné zakázky, včetně ministerstev a GIBS. Skutečnost, že většina veřejných zakázek probíhala ke konci kalendářního roku, byla prokázána, mimo vyjádření obžalovaných, i výpověďmi svědků - zástupců jiných společností, kteří potvrdili výrazný nárůst zájmu ze strany orgánů státní správy o nákup u jejich společností. Svědek Petr S., člen představenstva společnosti AutoCont, potvrdil, že poslední 2 až 3 měsíce ke konci kalendářního roku znamenaly pro jejich společnost stejný objem obchodů jako za celý předchozí kalendářní rok, a toto jeho vyjádření koresponduje i s písemným vyjádřením společnosti AutoCont, s přehledem objemu obchodů v jednotlivých měsících každého roku od roku 2008 do roku 2017 (čl. 24 245 a násl.), ze kterých je jednoznačně patrné, že nejnižší objem obchodů byl na počátku kalendářního roku, zhruba od října strmě narůstal, a pravidlem bylo, že nejvíce obchodů probíhalo vždy v prosinci toho kterého roku. I další svědek Pavel H., zástupce společnosti Dell, vypověděl, že ke konci roku jejich společnost dosáhla 50 % veškerého obrátu za celý rok. Zástupce společností Your System, svědek David K., dokonce uvedl, že na konci roku probíhá 90 % všech veřejných zakázek, které vyhláší státní orgány. Dále svědek Martin R., zástupce společnosti Elvia Pro, potvrdil největší objem obchodů z veřejných zakázek koncem roku. Jak svědek R., tak svědek K. uvedli, že provádění tzv. předběžných konzultací je zcela běžné a řeší se tímto způsobem specifikace zboží, bez které by často orgán státní správy veřejnou zakázku nevyhlásil správně, protože pokud by technické parametry nezkonzultoval s možnými dodavateli, pak by se mohlo stát, že se mu do veřejné zakázky žádná společnost nepřihlásí, a to z prostého

důvodu, že zboží v požadované konfiguraci buď vůbec nemá, či ho nemá před koncem roku, čímž by se realizace veřejné zakázky zmařila. Do spisu pak byly doloženy pro ilustraci zaběhnuté praxe předběžné konzultace týkající se zboží, které prováděl např. Tomáš K. za GIBS dne 16. 3. 2018 směrem k obž. Tomáši K. (čl. 24 249), kdy jej žádá o zaslání cenové nabídky na zajištění prodloužení platnosti služeb předplatného pro Forty Gate 100 Ltd., dále vyjmenovává technickou podporu k specifikovaným produktům výpočetní techniky a uvádí, že cenová nabídka obžalovaného bude využita při přípravě zadávací dokumentace veřejné zakázky. Dále jsou obsahem spisu i emaily ze strany zástupců xxx orgánů (čl. 24250 a násl.) - Lukáše Š., Martina B., Radky S., Jany R. a Aleny H., jejichž společným jmenovatelem je poptávka uvedených osob buď na obžalovaného K., případně i na další zástupce společností obchodujících s výpočetní technikou, kde je předmětem dotazu poptávka na konkrétní výpočetní techniku s dotazem, zda budou schopni popisované zboží dodat, přičemž se často jedná o oslovené zástupce a účastníky rámcové smlouvy. Email s poptávkou na obžalovaného K., zda bude schopen dodat specifikované zboží, je ve spise založen i od zástupkyně Ministerstva vnitra Kláry F. ze dne 16. 5. 2018. Soud má za to, že pokud byly prováděny průzkumy trhu tímto způsobem, tedy telefonickou či emailovou komunikací mezi obžalovaným F. a obžalovanými H. a K., neznevýhodňovalo to ostatní dodavatele, pokud byla následně veřejná zakázka řádně vyhlášena a byli osloveni i další možní uchazeči, přičemž tito měli možnost se se svou nabídkou do veřejné zakázky přihlásit, což někdy využili, jindy nikoliv. Bylo zjištěno, že obžalovaný F. se obracel na osoby, které znal, a o kterých věděl, že se do výběrových řízení pravidelně hlásí. Z hlediska tlaku, kterému byl vystaven před koncem kalendářního roku, kdy mu bylo uloženo, aby nakoupil výpočetní techniku a vše stihl v určitém časovém limitu, je pochopitelné, že komunikoval s těmi, kdo jako dodavatelé reálně fungovali, a že neoslovoval s žádostí o průzkum trhu dodavatele, kteří byli sice uvedeni v rámcové smlouvě, avšak fakticky se do výběrových řízení nehlásili buď nikdy, anebo sporadicky. Je pravdou, že v rámci jisté korektnosti mohl obžalovaný F. při průzkumu trhu dát alespoň do kopie emailu i další účastníky rámcové smlouvy se stejným požadavkem, který činil na obžalovaného H. či K., avšak pokud tak nečinil, nelze to považovat za tak zásadní pochybení, které by mělo vést k jeho trestní odpovědnosti, když evidentně zcela obdobným způsobem postupují i další osoby na jiných orgánech státní správy (viz shora uvedené emaily zástupců GIBS, Ministerstva vnitra a xxx). Obdobně jako obž. F. pak dle svých výpovědí před soudem postupovali i další pracovníci xxx, kteří měli na starosti veřejné zakázky, konkrétně svědci Š. nebo V., kteří uvedli, že žádost o předběžnou konzultaci zasílali jen některým potenciálním dodavatelům, a nikoli všem. Tento postup obžalovaného F. pak v žádném případě nelze klást za vinu obžalovaným K. a H., kteří byli ze strany obžalovaného F. oslovováni, protože tito nemohli mít ani tušení o tom, zda jsou oslovováni sami, či vedle nich jsou oslovováni i jiní potenciální dodavatelé. Tito obžalovaní pouze poskytli součinnost, v rámci běžné obchodní praxe a v neposlední řadě na tom měli obchodní zájem, protože jejich cílem bylo zboží prodat. Na straně druhé je třeba uvést, že přestože obsahem spisu je rozsáhlá emailová komunikace, a rovněž telefonické hovory mezi obžalovanými byly zaznamenány široké míře, nebyla zajištěna veškerá telefonická komunikace, kterou obžalovaný F. činil, a pro kterou například využíval pevné linky ve své kanceláři, nelze tedy bez pochybností uzavřít, že jediný s kým obžalovaných F. hovořil, byli právě obžalovaní K. a H.. xxx orgánem nebyla vytěžena ani emailová schránka všeobecného odboru: xxx, kam rovněž směřovaly některé reakce potenciálních dodavatelů na vyhlášenou veřejnou zakázku jako např. odpověď spol. Activa ze dne 30. 10. 2010, kterou oznamuje, že se výběrového řízení nezúčastní (viz čl. 19 766). Dále je na místě uvést, že obžalovaný F. tímto způsobem postupoval jenom proto, aby se mu podařilo veřejnou zakázku vyhlásit a realizovat do konce kalendářního roku, a to včetně vystavení faktury a dodání zboží na sklad, tedy činil tak proto, aby požadované, a tolik potřebné zboží, pro xxx obstaral, a nikoliv proto, aby obohatil sebe nebo někoho jiného. Navíc, jak bude níže uvedeno, opakovaně se prokazatelně obracel i na centrálního zadavatele, tedy zástupce Ministerstva vnitra ČR a xxx, jmenovitě na paní N. a na pana L., s žádostí o radu, jak co nejefektivněji veřejnou zakázku realizovat. Jen těžko si lze

představit, že by tímto způsobem obžalovaný postupoval, pokud by vědomě páchal trestnou činnost. Takovou sofistikovanost u něj soud rozhodně nepředpokládá, tedy že by si tímto způsobem, několik let dopředu, opatroval alibi. V neposlední řadě, shledal soud jako problematické, že zajištěnou emailovou a telefonickou komunikací využíval státní zástupce k prokazování viny u více veřejných zakázek současně, přestože probíhaly v různém období, a v některých případech jim přisuzoval i jiný význam.

72. Státní zástupce dále vytýkal obžalovanému F. využívání **soukromé emailové adresy** ke komunikaci s potenciálními dodavateli, a byť se mohlo na první pohled zdát, že se musí nepochybně jednat o konspirativní způsob komunikace, bylo v podstatě všemi svědky – řadovými zaměstnanci xxx prokázáno, že v letech 2009 a 2010 žádný z nich pracovní email k dispozici neměl. Existoval pouze tzv. sběrný email pro celé oddělení, který byl pro komunikaci ve vztahu k zajištění veřejných zakázek, které měly být promptně vyřízeny před koncem roku, zcela nevhodný. Bylo prokázáno, že emailové adresy označené xxx byly zavedeny postupně až kolem roku 2014. Vedle toho bylo z výsledku zaměstnanců xxx prokázáno, že počítač s přístupem na internet žádný z nich neměl, měli pouze přístup na intranet. Počítač s přístupem na internet se nacházel v kanceláři v prvním patře, kam zaměstnanci v případě potřeby něco vyhledat, museli zajít. I z tohoto úhlu pohledu je zřejmé, že vybavení xxx, pokud se týče hardwaru i softwaru, bylo v letech 2009 a 2010 na nízké úrovni. Pokud obžalovaný F. využíval ke komunikaci svou soukromou emailovou adresu, činil tak pouze z toho důvodu, aby mohl okamžitě reagovat a komunikovat potenciálními dodavateli, což by v případě využívání tzv. sběrného emailu nebylo možné.
73. V rámci dokazování bylo dále řešeno, zda byl obžalovaný F. jakožto garant veřejné zakázky a materiálový kompetent, povinen vždy **zřízovat výběrovou komisi**, aby byly řádně posouzeny jednotlivé nabídky potenciálních dodavatelů. Obhájce obžalovaného K. předložil soudu odborné právní stanovisko advokátní kanceláře KVB, ve kterém tato rozebírá, zda zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách ve znění platném od 1. 1. 2009 až do 31. 12. 2010, či interní předpisy xxx ukládaly zadavateli minutendru z rámcové smlouvy povinnost řídit hodnotící komisi, a zda existovala nějaká výjimka z tohoto postupu. Soud toto odborné právní stanovisko založil do spisového materiálu, ale jako listinný důkaz jej neprovedl, neboť právní zhodnocení předpisů je povinen soud provádět sám, a nikoli se přitom řídit právními stanovisky advokátních kanceláří. Soud po prostudování zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, platného v roce 2009 až 2010, dospěl k závěru, že tento zákon zadavatelům veřejných zakázek typu Ministerstva vnitra ČR povinnost sestavovat komise při konání veřejných zakázek k posuzování nabídek dodavatelů neukládá. V § 71 odst. 1 zákona je uvedeno, že sektorový zadavatel a veřejný zadavatel, který zadává veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění, nebo na základě rámcové smlouvy, není povinen ustanovit komisi pro otevírání obálek a veškerá práva a povinnosti související s otevíráním obálek plní zadavatel. Nutno říci, že povinnost sestavovat komise ale dle názoru soudu vymezoval organizační pokyn ředitele xxx č. 71/2007, a to u zakázek v hodnotě od 1 - 2 mil Kč bez DPH. V tomto pokynu se povinnost ustanovit komisi nachází v čl. 3 odst. 4, podle kterého je navrhovatel povinen předložit právní a obchodní skupině všeobecného odboru požadavkový list rozšířený o body – 1) návrh na dva členy komise pro vyhodnocení nabídek uchazečů, 2) návrh na dva náhradníky členů komise. Rovněž organizační pokyn ředitele xxx č. 16/2010 ukládá povinnost ustanovit komisi, a to u zakázek hodnotě od 500 tis Kč do 2 mil Kč bez DPH. V tomto pokynu je v čl. 4 odst. 2 písm. d) uvedeno, že je odbor veřejných zakázek povinen předložit zadavateli návrh na ustanovení minimálně tříčlenné hodnotící komise, kdy alespoň jeden člen bude zástupce určený objednatel s potřebnou odborností a jeden bude zástupce odborné služby. Dále měl odbor veřejných zakázek svolat jednání hodnotící komise k posouzení došlých nabídek a součástí zápisu z jednání komise mělo být i prohlášení o nepodjatosti jednotlivých členů komise. Obžalovaný F. si byl, dle názoru soudu, této své povinnosti jednoznačně vědom, protože se o svolání komisí minimálně v některých případech

pokusil, a spisový materiál obsahuje i prohlášení o nepodjatosti členů komise dle uvedeného interního předpisu. Jak bylo prokázáno, ne vždy se svolané komise fakticky konaly, například svědci F. a Š. potvrdili, že pouze opakovaně podepsali svou účast v komisi a jejího jednání se fakticky neúčastnili. Na straně druhé je třeba vzít v úvahu, že jediným kritériem ve všech případech byla vždy nejnižší cena, a nikoliv odborné posouzení nabídky z jiných hledisek, tedy pouze podle nejnižší nabídnuté ceny byl vybrán dodavatel, což bylo u všech proběhlých veřejných zakázek splněno. Nebylo prokázáno, že by v rámci výběrových řízení získal veřejnou zakázku dodavatel nabízející dražší výrobek než ostatní dodavatelé. Tímto jednáním obžalovaného F., tedy pouze formálním konáním komisí, došlo v některých případech k porušení interního aktu řízení - organizačního pokynu ředitele, ale dle názoru soudu se nejednalo o trestněprávně postižitelné jednání.

74. Totéž lze vztáhnout na další formální porušení interních předpisů, kterého se obž. F. opakovaně dopustil, a to **nedodržení lhůty** 5 – 7 dnů (dle hodnoty zakázky), která měla být dána potenciálním dodavatelům pro podání nabídek do vyhlášené veřejné zakázky. Obž. F. v některých případech stanovil lhůtu kratší, ale důvodem nebylo to, že by chtěl někoho z dodavatelů zvýhodnit, ale prostý fakt, že při vyhlášení zakázky např. v termínu kolem poloviny prosince, by lhůta 7 dnů znamenala, že se zakázka nestihne zpracovat, když bylo třeba, zejména z účetního hlediska, aby byly platby za zboží provedeny včas a nejpozději do 28. 12. Samostatnou kapitolou v tomto směru byly veřejné zakázky probíhající přes elektronické tržiště Ally Trade, kde i třídní lhůta reálně postačovala všem osloveným účastníkům, pokud se chtěli s nabídkou přihlásit, neboť veškerá komunikace probíhala výhradně přes vzdálené přístupy do tohoto systému, které bylo možno provádět kdykoli a odkudkoli. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný F., případně některý z dalších obžalovaných, tímto formálním porušením interních předpisů současně porušil trestní předpisy a získal neoprávněný prospěch, či že by tímto způsobem vznikla škoda samotnému xxx.
75. Veřejné zakázky podléhají zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, a v letech 2009 a 2010 se obecně dělily na veřejné zakázky nadlimitní, podlimitní a veřejné zakázky malého rozsahu. U veřejných zakázek malého rozsahu (VZMR) nedosáhne její předpokládaná hodnota 2 mil Kč bez DPH (na dodávky a služby). Podlimitní zakázkou byla zakázka, jejíž předpokládaná hodnota činí nejméně 2 mil Kč bez DPH. Veřejný zadavatel zadává nadlimitní a podlimitní veřejné zakázky v zadávacím řízení. Úprava veřejných zakázek malého rozsahu byla ze zákona vyňata a jejich zadávání podléhalo pouze základním zásadám uvedeným v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., tedy zásadě transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. xxx je organizační složkou státu, jejíž příjmy a výdaje jsou součástí rozpočtové kapitoly Ministerstva vnitra. Hospodáří tedy s prostředky, které jsou jí ze státního rozpočtu České republiky přiděleny, s kterými musí nakládat hospodárně. V rámci xxx vydával zásadní interní právní předpisy ředitel, a jeho organizační pokyny pravidla zadávání veřejných zakázek pro podmínky tohoto útvaru dále zpřesňovaly. Těmito interními předpisy byly již výše zmiňované pokyn ředitele č. 71/2007 Sb. ze dne 15. 5. 2007, a dále pokyn ředitele č. 16/2010 ze dne 8. 2. 2010 a pokyn č. 170/2010 ze dne 1. 12. 2010 v platném znění. Dále se zaměstnanci xxx byli povinni řídit nařízením Ministerstva vnitra č. 56/2009 ze dne 20. 8. 2009, které obsahuje tzv. metodiku zadávání VZMR.
76. Dle organizačního pokynu ředitele xxx č. 71/2007 se veřejné zakázky rozdělovaly podle toho, jakou měly hodnotu. Obecně platilo, že veřejné zakázky malého rozsahu byly ty zakázky, jejichž hodnota nedosáhla částky 2 mil Kč bez DPH (a v případě veřejných zakázek na stavební práce nedosáhla částky 6 mil Kč bez DPH). Veřejné zakázky na dodávky a služby v hodnotě od 1 - 2 mil Kč měly být realizovány na základě požadavkového listu, který má obsahovat zejména finanční objem, průzkum trhu, požadavky na dodavatele (cena, záruka, servis apod), dále měli být navrženi členové výběrové komise, a mělo být osloveno nejméně pět potenciálních dodavatelů. Zakázky v hodnotě od 500 tis Kč do 1 mil Kč bez DPH byly realizovány na základě požadavkového listu, který musel obsahovat shodné informace jako u zakázek vyšší hodnoty,

osloveni měli být minimálně tři potenciální dodavatelé. Zakázky v hodnotě od 100 tis Kč do 500 tis Kč bylo možno zadat formou objednávky, navrhovatel měl zpracovat písemný záznam o výběru vhodného dodavatele, kdy měli být osloveni nejméně tři dodavatelé. Měl být uveden způsob provedení průzkumu trhu (zda byl proveden z databáze, z elektronického tržiště apod), a dále mělo být uvedeno kritérium výběru, což byla nejčastěji cena. Dle organizačního pokynu ředitele xxx č. 16/2010 byla povinnost u všech veřejných zakázek vyhotovit požadavkový list a zaevidovat ho v ETR (k tomu viz výše). U zakázek v hodnotě od 500 tis do 2 mil Kč bez DPH byla povinnost oslovit min. pět potenciálních dodavatelů, lhůta k podání nabídek 7 dní, ustanovení tříčlenné komise, která nabídky posoudí a vybere nejvýhodnější. U veřejných zakázek v hodnotě od 100 tis Kč do 500 tis Kč bez DPH měli být osloveni min. tři dodavatelé, lhůta 7 dní, může být projednáno v komisi, záznam o výběru obsahuje vítěze. Konečně u veřejných zakázek v hodnotě od 3 tis Kč do 100 tis Kč měli být osloveni min. tři dodavatelé, lhůta 5 dní, záznam o výběru obsahuje vítěze.

77. Jak bude níže uvedeno, nikoli všechny realizované veřejné zakázky na xxx v letech 2009 – 2010 splňovaly formální náležitosti dle platných organizačních pokynů ředitele, dle názoru soudu je ale namístě odlišit porušení interních předpisů od jednání, které by mělo být postíženo formou trestněprávní odpovědnosti obžalovaných.

78. Skutek I/1 - Dodání tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio xxx (svazek 95).

Veřejná zakázka probíhala od 3. 6. 2009 do 22. 6. 2009 a státní zástupce klade za vinu obžalovanému S., že jako vedoucí odboru správy majetku xxx, po společné dohodě s obžalovaným N. a obžalovaným F. předem určili dodavatele této veřejné zakázky, a to společnost Impromat CZ. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 3. 6. 2009 vyplývá, že tuto provedli obžalovaní S. a F. Výzva k podání nabídky - dodání tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio xxx je podepsána dne 3. 6. 2009 obžalovaným N., včetně přílohy se specifikací požadovaného zboží. Celkový objem zakázky měl činit 500 tis Kč včetně DPH a hodnotícím kritériem pro zakázku byla ve výše nabídkové ceny. Nabídka měla být zaslána v zalepené obálce, nejpozději do 16. 6. 2009 do 10 hodin na adresu xxx, na odbor materiálně technického zabezpečení, N. B., P. - Z. Dle ve spise založených dodejek byla zadávací dokumentace k této veřejné zakázce předána dne 4. 6. 2009 společností Impromat CZ, Actec a LUSICO - Kancelářské systémy. Společnost Impromat učinila obchodní nabídku na dodání požadovaného zboží v celkové částce 495 575,50 Kč a společnost LUSICO - Kancelářské systémy učinila nabídku na dodání zboží v celkové hodnotě 503 941,20 Kč. Společnost Actec učinila nabídku na dodání zboží v hodnotě v celkové výši 499 205,- Kč. V listině nazvané Záznam o výběru vhodného dodavatele, je uvedeno, že poptávka na nákup zboží byla zaslána firmám Impromat CZ, Actec a LUSICO - kancelářské systémy, přičemž byla navržena jako dodavatel společnost Impromat, neboť její nabídková cena na dodané zboží byla nejnižší. Toto prohlášení bylo vypracováno 18. 6. 2009 a podepsáno Alešem F. a Miloslavem S. U společnosti Impromat je poznámce uvedeno, že dle zadávací dokumentace a na základě vyhodnocení zakázky pro požadovaný počet černých tonerů typ 220 došlo k navýšení o 2 kusy oproti původním 61 kusům. Následně je dne 22. 6. 2009 uzavřena kupní smlouva mezi společností Impromat CZ a xxx, její předmětem je nákup tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio a kupní cena je stanovena na částku 499 978,50 Kč. Smlouva byla podepsána za společnost Impromat Milanem M. a za xxx vedoucím odboru správy majetku Miloslavem S. Právě zvýšení o 2 kusy tonerů způsobilo mírné navýšení ceny společnosti Impromat, ale stále to bylo ve stanoveném finančním limitu 500 tis Kč včetně DPH. V souladu s kupní smlouvou byla vystavena faktura a dodací list společností Impromat. Dodací list je datován dnem 30. 6. 2009, ale na faktuře je uvedeno datum 30. 7. 2009 a na razítku xxx, kterým se potvrzuje doručení této listiny, je 3. 8. 2009. Kdy přesně bylo zboží společností Impromat dodáno, ale nepovažuje soud pro trestní odpovědnost obžalovaných za podstatné. Domněnka státního zástupce, že výzvy k

účasti ve veřejné zakázce nebyly zájemcům doručeny a jsou pouhou fikcí, není podložena žádným důkazem. Z protokolu o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků u obžalovaného F. v kanceláři na xxx, vyplývá, že obálky, jejichž obsahem byla výzva k podání nabídky z 3. 6. 2009 adresované společností Impromat, Lusico - Kancelářské systémy a Actec, zde byly nalezeny. To ale ještě nevede soud k jednoznačnému závěru o tom, že žádné obálky s nabídkami k účasti v této veřejné zakázce nebyly předmětným společností rozeslány. Z dodejek je patrné, že byly ze strany jednotlivých společností převzaty, podepsány a opatřeny razítkem, pokud by tomu tak nebylo, pak by musel obžalovaný F. disponovat nejméně razítky těchto společností, aby mohl převzetí dodejek zfalšovat. Žádná taková razítka ale u obžalovaného ani jinde nalezena nebyla. Obsahem listin vztahujících se k této veřejné zakázce je dále platební poukaz na výdaje v částce 499 978,50 Kč a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsané dne 3. 8. 2009 Vladimírem N. Založené listiny k veřejné zakázce odpovídají organizačnímu pokynu ředitele xxx platnému v roce 2009. Co se týče zajištěné emailové komunikace, k této veřejné zakázce, kladl státní zástupce za vinu obžalovanému F. a obžalovanému H., že se domluvili na vítězství společnosti Impromat dopředu, a to z toho důvodu, že obžalovaný H. poslal 16. 4. 2009 obžalovanému F. kalkulace na nákup spotřebního materiálu - tonerů, a následně 28. 4. 2009 mu posílá i seznam emailových adres k oslovení budoucích dodavatelů, přičemž se jedná o osoby xxx, xxx a xxx. Dne 4. 6. 2009 pak obžalovaný H. posílal další email obžalovanému F., ve kterém blíže specifikuje osoby uvedené v předchozím emailu, jako zástupce dalších dodavatelů. Dne 9. 6. 2009 pak zaslal obžalovaný F. obžalovanému H. email s přílohou pdf., ve které jsou obsaženy formáty výzev ze dne 3. 6. 2009 podepsané Vladimírem N. pro společnosti Lusico - Kancelářské systémy, Actec a Impromat. Obžalovaný H. se k předmětným emailům vyjádřil v tom smyslu, že je pravdou, že obžalovanému F. posílal v rámci předběžné obchodní poptávky technické konfigurace zboží, diskutovali spolu o tom, jaké tonery lze objednat, jakou mají kapacitu stránek. Důvodem toho, proč posílal obžalovanému F. i popis ostatních dodavatelů, bylo to, že na policii byl velký problém dostat se vůbec k internetu a zjistit, co je která společnost zač, a co prodává. Je pravdou, že od obžalovaného F. dostal emailem i všechny výzvy k podání nabídky, včetně té své. Ostatní ho nezajímaly, svou se zabýval. Zřejmě to byla ze strany F. chyba. Proč posílal dne 16. 6. znova specifikace dodavatelů, netuší, už to posílal jednou v emailu dne 4. 6. na stejný email. Svou nabídku odevzdal obžalovaný H. 16. 6., a 18. 6. 2009 byl proveden výběr z došlých nabídek. Pokud pak byl ze strany F. H. posílán znovu email s textem "Mrkni", jehož přílohou byl opět soubor s cenovými nabídkami všech potenciálních dodavatelů u této veřejné zakázky, pak to bylo již poté, co byla veřejná zakázka dávno uzavřena, a dokonce po podpisu kupní smlouvy. Záznam o výběru vhodného dodavatele, jak již bylo výše uvedeno, je datován 18. 6. 2009 a kupní smlouva byla uzavřena dne 22. 6. 2009. Je tedy skutečně bezpředmětné, jaké emaily si obžalovaný F. s obžalovaným H. posílali v polovině července roku 2009, když to již bylo po proběhlém výběrovém řízení. Jak již bylo výše uvedeno, dodací list byl datován dnem 30. 6. 2009, ale zboží pravděpodobně bylo dodáno xxx o více než měsíc později, neboť z příjemky materiálu společnosti Impromat na xxx je patrné, že tato je datována až 17. 8. 2009 (čl. 22 468). Co se týče komunikace obžalovaného F. s obžalovaným H., lze ji posoudit jako předběžnou komunikaci ohledně poptávaného zboží. Skutečnost, že obžalovaný H. zasílal obžalovanému F. údaje o dalších možných dodavatelích, působí poněkud nepatřičně, avšak s ohledem na prokázaný stav techniky na xxx v tehdejší době, kdy obžalovaný F. měl velmi omezený přístup k internetu a tím pádem i k informacím, o případných dodavatelích, lze vysvětlení obou obžalovaných v tomto směru akceptovat, když nebylo současně bez pochybností prokázáno, že další společnosti, které mohly být potenciálními dodavateli, a to Lusico - Kancelářské systémy a Actec, nebyly vůbec osloveny, a že by výběrové řízení bylo imitováno. Co se týče znaleckého posudku znalce Mgr. Leina, s tím se již soud vypořádal podrobně shora. V daném případě tedy nebylo prokázáno, že by vznikla jakákoliv škoda xxx, příp. že by se někteří z obžalovaných F., S. či H. obohatili. Uskutečněný obchod nelze klást obžalovanému H. k tíži v tom smyslu, že z podstaty své práce spočívající ve snaze prodat výrobky společnosti, kterou

zastupuje, realizoval obchod, díky kterému společnost Impromat inkasovala za dodané zboží finanční prostředky, když nebylo prokázáno, že by to bylo v rozporu se zákonem. Ve vztahu k této veřejné zakázce byla oslovena i společnost Actec s dotazem, zda se jí skutečně účastnila. Ve svém přípisě jednatel společnosti Roman K. na dotaz xxx uvádí, že nabídka byla jejich společností doručena dle požadavku v zadávací dokumentaci, ale již si nevzpomene, zda poštou kurýrem či jinak. Nabídka byla v zalepené a patřičně označené obálce podle požadavků v zadávací dokumentaci. Vzhledem k tomu, že nabídka společnosti Actec neuspěla, si dotázaný již nevzpomíná, jakým způsobem o tom byli vyrozuměni. K této veřejné zakázce již neneviduje žádné dokumenty (čl. 22 493). Se shodnými dotazy byla oslovena i společnost Lusico - Kancelářské systémy, která policejnímu orgánu sdělila, že se k zadané veřejné zakázce nemůže vyjádřit, neboť od výše uvedeného zadávacího řízení uplynulo více než 4 roky (zpráva je datována 19. 12. 2013), a společnost nebyla schopna žádné listiny dohledat, a k dotazu policejního orgánu se vyjádřit, neboť ve výběrovém řízení nebyli úspěšní, a proto žádné listiny nearchivují. Sdělení společnosti Lusico - Kancelářské systémy, je tedy pro hodnocení důkazů irelevantní, neboť žádné listiny nearchivuje, avšak ze sdělení společnosti Actec vyplývá, že nabídka jí doručena byla, a to v zalepené obálce, což je informace, která zpochybňuje tvrzení obžaloby v tom směru, že obžalovaný F. obálky dalším účastníkům tohoto výběrového řízení Actec vůbec nezaslal. Pod bodem I/1 proto nebylo bez pochybností prokázáno, že by se obžalovaní F., S. a H. dopustili jednání, které jim bylo kladeno za vinu a že by tímto jednáním způsobili xxx škodu ve výši hodnoty této veřejné zakázky.

- 79. Skutek I/2 - Dodání tří kusů notebooků s příslušenstvím** (svazek 94). Veřejná zakázka byla realizovaná od 1. 10. 2009 do 7. 10. 2009, a byla kladena za vinu obžalovaným Aleš F. a Miloslav S. s tím, že se měli společně dohodnout, že dodavatelem této zakázky bude společnost AutoCont, a to přestože existující skladové zásoby měly být nadbytečné, a aniž by využili existující rámcové smlouvy centrálního zadavatele Ministerstva vnitra a oslovili zde vítězného uchazeče nabízejícího notebook srovnatelných parametrů za cenu o 5 402,- Kč za 1 kus levněji. Obsahem listinných materiálů ve vztahu k této veřejné zakázce jsou doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 1. 10. 2009 podepsaný Miloslavem S. a Alešem F., kdy výše finančního krytí měla být do částky 77 000,- Kč s DPH. Požadovaný termín plnění byl říjen 2009. Ve spise se nachází nabídka společnosti MGC servis z 2. 10. 2009, a to na poptávaný notebook včetně příslušenství za celkovou částku 78 029 Kč včetně DPH. Dále nabídka společnosti AutoCont na notebook v hodnotě 76 603 Kč včetně DPH podepsaná prodejcem Tomášem K. Ze záznamu o výběru vhodného dodavatele je patrné, že byly posuzovány nabídky dvou společností, na které byla učiněna telefonická poptávka, a to AutoCont a MGC servis, kdy jako další oslovená společnost je uvedena i Your System, její nabídka však zaznamenána, resp. podána nebyla. Porovnáním nabídnutých cen od společnosti AutoCont a MGC servis byla vybrána společnost AutoCont, která nabídla nejnižší cenu. Záznam o výběru vhodného dodavatele je datován dnem 7. 10. 2009 a podepsán Alešem F. a Miloslavem S. Následně je ve spisovém materiálu založena kupní smlouva uzavřená mezi společností AutoCont zastoupenou Petrem S. a xxx zastoupeným Miroslavem S., která byla podepsána 7. 10. 2009. Z daňového dokladu společnosti AutoCont vystaveného na základě dříve uzavřené kupní smlouvy je zřejmé, že faktura byla vystavena 14. 10. 2009 a xxx dle otisku razítka došla dne 21. 10. 2009, kdy rukou je na faktuře ve spodní části uvedeno, že její splatnost byla prodloužena do 14. 12. 2009. Z dodacího listu společnosti AutoCont ze dne 14. 10. 2009 je patrné, že požadované zboží dle kupní smlouvy bylo dodáno na xxx a podpisy Ing. K., por. Č. a Ing. D. stvrzují bez data jejich převzetí. Mezi listinami se dále nachází platební poukaz na výdaje na částku 76 603 Kč podepsaný Vladimírem N. dne 8. 12. 2009 a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku, dále objednávka xxx ze dne 8. 12. 2009 na společnost AutoCont obsahující specifikované zboží dle kupní smlouvy. Pokud státní zástupce uvádí, že se k předmětné veřejné zakázce vztahuje rámcová smlouva centrálního zadavatele Ministerstva vnitra číslo P 15 - 61/VZ - 2008 „Výpočetní technika 2008 - 2009“, je k

tomu třeba uvést, že tato rámcová smlouva (čl. 3554), skutečně obsahuje na straně uchazečů o veřejné zakázky 4 společnosti, a to Dell Computer, S&T CZ, AutoCont CZ a Your System. Zároveň se jednalo o veřejnou zakázku, která nedosahovala ani částky 100 tis Kč, proto obžalovaný F. postupoval správným způsobem, pokud telefonicky oslovil 3 potenciální dodavatele, a záznam o tom učinil na listině nazvané Záznam o výběru vhodného dodavatele (čl. 22 182 a násl.). Oslovil společnost AutoCont CZ a Your System, které byly účastníky rámcové smlouvy, a vedle toho ještě společnost MGC servis, která na výzvu k účasti ve výběrovém řízení rovněž reagovala, stejně jako společnost AutoCont. Pokud státní zástupce uvádí, že nabídka společnosti MGC servis ze dne 2. 10. 2009, je podepsaná neznámou osobou a neznámým razítkem, pak není zřejmé, z čeho dovozuje, že se jedná o podvrženou, resp. nepravou nabídku této společnosti do veřejné zakázky. K tomuto tvrzení žádné důkazy předloženy nebyly. Pokud státní zástupce dále argumentuje tím, že byla vybrána nabídka společnosti AutoCont, která nabídla cenu za předmětné notebooky vyšší, než jak byla uvedena v rámcové smlouvě o částku 7 077 Kč na jeden kus, pak třeba uvést, že je nutno zkoumat konkrétní konfiguraci dodávaných notebooků, která se může v každém jednotlivém případě odlišovat, a lepší výbava pak znamená i vyšší cenu. Soudu není zřejmé, z čeho obžaloba dovozuje, že nabídka společnosti MGC servis byla stejná jako nabídka zasláná 6. 10. 2009 v 17.31 hodin na adresu obžalovaného F. Tomášem K. Tato nabídka, která je přílohou emailu (čl. 22 286), se shoduje s nabídkou, kterou podal sám Tomáš K. a která a následně byla v této veřejné zakázce určena jako vítězná. Pravdou je, že obžalovaný F. měl správně oslovit zástupce společností, kteří se účastnili rámcové smlouvy, což splnil pouze v případě společnosti AutoCont a Your System, když společnost MGC servis účastníkem této smlouvy nebyla. Toto mu lze přičíst k tíži a porušil tím interní předpisy. Ale skutečnost, že spol. Your System na výzvu k účasti ve veřejné zakázce nereagovala a že oslovená MGC servis podala nabídku s cenou vyšší, což vedlo k vítězství společnosti AutoCont, nemůže soud vést k závěru, že by byly obžalovanými F. a S. porušeny trestněprávní předpisy. Zboží bylo nakoupeno, bylo rovněž dodáno xxx, kde bylo i využito. Nejednalo se tedy rozhodně o nákup předražený či nadbytečný. Pokud je dovozováno z emailu Aleše F. z 19. 5. 2010, že žádal Tomáše K. o zaslání nabídek ve výběrových řízeních od dalších společností, pak přílohou tohoto emailu je pouhý seznam proběhlých zakázek s daty, kdy se konaly, a se zkratkami společností, které se jich účastnily. Není proto zřejmé, z čeho je dovozováno, že by se měl tímto emailem Tomáš K. podílet na doplnění údajů k této veřejné zakázce za společnost MGC servis.

- 80. Skutek I/3 - Dodání 30 kusů multifunkčních zařízení pro datové schránky (svazek 73).** V rámci této veřejné zakázky bylo kladeno za vinu obžalovaným F., H., S. a H. zmanipulování zakázky ve prospěch společnosti Impromat. Veřejná zakázka proběhla od 16. 10. 2009 do 23. 10. 2009. Dne 16. 10. 2009 vydal náměstek ředitele xxx pro ekonomiku, obžalovaný H. rozhodnutí o udělení výjimky při zadání této veřejné zakázky, kterou udělil odboru správy majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení pro postup při zadání veřejné zakázky oproti čl. 3, odst. 3 pokynu č. 71/2007 z 15. 5. 2007. Jak již bylo výše uvedeno, soud se nedomnívá, že obžalovaný H. vydáním této výjimky porušil trestněprávní předpisy, když pouze delegoval pravomoc k provedení konkrétní veřejné zakázky na další osobu, konkrétně odbor správy majetku, který disponoval dostatečným počtem zaměstnanců, kteří mohli veřejnou zakázku realizovat. Doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku byl vydán 16. 10. 2009 a podepsán Miloslavem S. a Ladislavem V. Výše finančního krytí této zakázky byla stanovena na částku 750 tis Kč s DPH a požadovaným termínem dodání byl říjen 2009. Dále jsou obsahem spisového materiálu výzvy k podání nabídek adresované společností Lusico – Kancelářské systémy, Actec a Impromat včetně dodejek s datem převzetí 16. 10. 2009, opatřené razítkem a podpisem příslušného zástupce společnosti. Tvrzení obžaloby, že dodejky oslovených společností jsou všechny vypsány stejnou rukou, označeny stejnou datumkou a stejným datem, a že na dodejce Lusico - Kancelářské systémy, je podpis nápadně podobný podpisu uvedenému přes razítko společnosti Impromat, považuje soud za pouhé spekulace, nepodložené žádnými důkazy. Z toho, že byly nabídky k účasti ve veřejné zakázce rozeslány, resp. předány dotčeným

osobám v jeden den, nelze činit žádné závěry. Ze založených dodejek je totiž patrné, že neprošly cestou přes poštovního doručovatele, a tedy zřejmě došlo k jejich osobnímu převzetí, což vysvětluje i otisk stejného datumového razítka, a pochopitelně i jednou rukou vypsané adresy jednotlivých společností, což s největší pravděpodobností činila osoba, která měla tuto veřejnou zakázku na starosti. Následně je obsahem spisu i listina Seznam doručených a přijatých nabídek, dle které dne 22. 10. 2009 doručili osobně zástupci společností Impromat, Actec a Lusico - Kancelářské systémy své nabídky, které převzal obž. Aleš F. Seznam doručených a přijatých nabídek se používal až od února 2010, jak vyplývá z přílohy org. pokynu ředitele č. 2/2010, nemohl být tedy použit u veřejné zakázky, která probíhala na podzim roku 2009 - zde je třeba dát obžalobě za pravdu. Znamená to, že zřejmě obž. F., který je na listině podepsán, ji vyhotovil zpětně, což ale ještě neznamená, že proběhla celá veřejná zakázka v rozporu se zákonem a že potenciální dodavatelé své nabídky na xxx nedoručili. Následně byla z rozhodnutí obžalovaného H. zřízena komise, která měla posoudit tuto veřejnou zakázku malého rozsahu, jejímiž členy byli určeni Lukáš Š., Petra F. a Aleš F., další osoby byly určeny jako náhradníci. Připojena jsou i prohlášení členů komise o bezúhonnosti, které jsou Petrou F., Alešem F. a Lukášem Š. podepsány. Ze zápisu z jednání komise ze dne 23. 10. 2009 vyplývá, že komise posoudila nabídky dotčených společností a učinila rozhodnutí o výběru společnosti Impromat, která navrhla za nabízené zboží cenu nejnižší, a to ve výši 749 700 Kč s DPH. Svědci Petra F. i Lukáš Š. před soudem potvrdili, že v tomto případě pouze na žádost obžalovaného F. podepsali příslušné listiny potvrzující jejich účast ve výběrové komisi a fakticky se žádného jednání neúčastnili. Současně k tomu je namístě uvést, že se jednalo o zakázku malého rozsahu, která měla být v hodnotě do 750 000 Kč, tedy spadala do kategorie od 500 tis Kč do 1 mil Kč, na kterou se v roce 2009 vztahoval organizační pokyn ředitele č. 71/2007, který povinnost ustavit komisi, v tomto případě nestanovil, a stanovil tak až v případě zakázek v hodnotě od 1 mil Kč do 2 mil Kč. S ohledem na to, obžalovaný F. tímto postupem neporušil interní, natož trestněprávní předpisy. Obsahem spisového materiálu jsou dále listinné důkazy v podobě dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku podepsaný Vladimírem N. a Alešem F. dne 16. 10. 2009, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaný Vladimírem N. a hlavní účetní, dále seznam výrobních čísel dodávaného zboží, faktura společnosti Impromat vydaná dne 30. 10. 2009 a dodací list na předmět kupní smlouvy, objednávka xxx na společnost Impromat CZ na nákup multifunkčních zařízení Ricoh Aficio z 12. 11. 2009 a platební poukaz na výdaje na částku 749 700 Kč ze dne 10. 11. 2009 podepsaný Vladimírem N. Z dokladu o výdeji zboží společností Impromat je zřejmé, že došlo k zaúčtování dne 26. 10. 2009 a vystavení dne 30. 10. 2009. Dle příjemky materiálu ze dne 23. 11. 2009, bylo 30 kusů multifunkčních zařízení Ricoh Aficio přijato Stanislavem K. ve skladu v Dymokurech. K dotazu xxx, jaké listiny k této veřejné zakázce eviduje společnost Impromat, společnost uvedla, že vzhledem k časovému odstupu může doložit pouze kupní smlouvu a daňový doklad - fakturu společně s dodacím listem, kdy nabídka byla vyhotovena písemně a standardně bývala doručována v obálce, která je přelepena a označena. V daném případě se jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu, u které zadávací řízení probíhá mimo režim zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, proto nelze sdělit, jakým způsobem byla nabídka zadavateli doručena, a jiné písemnosti k této veřejné zakázce, společnost nearchivuje. Na výzvu xxx odpověděly i společnosti Actec a Lusico - Kancelářské systémy. Společnost Actec uvedla prostřednictvím svého jednatele Romana K., že nabídka byla společnosti doručena dle požadavku zadávací dokumentací, zda poštou, kurýrem, či jinak, již není známo. Nabídka byla v zalepené a patřičně označené obálce. Dle požadavku v zadávací dokumentaci a vzhledem k tomu, že nabídka společnosti Actec neuspěla, nemůže jednatel uvést, jak se o tom dozvěděli, či zda o tom obdrželi vyrozumění. Společnost Lusico - Kancelářské systémy uvedla, že k této veřejné zakázce se nemůže vyjádřit, neboť písemnosti k ní nearchivovala, protože ve výběrovém řízení neuspěla a nedodávala zboží ani služby. Z emailu zasláného Bohumilem H. dne 16. 10. 2009 obžalovanému F. na jeho emailovou adresu xxx vyplývá, že zasílal technickou specifikaci k požadovanému

předmětu veřejné zakázky a seznam dalších eventuálních dodavatelů, tedy společností Lusico - Kancelářské systémy a Actec, včetně osob, které za tyto společnosti jednají. Zaslání technické specifikace požadovaného předmětu veřejné zakázky ze strany obžalovaného H., však proběhlo evidentně v rámci předběžného průzkumu trhu, a to že sdělil obžalovanému F. i seznam dalších možných dodavatelů ještě neznamená, že jejich nabídky, které jsou rovněž obsahem spisového materiálu, byly zfalšovány, když ve spise jsou i dodejky potvrzující, že tyto společnosti skutečně zadávací dokumentaci převzaly a na tuto následně reagovaly. Ovšem vzhledem k tomu, že ve výběrovém řízení vybrány nebyly, další dokumentaci k veřejné zakázce nearchivují. Skutečnost, že nabídka společnosti Actec překračuje rámec, co se týče výše nabízené ceny, ještě neznamená, že tato společnost takovou nabídku nepodala. Závěr obžaloby, že nabídka společnosti Lusico - Kancelářské systémy vybočuje ze zadání veřejné zakázky, tudíž je neakceptovatelná s ohledem na cenu 817 530 Kč, nemůže jít k tíži obžalovaného H. Dále tvrzení státního zástupce, že společnosti, které se účastnily veřejné zakázky, jsou vzájemně propojené, bylo pouze prokázáno do té míry, že svědkyně S. uvedla, že společnost Lusico - Kancelářské systémy byla někdy začátkem roku 2000 nebo 2001, zakoupena společností Impromat, ale tyto společnosti se podstatně lišily tím, že nadále každá nastupovala jinou značku. Impromat zastupoval zn. Ricoh a Lusico zn. Gestetner. Ve vztahu ke společnosti Actec žádné propojení se společností Impromat zjištěno nebylo. Z obchodního rejstříku vyplývá, že společníkem Actec je Roman K., který je zároveň i jejím jednatelem. Dle názoru soudu nic nebrání tomu, aby se spol. Actec, stejně jako spol. Impromat a spol. Lusico – Kancelářské systémy účastnily výběrového řízení. Co se týče zaslání specifikace předmětu veřejné zakázky, byl o ni obž. H. požádán obžalovaným F. a vzhledem k tomu, že se jednalo o specifickou oblast zboží pro datové schránky, jednalo se o produkty, které byly v tomto směru vybrány produktovými manažery spol. Impromat. Obdobným způsobem obžalovaný poskytoval informace i jiným veřejným zadavatelům, pokud o ně požádali. Podle názoru soudu nebylo jednoznačně a bez pochybností prokázáno, že tato veřejná zakázka byla předem dojednána s jedním vybraným dodavatelem a že výběrové řízení neproběhlo a bylo pouze imitováno. Nebylo ani prokázáno, že by se jednalo o nákup zboží, které xxx nepotřebovalo a nevyužilo, tudíž ani v tomto případě nebylo prokázáno, že by obžalovaní F., H. S. a H. porušili ustanovení trestního zákoníku.

- 81. Skutek I/4 - Dodání 64 ks PC stolních, 94 ks LCD 19“, 2 ks USB Token pro datové schránky** (svazek 71). Veřejná zakázka byla realizována od 15. 10. 2009 do 23. 10. 2009 za součinnosti obžalovaných F., H. S. a K. a byla dle obžaloby rovněž provedena v rozporu se zákonem. Obžalovaný Pavel H. vydal dne 16. 10. 2009 rozhodnutí o udělení výjimky při zadání této veřejné zakázky, které jak již bylo shora uvedeno, soud nepovažuje za rozhodnutí protizákonné. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku vyplývá, že tato byla provedena Miloslavem S. a Ladislavem V. 16. 10. 2009, přičemž výše finančního krytí měla být v částce do 1, 5 mil Kč s DPH, požadovaným termínem plnění byl říjen 2009. Výzva k podání nabídky byla předána společností MGC servis, Compuco, S&T, Your System a AutoCont, což je patrné z dodejek ze dne 16. 10. 2009, které byly opatřené razítkem a podpisem příslušných společností. V tomto případě se jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu, která se pohybovala v kategorii od 1 mil Kč do 2 mil Kč, kdy byli v souladu s pokynem ředitele č. 71/2007 osloveni dodavatelé v počtu minimálně pěti. Nabídky k účasti ve veřejné zakázce zaslaly společnosti Your System - s nabídkou na požadované zboží v ceně 1 494 963,68 Kč včetně DPH, dále S&T prostřednictvím svého zástupce Pavla U., která nabídla zboží za celkovou hodnotu 1 495 258,80 Kč a konečně společnost AutoCont, která nabídla zboží za cenu 1 493 652,30 Kč prostřednictvím svého zástupce Tomáše K. Dle Seznamu doručených a přijatých nabídek byly tyto převzaty obžalovaným Alešem F. osobně dne 22. 10. 2009. Vzhledem k tomu, že se tento Seznam používal až od 2/2010 (viz shodně jako u skutku I/3), dopsal ho zřejmě obž. F. dodatečně. Z toho ale ještě nelze uzavřít, že celá veřejná zakázka proběhla v rozporu se zákonem. Dodržování formálních náležitostí evidentně nebylo silnou stránkou obž. F. V Seznamu doručených a přijatých nabídek je uvedeno, že společnost Your

System doručila osobně svou nabídku 20. 10. 2009, přičemž její nabídka je opatřena datem 21. 10. 2009, v daném případě se mohlo jednat o zcela běžnou písařskou chybu. K této zakázce byly osloveny i další společnosti, které se jí měly zúčastnit, ale nezvítězily v ní, přičemž společnosti Compuco, MGC servis, S&T i Your System odpověděly na výzvu policejního orgánu v tom smyslu, že vzhledem k časovému odstupu od proběhlé veřejné zakázky, kterou nevyhrály, žádné bližší informace poskytnout nemohou a žádnými listinami k ní nedisponují, neboť listiny k veřejným zakázkám, ve kterých nezvítězili, nearchivují. Bez dalšího proto soud nemůže dospět k závěru, že nabídky dotčených společností, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu, nebyly zaslány, a to i s ohledem na dodejky potvrzující převzetí zadávací dokumentace. Pokud by měly všechny tyto dokumenty být do spisu vloženy dodatečně ze strany obžalovaných, pak by to znamenalo, že disponují i údaji a razítky těchto dotčených firem. Státní zástupce dále ve vztahu k této veřejné zakázce argumentuje emaily, které si mezi sebou vyměnili obžalovaní K. a F., kdy obžalovaný K. zasílá 15. 10. 2009 obžalovanému F. email, ve kterém uvádí informace k PC pro datové schránky, včetně specifikace. V daném případě ale soud přisvědčil vyjádření obžalovaného K., že šlo o předběžnou tržní konzultaci, které před zadáním veřejné zakázky probíhají běžně s celou řadou zadavatelů, přičemž následně obžalovaný K. poslal obžalovanému F. i oficiální nabídku. K dalšímu emailu ze dne 15. 10. 2009 ve 12.22 hodin, kdy obžalovaný K. píše obžalovanému F., že se u něj zastaví a předá mu notebooky, obžalovaný K. uvedl, že se jedná o notebooky, které se týkaly jiné veřejné zakázky, a to nákupu tří kusů notebooků, k čemuž se vztahuje oficiální faktura ze dne 14. 10. 2009, č. 3200903599, rozhodně se tedy nejedná o žádný úplatek v souvislosti s předmětnou zakázkou, což ostatně nebylo obžalobou tvrzeno. Co se týče dalšího emailu zaslání K. F. dne 16. 10. 2009 v 11.40 hodin, kdy K. posílá seznam společností, které je možno oslovit, tj. Your System a S&T, uvedl obžalovaný K., že se jedná o komunikaci, která s touto zakázkou nesouvisela, neprochází ani další komunikací, a rozhodně zde není zmiňována žádná konkrétní zakázka. Dle obžalovaného K. šlo o doporučení dalších firem na průzkum trhu. V daném případě skutečně není zřejmé, zda se toto sdělení obžalovaného K. vztahovalo k této veřejné zakázce, a navíc email obsahuje i sdělení obžalovaného K. "pošli to přímo na emaily", tedy nejedná se o žádné konspirativní sdělení, kterým by naváděl obžalovaného F., aby s těmito společnostmi nekomunikoval, ale naopak aby je oslovil. Dále je třeba zmínit, že vedle těchto osob, oslovil obžalovaný F. i další dvě společnosti, a to Compuco a MGC Servis. Co se týče předobjednání zboží, uvedl obžalovaný K., že toto se provádí, pokud je uvažováno ze strany zadavatele o tom, že jejich společnost bude jediným dodavatelem. V tomto případě to tak zpočátku vypadalo, ale následně se podmínky změnily, proto také nejprve zboží předobjednal, ale následně došlo ke změně a byla vyhlášena standardní veřejná zakázka, kdy byla vyslovena větší řada možných dodavatelů, přihlásili se celkem tři a společnost AutoCont s nejnižší nabídnutou cenou zvítězila. Na základě komunikace spočívající v předběžné tržní konzultaci ohledně typu a konfigurace dodávaného zboží nelze dovozovat, že by se obžalovaný F. s obžalovaným K. dohodli na tom, že veřejnou zakázku tohoto typu vyhraje pouze a jedině společnost AutoCont. Z dalších listin založených ve spise k této veřejné zakázce vyplývá, že byla zřízena komise na vyhodnocení nabídek, což schválil obžalovaný H. dne 22. 10. 2009 a byli do ní jmenováni Miloš Š., Ladislav V. a Aleš F. Ze zápisu o jednání komise pro vyhodnocení nabídek uchazečů ze dne 22. 10. 2009 vyplývá, že z nabídek společnosti AutoCont, S&T a Your System byla vybrána společnost AutoCont, která zboží následně dodala. Výslechem svědka Ladislava V. bylo prokázáno, že tuto listinu podepsal, avšak komise se fakticky nekonala. Svědek Š. uvedl, že dotčené listiny ani nepodepsal. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že komise se fakticky nekonala, resp. bylo dodrženo pouze její formální ustavení, a to tak, aby bylo učiněno zadost organizačnímu pokynu ředitele. Ze strany obžalovaného F. jde o pochybení, resp. o porušení tohoto interního pokynu. Avšak na straně druhé byla vybrána nabídka společnosti, která prokazatelně zadavateli nabídla nejnižší cenu, a z tohoto pohledu tedy nedošlo k protizákonnému jednání. Následně byla uzavřena kupní smlouva mezi společností AutoCont jako prodávajícím a kupujícím xxx zastoupeným obžalovaným H. na zboží, které bylo předmětem této veřejné zakázky v hodnotě

celkem 1 493 652,30 Kč. Dle dodacího listu společnosti AutoCont pak bylo zboží, které bylo předmětem kupní smlouvy, expedováno dne 27. 10. 2009 a převzal ho obžalovaný F. Obsahem listin k této zakázce je i platební poukaz na výdaje ze dne 11. 11. 2009 podepsaný Vladimírem N. Založena je i objednávka na předmětné zboží u společnosti AutoCont ze dne 13. 11. 2009, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaná Vladimírem N. z 10. 11. 2009 a přehled výrobních čísel dodaného zboží. V tomto případě tedy bylo prokázáno, že obžalovaný F. s obžalovaným K. komunikoval ještě před vyhlášením veřejné zakázky, avšak s jasným záměrem získat přesnou specifikaci zboží, které bylo potřeba pro xxx zakoupit, a které mělo sloužit k provozu datových schránek, kde si lze těžko představit, že by tuto specifikaci bez konzultace s prodejcem tohoto zboží mohl obstarat F. sám. O tom, že je komunikace s potenciálními dodavateli potřebná ostatně hovořili před soudem i další svědci, kteří se nákupu zboží věnovali, např. svědek Š. nebo V., kteří i připustili, že v rámci urychlení oslovovali jen některé možné dodavatele, a nikoli všechny. Zde bylo prokázáno, že se tohoto výběrového řízení účastnily i další společnosti, resp. nebylo bez pochybností prokázáno, že by listiny, které tyto společnosti doručily k účasti v této veřejné zakázce, byly kterýmkoliv z obžalovaných zfalšované.

82. **Skutek I/5 - Minitendr - Dodávka spotřebního materiálu pro stávající tiskárny** (svazek 65). Z porušení zákona při této veřejné zakázce byli obžalováni Aleš F., Pavel H., Miloslav S. a Tomáš K. Tato veřejná zakázka proběhla od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009. Dne 10. 12. 2009 rozhodl obžalovaný H. o udělení výjimky pro odbor správy majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení pro postup při zadání této veřejné zakázky, přičemž následně byl vydán doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku podepsaný 10. 12. 2009 Miloslavem S. a Alešem F. Výše finančního krytí byla stanovena na částku 3 065 000 Kč s DPH. Výzvy k podání nabídky byly zaslány společností C Systém Group, Z+M Servis a AutoCont CZ, o čemž svědčí dodejky stvrzené těmito společnostmi dne 11. 12. 2009 a opatřené jejich razítky a podpisy oprávněných osob. Ze Seznamu doručených a přijatých nabídek k této veřejné zakázce vyplývá, že tyto přijal osobně Aleš F. dne 17. 12. 2009, a to od všech oslovených společností. Nabídku podala pouze společnost AutoCont. Společnost C System Group se vyjádřila svým přípisem ze dne 17. 12. 2009, že se vzdává svého práva na podání nabídky, protože není schopna v požadovaném termínu dodat zboží. Tento přípis je podepsán a orazítkován. Spol. Z+M Servis se rovněž vyjádřila prostřednictvím svého obchodního ředitele Michala G. k podané výzvě na účast ve veřejné zakázce přípisem datovaným dne 18. 12. 2009, že se vzdává svého práva na podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky v této soutěži, což de facto znamenalo, že se veřejné zakázce nezúčastní. Z výpisu z ETR na čl. 2954 - 2955 vyplývá, že k této veřejné zakázce bylo přiděleno jednacím číslo až v květnu 2010, konkrétně 14. 5. 2010 v 8,29 hodin, a to změnou z investičního záměru „automobil vyprošťovací“ na veřejnou zakázku „dodávka spotřebního materiálu pro stávající tiskárny“. Je tedy zřejmé, že obžalovaný F. jako zaměstnanec pověřený zajištěním této veřejné zakázky ji registroval v systému ETR dodatečně, a nikoli v době jejího konání. Stejně tak zřejmě obž. F. vyhotovil dodatečně listinu Seznam doručených a přijatých nabídek, která se používala až od února 2010. Je zřejmé, že obž. F. na základě prováděné kontroly v roce 2010 opožděně napravoval nedostatky, kterých se dopustil při pořádání (této i jiných) veřejných zakázek, nutno dodat, že se jednalo o formální pochybení oproti pravidlům stanoveným interními předpisy, která ale nesvědčí o tom, že by celá veřejná zakázka proběhla v rozporu se zákonem. Je zřejmé, že na vyhlášenou veřejnou zakázku reagovaly i další společnosti kromě spol. AutoCont. Ve spise jsou založeny dodejky potvrzující převzetí zadávací dokumentace společnostmi C Systém Group a Z+M Servis, a součástí spisu jsou i vyjádření jejich zástupců, kteří účast ve výběrovém řízení odmítli. Dalšími listinami založenými ve spise ve vztahu k této veřejné zakázce jsou rozhodnutí o zřízení komise na vyhodnocení nabídek podepsané obžalovaným H. 17. 12. 2009, jejímiž členy byli Miloš Š., Ivana Š. a Aleš F., přičemž svědek Š. uvedl, že podpis na zápisu o jednání komise je jeho, ale on v podstatě podepsal vše, kde byl podepsán jeho nadřízený. Svědek Š. uvedl, že se nějakých komisí,

týkajících se výběrových se řízení účastnil, protože byl nákupčím výpočetní techniky, ale na podrobnosti si již nevzpomíná. Komise vybrala společnost AutoCont, která podala nabídku jako jediná a nabídla zboží v hodnotě 3 062 337 Kč včetně DPH. Nebylo prokázáno, zda se komise fakticky konala, či nikoli, a zda došlo jen k formálnímu stvrzení listiny o jejím průběhu. Pokud se nekonala, bylo to jistě porušením interních předpisů vzhledem k hodnotě poptávaného zboží. Na straně druhé do veřejné zakázky se přihlásil pouze jeden zájemce, který všechny podmínky zadávací dokumentace splnil, a ten byl vybrán. Ve spise je dále založen daňový doklad společnosti AutoCont na předmětné zboží vystavený dne 21. 12. 2009, dodací list vystavený téhož dne obžalovaným K., dále platební poukaz na výdaje podepsaný 21. 12. 2009 Vladimírem N., doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku podepsaný Vladimírem N. a Alešem F. a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaný příkazcem operace Vladimírem N. Dále objednávka xxx u společnosti AutoCont na předmětné zboží ze dne 21. 12. 2009. Obžaloba kladla za vinu obžalovaným F. a K., že se prostřednictvím emailů domlouvali na tom, jak má být veřejná zakázka zadána, konkrétně se jedná o emaily na čl. 16 730 a násl., kdy F. žádá K., aby se podíval, jaký spotřební materiál pro tiskárny budou nakupovat včetně ceny, která má být výši 3 042 000 Kč s DPH. Nato odepisuje Tomáš K., že to nemusí ani počítat, že na tom bude asi 250 000 Kč v minusu, pokud by ceny byly z rámcovky, ale najde jiné řešení. K tomuto emailu obžalovaný K. uvedl, že se to týkalo původně vyhlášené veřejné zakázky, do které se nepřihlásili, a nikoliv této. Obžalovaný K. také uvedl, že 17. 12. došlo k osobní schůzce s obžalovaným F., na které mu bylo sděleno, že se do této veřejné zakázky nikdo další nepřihlásil, a obžalovaný K. na to reagoval tak, že by byli schopni zboží dodat při úpravě předmětu plnění, neboť některé poptávané položky se již nevyrábějí. Tvrzení obžalovaného K., že předchozí email z 18. 12. 2009 v 6,40 hodin, kde uvádí, že by byl v minusu, se zřejmě skutečně týkaly jiné veřejné zakázky, protože v dalším emailu z 19. 12. opakovaně žádá F. K. o zaslání spotřeby, aby na tom mohl mrknout a doladit to. Dne 20. 12. 2009 odpovídá K. F., že posílá přehled zboží, tak jak je uveden v příloze, ale nemá potvrzený Canon od dodavatele. Současně žádá, aby F. nenavyšoval počty červených položek, které jsou ztrátové. Komunikace mezi F. K. pokračovala do 21. 12. 2009 ve 14.48 hodin a týkala se poptávaného zboží, kdy obžaloba uvádí, že v tom případě na provedení vlastního zadávacího řízení této veřejné zakázky zbyly pouhé 3 hodiny, v průběhu kterých by měli být osloveni i ostatní uchazeči, a vyzváni k podání konkrétní nabídky. To se ale nezakládá na pravdě, když již byly k dispozici příписy dalších oslovených společností, které prohlásily, že se tohoto výběrového řízení účastnit nebudou. V rámci této veřejné zakázky pak následně probíhala komunikace ohledně reklamace tiskové hlavy Canon BC - 10, která již nebyla ve výrobním sortimentu této společnosti a byla nahrazena náplní bez tiskové hlavy BC1 - 10. Na trhu pak nebyl alternativní spotřební materiál, který by původní položku nahradil, kvůli čemuž nabízí následně společnost AutoCont xxx slevu. Potvrzení o ukončení výroby přímo od společnosti Canon ve vztahu k požadovaným cartridge se rovněž ve spise nachází. Dále bylo zjištěno, že 13. 5. 2010 16,20 hodin zasílá obžalovaný K. obžalovanému F. email s přílohou označenou verze 2xls, která obsahuje údaje, které souhlasí s nákupem tonerů a cartridge za částku 3 062 337 Kč, tedy obsah zboží, které bylo v rámci této veřejné zakázky nakoupeno. Toto obžalovaný K. připustil, nicméně sám neměl informace o tom, proč po něm obžalovaný F. žádá opětovný soupis zboží. Obžalovaný F. se pak k tomu vzhledem k odstupu času vyjádřit již nedokázal. Pokud pak obžaloba dovozuje, že veškeré listiny k této veřejné zakázce byly vyhotoveny až dodatečně poté, co byla zahájena inspekce v činnosti obžalovaného F., pak je k tomu třeba uvést, že není reálné možné, aby k veřejné zakázce, která proběhla v částce přes 3 mil Kč a která byla skutečně proplacena společnosti AutoCont, neexistovaly žádné účetní doklady. Tyto ostatně jsou ve spise založeny a z vyjádření účetních xxx Soni N. Jaroslavy P. a Lenky R. vyplývá, že bez příslušných dokumentů by v žádném případě systém SAP, který byl v rámci účetního programu používán, nepřipustil proplacení jakékoliv finanční částky. Je tedy možné, že skutečně obžalovaný F. některé listiny neměl správně vyhotoveny, případně je dopisoval dodatečně, ale rozhodně se to

nemohlo týkat účetních dokladů, které potřebovala ke zpracování veřejné zakázky, tj. k nákupu a proplacení zboží, účtárna. Komunikaci mezi obžalovaným F. a K. lze tedy označit za předběžnou tržní konzultaci ve vztahu k poptávanému zboží, které mělo být předmětem veřejné zakázky, kdy účast dalších společností, které byly osloveny, nebyla bez pochybností vyvrácena žádným důkazem. Nebylo tedy bez pochybností prokázáno, že by obžalovaní porušili trestněprávní předpisy, resp. přispěli k vlastnímu obohacení či ke způsobení škody xxx.

83. **Skutek I/6 - Dodání tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio** (svazky 69, 70). Veřejná zakázka probíhající od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 byla kladena za vinu obžalovaným F., H., S. a H. Mezi listinnými důkazy je ve spise založeno rozhodnutí o udělení výjimky při zadání veřejné zakázky ze dne 10. 12. 2009 vydané obžalovaným H., kterým udělil výjimku odboru správy majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení pro postup při zadání veřejné zakázky oproti čl. 3 odst. 4 pokynu č. 71/2007. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 10. 12. 2009 vyplývá, že tento byl vystaven Miloslavem . a Alešem F., kdy výše finančního krytí této veřejné zakázky byla ve výši 1 682 000,- Kč s DPH s požadovaným termínem plnění prosinec 2009. Zadávací dokumentace k této veřejné zakázce, byla dle připojených dodejek zaslána, respektive předána dne 10. 12. 2009 pěti společnostem, což je v souladu s organizačním pokynem ředitele č. 71/2007. Všechny dodejky jsou opatřeny razítkem a podpisem oslovených společností, a to Lusico - Kancelářské systémy, Actec, Impromat CZ, Office centrum, Xertec. Dle seznamu doručených a přijatých nabídek reagovaly na výzvu k účasti ve veřejné zakázce společnosti Xertec, Actec, Impromat a Lusico - Kancelářské systémy, jejichž nabídky převzal zaměstnanec xxx Julius Š. ve dnech 11. 12. až 14. 12. 2009. Z emailové komunikace, která proběhla mezi obžalovanými H. a F. vyplývá, že obžalovaný H. zaslal v emailu ze dne 7. 12. 2009 obžalovanému F. seznam možných uchazečů ve veřejné zakázce, kteří se shodují s osobami, které se následně této veřejné zakázce účastnily, resp. s těmi, které obžalovaný F. vyzval k účasti v této veřejné zakázce. Z emailu obžalovaného H. dále vyplývá, že spolu s nabídkou společnosti Impromat, ve které v této veřejné zakázce nabízí zboží v celkové hodnotě 1 681 470 Kč s DPH, zaslal obžalovanému F. nabídku společnosti Actec na zboží v celkové hodnotě 1 601 740 Kč s DPH. Dále společnosti Lusico - kancelářské systémy s nabídkou zboží za částku 1 696 226 Kč, a společnosti Xertec, která nabízí zboží v hodnotě 1 770 740 Kč. Z porovnání těchto nabídek, které zaslal obžalovaný H. obžalovanému F. v emailu z 14. 12. 2009, je zřejmé, že se jednalo o téměř shodné nabídky, které byly následně společnostmi Actec, Lusico - Kancelářské systémy a Xertec podány do tohoto výběrového řízení vyjma společnosti Actec, která nabídla zboží v hodnotě 1 708 840 Kč (oproti tomu nabídka firmy obžalovaného H. zněla na částku 1 601 740 Kč s DPH). Tato e-mailová komunikace oprávněně vzbuzuje pochybnosti o tom, zda byl průběh veřejné zakázky v souladu se zákonem a s interními předpisy. Na straně druhé dodejky příslušných společností s jejich razítky, podpisy a dále založené nabídky společností do této veřejné zakázky opatřené jejich razítky a podpisy nevedou k jednoznačnému závěru, že dokumentace k veřejné zakázce byla obžalovanými (a příp. kterými z nich?) zfalšována. Důkazy v tomto směru ve spise chybí. Rozhodně za důkaz tohoto postupu nemohou být považovány domněnky obžaloby o tom, že dodejky pro příslušné společnosti byly vypsány shodným písmem a označeny datumkou černé barvy se stejným odskokem u čísla 0 k datu 10, protože je zřejmé, že se muselo jednat o dodejky, které byly vypsány na xxx jednou osobou, a došlo s největší pravděpodobností i k jejich osobnímu převzetí, vzhledem k datu přijetí. Navíc svědek Julius Š. potvrdil, že podpisy na Seznamu doručených a přijatých nabídek (čl. 1535) je jeho a tedy skutečně nabídky dotčených společností Xertec, Actec, Impromat a Lusico - kancelářské systémy ve dnech 11. 12. až 14. 12. 2009 přijal. Je nejvýše pravděpodobné, že listina Seznam doručených a přijatých nabídek byla dopisována dodatečně, vzhledem k tomu, že byla zavedena až v 2/2010, to ale ještě neznamená, že dotčené společnosti své nabídky na xxx nedoručily, svědčí to o tom, že byl záznam učiněn opožděně. Z rozhodnutí o zřízení komise na vyhodnocení nabídek ze dne 15. 12. 2009 vyplývá, že tuto zřídil obžalovaný H. a jmenoval do ní jako členy Julia Š., Dobroslava V. a Lukáše Š. V tomto případě komise fakticky neproběhla, byla

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.

provedena pouze formálně, protože podpisy na prohlášeních členů komise jsou sice osob, které jsou zde uvedeny, ale např. svědek Š. uvedl, že se komise neúčastnil a že pouze podepsal to, co mu bylo předloženo. Julius Š. si již nevzpomněl na to, zda se komise účastnil. Nekonání komise v tomto případě znamenalo porušení interního organizačního předpisu. Na základě vyhodnocení nabídek zboží a cen byla vybrána společnost Impromat CZ, která nabídla nejnižší cenu, a to 1 681 470 Kč s DPH. Z rozhodnutí obžalovaného H. ze dne 15. 12. 2009, byla se společností Impromat byla uzavřena kupní smlouva na nákup tonerů pro multifunkční zařízení Ricoh Aficio, která byla za společnost Impromat podepsána Milanem M. a za xxx Pavlem H. dne 15. 12. 2009. Na předmětné zboží pak byly vydány celkem 2 faktury ze strany společnosti Impromat, a to na částku 674 016 Kč a na částku 1 007 454 Kč. Ve spise jsou dále založeny platební poukazy na výdaje podepsané Vladimírem N. a doklady o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku. Dále objednávky na dané zboží a dodací listy společnosti Impromat CZ. Skutečnost, že kupní smlouva mezi společností Impromat a xxx byla uzavřena 15. 12. 2009, tzn. téhož dne, kdy byla vybrána jako vítězná společnost Impromat obžalovaným H., a kdy se formálně konala výběrová komise, neznamená, že kupní smlouva byla uzavřena dříve, než proběhlo zadávací řízení, nebo že zadávací řízení proběhlo na základě uzavřené kupní smlouvy, jak dovozuje obžaloba. Co se týče dalšího emailu z 5. 1. 2010, kdy obžalovaný H. zasílá obžalovanému F. jakousi kalkulaci s poznámkou "čekám na zprávu", z čehož státní zástupce dovozoval, že se jedná o odměnu za proběhlou veřejnou zakázku, jedná se dle názoru soudu o čistou spekulaci. Průběh této veřejné zakázky vzbuzuje určité pochybnosti o tom, zda proběhla zcela v souladu se zákonem a interními předpisy, zejména s ohledem na nabídky ostatních uchazečů, které byly obžalovanému F. zaslané emailem od obžalovaného H., nicméně s ohledem na to, že neexistují důkazy o tom, že by listiny založené dalšími společnostmi, které se zakázky účastnily, byly zfalšovány (a to včetně jejich razítek a podpisů), nemohl soud vyvodit jednoznačný závěr o tom, že průběh této veřejné zakázky byl zmanipulován ve prospěch spol. Impromat.

84. **Skutek I/7 – Dodávka 1 ks notebooku** (svazek 93). Obžalovaným F. a S. bylo pod tímto bodem obžaloby kladeno za vinu, že od 10. 12. 2009 do 21. 12. 2009 v úmyslu vyčerpat přidělené finanční prostředky, zjednali výhodu pro společnost AutoCont, která dodávala 1 kus notebooku. Ve vztahu k této veřejné zakázce byl vystaven doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku dne 10. 12. 2009 a byl podepsán Miloslavem S. a Alešem F. Výše finančního krytí byla 35 000 Kč s DPH a požadovaným termínem plnění byl prosinec 2009. Výzvy k podání nabídky na dodání zboží byly zaslány společností Your System, S&T, AutoCont a Dell Computer, o čemž svědčí dodejky podepsané a orazítkované zástupci těchto společností ze dne 10. 12. 2009. Ze záznamu o výběru vhodného dodavatele je patrné, že vyjma spol. AutoCont ostatní společnosti nabídku do této veřejné zakázky nepodaly. Společnost AutoCont podala nabídku na dodání 1 ks notebooku v ceně 27 819 Kč bez DPH a byla vybrána jako vítěz, přičemž záznam o výběru této společnosti podepsal dne 16. 12. 2009 Aleš F. a Miloslav S. Kupní smlouva mezi společností AutoCont a xxx byla podepsána dne 16. 12. 2009, a to za společnost AutoCont Petrem S. a za xxx Miloslavem S. Mezi listinami se dále nachází daňový doklad a dodací list společnosti AutoCont, platební poukaz na výdaje na částku 33 103 Kč, což je cena notebooku včetně DPH, podepsaný Vladimírem N. dne 21. 12. 2009, dále objednávka na zboží u společnosti AutoCont ze dne 21. 12. 2009 a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaný Vladimírem N. Obžaloba dovozuje z emailu, který zaslal Tomáš K. obžalovanému F. dne 7. 12. 2009, že byla tato zakázka domluvena předem, když technickou specifikaci předmětného notebooku získává obžalovaný F. právě od zástupce společnosti AutoCont. Jak již bylo ale uvedeno výše, předběžná tržní komunikace mezi zadavatelem a případnými dodavateli je běžnou záležitostí, a bez ní by nebylo reálné, aby veřejné zakázky proběhly v časovém presu do konce roku. Na tom, že tato technická specifikace, kterou poskytl obžalovaný K., byla následně předmětem zadávací dokumentace, tak nelze spatřovat ničeho nezákonného. Vzhledem k tomu, že v rámci této veřejné zakázky byly dle založených (orazítkovaných a podepsaných) dodejek

osloveny i další společnosti, a to Your System, S&T a Dell Computer, což prokazuje, že zadávací dokumentaci převzaly, spatřuje soud jako problematické, že by mohlo být bez dalších důkazů dovozováno, že se jedná o zfalšované podpisy zástupců těchto společností a že jim předmětná zadávací dokumentace vůbec nebyla zaslána. Domněnka obžaloby, že dodejky byly podepsány Tomášem K. a že zadávací dokumentace nebyla vůbec předmětným společnostem rozeslána, by znamenala, že obžalovaní měli k dispozici razítka předmětných společností a převzetí dokumentace předstírali. K tomu ale žádné důkazy soudu předloženy nebyly a jen těžko si lze představit, že by bylo možno například znalecky zkoumat podpisy na předmětných dodejkách a že by bylo možno dospět k hodnověrným závěrům o tom, kdo tyto podpisy a razítka společnosti vyhotovil.

85. **I/8 - Minitendr notebooky** (svazek 74). Další veřejná zakázka proběhla v období od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009 a byla kladena za vinu obžalovaným F., H., S. a K. Obžalovaný H. vydal dne 10. 12. 2009 rozhodnutí o udělení výjimky při zadání veřejné zakázky, a to odboru správy majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení. Dále byl obžalovanými S. a F. dne 10. 12. 2009 podepsán doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku, kdy výše finančního krytí byla ve výši 1 110 000 Kč s DPH, požadovaným termínem plnění byl prosinec 2009. Výzvy k podání nabídek do tohoto minitendru byly zaslány společností AutoCont, Dell Computer, Your System a S&T CZ, jak vyplývá z dodejek ze dne 10. 12. 2009 podepsaných a orazítkováných zástupci těchto společností. Jedinou nabídku do veřejné zakázky podala společnost AutoCont a nabídla zboží v celkové hodnotě 1 109 895,15 Kč s DPH. Dle Seznamu doručených a přijatých nabídek, přijal tuto nabídku společnosti AutoCont dne 14. 12. 2009 osobně obžalovaný F. Následně obžalovaný H. svým rozhodnutím ze dne 15. 12. 2009 zřídil komisi na vyhodnocení nabídek, za jejíž členy určil Miloše Š., Ivana Š. a Aleše F. Ze zápisu z jednání komise vyplývá, že byla vybrána společnost AutoCont, která splnila podmínky veřejné zakázky včetně nabídkové ceny, přičemž ostatní společnosti nabídky nepodaly. Z rozhodnutí obžalovaného H. ze dne 15. 12. 2009 byla vybrána jako dodavatel společnost AutoCont, se kterou byla následně uzavřena kupní smlouva podepsaná téhož dne obžalovaným H. a za společnost AutoCont Petrem S. Ve spise je dále založen daňový doklad společnosti AutoCont na předmětné zboží, dodací list, platební poukaz na výdaje v částce 1 109 895 Kč podepsaný Alešem F. a Vladimírem N., dále objednávka společnosti AutoCont z 21. 12. 2009 a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku ze dne 18. 12. 2009 podepsaný Vladimírem N. Co se týče emailové komunikace mezi obžalovaným K. a F. – dne 14. 12. 2009 v 16.49 hod posílá K. F. email, jehož přílohou byla konfigurace výpočetní techniky dle rámcové smlouvy a nabídka na veřejnou zakázku minitendr notebooky. Státní zástupce uvádí, že se tedy nemůže zakládat na pravdě, že nabídka byla obžalovaným K. předána dne 14. 12. 2009 v dopoledních hodinách na xxx, když byla zaslána emailem až v odpoledních hodinách téhož dne. K tomu ale uvedl obžalovaný K., že skutečně osobně předal svou nabídku do veřejné zakázky v dopoledních hodinách a pouze v odpoledních hodinách zasílal obžalovanému F. již podanou nabídku v elektronické podobě. Bylo to pouze proto, aby mohl využít ty údaje pro vyhodnocení a následné uzavření smlouvy za situace, kdy mu již bylo známo, že žádný jiný účastník se veřejné zakázky nebude účastnit a nabídku nepodá. Toto tvrzení obžalovaného nebylo ničím vyvráceno. Pokud je dále obžalovaným K. a F. vytýkáno, že obžalovaný K. zasílal F. seznam uchazečů z rámcové smlouvy, pak se nejedná o žádný postup v rozporu se zákonem, neboť obžalovaný K. zasílal obžalovanému F. pouhý sken z rámcové smlouvy, což je veřejně přístupný dokument, který měl mít obžalovaný F. sám k dispozici, resp. měl k němu mít přístup na portálu centrálního zadavatele. Ve vztahu k této veřejné zakázce, tedy nebylo prokázáno, že by byla nějakým způsobem zmanipulována, nebylo zjištěno, že by obžalovaní ve vzájemné součinnosti zfalšovali její průběh. Dle založených dodejek byla zadávací dokumentace rozeslána i ostatním účastníkům rámcové smlouvy, kteří se však k účasti nepřihlásili a zvítězil tedy obžalovaný K. jako zástupce společnosti AutoCont, který nabídku podal. Je pravdou, že vyhodnocení této veřejné zakázky proběhlo již dne 15. 12. 2009, a téhož byla již

uzavřena i kupní smlouva s jediným účastníkem veřejné zakázky, přestože lhůta běžela až do půlnoci tohoto dne, na straně druhé bylo zřejmé, že žádný jiný oslovený účastník rámcové smlouvy nabídku nepodal. Formálně by bylo správné vyhodnotit došlé nabídky až následující den, tedy po doběhnutí lhůty, ve které měly být nabídky podány, na straně druhé za situace, kdy žádné jiné nabídky podány ani dodatečně nebyly, fakticky k žádnému porušení pravidel nedošlo.

86. **Skutek I/9 - Minitendr PC** (svazek 75). Veřejná zakázka probíhající od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009 byla provedena za součinnosti obžalovaných F., H., S. a K. Na základě rozhodnutí obžalovaného H. o udělení výjimky při zadání veřejné zakázky ze dne 10. 12. 2009 dostal tuto veřejnou zakázku do kompetence odbor správy majetku, oddělení materiálně technického zabezpečení. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku vyplývá, že výše finančního krytí na tuto zakázku byla ve výši 1 050 000 Kč včetně DPH a požadovaný termín plnění byl v prosinci 2009. Tento doklad byl podepsán dne 10. 12. 2009 Miloslavem S. a Alešem F. Výzvy k podání nabídky do minitendru byly zaslány společností Dell Computer, Your System, S&T CZ a AutoCont, což vyplývá z dodejek založených ve spisovém materiálu, které jsou opatřeny razítky a podpisy zástupců příslušných společností a datovány jsou 10. 12. 2009. Státní zástupce dovozuje, že na doručenkách je vizuálně shodné datum 10. 12. 2009 u všech potenciálních dodavatelů, což je ale skutečnost, která o ničem nesvědčí, resp. svědčí o tom, že razítko s datem bylo na dodejky ořazeno ze stejného nástroje. Jedinou nabídku do této veřejné zakázky pak podala společnost Your System, a to na dodání zboží v hodnotě 1 049 580 Kč včetně DPH. Nabídku podepsal David K., a tato byla dle Seznamu doručených a přijatých nabídek převzata 14. 12. 2009 Alešem F. osobně. Tento formulář byl evidentně obžalovaným F. dopisován dodatečně, jak bylo popsáno i u dalších zakázek proběhlých v roce 2009, což svědčí o tom, že nebyla řádně formálně podchycena, a nikoli, že nebyla podána. Dále bylo zjištěno, že obžalovaný F. založil v ETR číslo jednací k této veřejné zakázce až dne 14. 12. 2009 v 10.30 hod, z čehož státní zástupce dovozuje, že veškeré dokumenty musely být vyhotoveny až po tomto datu. Toto je naprosto zřejmé, a také sám obžalovaný F. připustil, že dokumenty do ETR řádně nevkládal, některé vytvářel dodatečně, protože systém ETR ještě nebyl v roce 2009 v běhu v ostré verzi a nebyla stanovena povinnost do něj vkládat vše bez výjimky. Státní zástupce dále spatřuje pochybení v tom, že obžalovaný K. zaslal dne 14. 12. 2009, v 17.10 hod obžalovanému F. email, jehož přílohou byl soubor přehled.pdf s maximálně přípustnými cenami jednotlivých dodavatelů v rámcové smlouvě se zvýrazněním ceny uchazeče Your System. Téhož dne v 18.01 hod K. zaslal F. další email s přílohou YS.doc obsahující nabídku společností Your System na dodávku 63 kusů PC - B/W na částku 1 049 580 Kč, tedy jednotkovou cenu, která byla zvýrazněna v předchozím e-mailu. K tomu ale obžalovaný K. uvedl, že této veřejné zakázce se společnost AutoCont odmítla účastnit, neboť se v téže době účastnila již jiné veřejné zakázky probíhající na xxx (bod I/8), a pouze byl panem F. informován o tom, že jedinou nabídku podala společnost Your System. Zároveň ho obžalovaný F. požádal, zda by mu mohl poslat přehled maximálně přípustných cen uchazečů z této rámcové smlouvy, čemuž K. vyhověl. Vedle toho žádal i o elektronickou verzi nabídky společnosti Your System, protože v této společnosti nikoho nemohl sehnat a ptal se K., zda zde někoho nezná. Obžalovaný K. proto někoho z této společnosti kontaktoval s žádostí o poslání nabídky, a tuto obžalovanému F. přeposlal. Snažil se pouze F. vyhovět. Přestože tento postup může vzbuzovat určité pochybnosti, nevede k jednoznačnému závěru o tom, že by se obžalovaný F. s K. předem domluvili na vítězství společností Your System, které by bylo "naoko". Je třeba vzít v potaz i výpověď svědka Davida K., zástupce společnosti Your System, který jednak popřel, že by byl se společností AutoCont jakkoliv propojen, a zároveň potvrdil účast v této veřejné zakázce včetně toho, že převzal a podepsal dodejku, kterou mu byla mu byla zaslána zadávací dokumentace (čl. 18102). Vzhledem k tomu, že společnost Your System nebyla certifikovaným servisním partnerem značky Dell, byla společnost AutoCont následně požádána o subdodávku v tomto případě, čemuž vyhověla. Vzhledem k tomu, že společnost AutoCont sama nebyla účastníkem této veřejné zakázky, nespátroval, obžalovaný K. ničem protiprávního na tom, že

subdodávku společnosti Your System poskytnou. A z pohledu zákona tomuto postupu nelze nic vytknout. Z rozhodnutí obžalovaného H. byla následně dne 15. 12. 2009 zřízena komise na vyhodnocení podaných nabídek k této veřejné zakázce, a které se účastnili Miloš Š., Ivan Š. a Aleš F., kteří dle zápisu z jednání komise z téhož dne, vybrali jako vítěznou společnost Your System, tedy společnost, která se jako jediná přihlásila, a zároveň splnila parametry vyhlášené veřejné zakázky. Se společností Your System byla následně uzavřena kupní smlouva, kterou za KŘP Stčk podepsal obžalovaný H. dne 15. 12. 2009. Následně je ve spise založena faktura společnosti Your System na částku 1 049 580 Kč a dodací list, platební poukaz na výdaje na tuto částku podepsaný dne 18. 12. 2009 Vladimírem N., objednávka na dodání předmětného zboží datovaná 21. 12. 2009, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaný Vladimírem N. Z daňového dokladu vystaveného společností AutoCont ze dne 18. 12. 2009 vyplývá, že společnost AutoCont fakturuje společnosti Your System odběr PC Dell Optiplex v konfiguraci dle PC - B/W z rámcové smlouvy za částku 1 018 000,93 Kč, došlo tedy evidentně k subdodávce ze společnosti AutoCont společnosti Your System. Vzhledem k tomu že se společnost AutoCont na základě výzvy zadavatele této veřejné zakázky neúčastnila, nelze v tomto postupu spatřovat nic protizákonného.

87. **Skutek I/10 - Nákup maticové tiskárny a zařízení pro stahování dat z MT** (svazek 96). Od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009 se konala na xxx veřejná zakázka, jejíž provedení v rozporu se zákonem je kladeno za vinu obžalovaným Aleš F. a Miloslav S. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 10. 12. 2009 podepsaného obžalovanými S. a F., vyplývá, že výše finančního krytí byla v částce 305 000 Kč včetně DPH a požadovaným termínem plnění byl prosinec 2009. Výzva k podání nabídky - dodání jednoho kusu maticové tiskárny a jednoho kusu přístroje pro čtení a stahování dat z mobilních telefonů, byla zaslána společností MGC Servis, Your System a AutoCont, jak vyplývá z dodejek opatřených razítky těchto společností a podpisy oprávněných osob s datem 10. 12. 2009. Nabídky podaly dvě společnosti, a to MGC Servis na zboží v celkové hodnotě 304 997 Kč včetně DPH, a to svým podáním ze dne 14. 12. 2009, a dále společnost AutoCont na zboží v celkové hodnotě 304 813,74 Kč svým podáním z téhož dne. Ze záznamu o výběru vhodného dodavatele vyplývá, že Alešem F. a Miloslavem S. byl vybrán účastník AutoCont, a to na základě nejnižší nabídkové ceny. Následně byla se společností AutoCont uzavřena kupní smlouva, kterou podepsal dne 15. 12. 2009 Petr S. jako zástupce společnosti AutoCont a Miloslav S., zástupce xxx. Dalšími listinami založenými ve spise k této veřejné zakázce jsou daňový doklad společnosti AutoCont znějící na částku 304 813 Kč ze dne 18. 12. 2009, dodací list, platební poukaz na výdaje podepsaný Vladimírem N. 21. 12. 2009, a doklad o provedení předběžné kontroly po vzniku závazku podepsaný Vladimírem N. Ve vztahu k této veřejné zakázce jsou zachyceny dva emaily mezi Tomášem K. a Alešem F. Dne 8. 12. 2009 posílá K. F. v příloze nabídku na tiskárnu, kdy uvádí, že je třeba ji objednat nejpozději ve čtvrtek, přičemž v příloze se nachází popis tiskárny, která byla následně předmětem veřejné zakázky bod bodem I/10, a následně další email z 14. 12. 2009, kdy žádal K. F. o zaslání zadávací na tiskárnu v čase 18:01 hod. Pokud se týče prvního emailu, evidentně F. s K. konzultoval, jaké technické parametry má mít tiskárna, kterou bude vypisovat do veřejné zakázky, a ze strany K. se tedy jednalo o předběžnou tržní konzultaci. Není zřejmé, proč žádá K. o zaslání zadávací ve večerních hodinách 14. 12. 2009, neboť v té době již byly obě nabídky do této veřejné zakázky podány, a je otázkou, zda se tento požadavek vůbec vztahuje k této, nebo k jiné veřejné zakázce, která probíhala souběžně. V této veřejné zakázce zvítězila společnost AutoCont, neboť nabídla zboží s nejnižší cenou, a pokud se státní zástupce domnívá, že nabídka společnosti MGC Servis ze dne 14. 12. 2009 byla jakýmkoliv způsobem zfalšovaná, či dodatečně vyrobená, měl pro toto předložit důkazy. Ani v tomto případě nelze bez pochybností uzavřít, že by tato veřejná zakázka, tak jak proběhla, směřovala pouze k uspokojení a získání prospěchu pro společnost AutoCont, a že by v jejím průběhu byl porušen zákon nebo interní předpisy.

88. **I/11 - Doplnění kamerového systému** (svazek 76). Veřejná zakázka probíhající od 10. 12. 2009 do 15. 12. 2009 proběhla za součinnosti obžalovaných Aleše F., Pavla H. a Miloslava S. Ve spise je založeno rozhodnutí o udělení výjimky při zadání veřejné zakázky ze dne 10. 12. 2009, kdy důvodem pro její udělení byla časová tíseň při dodatečném přidělení rozpočtových prostředků a nutnost realizace zakázky. Výjimka byla udělena obžalovaným H. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 10. 12. 2009 podepsaného Miloslavem S. a Milošem Š. vyplývá, že výše finančního krytí v případě této veřejné zakázky byla 2 868 000 Kč včetně DPH a požadovaným termínem plnění byl prosinec 2009. Zadávací dokumentace k veřejné zakázce byla zaslána společností Atlas elektronik, Elvia Pro a Altech Servis, což vyplývá z dodejek podepsaných a opatřených razítky těchto společností, přičemž dle Seznamu doručených a přijatých nabídek vyplývá, že osobně převzal doručené nabídky těchto společností Juliu Š., a to konkrétně společnosti Altech servis a Elvia Pro dne 14. 12. 2009 a nabídku společnosti Atlas elektronik převzal dne 15. 12. 2009. Opět, jak již bylo uvedeno u předchozích zakázek, tento Seznam musel být vyhotoven dodatečně, ale nesvědčí to o tom, že by nabídky nebyly dotčenými společnostmi podány, pouze nebyly formálně zaznamenány. Došlé nabídky posuzovala komise ve složení Julius Š., Dobroslav V. a Lukáš Š., přičemž na základě nejnižší nabídnuté ceny vyhodnotila komise jako budoucího dodavatele společnost Elvia Pro, která nabídla zboží v celkové hodnotě 867 692 Kč včetně DPH. Na základě rozhodnutí komise a náměstka pro ekonomiku obžalovaného H. o dodavateli tohoto zboží, byla uzavřena kupní smlouva mezi společností Elvia Pro a xxx dne 15. 12. 2009 podepsaná za společnost Elvia Pro Ladislavem E. a za xxx obžalovaným H. Následně jsou ve spise založeny i další doklady vztahující se k této veřejné zakázce, a to platební poukaz na výdaje ze dne 18. 12. 2009 a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsané Vladimírem N. dne 18. 12. 2009. Ve vztahu této veřejné zakázce byly zajištěny emaily mezi obžalovaným F. a osobou jménem Martin ze společnosti Elvia Pro, který zasílá F. dne 14. 12. 2009 seznam společností pro obeslání, a to Elvia Pro, Atlas electric, Altech Servis, včetně emailových adres. Dále byl z centra služeb společnosti Elvia Pro dne 18. 12. 2009 zaslán obžalovanému F. seznam výrobních čísel dodávaného zboží. K tomu došlo ale až po uzavření kupní smlouvy a lze se pouze domnívat, že toto mělo sloužit jako pomoc k evidenci pro xxx, které zboží nakoupilo, aby se usnadnila evidence výrobků v rámci jejich uskladnění. Státní zástupce následně uvádí, že nabídky společností, které se účastnily této veřejné zakázky, byly shodné, co do znění a obsah včetně chyb, s čímž se ale soud neztotožňuje. Je zřejmé, že Martin R. ze společnosti Elvia Pro udělal to samé, co v jiných případech obžalovaní K. a H., když posílali obžalovanému F. seznam dalších možných dodavatelů, které lze v rámci veřejné zakázky oslovit. Žádným důkazem nebylo prokázáno, že by nabídky těchto společností byly dodatečně vytvořeny, či zfalšovány některým z obžalovaných. Každá z dotčených společností podala svou cenovou nabídku na dodávku kamerového systému, a každá z nich je rovněž opatřena podpisem a razítkem společnosti, včetně data vyhotovení. Soud tedy nemá za to, že by na základě provedených důkazů bylo možno uzavřít, že tato veřejná zakázka byla zmanipulována pouze ve prospěch společnosti Elvia Pro. Svědek Martin R., zástupce společnosti Elvia Pro připustil, že byl tím, kdo komunikoval za společnost s obžalovaným F. ohledně specifikace zboží, a co se týče emailu, kterým měl zasílat seznam dalších možných dodavatelů, uvedl, že si již na tento nevzpomíná. Ve společnosti pracovalo více osob jménem Martin, které navíc měly přístup k jednomu PC, ze kterého se komunikovalo za společnost. Tento svědek uvedl shodně jako další zástupci společností, které se účastnily veřejných zakázek, že konzultace ohledně zboží, které mělo být dodáváno, byly nezbytné a běžně se zadavateli probíhaly. Ani v tomto případě tedy nebylo dle názoru soudu bezpečně prokázáno, že by obžalovaní F., H. a S. předem určili vítěze této veřejné zakázky, a to společnost Elvia Pro, když se veřejné zakázky prokazatelně účastnily i další společnosti, které nabídly cenu vyšší, a proto jako dodavatel zboží nebyly vybrány.
89. **I/12 - Dodání 100 kusů USB převodníků, 100 kusů univerzálních napájecích zdrojů a sériových prodlužovacích kabelů** (svazek 92). Veřejná zakázka probíhající od 10. 12. 2009 do

21. 12. 2009 proběhla za součinnosti obžalovaných Aleše F. a Miloslava S. Z dokladu o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 10. 12. 2009 vyplývá, že výše finančního krytí pro tuto zakázku byla 137 000 Kč včetně DPH a požadovaným termínem plnění byl prosinec 2009. Tento doklad byl podepsán obžalovanými S. a F. Podle záznamu o výběru vhodného dodavatele byly osloveny telefonicky společnosti AutoCont, MGC Servis a Your System, z čehož posledně jmenovaná společnost nabídku nepodala. Ve spise jsou založeny nabídky dvou společností, které se této veřejné zakázce účastnily, a to MGC Servis, která nabídla zboží v hodnotě 147 322 Kč včetně DPH a dále společnost AutoCont, která nabídla zboží za 136 612 Kč včetně DPH. Ze záznamu o výběru vhodného dodavatele ze dne 17. 12. 2009 vyplývá, že tento provedli obžalovaní F. a S. a na základě předložených nabídek vybrali společnost AutoCont, která nabídla nejnižší cenu za dodávané zboží. S touto společností byla následně uzavřena i kupní smlouva podepsaná 17. 12. 2009 za společnost AutoCont Petrem S. a za xxx Miloslavem S. Dalšími listinami vztahujícími se k této veřejné zakázce, jsou daňový doklad společnosti AutoCont na částku 136 612 Kč ze dne 21. 12. 2009, dodací list, platební poukaz na výdaje podepsaný 21. 12. 2009 Vladimírem N., objednávka xxx na požadované zboží ze dne 21. 12. 2009, a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsaný Vladimírem N. dne 21. 12. 2009. Státní zástupce opět dovozuje, že nabídka společnosti AutoCont byla předem domluvená s obžalovaným F., kdy uvádí, že nabídka společnosti MGC Servis obsahuje informaci, že dodávka do konce roku je velmi problematická a termín bude potvrzen až v okamžiku objednávky, dále je na listině razítko, které společnost běžně nepoužívá. Tato tvrzení, ale nejsou doložena žádnými důkazy. Rozhodně nebylo prokázáno, že by nabídka této společnosti byla zfalšována, či vytvořena některým z obžalovaných. Co se týče emailové komunikace, která proběhla mezi obžalovanými F. a K. v těchto dnech - 17. 12. 2009 ve 13:50 hod. zaslal obžalovaný F. K. email s tím, že specifikoval USB TO serial converter společnosti ATEN s odkazem na internetové stránky s žádostí o nacenění, z čehož státní zástupce dovozuje, že požadavek F. znamená, že neexistovalo žádné zadávací řízení vzhledem k tomu, že 16. 12. 2009 již bylo zboží naceněno společností MGC servis. K tomu je ale třeba uvést, že není zřejmé, zda se vůbec tento email vztahuje k této veřejné zakázce a ke zboží, které mělo být na jejím základě nakoupeno. V dalším emailu z téhož dne 17. 12. 2009 v 19:22 hodin odpovídá K. F. tabulkou, ve které oceňuje batoh, USB převodník, zdroj a kabel, to vše za celkovou částku 137 490 Kč. Mezi K. a F. proběhly i další emaily, které řeší specifikaci zboží, dle názoru soudu ale není zcela zřejmé, že se tato komunikace vztahuje k této veřejné zakázce a že skutečně lze bez dalšího uzavřít, že by v tomto případě došlo k jejímu zmanipulování ve prospěch společnosti AutoCont, když se výběrového řízení prokazatelně účastnila i další společnost, která nabídla dražší zboží, a proto nebyla vybrána.

90. **Skutek II/1 - Spotřební materiál pro stávající tiskárny a kopírovací stroje** (svazek 82, 83). Veřejná zakázka probíhala od 16. 11. 2010 do 17. 12. 2010, přičemž z neoprávněné manipulace s touto zakázkou byli obžalováni Aleš F., Pavel H., Vladimír N., Miloslav S. a Tomáš K. Ve vztahu k této veřejné zakázce jsou ve spise obsaženy následující listinné důkazy. Požadavkový list veřejné zakázky, kdy předpokládána výše předmětu plnění veřejné zakázky je 2 200 000 Kč a smlouva měla být uzavřena do 15. 12. 2010. Dodavatelé měli být vybráni dle rámcové smlouvy a kritériem výběru byla výše nabídkové ceny. Požadavkový list stvrdili svými podpisy Vladimír N., Miloš Š. a Pavel H. Ve spisovém materiálu nejsou založeny doklady o tom, jakým způsobem byli osloveni potenciální dodavatelé této veřejné zakázky dle rámcové smlouvy, kterými měly být společnosti PS Tech, AutoCont, CMS Consulting, Activa a Office Depot. V každém případě tato veřejná zakázka probíhala obálkovou metodou, neboť na zadávací dokumentaci je požadavek, aby nabídka byla zaslána v obálce s heslem "cenová nabídka na cartridge a tonery "neotvírat". Ve spise je založena výzva k podání nabídky pro uchazeče dle rámcové smlouvy, která je datována dnem 24. 11. 2010 a podepsána schvalující osobou obžalovaným H., přičemž kontaktní osobou pro tuto veřejnou zakázku byl určen Radek S. Přílohou výzvy jsou dva soubory s formulářem výzvy k podání nabídky a formulářem zadávací dokumentace. Dle seznamu doručených a

přijatých nabídek k této veřejné zakázce, podala jedinou nabídku společnost AutoCont, kterou za zadavatele převzal a podpisem stvrdil Radek S., termínem doručení bylo datum 6. 12. 2010, 10.00 hodin. Ve spisovém materiálu je dále založen email od Jany Š. ze společnosti Activa, která uvádí, že děkuje za pozvánku do výběrového řízení a sděluje, že se ho jejich společnost nebude účastnit. Email je datován 30. 11. 2010 a je zaslán na emailovou adresu xxx. Z výše uvedeného je zřejmé, že museli být osloveni i další potenciální dodavatelé, kteří se však, vyjma společnosti Activa, k výběrovému řízení nevyjádřili, ani neposlali svou nabídku. Společnost AutoCont zaslala dle razítka na obálce svou nabídku na xxx dne 6. 12. 2010, a to na dodání požadovaného zboží v hodnotě celkem 1 330 106,76 Kč, včetně DPH. V přípisu zároveň společnost AutoCont sděluje, že požadovaný materiál Canon BC 02 a BC 05 se již rok nevyrábí, a není na trhu dostupný v originální podobě. Za tímto účelem přikládá spol. AutoCont stvrzující prohlášení spol. Canon o ukončení výroby produktů uvedených v tabulce. Nabízený materiál je tedy alternativní. Ve spise je dále založen zápis z jednání komise pro posouzení a hodnocení nabídek ve vztahu k této veřejné zakázce, který je datován dnem 14. 12. 2010, kdy měla zasedat komise ve složení Julius Š., Radek S. a Karel J., která hodnotila pouze jednu doručenou nabídku od společnosti AutoCont CZ, přičemž komise na základě výše uvedených skutečností doporučila zadavateli uzavřít kupní smlouvu se společností AutoCont. Tato skutečnost byla oznámena společnosti AutoCont, se kterou byla uzavřena kupní smlouva, podepsaná dne 20. 12. 2010 Petrem S. a dne 17. 12. 2010 Pavlem H. Dalšími listinami prokazujícími průběh této veřejné zakázky jsou objednávka xxx na zboží u společnosti AutoCont datovaná 22. 12. 2010, daňové doklady společnosti AutoCont na předmětné zboží, dále platební poukaz na výdaje, doklady o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku a doklady o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku - vše podepsané dne 22. 12. 2010 obžalovaným Vladimírem N. (tyto doklady se ve spise nacházejí ve více provedeních, neboť zboží bylo fakturováno třemi fakturami). Státní zástupce v souvislosti s touto veřejnou zakázkou klade obžalovaným za vinu, že umožnili vítězství společnosti AutoCont, přestože tato nabídla do veřejné zakázky alternativy zboží, kdy tento postup je rámcovou smlouvou vyloučen. K tomu je ale třeba uvést, že společnost AutoCont tento postup, tedy nabídku alternativy zdůvodnila tím, že byla již ukončena výroba originálních hlav Canon BC 05 a BC 02, což doložila i vyjádřením společnosti Canon založeným ve spisovém materiálu, a jednalo se z její strany tedy o postup transparentní. Obdobný postup pak mohli zvolit i ostatní oslovení dodavatelé, když je zřejmé, že předmětné zboží objektivně nebylo dostupné pro žádného z dodavatelů. Z vyjádření společnosti Activa, která se rozhodla veřejné zakázky neúčastnit, pak ani nevyplývá, že by důvodem pro tento postup mělo být to, že nemá požadované zboží k dispozici v originále. Pokud by zadavatel veřejné zakázky nechtěl akceptovat zboží, které nabízel potenciální dodavatel v alternativě, mohl tuto nabídku ze soutěže vyřadit, což ale neučinil a kupní smlouvu se společností AutoCont uzavřel, zřejmě vzhledem k tomu, že potřeba nákupu zboží před koncem roku, byla značná. Je také třeba uvést, že ve spise je založeno několik výzev k podání nabídek, resp. několik verzí zadávacích dokumentací, když s největší pravděpodobností tomu tak bylo proto, že docházelo k prodloužení lhůty pro podání nabídek, což není postup neobvyklý, ba naopak u spotřebního materiálu častý. Prodloužení lhůty pro podání nabídek se týká všech potenciálních dodavatelů a neznamena výhodu ani pro jednoho z nich. Ve vztahu k veřejným zakázkám, které probíhaly na xxx v roce 2010 jsou ve spise připojeny i zajištěné odposlechy, tedy záznamy o průběhu telekomunikačního provozu mezi jednotlivými obžalovanými. Tak, jak byly jednotlivé odposlechy přiřazeny k jednotlivým veřejným zakázkám, mohl vzniknout dojem, že se mezi sebou obžalovaní konspirativním způsobem domlouvají na průběhu veřejné zakázky, kdy však následně bylo v průběhu dokazování zjištěno, že některé odposlechy jsou přiřazovány k více veřejným zakázkám současně, a navíc s různým výkladem jejich obsahu. Ve vztahu k této veřejné zakázce je pak evidentní, že bylo několik termínů, do kdy měla být ukončena, když na výzvě k podání nabídky, kterou sepsal Radek S., je lhůta stanovena do 30. 11. 2010 do 14 hodin, ale na požadavkových listech veřejné zakázky je požadovaným termínem plnění 15. 12. 2010. Jednání komise pak

proběhlo 14. 12. 2010, a nelze tedy a priori posoudit nabídku podanou společností AutoCont dne 6. 12. 2010 jako opožděnou a podanou v rozporu s lhůtou, která byla zadavatelem stanovena. Odposlech ze dne 24. 11. 2010 v 9,12 hod., kdy se dle státního zástupce obžalovaní F. s K. domlouvají na tom, co bude třeba koupit pro xxx, za kolik, a že se to upřesní osobně. Dle názoru soudu, ale tento rozhovor skutečně nelze tímto způsobem vykládat, protože je velmi obecný a v podstatě se osoby v něm zúčastněné domlouvají na tom, že se musí někdy sejít. Jediné, co se zde objevuje, je tvrzení obžalovaného F., který uvádí, že jej povolali do svých řad, protože nezvládají, a že má něco zabezpečit, něco nakoupit. Dále uvádí, že má jasno i co a za kolik, a žádá K. o schůzku. Ve vztahu této veřejné zakázky, ale žádné konkrétní údaje v hovoru nepadly, a není zřejmé, zda se vůbec k ní vztahuje. Odposlech z 25. 11. 2010 v 10,13 hod. mezi K. a F., kde spolu konzultují možnost zakoupení notebooku, který F. požaduje zakoupit za co nejnižší cenu a K. jej uvádí do reálu, a sděluje mu, že v cenových relacích kolem 8 tis - 9 tis Kč žádný notebook s mechanikou k dispozici nemá. Dále mu radí, aby se podíval do obchodu Alza. V závěru tohoto hovoru pak F. uvádí, dneska rozjeli tu spotřebu, vypadá to na mega a půl, na což" K. reaguje "jo, tak snad pošlou nějaké zadání". Ani z tohoto hovoru tedy není zřejmé, že se vztahuje k této veřejné zakázce, která byla vyhlášena na částku 1,3 mil Kč včetně DPH, a nikoliv za 1,5 mil Kč, navíc rozhovor uzavírají s tím, že bude zaslána zadávací dokumentace. Dále státní zástupce ve vztahu k této veřejné zakázce zmiňuje odposlech z 8. 12. 2010 v 10,34 hod, dále v 10,47 hod a v 15,00 hod, který vede obžalovaný F. se zástupci Ministerstva vnitra - odborem veřejných zakázek, a řeší problém utracení peněz v krátkém časovém období. Z těchto hovorů není zřejmé, k jakým veřejným zakázkám se vztahují, nicméně je patrné, že obžalovaný F. řeší se zástupci centrálního zadavatele, jakým způsobem utratit finanční prostředky tak, aby se to stihlo do konce roku a aby přitom postupoval v souladu se zákonem. V prvním hovoru je ze strany Foltýna zmiňována spotřeba k multifunkcím za 2 mil Kč, což se evidentně k této veřejné zakázce nevztahuje. V každém případě je mu dána rada, aby postupoval elektronicky přes systém Ally Trade, kde případní dodavatelé mohou rovnou zakliknout, že se vzdávají práva své účasti, čímž se vše urychlí. Dále F. řeší s centrálním zadavatelem, zda lze, či nelze rozdělit zakázku tak, aby byla pod 1 mil Kč, ale současně aby nebyly porušeny předpisy. Ze strany centrálního zadavatele je pak obžalovanému dána rada, aby udělal dvě zakázky místo jedné, příp. aby zakázku předložil ke schválení ministři. Vedle toho, aby zahájil soutěž dle rámcové smlouvy, která se dá příp. zrušit. Další hovor z 13. 12. 2010 v 17,38 hod., kdy volá obžalovaný K. F. a sděluje mu, že jsou líní jako veš a že čeká na smlouvu, se dle obžalovaného K. nevztahuje vůbec k této veřejné zakázce, ale k zakázce uvedené pod bodem II/2, která už byla v této době vysoutěžena a K. věděl, že je vítězem. Vzhledem k tomu, že v předmětné době probíhalo více veřejných zakázek, nelze s určitostí uzavřít, k jaké z nich se tento hovor vztahuje. Také je třeba upozornit na to, že právě tento hovor použil státní zástupce u více veřejných zakázek probíhajících v roce 2010 s poukazem na to, že obžalovaný K. urguje smlouvu k veřejné zakázce, ve které ještě nevítežil. Co se týče hovorů ze dne 17. 12. 2010 v 17,52 hod. a v 18,35 hodin mezi F. a K., tyto se rozhodně nemohou vztahovat k této veřejné zakázce, neboť ta neprobíhala formou elektronickou, ale obálkovou a výzva F. K., aby se podíval na elektronické tržiště, příp. aby vyřešil dodávku BX 20 se vztahují k zakázkám uvedeným pod bodem II/7 a II/8. Co se týče hovoru z 20. 12. 2010 v 10,37 hod, kdy K. vyzýval F., aby si ho vyzvedl na vrátnici xxx, i tento hovor je použit u více veřejných zakázek probíhajících na konci roku 2010 a není tedy zřejmé, zda se nějakým způsobem váže konkrétně k této, či ke které veřejné zakázce. Obžalovaný K. uvedl, že v některých případech, když měl cestu kolem, se mohl zastavit na xxx, dovézt tam smlouvu či zboží, pokud ho nebylo mnoho. V daném případě dle názoru soudu nebylo bez pochybností prokázáno, že by došlo ke zvýhodnění společnosti AutoCont ve vztahu k vítězství v této veřejné zakázce. Společnost AutoCont jako jediná podala nabídku, která byla vybrána, zdůvodnila, proč dodává alternativy zboží, což doložila i listinou od výrobce tohoto zboží - společnosti Canon. To, že byly osloveny i další společnosti k účasti v této veřejné zakázce, je prokazováno emailem od společnosti Activa, která se své účasti výslovně vzdala. Vzhledem k tomu, že emailová schránka

xxx, nebyla ze strany xxx vytěžena, nelze vyloučit, že na vyhlášenou veřejnou zakázku reagovali i další účastníci rámcové smlouvy. Co se týče odposlechnů, které státní zástupce považuje za relevantní ve vztahu k této veřejné zakázce, z nich mohl soud jen obtížně vyvodit jakoukoliv spojitost s touto konkrétní veřejnou zakázkou.

91. **II/2 - Nákup PC, monitorů a notebooků** (svazek 84). Zakázka probíhající od 9. 12. 2010 do 16. 12. 2010 měla být dle podané obžaloby provedena v rozporu se zákonem za součinnosti obžalovaných F., H., N., S. a K. Ve vztahu k této veřejné zakázce bylo vydáno postupně několik požadavkových listů. Dne 26. 11. 2010 byl vydán první požadavkový list veřejné zakázky na nákup PC sestav a monitorů s předpokládanou výší předmětu plnění 1,5 mil Kč. Dodavatelé měli být vybráni z rámcové smlouvy a požadavkový list byl podepsán osobami N., Š. a H. Přílohou tohoto požadavkového listu byla konfigurace výpočetní techniky. Veřejná zakázka na základě požadavkového listu ze dne 26. 11. 2010 ale byla následně zrušena dopisem vedoucího odboru správy majetku xxx Miloslava S. z administrativních důvodů s tím, že bude nahrazena zakázkou novou. Z přípisu Jířího N., náměstka policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2010 je patrné, že v rámci zajištění úspor na xxx, souhlasí se záměrem vyhlásit a zadat zakázky týkající se výpočetní techniky - PC, notebooků a monitorů pro potřeby útvaru xxx. Je tedy zřejmé, že se jednalo o zboží, které bylo nezbytně nutné pořídit a nejednalo se o prosté utrácení finančních prostředků bez ohledu na skutečné potřeby. Následně byly vydány další požadavkové listy veřejné zakázky, jeden ze dne 1. 12. 2010 s předpokládanou výší plnění 600 tis Kč, kde měli být osloveni dodavatelé dle rámcové smlouvy a kritériem měla být výše nabídkové ceny. Tento požadavkový list byl schválen osobami N., Š. a H. Jeho přílohou byla i konfigurace požadované výpočetní techniky. Další požadavkový list byl vydán rovněž 1. 12. 2010, s předpokládanou výší předmětu plnění 910 tis Kč. Dodavatelé měli být rovněž osloveni dle rámcové smlouvy, jsou zde podepsány totožné osoby a je připojena i konfigurace požadované výpočetní techniky. Z emailu ze dne 3. 12. 2010 a zasláního zaměstnancem odboru veřejných zakázek policejního prezidia Stanislavem L. xxx vyplývá, že náměstek nesouhlasí s vyhlášením veřejné zakázky tímto způsobem s ohledem na to, že obě jsou zaměřeny na výpočetní techniku a jeví se jako účelově rozdělené. Byl tedy vydán pokyn, aby bylo buď odůvodněno, z jakého důvodu jsou rozdělené, když mají shodný předmět plnění, či aby byly sloučeny do jedné. Veřejné zakázky nad 1 mil Kč pak mají být v souladu s pokynem Ministerstva vnitra předloženy ministru. S ohledem na to byl následně vydán další požadavkový list veřejné zakázky dne 9. 12. 2010, jehož předmětem bylo nakoupení PC, monitorů a notebooků s předpokládanou výší předmětu plnění veřejné zakázky v částce 2,2 mil Kč s DPH. Dne 9. 12. 2010 je následně zveřejněna tato veřejná zakázka na elektronickém tržišti Ally Trade a téhož dne je také doručena jediná nabídka do této veřejné zakázky od společnosti AutoCont. Dne 9. 12. 2010 je ale veřejná zakázka zrušena z rozhodnutí vedoucího správy majetku xxx z administrativních důvodů, konkrétně z důvodu nepovolení nákupu náměstkem xxx prezidenta kvůli dělení zakázek. Dne 13. 12. 2010 bylo zadáno do systému AllyTrade nové výběrové řízení na základě požadavkového listu z 9. 12. 2010, a jako jediná se do této veřejné zakázky přihlásila společnost AutoCont, která byla následně i jako vítěz této veřejné zakázky vybrána. Kupní smlouva na předmět této veřejné zakázky byla podepsána dne 20. 12. 2010 Petrem S. za spol. AutoCont a dne 18. 12. 2010 obžalovaným H. za xxx. Obsahem spisového materiálu jsou i další listiny, a to objednávka na zboží u spol. AutoCont, platební poukaz na výdaje, daňový doklad a dodací list společnosti AutoCont, dále doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku a po vzniku závazku podepsané dne 22. 12. 2010 Vladimírem N. Založena je i nabídka společnosti AutoCont, kterou podala do systému Ally Trade s příslušnými údaji. Ve vztahu k této veřejné zakázce jsou opět použity odposlechy, které byly použity už u bodu II/1, a to rozhovor ze dne 24. 11. 2010 v 9,12 hod. a ze dne 25. 11. 2010 v 10,13 hod., které jsou ale velmi obecné. F. hovoří s K. o tom, že má pověření pověření zabývat se nákupy a bude tedy muset něco zajistit. Žádné konkrétní údaje ale v hovorech nepadnou. Stejně tak je v rámci této zakázky prezentován hovor ze dne 8. 12. 2010 v 10,34 hod, který dle svého obsahu skutečně spíše odpovídá obsahu této vyhlášené veřejné

zakázky, neboť obžalovaný F. telefonicky řeší s Ing. N. a Ing. L. z Ministerstva vnitra, jakým způsobem může do konce roku realizovat veřejné zakázky, pokud má k dispozici 2 mil Kč a konzultuje s nimi, zda lze, či nelze zakázky dělit, jaké se využívají postupy, kdy je následně obžalovanému doporučeno využít elektronické tržiště AllyTrade, které je nerychlejší formou výběrového řízení. Nutno dodat, že toto skutečně obžalovaný F. následně provede, tedy využije rad od zástupců centrálního zadavatele k tomu, aby provedl veřejnou zakázku v souladu se zákonem a s interními předpisy, kdy následně je na jeho e-mail zaslán z adresy xxx email s přihlašovacími údaji k registraci v systému Ally Trade, a je mu zasláno i vyrozumění o povolení této služby. To vše probíhá téhož dne, tj. 8. 12. 2010 v odpoledních hodinách. V rámci systému Ally Trade se přihlásila jako jediný uchazeč do této veřejné zakázky spol. AutoCont. Dle obžaloby byl předmět veřejné zakázky stanoven přesně tak, jak ji nabízel dodavatel AutoCont, a nejednalo se o obecné určení poptávaného produktu. Toto tvrzení je ale v rozporu s realitou, neboť konfigurace výpočetní techniky jsou definovány v rámcové smlouvě a v jejích přílohách, a rovněž v metodickém pokynu centrálního zadavatele, který vydal elektronický konfigurátor poptávaných sestav. V žádném případě se nejedná o označení, které by používala pouze společnost AutoCont, ale konfigurátor měli k dispozici všichni zadavatelé, resp. dodavatelé a účastníci rámcové smlouvy. Jednalo se tedy o kódy sestav PC, které byly srozumitelné všem účastníkům. Elektronický konfigurátor je excelová tabulka, která slouží jako nástroj pro rychlou konfiguraci zboží. Jeho autorem byl zástupce centrálního zadavatele, tedy Ministerstva vnitra ČR. Výchozí sestava byla označená velkými písmeny PCW a označení PCWBE obsahuje základní výbavu + další jiné příslušenství, např. v podobě jiného typu klávesnice nebo myši. Konfigurátor umožňoval rychlé vyhodnocení zadání, ale i nabídky, protože bylo zcela zřejmé jaké vybavení je požadováno, či nabízeno. Za situace, kdy byl v rámci veřejných zakázek využíván systém Ally Trade, tedy elektronické tržiště, je velmi problematické dovést, že by došlo k zmanipulování veřejné zakázky v neprospěch jednoho následného vítěze. Systém elektronického tržiště je maximálně transparentní vůči všem účastníkům a znamená, že v době, kdy je zveřejněna zadávací dokumentace konkrétní veřejné zakázky, jsou o tom v ten samý okamžik vyrozuměni všichni účastníci rámcové smlouvy, protože je všem doručeno do emailu upozornění na to, že byla veřejná zakázka vyhlášena. Toto ostatně potvrdili zástupci dalších společností prodávajících výpočetní techniku, kteří byli před soudem slyšeni. Ani krátká lhůta pro účast ve výběrovém řízení proto nemůže bránit nikomu v tom, aby se ho účastnil, neboť o jejím vyhlášení se dozví prakticky okamžitě a díky využití konfigurátorů jednotlivých typů výpočetní techniky, pak může poptávané zboží rychle vyhodnotit a reagovat v řádu hodin, maximálně dnů. Způsob práce s elektronickým tržištěm předvedl soudu při hlavním líčení na notebooku obžalovaný K., kdy bylo prokázáno, že přihlášení se do výběrového řízení s nabídkou, která by vyhovovala poptávce, bylo skutečně otázkou několika málo minut. Systému elektronického tržiště Ally Trade bylo využito u zakázek, které probíhaly v roce 2010 uvedených pod body II/2, 4, 5, 6, 7, 8. V souvislosti se zakázkou pod bodem II/2 je v obžalobě zmiňován odposlech 13. 12. 2010 v 17,40 hod, kdy obžalovaný K. volá obžalovanému F. a říká mu, že čeká na smlouvu, a dále sděluje, že zboží již objednal ve fabrikách. Z tohoto hovoru je patrné, že se K. ptá na smlouvu k zakázce, kde již byl vyhodnocen jako vítězný uchazeč. Z telefonických hovorů není zřejmé, že by bylo jakýmkoliv způsobem s touto veřejnou zakázkou manipulováno ve prospěch společnosti AutoCont, ať už ze strany obžalovaného K., F., příp. dalších obžalovaných H., S. či N. V odposleších rozhodně není mezi účastníky řešeno, že by zboží mělo být objednáno ještě dříve, než se společnost AutoCont stala vítězem této veřejné zakázky. Elektronické tržiště AllyTrade určilo jako vítěze společnost AutoCont, a s ohledem na časový tlak před koncem roku se obžalovaný K. pouze snažil urychlit další postup ve věci. Co se týče odposlechů z 23. 12. 2010, kdy K. řeší s F. fakturu na PC a fakturu na spotřebák, není prokázáno, že by se tyto hovory vztahovaly k této veřejné zakázce, protože je zde časový odstup, a navíc faktury již byly K. zaslány na xxx předtím, tj. dne 21. 12. 2010 ve 21,10 hodin, včetně dodacího listu a výrobních čísel. V rámci této veřejné zakázky nebylo

prokázáno, že by se obžalovaní ve vzájemné součinnosti dopustili jejího ovlivnění ve prospěch společnosti AutoCont, resp. ve prospěch obžalovaného K.

92. **II/3 - Nákup cartridgí a tonerů pro multifunkce a OKTE** (svazek 78, 79). Veřejná zakázka probíhala na xxx od 9. 12. 2010 do 15. 12. 2010, a na jejím zajištění se podíleli obžalovaní F., H., N., S. a H. Dle požadavkového listu veřejné zakázky ze dne 9. 12. 2010 podepsaného Vladimírem N., Milošem Š. a Pavlem H., bylo třeba zakoupit cartridge a tonery pro multifunkce a OKTE s výší finančního krytí 1,5 mil Kč včetně DPH. Požadovaným termínem plnění bylo datum 16. 12. 2010. Dle požadavkového listu byl proveden průzkum trhu a poptávka byla rozeslána emailem dodavatelům AutoCont, Impromat a PS Tech s tím, že hodnotícím kritériem je pouze výše nabídkové ceny. Přílohou požadavkového listu byla specifikace této veřejné zakázky, a to typu a množství tonerů, cartridgí a rovněž pásek do tiskáren. Nutno dodat, že před vydáním požadavkového listu z 9. 12. 2010, byly vydány ještě požadavkové listy dne 26. 11. 2010 na tonery a cartridge s předpokládanou výší plnění 1,5 mil Kč včetně DPH, a dále požadavkový list ze dne 2. 12. 2010 nazvaný nákup tonerů s předpokládanou výší předmětu plnění 670 tis Kč včetně DPH. Ve spise jsou ale současně založeny přípisy Miloslava S., vedoucího odboru správy majetku, který obě tyto veřejné zakázky ruší, a to z administrativních důvodů, resp. kvůli nepovolení nákupu náměstkem xxx prezidenta z důvodu dělení zakázek. Tato veřejná zakázka neprobíhala přes elektronické tržiště AllyTrade, jak je zřejmé z listinných materiálů, které k této veřejné zakázce přináležejí, neboť dle Seznamu doručených a přijatých nabídek podala do této veřejné zakázky osobně nabídku spol. Impromat dne 7. 12. 2010 a převzal ji zástupce xxx Karel J. Společnost Impromat nabídla zboží požadované v zadávací dokumentaci v hodnotě 1 308 894 Kč včetně DPH. Dle zápisu z jednání komise ze dne 10. 12. 2010 byla tato jediná nabídka posouzena jako vítězná, kdy členové komise byli Lukáš Š., Miloš Š. a Karel J. Následně byla uzavřena kupní smlouva, kterou dne 15. 12. 2010, za xxx podepsal obžalovaný H. a za Impromat Věra S. Součástí spisu jsou i faktura na požadované zboží vydaná společností Impromat dne 21. 12. 2010, dodací list a žádost o instalaci zařízení u společnosti Impromat. V tomto případě je zřejmé, že byly vydány v krátkém sledu celkem tři požadavkové listy na vyhlášení veřejné zakázky, týkající se nákupu cartridgí a tonerů, přičemž poslední z nich vydaný 9. 12. 2010 zůstal jako jediný platný. Dle Seznamu přijatých nabídek ale byla nabídka společnosti Impromat přijata na xxx již o 2 dny dříve, dne 7. 12. 2010 svědkem J., čehož je zřejmé, že tento reagoval na dříve vyhlášenou veřejnou zakázku, o jejímž zrušení zřejmě informován nebyl. Toto může být shledáno jako formální pochybení ze strany xxx, neboť obžalovaný H. reagoval na veřejnou zakázku, která již byla formálně zrušena, nicméně zboží, které bylo požadováno na základě nově vyhlášené veřejné zakázky, zůstávalo stejné. V požadavkovém listu z 9. 12. 2010 je zároveň uvedeno, že emailem byly poptávány i další společnosti, a to společnost AutoCont a PS Tech, které ovšem, jak je zřejmé z absence jejich nabídek, nijak nereagovaly. Telefonická komunikace mezi obžalovanými, která je obžalobou přiřazována k této veřejné zakázce - hovor z 1. 12. 2010 v 9,11 hod mezi obžalovaným H. a F., kdy H. uvádí: "dorazila nám nějaká soutěž na spotřebák, OK" a F. na to reaguje "přítakáním", následně se H. ptá, jestli by si mohli nějak pomoci, nebo je to pasé. F. ho žádá, aby mu zavolal později, že jde uspávat dítě. Z tohoto hovoru není zřejmé, zda se jedná o tuto veřejnou zakázku, její předmět nebyl blíže konkretizován, nasvědčovat by tomu mohlo pouze datum hovoru, který o den předchází vydání prvního požadavkového listu v rámci této veřejné zakázky. Na straně druhé tomu neodpovídá tvrzení obžalovaného H., který uvádí, že jim dorazila soutěž na spotřebák, což znamená, že jim nabídka byla již doručena, což nebylo reálně možné, když byl teprve den poté vydán požadavkový list. V dalším hovoru z 1. 12. 2010 v 19,45 hod. pokračují obžalovaný F. s H. v hovoru a F. H. informuje o tom, že zakázka se bude rušit a budou se vyhlášovat dvě malé, neboť musí žádat o změnu ministra. Současně mu ale sděluje, že byli obesláni všichni dodavatelé z rámcovky, kteří dodávají spotřební materiál, což rozhodně nenasvědčuje tomu, že by s obžalovaným H., domlouval obsah této konkrétní zakázky, a naopak je z toho zřejmé, že nejednal pouze s obžalovaným H., ale že byli řádně obesláni i další možní dodavatelé. Soud má navíc za to, že se

tento hovor k veřejné zakázce pod bodem II/3 nevztahuje, neboť u té byly vyhlášeny nejprve dvě zakázky, následně byly zrušeny a byla vyhlášena jedna na zboží v hodnotě přes 1 mil Kč včetně DPH, což je pravý opak toho, co oba v telefonu řeší, resp. co uvádí obžalovaný F. V dalším hovoru mezi obžalovaným H. a F. z 1. 12. 2010 v 19,48 hod spolu obžalovaní řeší veřejnou zakázku týkající se tzv. spotřebáků a opět hovoří o tom, že byla vyhlášena zakázka, která je nad 1 mil Kč, která se bude rušit, a budou se vyhlášovat 2 malé, což obsahově této veřejné zakázce neodpovídá. Obžalovaný F. se dále snaží s obžalovaným H. domluvit na tom, jakým způsobem zakázku provést a snaží se jej přimět k tomu, aby komoditu Ricoh přehodil jiné společnosti, což obžalovaný H. odmítá a uvádí, že takové jednání by znamenalo v jeho společnosti vyhazov, což si nemůže dovolit, je to proti zájmu jeho firmy. Z hovoru je zřejmé, že se F. nějakým způsobem snaží pravidla veřejné zakázky obejít, ale obžalovaný H. jeho návrh odmítá a uvádí, že se do soutěže přihlásí a zkusí dát nejnižší možnou cenu. Dále státní zástupce přiřazuje k této veřejné zakázce hovor ze dne 7. 12. 2010 ve 20,54 hod., kdy volá H. F. F. uvádí, že mu má H. zaslat do emailu nástin toho, co by si představoval, nebo jak by viděl cenovou kalkulaci na spotřebák, kdyby se jednalo o multifunkční monochrome, nikoliv barva. H. se ho ptá, kolik bude potřebovat firem a F. uvádí tři. H. slibuje, že mu dá dvě varianty ve dvou multifunkcích. Ve vztahu k tomuto hovoru je třeba uvést, že probíhá již v době, kdy společnost Impromat do předmětné veřejné zakázky vyhlášené 9. 12. 2010 svou nabídku podala a žádné jiné nabídky od jiných konkurenčních dodavatelů zde vůbec nefigurují. Není tedy zřejmé, jakým způsobem by se tento hovor mohl k předmětné veřejné zakázce vztahovat. Dále státní zástupce přiřazuje k této veřejné zakázce hovor obžalovaného F. z 8. 12. 2010, kdy řeší telefonicky a po internetu zapsání do elektronického tržiště Ally Trade, ale jak již bylo uvedeno výše, tato zakázka neprobíhala přes elektronické tržiště, a tyto hovory se k ní nevztahují. Prokázáno tedy bylo, že po dvou zrušených veřejných zakázkách na cartridge a tonery znějící na nižší částky, byla vyhlášena jedna veřejná zakázka ve větším objemu do 1,5 mil Kč včetně DPH, do které se přihlásila pouze společnost Impromat, kdy emailem byly sice osloveny další společnosti, tyto se ale soutěže nezúčastnily, a proto byla vybrána jako jediná vítězná společnost Impromat. Ani emailovou a telefonickou komunikací založenou ve spisovém materiálu nebylo bez pochybností prokázáno, že by konkrétně tato veřejná zakázka byla ze strany obžalovaných zmanipulována v jejich prospěch.

93. **II/4 - Nákup multifunkčních tiskáren** (svazek 80, 81). Veřejná zakázka probíhající od 13. 12. 2010 do 21. 12. 2010 byla provedena za součinnosti obžalovaných F., H., N., S. a H. Požadavkový list této veřejné zakázky byl podepsán dne 13. 12. 2010 obžalovanými N., S. a H., a dále Milošem Š. Jejím předmětem byl nákup multifunkčních tiskáren s předpokládanou výší předmětu plnění 990 tis Kč včetně DPH. Dodavatelé měli být vybráni dle uzavřené rámcové smlouvy mezi společnostmi Blue Grass, Impromat, AutoCont, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů a PS Tech. Kritériem výběru byla nejnižší nabídková cena. Toto výběrové řízení proběhlo přes elektronické tržiště Ally Trade, což je prokazováno emailem od xxx, kterým se potvrzuje, že zde bylo vyhlášeno dne 13. 12. 2010 v 11,40 hod. Z emailu zaslaného tržištěm Ally Trade dále vyplývá, že společnost AutoCont se vzdává práva k podání nabídky do tohoto výběrového řízení a dne 13. 12. 2010 v 11,45 hod. Státní zástupce v obžalobě uváděl, že se společnost AutoCont vzdala účasti na této veřejné zakázce ještě před jejím vyhlášením, ale toto se nezakládá na pravdě, neboť předchozím emailem bylo prokázáno, že veřejná zakázka byla vyhlášena, resp. zveřejněna na tržišti v 11,40 hod., a až o 5 minut později se AutoCont vzdává své účasti. Z toho je zřejmé a potvrzuje to slova obžalovaného K., že po vyhlášení na elektronickém tržišti Ally Trade byli všichni okamžitě informováni o jakémkoliv dění, tedy o vyhlášení veřejné zakázky, nebo o krocích dalších osob, které se veřejné zakázky účastnily. I z tohoto důvodu tedy mohl podat své prohlášení, že se vzdává účasti na veřejné zakázce bezprostředně po jejím vyhlášení. Z dalšího emailu zaslaného z elektronického tržiště vyplývá, že své účasti na této veřejné zakázce se vzdal i další potenciální dodavatel, a to VDI Meta - výrobní družstvo invalidů, a to dne 14. 12. 2010 v 15,14 hod. Jediným účastníkem této veřejné zakázky se tak dle informací

z Ally Trade stala společnost Impromat, která podala svou nabídku dne 16. 12. 2010 v 11,40 hod. Tato společnost byla vybrána elektronickým tržištěm jako vítěz, tj. byla jedinou nabídkou, která současně splnila podmínky zadaného výběrového řízení. Co se týče komunikace mezi obžalovanými F. a H., kterou uvádí státní zástupce ve vztahu k této veřejné zakázce, považuje ji soud za irelevantní, neboť obžalovaní sice spolu hovoří o multifunkcích a dalším zboží, které může být předmětem veřejných zakázek, ovšem není zřejmé, že se týká přímo této veřejné zakázky, navíc vzhledem k tomu, že zakázka probíhala přes systém Ally Trade, kde prokazatelně byli s jejím vyhlášením obeznámeni všichni potenciální dodavatelé z rámcové smlouvy, což je patrné mj. ze dvou reakcí spol. AutoCont a Meta VDI - výrobní družstvo invalidů. Nelze tak bezpečně dojít k závěru, že tato veřejná zakázka byla vyhlášena ve vztahu k jejím parametrům tak, aby se jí mohla zúčastnit a zvítězit v ní pouze společnost Impromat. Další komunikace, kterou státní zástupce zmiňuje ve vztahu k obžalovanému F. ze dne 8. 12. 2010, byla již zmiňována i u předchozích veřejných zakázek, např. u bodu II/2, a jedná se pouze o komunikaci obž. F. s centrálním zadavatelem, kdy řeší urychlení veřejných zakázek a možnost využití elektronického tržiště. Dále odposlechy ze dne 7. 12. 2010 mezi obžalovanými F. a H. týkající se nabídek multifunkčních zařízení, které jsou obžalobou přiřazovány k této veřejné zakázce, již byly použity v argumentaci o domluvě obou obžalovaných na předmětu zakázky u předchozí veřejné zakázky pod bodem II/3, a s touto zakázkou nekorespondují ani časově. Ve vztahu k této veřejné zakázce pak jsou založeny i další listiny, a to doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku podepsaný Vladimírem N. a Milošem Š., dále doklady o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku podepsané Vladimírem N. a hlavní účetní ze dne 23. 12. 2010, resp. 27. 12. 2010, dále je založena kupní smlouva, kterou dne 21. 12. 2010 podepsala za společnost Impromat Věra S. a za xxx téhož dne obžalovaný H. Dále objednávka xxx na dodání zboží od společnosti Impromat ze dne 27. 12. 2010, platební poukaz na výdaje podepsaný Vladimírem N. dne 23. 12. 2010, a faktura a dodací list společnosti Impromat vztahující se k dodávanému zboží s datem vystavení 21. 12. 2010. Soud má za to, že nebylo prokázáno, že by se obžalovaní dopustili v případě této veřejné zakázky nelegálního postupu. Zakázka byla vyhlášena řádně prostřednictvím elektronického tržiště Ally Trade, byli o ní informováni všichni účastníci rámcové smlouvy, a jediný, kdo se do zakázky přihlásil, byla společnost Impromat, se kterou byla následně uzavřena kupní smlouva, neboť veškeré podmínky vyhlášené veřejné zakázky splnila.

94. **II/5 - Nákup spotřebního materiálu** (svazky 88, 89). Veřejná zakázka proběhla na xxx ve dnech 13. 12. 2010 až 21. 12. 2010 a byla provedena za součinnosti obžalovaných F., H., N., S. a H. Z listinných důkazů vyplývají následující skutečnosti. Požadavkový list veřejné zakázky byl vydán dne 13. 12. 2010 a byl podepsán osobami N., Š., S. a H. Předmětem této veřejné zakázky byl nákup spotřebního materiálu pro multifunkční tiskárny a předpokládaná výše předmětu plnění byla 300 tis Kč včetně DPH. Dodavatelé měli být vybráni dle rámcové smlouvy mezi společnostmi Blue Grass, Impromat, AutoCont, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů a PS Tech. Jediným kritériem výběru byla výše nabídkové ceny. Toto výběrové řízení bylo připraveno Karlem J. dne 13. 12. 2010 ve 13,51 hod. a zveřejněno na Ally Trade dne 16. 12. 2010 ve 12,41 hod. Přílohou výběrového řízení zveřejněnou na elektronickém tržišti byly obchodní, platební a technické podmínky pro multifunkční tiskárny, dále návrh kupní smlouvy. Dle dalších listin založených ve spisovém materiálu se do tohoto výběrového řízení přihlásily dvě společnosti, a to společnost Impromat, která nabídla dne 20. 12. 2010 v 9,24 hod zboží v hodnotě celkem 299 980,80 Kč včetně DPH. Druhou nabídku podala společnost PS Tech, která nabídla zboží v celkové hodnotě 3 794 400 Kč. Parametrům zadaného výběrového řízení s ohledem na kritérium nejnížší ceny vyhověla společnost Impromat, která byla tržištěm vybrána vítěz a dodavatel požadovaného zboží. Tato informace byla oběma uchazečům, kteří se přihlásili do výběrového řízení, oznámena dne 21. 12. 2010. Následně byla uzavřena kupní smlouva, kterou za spol. Impromat podepsala Věra S. a za xxx ji podepsal obž. H. dne 21. 12. 2010. Obsahem spisového materiálu jsou i další listiny vztahující se k této veřejné zakázce, a to faktura a dodací list

společnosti Impromat na předmětné zboží datovaná 21. 12. 2010, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 27. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N. jako příkazcem operace a Milošem Š., jako správcem rozpočtu, dále doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku a platební poukaz na výdaje podepsané Vladimírem N. dne 23. 12. 2010, objednávka zboží k této veřejné zakázce u společnosti Impromat ze dne 27. 12. 2010. Státní zástupce přiřadil k této veřejné zakázce telefonickou komunikaci, která byla zachycena mezi obžalovanými F. a H., příp. dalšími osobami, kterou jim klade za vinu, že se domlouvají na předmětu zakázky tak, aby byla vyhlášena ve prospěch společnosti Impromat. Co se týče telefonických hovorů mezi obžalovanými H. a F., které proběhly 1. 12. 2010 v čase 19,11 hod, 19,45 hod, a 19,48 hod, dále dne 7. 12. 2010 ve 20,54 hod., byla tato komunikace jako důkaz o vině dotčených osob použita již u veřejné zakázky popsané pod bodem II/3, a nutno říci, že dle obsahu není zřejmé, zda se vztahuje k této veřejné zakázce, která se týkala nákupu spotřebního materiálu, navíc nesedí ani časově, neboť tato komunikace probíhala o 2 týdny, dříve než byla vůbec veřejná zakázka pod bodem II/5 vyhlášena, k čemuž došlo dne 13. 12. 2010, kdy byl vypsán požadavkový list. Další komunikace ze dne 8. 12. 2010 týkající se obžalovaného F., kdy řeší, jakým způsobem se má přihlásit na elektronické tržiště Ally Trade, jak nakládat s přihlašovacími údaji apod. - opět se jedná o komunikaci, která již byla použita u více veřejných zakázek a je zní pouze zřejmé, že se obžalovaný F. snažil zaregistrovat na elektronické tržišti Ally Trade, aby veřejné zakázky mohly probíhat rychle a transparentně. Hovory ze dne 17. 12. 2010 v 16,43 hod. a v 18,18 hod. mezi F. a H., kdy F. hlásí splnění všech jím zadaných úkolů, a dále totéž uvádí v čase pozdějším F. S., byly rovněž využity u veřejné zakázky popsané pod bodem II/3, a ve vztahu k této zakázce zřejmě žádný význam nemají. Hovor, který se dle názoru soudu může vztahovat k této veřejné zakázce, je ze dne 20. 12. 2010 v 8,25 hod., kdy volá obžalovaný H. F. a F. se ptá, zda to tam již dal, čímž míní zřejmě nabídku na elektronické tržiště AllyTrade, na což H. odpovídá, že ještě ne a utvrzuje se, že se může přihlásit do 10,00 hod. dopoledne. Přičemž následně téhož dne v 9.24 hod. společnost Impromat prostřednictvím obžalovaného H. skutečně nabídku do této veřejné zakázky podává. Z tohoto hovoru ale podle názoru soudu ještě nelze uzavřít, že byli obžalovaní vzájemně dohodnuti na tom, že jediným vítězem této veřejné zakázky bude společnost Impromat. Jak je zřejmé ze záznamu z elektronického tržiště AllyTrade, poptávka po zboží, tedy po spotřebním materiálu v hodnotě 300 tis Kč byla řádně zveřejněna a obdrželi ji i další účastníci rámcové smlouvy, neboť toto se děje automaticky. Do této veřejné zakázky se kromě společnosti Impromat přihlásila i společnost PS Tech. Pokud státní zástupce argumentuje tím, že tato společnost se sice přihlásila, ale hodnota zakázky, kterou nabídla, desetinásobně převyšuje hodnotu, která byla stanovena zadavatelem, je to sice pravdou, ale na straně druhé rozhodně nebylo prokázáno, že by spol. PS Tech jednala v součinnosti se spol. Impromat, aby jí zakázku tzv. přihrála. Na straně společnosti PS Tech spíše došlo k pochybení při sestavování nabídky. Nicméně to, že se do soutěže přihlásila i jiná společnost, znamená, že skutečně byla veřejná zakázka řádně zveřejněna a mohli se jí účastnit i ostatní zájemci z řad účastníků rámcové smlouvy. Zajištěná komunikace mezi obžalovaným F. a H. rozhodně nenasvědčuje tomu, že by si dopředu upřesňovali počet a druh zboží, které má společnost Impromat dodat, a už vůbec nebylo prokázáno, že by mohli ovlivnit, že se do této veřejné zakázky nepřihlásí žádný další účastník rámcové smlouvy s lepší nabídkou. Nebylo nijak prokázáno, že by v daném případě došlo účelovému utrácení peněz ve prospěch společnosti Impromat. Tvrzení obžaloby, že neprobíhalo jakékoliv hodnocení nabídek zadavatelem a že došlo k uzavření kupní smlouvy bez dalšího, nebylo prokázáno. Naopak prokázáno bylo, že systém Ally Trade provede vyhodnocení nabídek sám, bez zásahu kohokoli zvenku, přičemž vybere vždy tu nabídku, která parametry odpovídá vyhlášenému zadání a zároveň obsahuje nejnižší cenu, což v tomto případě byla nabídka společnosti Impromat.

95. **II/6 - Nákup multifunkčních tiskáren** (svazek 86, 87). Veřejná zakázka proběhla od 17. 12. 2010 do 21. 12. 2010 za součinnosti obžalovaných Aleše F., Pavla H., Vladimíra N., Miloslava S. a

Bohumila H. Požadavkový list k této veřejné zakázce byl vydán 17. 12. 2010 a byl podepsán Vladimírem N., Milošem Š., Miloslavem S. a Pavlem H. Jejím předmětem byl nákup čtyř kusů multifunkčních tiskáren se spotřebním materiálem pro roční provoz s předpokládanou výší plnění 144 tis Kč včetně DPH. Oslovení měli být dodavatelé dle rámcové smlouvy, tedy společnosti Blue Grass, Impromat, AutoCont, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů a společnost PS Tech. Veřejná zakázka proběhla elektronickou formou a byla zveřejněna Radkem S. na elektronickém tržišti Ally Trade dne 17. 12. 2010 v 16,07 hod. Termín oznámení vítěze byl stanoven na datum 20. 12. 2010. Ve spise je dále založena nabídka do této veřejné zakázky podaná společností Impromat, která nabídla multifunkční zařízení pro malou pracovní skupinu - monochromatická MFS-A-1, 4 kusy v ceně 143 520 Kč včetně DPH. Dle systému Ally Trade byla nabídka společnosti Impromat podána 20. 12. 2010 v 9,23 hod. a téhož dne byla tato nabídka vyhodnocena jako vítězná vzhledem k tomu, že odpovídala zadaným parametrům vyhlášené veřejné zakázky a současně jiní dodavatelé nabídku nepodali. Na základě toho rozhodl zadavatel xxx o výběru dodavatele, tj. společnosti Impromat. Toto rozhodnutí je datováno dnem 20. 12. 2010 a je podepsáno obžalovaným Pavlem H. Se společností Impromat byla následně uzavřena kupní smlouva na toto zboží, kterou dne 21. 12. 2010 podepsala za společnost Impromat Ing. Věra S.a za xxx obžalovaný H. Ve spise jsou dále založeny následující listiny - platební poukaz na výdaje ze dne 23. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N., faktura a dodací list na zboží vystavené společností Impromat dne 21. 12. 2010, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 17. 12. 2010, doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku ze dne 23. 12. 2010, oba podepsané Vladimírem N. a objednávka na toto zboží vystavená xxx dne 27. 12. 2010. Ve vztahu k této veřejné zakázce byli dotázáni i další účastníci rámcové smlouvy, zda jim byla poptávka zadavatele doručena, zda o ní věděli a zda měli zájem se jí účastnit. Společnost AutoCont k dotazu xxx uvedla, že výzva k podání nabídky k této zakázce, která byla realizována formou elektronického tržiště, bývá rozesílána automaticky na oslovené uchazeče, a to na email správce firemního účtu, který zprávu dále přeposílá na obchodní oddělení, kdy a komu byla výzva zaslána a předána, archivováno není a tržiště už neexistuje. Vzhledem k tomu, že společnost AutoCont nabídku do této veřejné zakázky nepodávala, nearchivuje k ní ani žádné další listiny. Společnost Blue Grass odpověděla xxx, že se veřejné zakázky na dodávky multifunkčních tiskáren 2010 k rámcové smlouvě zřejmě neúčastnili, protože k ní nedohledali žádné dokumenty. Za VDI Meta - výrobní družstvo invalidů odpověděl xxx insolvenční správce, který uvedl, že se veřejných zakázek dle rámcové smlouvy družstvo neúčastnilo a nabídku nepodalo. Žádné písemnosti družstvo ani nearchivuje, neboť to zákon neukládá. Ze shora uvedeného rozhodně nevyplývá, že by dotčení účastníci rámcové smlouvy nebyli osloveni, naopak vzhledem k formě, jakou byla veřejná zakázka vyhlášena, tj. prostřednictvím elektronického tržiště, je zřejmé, že zakázka zadavatele byla řádně zveřejněna a byli o ní všichni informováni. To, že ostatní účastníci rámcové smlouvy nabídku nepodali, nelze klást k tíži vítěznému účastníkovi této soutěže. Co se týče telefonické komunikace mezi obžalovanými, kterou státní zástupce přiřazuje k tomuto skutku, je opět třeba uvést, že některé z hovorů, které mají prokazovat vinu obžalovaných, jsou použity i u dalších skutků, například hovor ze 7. 12. 2010 ve 20,54 hod, kde hovoří obž. F. s H. a baví se o multifunkčních zařízeních, přičemž tento hovor je použit již u skutku II/3. Podle obsahu hovoru ale nelze s jistotou uzavřít, k jakému skutku se vztahuje. Rovněž hovor ze 7. 12. 2010 v 15,50 hod. mezi obžalovanými F. a N., kdy obžaloba uvádí, že obž. F. lobbuje za nákup multifunkcí značky Ricoh, a to po dohodě s obžalovaným H., ale z obsahu tohoto hovoru nic tak zřejmého nevyplývá. Obžalovaný F. s obžalovaným N. v obecné rovině řeší cenu zařízení včetně ročního spotřebního materiálu na provoz, jakým způsobem se má soutěžit, kolik, co bude stát, a kolik je toho třeba objednat s ohledem na potřeby xxx. Hovor navíc proběhl (stejně jako dva předchozí) už 10 dní před vyhlášením této veřejné zakázky. Co se týče hovoru ze dne 7. 12. 2010 v 16,10 hod. mezi F. a H., kdy tito řeší nákup multifunkcí a spotřebního materiálu - dle názoru soudu se vůbec nevztahuje k této veřejné zakázce, ať už s ohledem na časový odstup od jejího vyhlášení,

ale zejména s ohledem na obsah hovoru, kdy F. uvádí, že přišly velké peníze, a dále konkrétně hovoří o tom, že bude mít 1 mil Kč na zařízení a další 1 mil Kč na spotřebák, což rozhodně nesedí k této veřejné zakázce, ale opět spíše k zakázce uvedené pod bodem II/3. Totéž se týče i dalších hovorů probíhajících 7. 12. 2010 v čase od 16,45 hod., 17,02 hod., již zmíněného hovoru ve 20,54 hod. a hovoru ve 22,40 hod, které se svým obsahem spíše vztahují k opět k zakázce pod bodem II/3, a nikoliv k zakázce II/6. Další hovor mezi obžalovanými F. a H. proběhl dne 8. 12. 2010 v 17,15 hod., kdy spolu řeší, jakým způsobem bude vyhlášována soutěž, kdy F. uvádí „zítra to budeme vyhlášovat přes elektronické tržiště“, což časově neodpovídá vyhlášení této veřejné zakázky, která byla zveřejněna až 17. 12. 2010, kdy zároveň obž. F. uvádí, že vezmou zařízení a spotřebák asi za 1 mil Kč, což obsahově neodpovídá této veřejné zakázce. Obžalovaný H. dále říká F., že budou muset poptat všechny, a nikoliv jenom jejich společnost, na což obž. F. uvede, že budou poptávat úplně všechny, ale pouze jejich společnost a další společnost, která je nejlevnější, jsou jediné, od kterých může zboží být nakoupeno. Této zakázce by se možná mohla týkat část hovoru, kdy obž. F. uvádí, že bude vyhlášovat ještě druhou malinkou za nějakých 200 nebo 300, protože potřebuje spotřebák na provoz. Z tohoto tvrzení ale nelze dovodit, že by se oba obžalovaní domluvili na tom, že tato veřejná zakázka probíhající ve dnech 17. 12. 2010 až 21. 12. 2010 bude ušita na míru pouze společnosti Impromat, když vzhledem k jejímu vyhlášení přes elektronické tržiště Ally Trade měli všichni ostatní dodavatelé stejnou možnost se do ní přihlásit, nabídnout své zboží jako společnost Impromat.

96. **II/7 - Nákup PC a monitorů** (svazek 90, 91). Veřejná zakázka proběhla za součinnosti obžalovaných F., H., N., S. a K. na xxx od 17. 12. 2010 do 21. 12. 2010. Ve vztahu k této veřejné zakázce byl vydán požadavkový list dne 17. 12. 2010, který byl podepsán Vladimírem N., Milošem Š., Miloslavem S. a Pavlem H. Předmětem veřejné zakázky byl nákup PC a monitorů s předpokládanou výší předmětu plnění ve výši 98 000 Kč včetně DPH. Oslovení měli být dodavatelé dle rámcové smlouvy, a to společnosti Your System, Ditcom, AutoCont, VDI Meta - výrobní družstvo invalidů, Alwil Trade, a S&T CZ. Kritériem výběru byla výše nabídkové ceny. Přílohou požadavkového listu byla konfigurace výpočetní techniky obsahující minimální požadované parametry zboží, které bylo poptáváno. Dle listin z elektronického tržiště AllyTrade byla tato veřejná zakázka zveřejněna dne 17. 12. 2010 v 16,17 hod. Radkem S. a termín skončení veřejné zakázky byl stanoven na 20. 12. 2010. Do této veřejné zakázky se z oslovených dodavatelů, kterým byla prostřednictvím elektronického tržiště AllyTrade doručena poptávka zadavatele, přihlásil jediný účastník, a to společnost AutoCont, která podala nabídku dne 17. 12. 2010 v 18,24 hod. a nabídla zboží v celkové hodnotě 97 290 Kč včetně DPH. Elektronickým tržištěm byla následně spol. AutoCont vybrána jako vítěz splňující parametry zadavatele. Obžalovaný H. svým rozhodnutím ze dne 20. 12. 2010, vybral jako dodavatele poptávaného zboží společnost AutoCont, se kterou byla následně uzavřena kupní smlouva podepsaná dne 21. 12. 2010 Petrem S. a Pavlem H. Obsahem spisu jsou i další listiny vztahující se k této veřejné zakázce, a to platební poukaz na výdaje ze dne 23. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N., dále faktura a dodací list společnosti AutoCont datované 23. 12. 2010, dále doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 17. 12. 2010 podepsané Vladimírem N. a Milošem Š. a doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku ze dne 23. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N. Následovala i objednávka předmětného zboží u společnosti AutoCont vydaná xxx dne 27. 12. 2010. Ve vztahu k této veřejné zakázce tedy bylo prokázáno, že byla řádně vyhlášena na elektronickém tržišti AllyTrade a přihlásila pouze společnost AutoCont, která splnila parametry zadávacího řízení a zvítězila. Státní zástupce ale z dalších důkazů, zejména z odposlechů telefonických hovorů mezi účastníky dovozuje, že zakázka byla předem dohodnutá a vyhlášena tak, aby se právě AutoCont stal jejím vítězem. Státní zástupce přiřadil k této veřejné zakázce telefonické hovory probíhající ve dnech 24. 11. 2010 v 9,11 hod., v 9,12 hod., dále 25. 11. v 10,13 hod. a 13. 12. 2010 v 17,40 hod., kdy tyto hovory skutečně proběhly mezi obžalovaným F. a K., ale rozhodně nelze uzavřít, že by se vztahovaly k této veřejné zakázce, naopak je zřejmé, že souvisí s jinými veřejnými zakázkami

uvedenými pod bodem II/1, II/2, případně II/8. Navíc časově značně předchází vyhlášení této veřejné zakázky, která byla zveřejněna až dne 17. 12. 2010. Dále jsou zmíněny telefonické hovory obžalovaného F. ze dne 8. 12. 2010, kdy řeší s centrálním zadavatelem, jakým způsobem pořešit veřejné zakázky co nejrychleji, aby se to stihlo do konce roku, kdy mu je dána rada, aby využil elektronického tržiště, což jsou opět hovory, které již byly opakovaně zmiňovány, a je z nich zřejmé, že obžalovaný F. se snažil před koncem roku veřejné zakázky řešit tak, aby je zdárně dokončil, ostatně elektronické tržiště opakovaně využil. Hovor ze dne 13. 12. 2010 v 17,40 hod., kdy se K. ptá F., kdy bude mít k dispozici smlouvu, se rozhodně nemůže týkat této veřejné zakázky, ale dle data hovorů se týká zakázky uvedené pod bodem II/2, kde již byl K. seznámen s tím, že je vítězem veřejné zakázky, které se účastnil. Další hovor ze dne 17. 12. 2010 ve 14,17 hod. mezi F. a K., kde F. uvádí, že bude vypisovat soutěž na spotřební materiál v hodnotě 870 000 Kč na elektronickém tržišti, pak tento hovor se zřejmě týká další veřejné zakázky pod bodem II/8, nikoliv v této veřejné zakázce, jejíž hodnota byla řádově podstatně nižší. Pokud dále státní zástupce argumentuje tím, že informace zveřejněné v tomto výběrovém řízení dne 17. 12. 2010, v 16,17 hod., obsahující konfiguraci zboží PC WBE, si mezi sebou předem dohodli obžalovaní F. a K., bylo již v rámci předchozích skutků prokázáno, že se jedná o konfiguraci výpočetní techniky tak, jak byla uvedena i v rámcové smlouvě, a jedná se tedy o naprosto jednoznačné zadání, které je srozumitelné pro všechny potenciální účastníky řízení. Další dva hovory ze dne 17. 12. 2010 v 17,52 hod a v 18,35 hod., které proběhly mezi F. a K., se dle svého obsahu vztahují k jiné veřejné zakázce, a to II/8, vzhledem ke zmiňovaným názvům zboží PX 20. V této souvislosti rovněž zmiňuje obžaloba, že dne 20. 12. 2010, v 10,30 hodin obžalovaný K. navštívil obžalovaného F., což obžalovaný K. nepopřel, kdy již nevěděl, v jaké souvislosti tato návštěva proběhla. Toto setkání obžalovaných bylo zmíněno již u zakázky uvedené pod bodem II/3 a rozhodně se jím nedá prokázat páchaní trestné činnosti. Pokud dále státní zástupce dovozuje, že se obžalovaní K. s F. domluvili na změně předmětu soutěže na základě emailu ze dne 20. 12. 2010 v 19,46 hod., kdy K. píše F. a udává název zboží, které bude předmětem veřejné zakázky, pak je třeba uvést, že tato komunikace proběhla až poté, co byla společnost AutoCont vyhlášena vítězem této veřejné zakázky. Navíc k žádné změně předmětu soutěže nedošlo, protože společnost AutoCont podala svou nabídku na elektronické tržiště již dne 17. 12. 2010 v 18,24 hod a tato nabídka byla jako vítězná vyhodnocena dne 20. 12. 2010 v 10,22 hod. Ani v tomto případě tedy dle názoru soudu nebylo bez pochybností prokázáno, že by mezi obžalovanými došlo k dohodě o tom, že bude veřejná zakázka zmanipulována ve prospěch jediného účastníka, který se do řízení přihlásil, a to společnosti AutoCont zastoupené obžalovaným K. Předmětná telefonická či i e-mailová komunikace, která byla zajištěna a kterou státní zástupce přisuzuje této veřejné zakázce, se buď dle obsahu vztahuje ke zcela jiným veřejným zakázkám, nebo její obsah nijak neprokazuje nezákonné jednání. V žádném případě pak nelze klást za vinu společnosti AutoCont, že se jako jediná přihlásila do tohoto výběrového řízení a že ostatní účastníci rámcové smlouvy, kteří měli rovněž možnost se soutěže účastnit, se nepřihlásili. Je zřejmé, že časové období těsně před Vánoci řadě účastníků rámcové smlouvy účast znemožnilo, ale nikoliv na základě zákulisního jednání obžalovaných, ale na základě prostého faktu, že zboží neměli v tak krátké době k dispozici.

97. **II/8 - Nákup spotřebního materiálu pro stávající tiskárny** (svazek 77). Veřejná zakázka byla provedena na xxx za součinnosti obžalovaných Aleše F., Pavla H., Vladimíra N., Miloslava S. a Tomáše K. v období od 17. 12. 2010 do 23. 12. 2010. Požadavkový list veřejné zakázky byl vydán dne 17. 12. 2010 a podepsána byla Vladimírem N., Milošem Š., Miloslavem S. a Pavlem H. Předmětem veřejné zakázky byl nákup spotřebního materiálu pro stávající tiskárny s předpokládanou výší předmětu plnění v částce 860 tis Kč včetně DPH. Dodavateli měli být účastníci rámcové smlouvy, a to společnosti PS Tech, CMS Consulting, AutoCont, Activa a Office Depot. Jediným kritériem výběru byla výše nabídkové ceny. Tato veřejná zakázka opět proběhla prostřednictvím elektronického tržiště Ally Trade a zveřejnil ji Radek S. dne 17. 12. 2010 v 16,40 hod. Termín uzavření soutěže byl stanoven na den 20. 12. 2010 v 10,00 hodin. Ze

systemu pak je prokazováno, že jediným, kdo se přihlásil k účasti v této veřejné zakázce, byla společnost AutoCont, a to svým podáním na elektronické tržiště datovaným 17. 12. 2010 v 18,19 hod. Tato nabídka byla následně elektronickým tržištěm vyhodnocena jako vítězná dne 20. 12. 2010, 10.20 hod., a to vzhledem k tomu, že odpovídala parametrům zadavatele a současně byla jedinou nabídkou. Na základě toho vydal obžalovaný H. rozhodnutí zadavatele o výběru dodavatele k této veřejné zakázce, kterým se stala společnost AutoCont. Následně byla uzavřena se společností AutoCont kupní smlouva, kterou dne 21. 12. 2010 podepsal Petr S. a obžalovaný Pavel H. Ve spise jsou dále obsaženy následující listiny - faktura a dodací list společnosti AutoCont ze dne 23. 12. 2010 podepsané Tomášem K., platební poukaz na výdaje ze dne 23. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N., doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů před vznikem závazku ze dne 21. 12. 2010 podepsaný Vladimírem N. a Milošem Š., dále doklad o provedení předběžné kontroly při správě veřejných výdajů po vzniku závazku a platební poukaz na výdaje podepsané 23. 12. 2010 Vladimírem N., a konečně objednávka xxx na zboží, které bylo předmětem veřejné zakázky datovaná dnem 27. 12. 2010 a podepsaná pravděpodobně Vladimírem N. I v tomto případě dovozoval státní zástupce na základě připojené komunikace mezi obžalovanými, že veřejná zakázka byla provedena v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, a že byla vyhlášena tak, aby zboží mohl dodat pouze obžalovaný K. zastupující společnost AutoCont. V této souvislosti je ale třeba uvést, že komunikace, kterou obžaloba k této zakázce přiřazuje, opět není zcela přílehavá, kdy například hovory z 24. 11. 2010 v 9,11 hod. a v 9,12 hod., dále z 25. 11. 2010 v 10,13 hod. se dle svého obsahu, a zejména dle časového zařazení, nevztahují k této zakázce, která byla vyhlášena až o tři týdny později. Hovor z 1. 12. 2010 v 19,48 hod. mezi obžalovanými F. a H. se už vůbec nevztahuje k této veřejné zakázce, neboť zde obžalovaný H. vůbec nefiguroval. Telefonické hovory z 8. 12. 2010 obžalovaného F. s centrálním zadavatelem jsou opakovaně zmiňovány a vztahují se na veřejné zakázky obecně, kdy je z nich patrný záměr obžalovaného F. vyhovět zákonným požadavkům při realizaci veřejných zakázek. Hovor z 13. 12. 2010 v 17,40 hod., kdy obž. K. volá obž. F. s tím, že není spokojen s tím, jak se provádějí nákupy na xxx, se s největší pravděpodobností vztahuje ke zcela jiné veřejné zakázce, a to té, která je uvedena pod bodem II/2, když dle obsahu tohoto hovoru, účastníci řeší zakázku, která již byla vyhodnocena a vítězem se stala prokazatelně společnost AutoCont. K veřejné zakázce pod bodem II/8 se vztahuje hovor ze dne 17. 12. 2010 v 14,17 hod. proběhlý mezi obžalovanými F. a K., kdy F. říká K., že bude vypisovat soutěž na spotřební materiál v hodnotě 870 tis Kč a že to bude dávat na elektronické tržiště. Z obsahu tohoto hovoru ale rozhodně nelze dovodit, že by byl obžalovaný K. jakkoliv zvýhodněn oproti ostatním potenciálním dodavatelům zboží. Měl informaci, kterou následně prostřednictvím elektronického tržiště dostali všichni možní účastníci do svých schránek ve stejný čas včetně přesné konfigurace požadovaného zboží. Žádné upřesnění konfigurace, nebo jiné informace, které by obžalovaného K. zvýhodnily, mu podány nebyly. Další hovor proběhl dne 17. 12. 2010 v 16,43 hod., kdy informuje F. H. o splnění úkolu a sděluje mu, že jednal v součinnosti s Radkem S. a že bude veřejnou zakázku vyhodnocovat na jeho jméno, k čemuž od něj dostal přihlašovací heslo k této veřejné zakázce. Nejedná se o informaci, která by byla jakkoliv protiprávní nebo kohokoliv zvýhodňující, spíše se jedná o vyrozumění nadřízeného o interním postupu, který se ani jednotlivých účastníků soutěže nedotýkal. Hovor ze dne 17. 12. 2010 v 17,52 hod. mezi obžalovanými K. a F. se prokazatelně týká skutku uvedeného pod bodem II/7. Druhý hovor z téhož dne mezi zúčastněnými v 18,35 hod. se týká zakázky II/8, ale není z něj zřejmé, že by docházelo k jakékoliv manipulaci soutěže ve prospěch obžalovaného K. Z hovoru vyplývá, že F. se ptá K., zda to má podané a K. mimo jiné uvádí, že nabídku podal a „buď vyhraje, nebo ne“, pak řeší, jaké by případně byly dodávány typy PC. Obž. K. si také stěžuje na zadání soutěže obsahující cartridge BX 20, na kterých prodělává a F. na to reaguje otázkou, jestli to změnit nebo přehodit, ale sám uvádí, že to již změnit nejde, na což K. reaguje „nech to tak, jak to je“ a připouští, že kvůli tomu nebude mít žádnou marži, pokud v této zakázce vyhraje. F. pak uvádí, že by mohl tuto zakázku, která již byla vyhlášena zrušit, což K. sice kvituje, a toto by mohlo být

posouzeno jako určitá manipulace se zakázkou, nicméně z dalšího obsahu hovoru je zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo. Oba se shodli se na tom, že žádné změny dělány nebudou a že by s tím mohl být problém. Je třeba také připomenout, že tento hovor proběhl až poté, co AutoCont svou nabídku do této veřejné zakázky podal, což bylo dne 17. 12. 2010 v 18,19 hod. Ani v tomto případě proto nebylo prokázáno, že by došlo k jakékoliv manipulaci s veřejnou zakázkou ve prospěch společnosti AutoCont, resp. obžalovaného K. Zakázka byla řádně vyhlášena prostřednictvím elektronického tržiště AllyTrade a účastnit se jí mohli i další účastníci dle rámcové smlouvy, kterým zadání přišlo elektronickou cestou. Určitá komunikace mezi obžalovaným F. a K. v této souvislosti proběhla, ale z jejího obsahu je patrné, že k žádnému zásahu do probíhající veřejné zakázky nedošlo. Současně ani jeden z obžalovaných nemohl ovlivnit, zda se přihlásí, či nepřihlásí další možní dodavatelé, kteří měli možnost nabídnout cenu výhodnější, než nabídla společnost AutoCont, k tomu ale nedošlo.

98. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že nebylo bez pochybností prokázáno, že by se obžalovaní Aleš F., Pavel H., Bohumil H., Tomáš K., Vladimír N. a Miloslav S. dopustili v souvislosti s veřejnými zakázkami vyhlášenými na xxx trestné činnosti tak, jak bylo popsáno v obžalobě. Co se týče veřejných zakázek proběhlých pod body II/2, 4, 5, 6, 7 a 8, které proběhly formou zveřejnění na elektronickém tržišti Ally Trade, má soud za to, že bylo velmi obtížné prokázat, že by byly tyto jednotlivé veřejné zakázky zmanipulovány ve prospěch buď společnosti Impromat nebo AutoCont zastoupených obžalovanými H. a K., neboť bylo jednoznačně prokázáno, že zveřejnění na elektronickém tržišti je zcela transparentní, a ve stejný okamžik se o vyhlášené veřejné zakázce dozvídají všichni potenciální dodavatelé, tomto případě účastníci již dříve uzavřené rámcové smlouvy. Za dané situace proto nelze klást obžalovaným za vinu manipulaci s veřejnou zakázkou, pokud se společnosti Impromat nebo AutoCont jako jediné přihlásily k účasti ve veřejné zakázce elektronickou formou, kdy zároveň nemohly ovlivnit, zda se do soutěže přihlásí i další dodavatelé s případně lepší nabídkou ve stanovené lhůtě. Ani zajištěné odposlechy a emailová komunikace pak jednoznačně neprokázaly, že by byla ve prospěch společností Impromat či AutoCont předem dohodnuta jakákoliv výhoda, hovory byly vedeny spíše v obecné rovině a obsahovaly informace o tom, že například veřejná zakázka bude v brzké době zveřejněna, ale bez bližších podrobností, které byly následně uvedeny až řádným vyhlášením na elektronickém tržišti. Jak již bylo uvedeno výše, řada odposlechnů byla souběžně užitá k prokázání viny u více skutků, a často nekorespondovala ani časově s veřejnou zakázkou, ke které byla zařazena. Případní další dodavatelé, kteří byli cestou policejního orgánu dotazováni, zda se té které veřejné zakázky účastnili, již vzhledem k časovému odstupu řady let neměli bližší informace, a ani nearchivují dokumenty, které by jejich zájem o veřejnou zakázku v konkrétním případě dokladoval. Co se týče veřejných zakázek popsanych pod body I/1 - 12 a II/1 a II/3 - tyto proběhly klasickou obálkovou metodou, o čemž svědčí založené listinné důkazy. Státní zástupce v těchto případech postavil své závěry o vině obžalovaných zejména na tom, že spolu obžalovaní ve vztahu k jednotlivým zadávaným veřejným zakázkám nestandardním způsobem komunikovali, což se týkalo zejména obžalovaných Aleše F., Bohumila H. a Tomáše K., a to v neprospěch jiných potenciálních dodavatelů. Soud připouští, že komunikace v některých případech skutečně zněla nepřipadně, a pozastavil se i nad praxí obžalovaného F., který po obžalovaných H. a K. opakovaně požadoval dodání kontaktních údajů i k dalším dodavatelům, kteří se měli té které konkrétní veřejné zakázky účastnit. Argumentace obžalovaných v tomto směru ale byla taková, že požadované sice F. poskytli, ale nejednalo se o tajné informace, ale o údaje, které byly obsaženy v rámcové smlouvě a které obžalovanému F. poskytli pouze pro urychlení. Zda to bylo kvůli lenosti obžalovaného F., resp. kvůli tomu, že technické vybavení na xxx bylo prachbídné, když v roce 2009 – 2010 měly přístup k internetu desítky zaměstnanců pouze na jednom PC je otázkou. Nicméně následovalo to, že obálkami byli osloveni další dodavatelé, kteří se mohli, stejně jako obžalovaní H. a K. některé veřejné zakázky účastnit. Ve vztahu ke komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem lze také zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1555/2012 ze dne 24. 4. 2013, dle kterého ne každá elektronická komunikace mezi těmito osobami, může

vést k závěru o jejich trestněprávní odpovědnosti. V případech popsaných v obžalobě nemohla komunikace mezi obžalovanými vést k vyřazení ostatních dodavatelů, kteří se o veřejnou zakázku ucházeli, či mohli ucházet, pokud se vůbec jednalo o komunikaci, která se ke konkrétní zakázce vztahovala. Státní zástupce dále dovozoval, že obálky, které byly takto rozesílány, případně osobně předávány dalším dodavatelům, nebyly ve skutečnosti vůbec doručeny. Proti tomuto jeho tvrzení ale stojí dodejky, které jsou obsahem spisového materiálu a které ve všech případech obsahují razítka a podpisy zástupců oslovených společností, v některých případech byly na xxx doručeny i konkrétní nabídky do veřejné zakázky opatřené razítkem a podpisem zástupce konkurenčního dodavatele. Pokud by tedy tvrzení státního zástupce v tomto směru bylo pravdivé, znamenalo by to, že by pravděpodobně musel obžalovaný F. tyto dodejky, případně nabídky do veřejné zakázky od konkurentů sám zfalšovat orazítkovat a podepsat, což v tomto řízení prokázáno nebylo. Řada svědků – zaměstnanců xxx potvrdila, že obžalovaný F. se vyznal ve výpočetní technice, a proto byl vybrán ku pomoci při vyhledávání veřejných zakázek v materiálové třídě 21. Ve vztahu k administrativní činnosti postupoval dle názoru soudu často ledabyle, a pravděpodobně některé formuláře dopisoval dodatečně, až ve chvíli, kdy byl podrobován kontrole – to se týká zejména opakovaně použitého formuláře Seznam doručených a přijatých nabídek. To ještě ale neznamená, že všechny veřejné zakázky, které měl na starosti, byly provedeny nezákonným způsobem. Prokázáno dále bylo, že řada výběrových komisí, které měly posuzovat jednotlivé veřejné zakázky, se v reálu vůbec nesešla, což uvedli např. svědci Š. nebo F., a to lze v každém případě považovat za formální porušení interních předpisů, které byl obžalovaný F. povinen při provádění veřejných zakázek respektovat. Na straně druhé kritériem pro výběr dodavatele veřejné zakázky, byla vždy nejnižší cena, nikoliv další odborné posouzení kvality zboží apod., a ve všech případech bylo prokázáno, že byla vybrána veřejná zakázka s nejnižší nabídkovou cenou. V tomto směru tedy k pochybení nedošlo. Za nedbalý formální postup při provádění veřejných zakázek by mohl nést obžalovaný F. zodpovědnost, neboť nepochybně opakovaně porušil interní předpisy, ale nejednalo se o porušení předpisů trestněprávních. Vždy totiž bylo prokázáno, že jednal ve prospěch xxx, stejně tak jako ostatní obžalovaní H., N. a S., když údajná nepotřebnost nakupovaného zboží byla vyvrácena listinami, které byly do spisu doloženy v průběhu hlavního líčení ředitelem xxx, které komparoval se svými závěry i znalec Mgr. Lein, a dospěl k tomu, že jeho původní zjištění, že nákupy zboží byly nepotřebné, neboť xxx disponovalo nadbytkem výpočetní techniky jsou nesprávné, resp. nelze je potvrdit, ani vyvrátit. Jednoznačně také bylo prokázáno, že finanční prostředky byly přidělovány xxx stejně jako ostatním orgánům státní správy, nikoli rovnoměrně v průběhu celého roku, ale naopak nárazově, zejména před koncem kalendářního roku, kdy bylo třeba tyto finanční prostředky využít tak, aby byly saturovány jeho potřeby, a zároveň se vše stihlo před koncem roku, tedy před uzavřením účetního období. Provedeným dokazováním nebylo zjištěno, že by obžalovaní jednali v úmyslu způsobit škodu xxx, nebo v úmyslu opatřit sobě nebo jinému prospěch. Naopak bylo prokázáno, že veřejné zakázky byly konány se záměrem, aby bylo nakoupeno tolik potřebné zboží v podobě výpočetní techniky, které mělo xxx neustálý nedostatek. Předloženými důkazy nebylo prokázáno, že by jednáním kohokoliv z obžalovaných vznikla xxx škoda. Naopak bylo doloženo, že nakoupené zboží bylo řádně využito a některé je doposud využíváno na útvarech spadajících pod xxx. Pochopitelně zástupci společností Impromat a AutoCont, obžalovaní H. a K., kteří se veřejných zakázek účastnili, získali pro své společnosti prospěch, ale tento nelze nazvat jako neoprávněný, když ze své pozice obchodníka jednali tak, aby veřejnou zakázku získali, a když zboží řádně dodali, bylo jim zapláceno dle kupní smlouvy. Jednáním obžalovaných nebyly naplněny znaky skutkových podstat trestného činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona č. 140/1961 Sb., ani zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku. Nebyly naplněny ani znaky skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 trestního zákona č. 140/1961 Sb., resp. porušení povinnosti při správě cizího

majetku podle § 220 odst. 1 odst. 3 tr. zákoníku. A s ohledem na výše uvedené nemohl soud dospět ani k závěru o vině obžalovaného H., kterému byl kladen za vinu trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb., resp. zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

99. Je namístě zmínit i usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 589/2015 ze dne 11. 11. 2015, kde Nejvyšší soud uzavírá, že přestože zadávací řízení představuje vysoce formalizovanou proceduru (kromě veřejných zakázek malého rozsahu) je nutné vždy posuzovat dodržování jeho ustanovení v souladu se smyslem této právní úpravy, kterým je efektivní vynakládání prostředků z veřejných rozpočtů. U tzv. zakázek malého rozsahu ve smyslu § 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, se lze odchytil od závazného postupu stanoveného pro zadávání veřejných zakázek tímto zákonem, a musí být dodrženy pouze zásady transparentnosti rovného zacházení a nediskriminace ve smyslu § 6 tohoto zákona. U shora popsaných veřejných zakázek, které proběhly na xxx, soud nedospěl k jednoznačnému závěru o tom, že by osoby, které se na nich podílely, porušily shora citované zásady. Ve vztahu k obžalovanému F. bylo zjištěno, že se přílišným dodržováním formálních náležitostí při pořádání veřejných zakázek nezabýval, ale vždy byl veden stejně jako ostatní obžalovaní H., N. a S. úmyslem prospět nákupem výpočetní techniky xxx. Poškozený se ostatně v průběhu přípravného řízení, ani v řízení před soudem s nárokem na náhradu škody nepřipojil, neboť dle jeho vyjádření mu žádná škoda způsobena nebyla. Na základě shora uvedených úvah proto soud dospěl k závěru, že obžalovaní jednáním popsaným v obžalobě státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze nespáchali žádný trestný čin, a byli proto podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zproštěni v plném rozsahu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího. V odvolání je třeba uvést, v kterých výrocích je rozsudek napadán, a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jinak bude odmítnuto. Rozsudek mohou napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o této náhradě.

Byl-li obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a současně byl poškozenému přiznán, byť částečně, nárok na náhradu majetkové škody, nebo nemajetkové újmy v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat zdejší soud, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody.

Praha, 18. prosince 2018

JUDr. Kateřina Radková v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s originálem stvrzuje Ivona Horová.